

နေနွယ်ရင်မြင့်

ချစ်သူတို့ပွဲ

BURMESE
CLASSIC

နေနွယ်လင်မြင့်

မှတ်သူတို့ပွဲ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၆၂၀၆၀၀
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၁၃၀၆၀၀

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-
အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၁၀၀၀၉)ချစ်ခင်လှူစာပေ
အမှတ်-၄၃(က)၊ မလိခလမ်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)(၁၉)လမ်း၊ ရန်ကင်း။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မဂ္ဂဇင်းများ
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဂ္ဂဇင်းများ
အမျိုးမျိုးအပြားအပြား တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး ထမင်းမြင်ဝါဒီများအား အနိက္ခမင်ကြား
နိုင်ငံတော်အညံ့ငြိမ်းသေးမွမ်းမောနေနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးသူများအား
အနိက္ခမင်ကြား
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား
အနိက္ခမင်ကြား

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြား

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ခိုင်မာရေး အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံတော်အဖွဲ့အစည်း ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံစီးပွားရေးကဏ္ဍများအဖြစ် တက်နု ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးစီးပွားရေးနှင့် ပါပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု ရှစ်ဆာအညီ နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

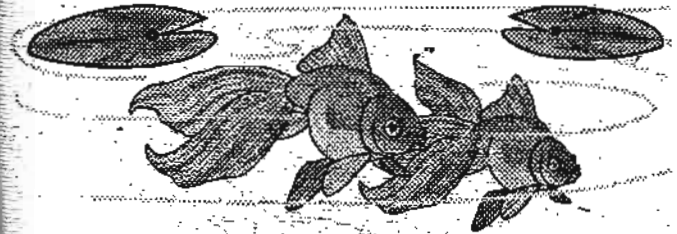
- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားနို့ဖြူမြင်စားရေး
- အမျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် လူမှုရေးဖွံ့ဖြိုးရေးအရင်းအမြစ်များ အမျိုးသားလုံး လက်ကားများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ဝေပိုင်ချက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

နေ့ယ်ဇင်မြင့်

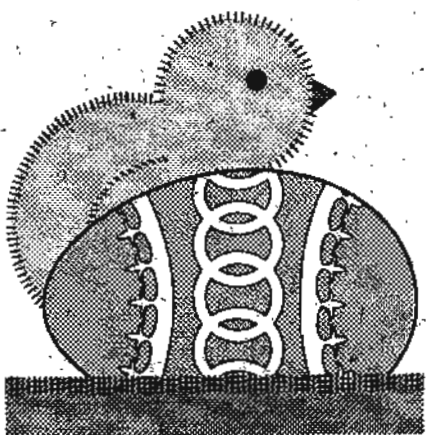
ချစ်သူတို့ပွဲ

BURMESE CLASSIC

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

ကလေး

တယ်လီဖုန်းခေါ်သံလား၊ နာရီနိုးခက်သံလား၊ ...
မကျွဲပြားစွာ၊ နားညည်းစွာ ... အိပ်ရာမှ နိုးလာရလေ၏။
ဪ ... ဖုန်းခေါ်သံပဲ။

တယ်လီဖုန်း မြည်နေ၏။ မေမေအစီအစဉ်ဖြင့်၊
အဲသည် ... လိုင်းဖုန်းရဲ့ လိုင်းခွဲတစ်ခု အခန်းထဲ ရောက်လာရ
ခြင်းက အိပ်ရေးကို ကောင်းကောင်းဖျက်တော့၏။

“ဖုန်းဆို ... သားလေး ဖုန်းချည်းပဲ။ သားကလည်း
အိပ်ပြင်ထွက်လည်ရင်လည်း မလည်ရင် အခန်းထဲအောင်း ... ဆို
တော့၊ ဖုန်းလာရင် အပြင်ထွက်ပြီး လာကိုင်စရာ မလိုတော့ဘူး
ဪ” ... တဲ့။

“အေးလေကွာ ... ဖုန်းလာရင် ပြေးလွှားများလည်း ကိုင်
ဦးမှပေါ့။ ခုတော့ ... အဘိုးကြီးက ပြေးကိုင်လိုက်ရ၊
အဘွားကြီးက ပြေးကိုင်လိုက်ရ ... ခေါ်ပေးရပလားဆို ...
သားလူပျိုလေး”

မင်းအံ့ထူးက တယ်လီဖုန်း ကိုင်ရမှာ လောက်တော်
ကြောက်သူဖြစ်၏။ ကြောက်ဆို ... ကိုယ့်အပေါင်းအသင်းတွေ

အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးမို့ပါ။ ဖုန်းလာလျှင် ဖေဖေဖုန်း၊ မေမေဖုန်း ဆိုတာကလည်း မရှိသလောက်ရှားလျက်၊ ကိုယ့်ဖုန်းချည်း။ အဲသည်ဖုန်းတွေကလည်း ကိုယ်လက်ခံမပြောချင်သော ဖုန်းတွေချည်း။ ဒီတော့ ဖုန်းမြည်သံကြားလျှင် ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ပြီး ကိုင်ချင်စိတ်ကို မရှိ။ ကိုင်ချင်စိတ် မရှိတာထက် ... လက်ခံမပြောချင်လို့ ကိုင်ရမှာ ကြောက်စိတ်က ပိုပါသေးသည်။

“ထားလိုက်စမ်းပါ မေမေရာ ... မကိုင်ပါနဲ့”

“ဖြစ်မလား သားလေးရဲ့ ... အရေးတကြီးဖုန်း ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မေမေ မလွဲမသွေ သိကိုသိရမဲ့အကြောင်း၊ သိမှဖြစ်မဲ့ ကိစ္စဆိုရင် ဖုန်းဆက်လို့မရလည်း ... အဲဒီသတင်းဟာ မေမေဆီကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ မလွဲမသွေ ရောက်ကိုရောက်လာမှာပဲ၊ စောတာနဲ့ နောက်ကျတာပဲ ကွာမယ်”

“ကိုမင်းအံ့ထူးရေ ... ဆင်ခြေမတက်ပါနဲ့၊ ဖုန်းလာရင် ကိုယ်တော်လေးပဲ လာကိုင်တော်မူပါ”

မေမေ မျက်စောင်းထိုးလျှင် အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ အဲသည်လို ချစ်ဖို့ကောင်းမှန်း သိလို့ပဲလား ထင်ပါရဲ့ ... မေမေက ချစ်မျက်စောင်းကလေး ... တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး ဆယ်ကြိမ်လောက်တော့ ထိုးတတ်၏။ ခုလည်း မျက်စောင်းလေး ထိုး၍ ပြောနေသည်။

“မေမေ မျက်စောင်းထိုးပုံလေးက တော်တော်လှတယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မြင့်မြင့်ခိုင်ခိုင်”

တစ်ခါတုန်းက ပြောမိစဉ် ...

“မင်းအမေလည်း ရုပ်ရှင်မရိုက်လို့သာကိုး ... ရိုက်များရိုက်ရင်၊ အဲဒီမျက်စောင်းလေးနဲ့တင်၊ အကယ်ဒမီရမှာ”

ဟု ဖေဖေက အားရပါးရကြီး ဝင်ပြောခဲ့ဖူး၏။

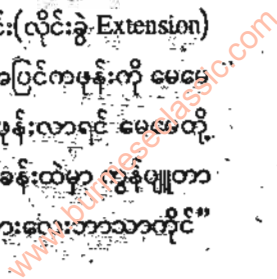
“မျက်စောင်းမြားက ဖေဖေရင်ညွှန်တည့်တည့် စိုက်တယ်ပေါ့လေ။

“မင်းအမေကို မှာထား၊ အဖေနဲ့ သားနဲ့ကလွဲရင် မယောက်ျားဖြစ်စေ၊ မိန်းမဖြစ်စေ ... ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်စောင်းမထိုးရ။ မိန်းမချင်း မျက်စောင်းထိုးရင်လည်း၊ သူလိုလှအောင် မထိုးတတ်ဘဲနဲ့၊ လှမလားလို့ လိုက်ထိုးကုန်ကြရင် ...

“မိန်းမသားထုကြီး တစ်ရပ်လုံး မျက်စိစွယ်မီး ထွက်ကုန်ကြရမှာ စိုးတယ်။ ယောက်ျားတွေကို သွားထိုးမိရင်လည်း ... ရည်ညွှန်တွေစိုက်ပြီး၊ ယောက်ျားတွေ ဓားခုတ်ပွဲ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရတယ်”

ဖေဖေက ပြောပြီး ရယ်တော့ မေမေက မျက်စောင်းကိုပဲ ထပ်ထိုးနေပြန်သေး၏။ အဲသည်မျက်စောင်းလေးကို ချစ်စနိုးထိုးပြီးကာမှ မေမေက ဦးနှောက်ထဲ မီးလုံးတစ်လုံး ဆလင်းပုံနှင့် ...!

“သားအိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ကပ်စိတ်တင်းရှင်း(လိုင်နဲ့-Extension) ဆွဲပေးထားလိုက်မယ်။ သားမရှိရင် အပြင်ကဖုန်းကို မေမေတို့ ကိုင်မယ်။ သားအိမ်မှာရှိတုန်း၊ ဖုန်းလာရင် မေမေတို့ ဘယ်တော့မှ မကိုင်ဘူး၊ သားက အိပ်ခန်းထဲမှာ လွန်ဖျူတာ တစ်လုံးနဲ့ နေနေကျဆိုတော့ ... သားလေးဘာသာကိုင်”

မေမေက သား ... သားလေး ... ဟူ၍ ချစ်စနိုး ခေါ်လှေ့ရှိသလို၊ စိတ်တိုဒေါသထွက်ပြီ ဆိုလျှင်တော့ “ကိုမင်းအံ့ ထူးရေ ...” ဟု ခေါ်တတ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ခုတော့ ... တယ်လီဖုန်းက မြည်နေပြီ။ ကိုယ့်ခုတင်သားနားမှာတင်ရှိသော တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုမှ ကောက်မကိုင်လျှင်၊ ဖေဖေက အိမ်ရှေ့စည်းခန်းမှ နားညည်းပြီး အခန်းထဲဝင်လာ။ ဒေါသနှင့်ဆွဲထူ၊ စကားပြောခွက်ကို နားနှင့် တပ်ပေးသွားတာမျိုး လုပ်မှာသေချာ၏။ ဖေဖေစိတ်က ခပ်တိုတိုရယ်။ လောကမှာ ... ဖေဖေ စိတ်ရှည်တာဆိုလို့ မေမေတစ်ယောက်တည်းရယ် ... ဟု တွေးမိတော့ ပြုံးဖြစ်ရသေးသည်။

စကားပြောခွက်ကို မ၊လေ၏။

“ဟယ်လို”

“ကျေးဇူးရှင်”

ကျေးဇူးရှင် ... ဆိုပဲ။ ဘယ်က ကျေးဇူးစားများ ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်။ အသံကို ကောင်းကောင်းမမှတ်မိချင်။ တကယ် မမှတ်မိတာလား၊ အိပ်မှုနံ့စွဲများနှင့်မို့ မသေချာတာလားတော့ မပြောတတ်ချေ။ အခန်းထဲရှိ စားပွဲပေါ်မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ... ခြောက်နာရီ။ မနက်ခြောက်နာရီ ဆိုတာ မင်းအံ့ထူး အိပ်ရာမှ ထသည့်အချိန် မဟုတ်ဘူးလေ။

“ဘယ်က ကျေးဇူးစားလဲ။ ဒီမှာအိပ်တုန်း”

“ဟေ့ကောင် ဖုန်းမချလိုက်နဲ့နော်၊ ဒီအချိန် အိပ်ရာထဲ မထဘူးဆိုတော့ မင်းက ရှင်ဘုရင်လား”

“ရှင်ဘုရင်ဆို ... နိုးတာကြာလှပြီ။ မသိရင် မှတ်ထား၊ ရှင်ဘုရင်ဆိုတဲ့ အမျိုးအစားက ညဉ့်သုံးယံမှာ တစ်ယံပဲ အိပ်တယ်တဲ့။ အိပ်ပျပ်ကြီးနေရင် သူများသတ်လို့ သေရောပေါ့”

“ဇီကို ကူပါဦးကွ”

“အံ့ပါရဲ့။ မင်းအံ့ထူး ကိုယ်တိုင် အံ့ဩလိုက်ရတဲ့ ပြဿနာပဲ။ အကူအညီကိုများ ... မနက်ခြောက်နာရီ ထတောင်းရတယ်လို့”

“ခုနစ်နာရီဆို ... သူက ... ကလေးကျောင်းပို့ရာက ပြန်လာပြီကွ။ ခုနစ်နာရီအမိ”

“ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း၊ ဘယ်က ကလေးအဖေကြီးကို သွားပြစ်မှားနေလဲကွာ ... ပြဿနာပဲ”

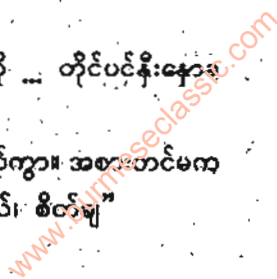
“ဟေ့ကောင် ... ကလေးရဲ့အဒေါ်၊ အပျိုစင်ကလေး”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ငါ တကောက်ကောက် လိုက်နေတာတော့ ကြာပြီကွ။ ငါလိုက်နေမှန်းလည်း သူ သတိထားမိမှာပါ။ တစ်ခါမှတော့ စကားမပြောရသေးဘူး။ လူချင်းကလည်း မသိတော့ ဘာကစပြောရမှန်း မသိဘူး၊ လုပ်စမ်းပါ။ ဘယ်နည်းနဲ့ ဝင်ရမလဲ”

“မည်သည့် အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ်မဆို ... တိုင်ပင်နိုးနော့ ဆိုတာ ရှိမြဲ ...”

“အောင်မြင်ရင် ... ဝမ်းတောဘယ်လဲကွာ။ အစားတင်မကဘူး၊ အသောက်လည်း ပါစေရမယ်၊ စိတ်ပျံ”

“အကြံဉာဏ်က ရှေ့ကပြေးနေရပြီ။ အစားအသောက်က အောင်မြင်မှုဆိုတာ ... နည်းလမ်းမကျဘူး။ ငါ့အကြံဉာဏ်က ထိပ်တန်းပေမဲ့ မင်း အကောင်အထည် ဖော်ပုံက အသုံးမကျရှင် အောင်မြင်ချင်မှ အောင်မြင်မှာပေါ့ကွ။ အဲဒီအခါကျ ... ငါ့မှာ နေရင်း ထိုင်ရင်း အကြံဉာဏ်တစ်ခု မဆုံးရှုံးရဘူးလား။”

“ဒီညနေ ကျွေးမယ်ကွာ ... ပရောမစ်စ်”

မင်းအံ့ထူးက ဟက်ခနဲ ... တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

ညီချစ်တို့များ ဖြစ်လိုက်လျှင် အသည်းအသန်။ တစ်ခါမျှ ... ရည်းစားရဖူးဖို့ စားစွဲ၊ စကားတောင် လိုက်မပြောဖူးသည့်ကောင်။ ထလောကမှ ... ငါသဘောကျနေတာ တစ်ယောက်တွေ့ပြီ ... ဟု ပြော၍ ဝိုင်းရယ်ကြရသေးသည်။

“လိုတဲ့အခါ အကူအညီပေးဖို့ စိတ်ကူးထား” ...

တဲ့။

မင်းအံ့ထူးမှာ အယ်လိုက် အယ်လို ... အသည်းလို ဖြစ်သွားရမုန်း မသိ။ မင်းအံ့ထူး စွဲလွန်းလို့ဟုဆိုကာ ... နည်းလမ်းကလေးများ စွန့်ကြဲပါ ... ဆိုသော ရည်းစားစကားပြောနည်း တောင်းသည့် သူတောင်းစားတွေ ပေါ်ပေါက်လာလိုက်ကြတာ တစ်ယောက်ကစ ... တစ်ရာဆိုသလို၊ ပြန်ကားသွားခဲ့ရသည်ပင်။

“ဒီကောင်နည်းတွေက ဟန်တယ်” ... တဲ့။

စင်စစ် ... ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သေလုမြောပေး ချစ်ပြီး လိုက်ပြီဆိုလျှင်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်မှာ လက်မခံနိုင်သည့် ခါးသီးမှု တစ်ခုခုသာ

မရှိပါက ... မေတ္တာဟူသည် (အချစ်စစ်စစ်ဆိုလျှင်) အသွားအပြန် ရှိတတ်တာများပါသည်။ သူ့အလိုအလျှောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်တော့မည့် အခြေအနေမှာ မင်းအံ့ထူး အကြံဉာဏ်က ဝင်ရောက်နှိမ်ဖြူးရုံသာ။ သို့ပေမဲ့ ... မင်းအံ့ထူး နှစ်နှစ်ကောင်း ထွက်လာသည်။ ဆရာကြီးလိုင်း ဝင်သွားသည်။ မင်းအံ့ထူးက လက်မထောင်၏။

“ငါနဲ့ တိုင်ပင်ရင် ဝမ်းတော့ဘယ်လဲ”

ကိုယ်ချစ်နေသည့် မိန်းမသားထံမှ အချစ်ကို မလွဲမသွေရဖို့အတွက် ထိုက်တန်သော အကြံဉာဏ်ဆိုတာ ဝမ်းတော့ဘယ်လဲ ဘယ်က၊ ပါမလဲ။ အကူအညီတောင်းသူများက ဆယ်ဆလောက်တောင် ကျွေးချင် ဇွေးချင် သဒ္ဒါစိတ် ဖြစ်ကြပါသေးသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် သတင်းပွားကာ ...

“မင်းအံ့ထူး ပို့ချသော သင်တန်း” ... ဆိုတာဖြစ်

ပေါ်လာရတော့၏။

“မင်းကောင်မလေးက ဟောရှာထဲကလား။ ညင်သာညက် ညောရုံလား၊ ခေတ်နောက်မှာ ကျန်ရစ်တာလား။”

“ညင်သာညက်ညောရုံပဲ။ ခေတ်နောက်မှာလည်း မကျန်ရစ်ဘူး၊ ခေတ်ရှေ့လည်း မပြေးဘူး။”

“ဆပင်”

“အနက်ရောင်”

“အရှည်”

“ကျောလယ်လောက်ပဲ”

“ဖားလျားချထားတယ်ပေါ့”

“အင်း”

စင်စစ် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက် နောက်သို့ လိုက်၍ (ရည်းစားစကား ပြောဦးမှာ မဟုတ်၊ စောသေးသည်) မိတ်ဖွဲ့စကားပြောရုံ အရေးကိစ္စမှာ ဆံပင်ရောင်နှင့် အတိုအရှည် ဟာ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်နေသလဲ ... မေးသူခမျာ နားမလည်ပေမဲ့ မင်းအံ့ထူးကတော့ (လိုအပ်လို့လား၊ စတိုင်ထုတ်တာလား၊ ကိန်းကြီးခန်းကြီး လုပ်တာလား မသိပါ) သိထားရန် လိုအပ်သော အချက်အလက်များ အဖြစ် မေးမြဲဖြစ်၏။

“အင်္ကျီဘာဝတ်လဲ၊ ဘလောက်စံပေါ့။ ဟုတ်လား”
 “အေး၊ ထဘီတော့ မဟုတ်ဘူး၊ စကတ်ထင်တယ်။ ဘေးကွဲတွေ နောက်ကွဲတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ထဘီဖုံးသလိုပဲ ဖုံးထားတယ်။ ထဘီစစ်စစ်တော့လည်း မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းမေးမှသိလို့ ကြိုပြောတာ။ အဲဒါမျိုး နေ့တိုင်းဝတ်တယ်”
 “ဒီလောက်ဆို ရပြီ။ အလွယ်လေး။ ရယ်ပြလိုက်ပေါ့ကွ။ စပ်ဖြူဖြူတော့ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့။ မင်းမျက်နှာလေးကို အရိုးသားဆုံး လုပ်ထားလိုက်။ နေ့တိုင်း ကလေးကော့ကင်းပို့တယ် ထင်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအချိန် အဖြူလမ်းလျှောက်လေ့ရှိတော့၊ တွေ့တွေ့နေရတယ် ... လို့ပြော ...

“ပြီးရင် ... နာမည်တစ်ခုပြော။ ခန့်ညားဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီကောင် နာမည်ကို သုံးလိုက်၊ ခန့်ညား ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ သင်္ဘောမှာပဲလား၊ မြန်မာပြည် တစ်ခေါက် ပြန်မဝင်ဘူးလား၊ မတွေ့တာ ကြာပြီလို့”

“ခန့်ညားက ဆရာဝန်၊ ညဘက်တောင် ဆေးခန်းထိုင်နေတဲ့ဇကာင်၊ ဘယ်မှာ သင်္ဘောတက်လို့လဲ၊ နေ့တိုင်းလည်း တွေ့နေတဲ့ဟာ၊ တော်ကြာရင်တောင် သူ့အိမ် ... ကော်ဖီဝင်သောက်ဦးမှာ”

“ဟေ့ကောင် ... ခန့်ညား သင်္ဘောတက်မတက် ဘယ်သူက လိုက်စစ်မှာမို့လို့လဲ။ ငါနိုင်းသလိုသာပြော”

“ပေါက်ပြီ။ ပြီးတော့ရော”

“ဟိုက အံ့သြသွားမှာပေါ့။ မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ မှားတာလဲ ထင်မှာပေါ့။ သူက တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောမှာပေါ့၊ မင်းက ... ခန့်ညားညီမ တစ်ဝမ်းကွဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာညာ ... ရှိပေါ့၊ အသိဖြစ်သွားရော ...

“နောက်နေ့တွေ တွေ့တိုင်း ရယ်ပြ ပြုံးပြ၊ နှုတ်ဆက်။ တည်ကြည်ပစေ။ မင်းရင်ထဲက အစစ်အမှန်ဆိုရင် နည်းနည်းလေးမှ စပ်ဖြူ မဖြစ်စေနဲ့။ မျက်နှာပိုင်းသတ်။ မင်းကောင်မလေးက ဟော့ရှေ့လိုင်းက ဝင်လို့ရမဲ့ပဲပေါ့ဘူး ...”

“ပြီးတော့ရော”

“လူချင်း သိဖို့ ခင်ဖို့ အရင်လေကွာ။ မင်းတကယ်ကြီးပြောတော့မယ်ဆိုတဲ့ နေ့ကျတော့မှ တစ်ခါထပ်သင်ပေးမယ်၊ ရပြီလား”

“အေး ... ကြီးစားကြည့်မယ်။ မင်းပြောတာ ကောင်တယ်။ ဣန္ဒြေရတယ်။ မင်းလို ဘာဖြစ်လို့ ငါမစဉ်းစားမိတာလဲ။ မင်းနည်းက သိပ်လည်းမခက်ဘဲနဲ့”

“ညွှတ်ကားကိုး။ အာမဟုတ်တာလေးမှ မတွေ့တတ်အောင် ဖျင်းတော့ တစ်ပွဲစာ အကုန်ခံပေတော့”

“ဒါပဲ ... ဒါပဲ၊ ငါ သွားတော့မယ်”

“တော့ကောင်၊ ဖွင့်လုပ်ခံ၊ အောင်မြင်ပါစေ”

“ကျေးဇူး”

ညီချစ် ဖုန်းချသွားတော့သည်။

မင်းအံ့ထူးက ကိုယ်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ချည်စောင်မီးလေးကို ဆွဲတင်လိုက်၏။ အခန်းထဲမှာ လေအေးပေးစက် ဖွင့်ပြီး ချည်စောင်ဝါးမီးလေး ခြုံအိပ်ရတာကို သူ အလွန်သဘောကျသည်။ သူ့အခန်းထဲမှာ နွေ့နွေ့ မိုးမိုး ဆောင်းဆောင်း၊ အဲတွန်း အမြဲဖွင့်ထားသည်။ နွေ့ထို ချည်စောင်ပါးလေး အနားယူ၏။ မိုးနှင့် ဆောင်းမှာ ချည်စောင်လေး အလုပ်ခွင် ဝင်ရရှာသည်။ အပြင်မှာ မိုးကလေးအံ့လျက်၊ ပွဲဖွဲကလေးတောင် မရွာသေး။ ဤရာသီဥတုနှင့်မှ ညီချစ် ဆိုသည့်ကောင် လမ်းလျှောက် ထွက်တယ် ... ပြောလို့ ကောင်းမှာလေ။ မိုးရွာထဲ ထီးဆောင်းပြီး လိုက်ရလိုကတော့ ... လမ်းလျှောက်ရတာ မြိန်လိုက်တာ ... ဟု ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။

“ဟာကွာ”

ပြန်အိပ်မည် ကြံကာရှိသေး၊ ဖုန်းမြည်ပြန်၏။ ဒီဆန်းဒေးလေးတစ်ရက် ... တစ်မတ်မှာ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရတာ။ ဒါတောင် ... ဒီတစ်ရက်ကလေး ... ဖေဖေထံမှာ တိုက်ယူထားရတာမို့ ... တိုက်ယူထားရသော အားရက်တစ်နေ့ဟု မေမေထံမှာ ရယ်၍ ပြောခဲ့ဖူးသေးသည်။ ဖေဖေလောက် အလုပ်လုပ်တာမရှိ

အလုပ်တွေ အများကြီး လျှောက်လုပ်သူတွေ ရှိမည်ထားဦး ... ဖေဖေလိုလူမျိုး များများစားစား ရှိမည်မထင်ပါ။ ဖေဖေ ရှေ့က လျှောက်လုပ်သမျှ မင်းအံ့ထူး အနောက်မှလိုက်၍ လုပ်ရ၏။ ဖေဖေက ချက်အောင်အောင် ခိုင်းတတ်လွန်း၏။ ဒါတောင် လုပ်ငန်းခွင်ထဲ တကယ်သွင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုပဲ။

“ခြောက်လတိတိ လေ့လာ၊ ဖေဖေ ခိုင်းတာလုပ်၊ ခြောက်လကကျော်ရင်၊ သားတို့ ခွဲပေးမဲ့ ဘရန်ချ် Branch တွေ အတွက် သားသဘောနဲ့သားလုပ်။ ကောင်းရင် ချီးကျူးမယ်၊ ညှဲရင် နှစ်ပြားမတန်အောင် ဝေဖန်မယ်။ အဲဒါ ... ယောက်ျားကောင်း အရည်အချင်း ပြသဖို့ အခွင့်အရေးပဲ ...

“ယောက်ျားဆိုတာ ဇနီးသည်ရဲ့ အားကိုးခြင်းကို ခံယူရမယ်၊ သားသမီးတွေရဲ့ ရှေ့က မီးရှူးတန်ဆောင်ဖြစ်ရမယ်။ မိခင်နဲ့ နှမတွေရဲ့ မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်ရမယ်။ ယောက်ျားကောင်း ဝီအေအောင် ကြိုးစား” ... ဟဲ့။

“တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်နေ ဖေဖေရာ” အဲသည်လို ဇွတ်ပြောတာတောင် အင်ထင်တင်။

ဇွတ်ပြောပြီး အလုပ်ကို ဇွတ်မသွားဘဲ ပေကပ်နေ၊ ဆူတော့လည်း ခံလိုက်၊ ဆန်းဒေးတစ်ရက်တော့ ကိုယ်ပိုင်နေ ဇွတ်လုပ်ခြင်း၊ ရက်သတ္တပတ် အသိပတ်တိတိရှိမှ ဖေဖေ အဆူအပူမှ လွတ်တာ ... ငါ ခွင့်မပြုလည်း သင်းက ဇွတ်ယူနေတဲ့တူတူ ... ဟဲ့ ပြောတာ နှင်ပြုသည်လည်းမဟုတ်၊ မပြုဘူးလည်း မဟုတ်၊ တရားဝင်အသိ အမှတ်မပြုသော နားရက်အဖြစ် မသိကျိုးကျင် ပြုပေးလျက် အဆူအပူ ခံရခြင်းမှ လွတ်ကင်းခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“ဟယ်လို”

ပျင်းတီပျင်းရွဲပဲ ထူးလိုက်၏။ အိပ်ရေးပျက်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ ဒီ တစ်နေ့ကလေးတောင် နေထွက်အောင်မအိပ်ရ၊ မိုးမှမလင်းသေး ... ဖုန်းတွေက မြည်ပြီ။

“မင်းအံ့”

“ခင်ဗျာ”

မှတ်ထား။ ရွဲပြီး ထူးလိုက်တာ။ အသံကို မှတ်မိလို့မဟုတ်၊ မိန်းမသားငယ်ငယ် အသံမို့ ရွဲလိုက်တာ။ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်တွေ ဖုန်းဆက်ကြ (မိတ်ဆက်ကြ) အလကားနေရင်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ စကားတွေပြော၊ ထမင်းစားဖိတ်၊ ကော်ဖီဆိုင်ဖိတ်၊ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်စပ်စုတာ များလွန်းလို့၊ စကားပြောဆဲမှာသာ ဧလိုက်လျော့၊ နောက်ပိုင်းဆို ... သူတို့နာမည်တွေလည်း မမှတ်မိ၊ အသံတွေလည်း မမှတ်မိ၊ အပြင်မှာတွေ့ဖူးဆုံဖူးသူ တချို့ဆိုလျှင်တောင် မျက်နှာကိုပါ မမှတ်မိတာတွေ ရှိတတ်သေး၏။ အဲသည် ... ဓမ္မ ... အတွက် ရန်တွေခံရ၊ ထုထောင်းရိုက်ပုတ် ဆွဲဆိတ်ခံရတာမျိုးတွေလည်း ကြုံရတာပင်။

“တယ်ရီသေလေးစားနေပါလား၊ မင်းအံ့ရဲ့၊ ကျွန်မ ဘယ်သူဆိုတာရော မှတ်မိလို့လား”

“အင်း ... ကျွန်မလို ပြောတတ်တဲ့သူ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက် ထဲကဆိုရင် ... ဆိုရင် ...”

“သွား ... အဲဒါတွေပေါ့၊ အဲဒီအချိုးတွေပေါ့၊ တို့ ကုတ်ဆွဲချင်တာ”

“တို့လို ပြောတဲ့သူက ကိုးဆယ့်ရှစ်ယောက်”

“သိပ်ကြွားနေတယ်ပေါ့”

“ဒါတောင် လျော့ထားတာ။ ဟိတ် ... နှုတ်ခမ်းပူမနေနဲ့။ တော်ရုံမိန်းကလေး ... နှုတ်ခမ်းစုရင် သိပ်အလှပျက်တာ။ ဟို ... ရှေးရှေးတုန်းက”

“ပုံပြောမလို့လား။ ပုံလာလာပြောတိုင်း ယုံတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“အဘွားပြောဖူးတာပေါ့။ အဘွားတို့ခေတ်က အလှဘုရင်ခင်မြရင် ဆိုတဲ့ ဓာတ်ရှင်မင်းသမီး”

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ပြောစမ်းပါ”

“အဘွားက ဓာတ်ရှင်လို့ ပြောတာ”

“ထားပါတော့”

“အဲဒီ ... ဒေါ်ခင်မြရင်ပေါ့နော်။ သူဟာသူ ခေတ်မှာ အလှဘုရင်မဘွဲ့ ရတယ်တဲ့။ သူဟာ ဘယ်တော့မှ မမဲ့ဘူး။ နှုတ်ခမ်းမစုဘူး၊ အမြဲ ပြုံးပြုံးလေး နေတယ်တဲ့။ အသက်ကြီးလာ ဘာတောင် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဧရာရဲ့ အရေးအကြောင်း တစ်တွန့်တစ်ကြေ မရှိဘူးတဲ့။ သူ့ဓာတ်ပုံနဲ့ ဆေးကြော်ငြာရိုက်တော့ စာတန်းလေးက မအိုသေးတဲ့သူ၊ အပျိုလေးနဲ့ တူတဲ့”

“ဒီမှာ ပြုံးနေပြီ”

“ကောင်းကောင်းပေါ့။ အဲဒီဘက်က ပြုံးနေပေမဲ့ ဒီဘက်မှာက အာပုပ်စော် နနေတယ်”

“အမယ်လေး ရွဲလိုက်တာ”

“မျက်နှာ မသစ်ရသေးဘူးကွ”

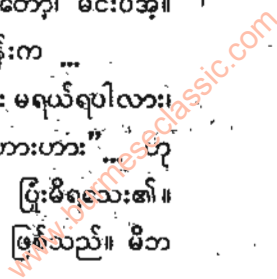
“အိပ်ကာနီးတုန်းက သွားမတိုက်ဘူးလား”
 “အဲဒါ ... မမှတ်မိဘူး၊ မေ့သွားပြီ၊ တိုက်ဖြစ်လား၊ မတိုက်ဖြစ်လား”
 “ကျွန်မ ဘယ်သူဆိုတာရော မှတ်မိရဲ့လား”
 “ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင် နာမည်ဖွင့်ပြောရင် ဒီနေ့ တစ်နေ့စာ မှတ်မိအောင် မှတ်ထားလိုက်ပါမယ်”
 “အဲဒါတွေ မုန်းတာ”
 “ယုတ်ကဲ့ ... တို့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ရတယ် သိလား။ ခေတ်ဟောင်းတေးပဲ။ ဖေဖေ ဆိုဆိုနေလို့ ကြားဖူးပြီး ရနေတာ နားထောင်။ ချစ်ပါရစေ ... အသနားခံသော်လည်း ... ငြင်းပယ်တယ် ဂုဏ်မြင့်သူကကွယ် ... မောင့်အပေါ်ဝယ် ... ဂုဏ်ရည်မတူလို့လား ... ရွှေစပယ်ဖြူ ... ပန်ချင်သူက များ ... များတယ်။ မသနားပဲ ... ရက်စက်တယ်”
 “ယူအသံ တော်တော်ကောင်းမှန်း ကြားပြန်တာပေါ့လေ”
 “ချစ်လို့ ... အဲ ခင်လို့၊ အဲ ... မင်္ဂလို့ စတာပါ ရွှေစပယ်ဖြူရယ်။ ဦးခင်မောင်ဖြူရဲ့အမီး ရွှေစပယ်ဖြူရယ်။ ဖြူပါတယ်လည်းဆိုသေး၊ ရှေ့က ရွှေထည့်ထားတယ်။ တတယ်ဆို ... ငွေစပယ်ဖြူ ဖြစ်ရမှာ၊ ခြောက် ... သူ့အမေက ဒေါ်တင်တင်ရွှေကိုး။ ရွှေစပယ်ဖြူပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့”
 “ကြည့် ... သူ့သီသားနဲ့”

စကားပြောခွက်ကို မင်းအံ့ထူးဘက်ကပ်ပဲ စချလိုက်တော့သည်။ ရွှေစပယ်ဖြူ ... ဆိုသည့် သူဌေးသမီးက သူ့ဘက်မှ စ၍ ဖုန်းဆက်ရုံလောက်ထိသာ အတ္တလျှော့လျက်၊ တစ်ဖက်

... မှစ၍ ဖုန်းချသွားပြီ ဆိုလျှင်တော့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ခေါ်သည်ထိ မာနချတတ်သူ မဟုတ်မှန်း သိထားတာပင်။ ပြီးပြီပေါ့။
 ... ရေးလောက်ပဲချရာ ပြန်နှပ်လိုက်ဦးမည်။

ပြန်နှပ်ပါမည် ဆိုသော်လည်း ... စာကယ်တမ်း ... အိပ်ပျော်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ မျက်စိမှိတ်ရင်း ဟိုတွေး ... သွား။ အတွေးထဲမှာ ရွှေစပယ်ဖြူကို မြင်ယောင်လာ၏။
 ... ငြားလှစွာသော မိန်းကလေး မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ တချို့ဆို ... နယ်ကို မမှတ်မိတာပါ။ တချို့ကျတော့ အသံရော လူရော၊ ... နေကျ အသုံးအနှုန်း စကားလုံးလေးတွေကအစ မှတ်မိလိုက် ... တချို့ကျတော့ ပြောရင်းမှ တွေးရင်းမှ မှတ်မိလာရတာ။
 ... စပယ်ဖြူကို ပြောကာစက မမှတ်မိပါ။ သူ့ကိုယ်သူ “ကျွန်မ” ... လိုက်။ “တို့” ပြောလိုက်။ တစ်ခါတလေကျတော့ ... စပယ် ... တဲ့။ ကိုယ်ကိုကျတော့ “မင်းအံ့” လို့ပဲခေါ်၏။ များ ... အားဖြင့် မိန်းကလေး တော်တော်များများက ကိုယ့်ကို ... “အံ့” လို့ပဲ ခေါ်ကြသည်။ သူငယ်ချင်းဖုန်းပြောင် (သူ့နာမည် ... ခေါ်၊ ငယ်အစ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ... ဆေးစားပဲ မှားသလားမသိ ... အဆံပင်တွေ ကျွတ်ပြီး ပြောင်ပြောင်လာသည်မို့ အဖွဲ့ကဝိုင်း ... သော နာမည်)က ကိုယ့်ကို “မင်းအံ့ ဆိုတော့၊ မင်းပဲအံ့။ ... တော့ဘူး” ... ဟုပြောတာ။ အဲသည်တုန်းက ...

“အဲဒါ ဟာသလား ... ရယ်လည်း မရယ်ရပါလား။ ... ရယ်လို့ ရယ်တောင် ရယ်ချင်လာပြီ ဝါးဟားဟား” ... ဟု ... ရယ်ပေးလိုက်ခဲ့တာ အတွေးထဲဝင်တော့ ပြီးမီရသေး၏။ ... စပယ်ဖြူဟာ အိမ်အထိ အဝင်အထွက်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ မိဘ

ချင်းလည်း ခင်၏။ မိတ်ဟောင်း၊ ဆွေဟောင်းတွေမို့ တော်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်လာခဲ့တာ၊ ငယ်ပေါင်းဟုတောင် ပြောနိုင်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ... မင်းအံ့ ... သူ့ကို သိပ်မကြည်ပါ။ သူ့ထက် သူ့အမေကို ပိုမကြည်တာဖြစ်၏။ သူ့သမီး ... မင်းအံ့နှင့် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ရတာကိုပဲ “နာအံ့” ထင်သည့် အမျိုးသမီးကြီး။

“ဒီကောင်လေး ... မိန်းမရွယ်သနဲ့၊ မပေါင်းနဲ့” တဲ့ အဲဒီသတင်းကိုလည်း ရွှေစပယ်ဖြူပဲ ယူလာတာဖြစ်၏။ သူမ ... မျှော်လင့်သည်က ...

“ရွယ်တာတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ခင်ထံ မင်တာပေါ့၊ လူငယ်တွေဆိုတော့ ရင်းနှီးတယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ ရင်ထဲကျတော့ ... နင်တစ်ယောက်တည်းပါ၊ စပယ်ရယ်” ... ဟူ၍ သူ့ အပြောခံချင်သည့် ဝါကျ၊ ကြားချင်သည့်စကားလုံးကို မင်းအံ့ထူးတို့က သုံးမတုံ့လား။

“အန်တီဒေါ်တင်တင်ရွှေ ပြောတာ မှန်တယ်။ သိပ်အဲဒီတန်တဲ့ ဆုံးမစကားပဲ။ နင် နားထောင်လိုက်နော်၊ ငါ့သူငယ်ချင်း အဖြစ်က စွန့်လွှတ် အမွေဖြစ်လိုက်”

အဲသည်တုန်း ရွှေစပယ်ဖြူ ... နှုတ်ခမ်းစုလှူဆောင်အောင် ထွက်သွားခဲ့ဖူး၏။ ပြီးတော့လည်း ... သူပဲ ဖြန့်ဆက်တာပါပဲ။ သနားစရာတော့လည်း အကောင်းအဝါသနားစရာတော့လည်း မကောင်းပါဘူးလေ ...။ မင်းအံ့ထူးလည်း သုံးစကားတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ အဲသည်စကားတွေမှာ သ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း အုပ်စုထဲမှာ အမြဲပို့ချသည့်

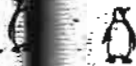
ကျန်သည့်ကောင်တွေကလည်း ... ဟုတ်လိုက်လေ၊ မှန်လိုက်လေ နှင့် နာယူကြ၏။

“မိန်းမတွေ ... သူတို့ဆုံရင် ဘာပြောလဲ။ ယောက်ျားမကောင်းကြောင်း ပြောတာပဲ။ ပြီးရင် ... အဲဒီယောက်ျားတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေနိုင်တာလည်း မဟုတ်၊ မခေါ်ဘဲ မနေနိုင်တာ သူတို့။ စိတ်ကောက်တာ သူတို့၊ အတင်းပြောတာ သူတို့။ အောင်မယ် ... မိန်းမတွေမှာ လက်သုံးစကားတောင် ရှိသေး ...

“သိလား ... ဟိုအငြိမ့်သီချင်းကို သုံးထားတာ။ မောင်မောင်ဆိုလေ ... တော်တို့အမျိုးက ထီးရိုးရှည် ... သူ့အမေနယ်တော်တို့ ... ငမ္မားတတ်ပလေ ... တဲ့”

အဲသည်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ “ယောက်ျားဆိုတာ အလိုမလိုက်ရဘူး၊ အညံ့မခံရဘူးတဲ့။ အလျှော့ပေးလေ ရောင့်တက်လေတဲ့။ ဘာမှ ... အိမ်ဦးသခင်ကြီးလည်း လုပ်နေစရာ မလိုဘူးတဲ့။ ရည်းစားဘဝမှာကတည်းက ကုပ်ချိုးထားတဲ့။ ဇာနည်ပြေးမှ ယောက်ျားတွေက လိုက်မှာတဲ့။ တို့ကလိုက်ရင် ... သူတို့ကပြေးရောတဲ့ ...

“အဲဒါ ... တိကယ်ထမ်းကျ ... သူတို့ကွ။ မိန်းမဆိုတာ အူတိုမျိုးသာဆိုတယ်၊ တော်တော်ရစ်တာ။ စိတ်ကောက်လိုက် နှုတ်ခမ်းစုလိုက်၊ ဆွဲဆိတ်လိုက်၊ ကုတ်ဖဲ့လိုက်နဲ့ ပုန်းပြောင်ဆို ကြည့်ပါလား၊ သူ့လက်မောင်းမှာ လက်သည်းရာချည်းပဲ”

“ချစ်လို့ ကျွဲစားတာပါကွ”

“မင်းကောင်မလေး ချစ်တာက အရေပြားတောင် ပေါက်
တယ်။ သည်သည်းမခံနဲ့ကွ။ သူတို့ မပြေးခင် ကိုယ်ကအရ
ပြေး၊ နောက်က လိုက်လာလိမ့်မယ်။ မိန်းမတွေရဲ့ သဘော
က ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်ပြမှု အထင်ကြီးတာ။ သူတို့က
တကယ်တော့ အားကိုးချင်တာ၊ အဲဒါ ရိုးရိုးသားသား
အားကိုးလိုက်ရင် ပြီးရော ...

“ဆိုး၊ နွဲ့၊ အနိုင်ယူပြီးမှ အားကိုးတာ။ ဆိုးတာ
အနိုင်ယူတာကို ကိုယ်က ချစ်လို့ သည်းခံနေရင် တစ်ဖန်
ကျေနပ်မယ်၊ တစ်နှစ်ကျေနပ်မယ်၊ နှစ်နှစ်လောက်ကြာရင်
သူတို့ အထင်သေးလာပြီ။ ဒီယောက်ျား ... ငါ့နောက်လိုက်
ကြီးပါလား ဆိုပြီး ... အဲဒါ စိတ်စပျက်တာပဲ”

“မိန်းမတွေကလည်း ပြောတာပဲ၊ မရခင် ဖျာလိုလိမ့်
ထိပ်ပေါ်တင်၊ ရလည်းပြီးရော ဖျာလိုခင်း၊ ခြေနဲ့နင်းလို့”

“မရခင်ကတည်းက ဖျာလိုလိမ့်ပြီး ထိပ်ပေါ်တင်မထားရင်
ရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာလည်း ဖျာလိုခင်းပြီး ခြေနဲ့နင်းစေ
မလိုတော့ဘူး”

“ရည်းစားတစ်ယောက်ကို ဒူးမထောက်ဘဲ ရမလားကွ
ရည်းစားစကားကို မာရေကျောရေ ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဒူးမထောက်ဘဲ အညှာခွေတဲ့နည်းတွေ ရှိပါတယ်ကွာ
မိန်းမဆိုတာ စိတ်ပျော့မျိုး”

“မရရင် ... ရေထဲခုန်ချ သေလိုက်မယ်လို့ ပြောရင် ကောင်
လား”

“အဲဒီတော့ ... ဟိုက အသုဘလာချပေးမယ်လို့ ပြောမှာ
ပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ... ဓားနဲ့ ရွယ်ပြီး ငါ့ကိုကြိုက်လို့ ပြောရမ
လား”

“ခြိမ်းခြောက်မှုနဲ့ ရဲစခန်း ရောက်သွားမယ်”
“ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ”

“မင်း သေလုအောင် ကြိုက်ပါပြီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
တွေ့မှ ငါ့ကိုလာပြီး ဆရာတင်လှည့်။ ဝမ်းတေဘယ်လဲ
ကျွေး။ ငါ နည်းလမ်းကို စနစ်စာကျ သင်ပေးမယ်။ မရ
မရှိစေရဘူး။ မင်း ရရင် ငါ့ကို ဝမ်းတေဘယ်လဲပဲ။ မင်း
မရရင် ငါက မင်းကို ဝမ်းတေဘယ်လဲ ပြန်ကျွေးမယ်၊
ဘယ်နှယ်လဲ”

“နှမတစ်ယောက် အဆစ်ထည့်ပေးလို့ မရဘူးလား”

“မရှိလို့ပေါ့ကွ။ ရှိရင် ငါ့အုပ်စုထဲက ကောင်တွေကဲက
စိတ်ကြိုက် ခေါင်းခေါက်ပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင်ရွေး ... ပေးစား
မှာ”

“မရှိလို့ ပြောတာ”

“မှန်တာပေါ့။ ရှိရင် ဘယ်ပြောမလဲ”

“ဝမ်းကွဲလေးများ”

“လိပ်ခါး၊ ဖားဖင်နဲ့ ရေနံရောင်အသား ကြိုက်ရင် တစ်
ယောက်ရှိတယ်”

“တော်ပါပြီ”

အတွေးတွေထဲ ပျော်ဝင်ကာ မေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံးပင် ပွင့်လာရ၏။ မထူးပါဘူး။ မျက်နှာထဲသစ်တာပဲ ကောင်းမည်။ နံနက်စာတို မေမေနှင့်အတူ စောစောစီးစီး မစား ဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ။ မေမေစိတ်ကြိုက်ကလေး တစ်ခုတော့ ဆောင်ရွက်ပေးဦးမှ။ ဖေဖေနှင့် မေမေဟာ ကိုယ့်မိဘတွေချည်း မို့ တူတူချစ်သည်ပဲထား။ မေမေကိုတော့ ပိုကိုပိုမိတာစင်။ မေမေ မိုက်ထဲမှာ ကိုးလကျော်ကျော် နေခဲ့ရလို့လားတော့ မသိပါ။ ဖေဖေထက် မေမေကို ပို၍ အလိုလိုက်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ ဆူသံ အော်သံကို ကြောက်ရွံ့ လိုက်နာဖြစ်ရပေမဲ့ မေမေ ညင်သာညက် ညော ဆုံးမစကားတွေကျတော့ နားမထောင်လျှင် မေမေ စိတ် ညစ်ရမှာ စိုးသည်နှင့်ပင် နားထောင်ဖြစ်ရတော့၏။

အဲသည်နည်းနှင့် ... မင်းအံ့ထူး ဆိုတာ အမေ့သား ရယ်လို့လည်း ကောင်မလေးတွေ နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားပါသည်။ မင်းအံ့ထူးသည်သာ ပီတုန်းတစ်ကောင်ဆိုလျှင် ဘယ်ပန်းပွင့်က လေးတွေဆီကိုမျှ ပျံသန်းရစ်ဝဲဖို့ မလိုပါ။ ကိုယ့်နေရာလေးမှာ ကိုယ့်ဘာသာ အတောင်ဖြန့်ဝဲနေရန်နှင့်ပင် ... ပန်းပွင့် ပန်းခိုင် လေးများက ကိုယ့်ဘက်ယိမ်း၍ တိမ်းညွတ်ကြတာချည်း။ ဒါက ငြင်းလို့ မရနိုင်သော လက်တွေ့မို့ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ... ကိုယ့်နည်းလမ်းတွေကပဲ ကောင်းလို့ စွဲသလိုလို ... အခြောက် တိုက် နာမည်ကြီးတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်၏။

မင်းအံ့ထူး ... အရပ်ခြောက်ပေါ့၊ စိမ်းဖန့်သွေးနှင့် ဖြူသောအသား၊ အရပ်နှင့် လိုက်ဖက်ရုံ အသားအရေ အဖြူညို အဖြိုး၊ စီးပွားရေး ပညာရေး ... ပြောစရာမရှိ၊ ရည်းစားများသည်

နာမည်ကြီးပေမဲ့ မင်းအံ့ထူးကြောင့် ဘယ်အမျိုးကောင်းသမီးလေး တစ်ဦးတလေမျှ ဘဝပျက်ခြင်း၊ ပန်းကောင်း အညွန့်ကျိုးခြင်းမရှိ တာတွေရယ် ... ဒါတွေဟာ မင်းအံ့ထူး အတွက် (မိန်းမကြိုက်) အရည်အချင်းတွေချည်း မဟုတ်လား။

မင်းအံ့ထူး ... ခုတင်ပေါ်မှ ခြေနှစ်ချောင်းကို အရင်ချအံ့။ မျက်နှာသစ်မလို့။

“ဟော ...”

မြည်လာပြန်ပါပြီ ဇာယ်လီဖုန်း။ မြည်ပစေ။ မကိုင် တော့ဘူး ဆုံးဖြတ်လျက် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ မျက်နှာသစ် ရင်း ရေပါ တစ်ခါတည်း ချိုးလိုက်တော့ နည်းနည်းကြာသွားရသည်။

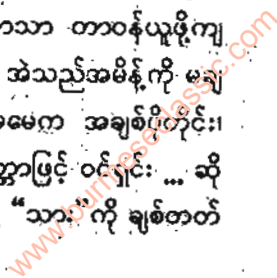
“သားလေး”

“ဟောဗျာ ... မေမေက ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတယ်၊ ဘာပြောမလို့လဲ မေမေ”

ရေချိုးခန်းမှ ထွက်တော့ ... မေမေက မင်းအံ့ထူး ခုတင်ပေါ်ကစောင့်ကို ဆွဲခေါက်နေရင်း လှမ်းခေါ်၏။

“မလုပ်နဲ့လေ မေမေ ... ကျွန်တော် ခေါက်မှာပေါ့”

မေမေထံမှ ဆွဲလှရ၏။ မင်းအံ့ထူး၏ အခန်းထဲသို့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးများ ဝင်ခွင့်မရှိ (မေမေအမိန့်)ပါ။ ကိုယ့် အခန်း၏ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုတို့ ကိုယ့်ဘာသာ တာဝန်ယူဖို့ကျ တော့ ဖေဖေအမိန့် ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသာ အဲသည်အမိန့်ကို မချ လျှင် ... မင်းအံ့ထူးက အပျင်းတစ်၊ မေမေက အချစ်ပီတိုင်း၊ အမြင်မတော်တိုင်း၊ မိခင်တို့ စေတနာမေတ္တာဖြင့် ဝင်ရှင်း ... ဆို တာမျိုး ဖြစ်တော့မှာ။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ “သား”ကို ချစ်တတ်

ပုံနည်းလမ်း မှန်ပါပေသည်ဟု အားကျအတုခိုးရပါမည်။ ကိုယ်တိုင် ဖခင်ဖြစ်လာသည့် တစ်နေ့ကျလျှင်ပေါ့ ...။

“သားသူငယ်ချင်း ခန့်ညားတဲ့။ ဖုန်းဆက်တယ်။ သားမကိုင်လို့ မေမေ အိမ်ရှေ့က ကိုင်လိုက်တယ်။ အရေးကြီးလို့တဲ့။ ပြန်ဆက်ပါတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ... ကျွန်တော် ဆက်လိုနေပါမယ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် “သား”ဟုပြောကျင့် ... ရှစ်တန်းအောင်သည့်နှစ်မှစ၍ ဖျောက်ခဲ့၏။ ဖေဖေကြောင့်ပါ။ ဖေဖေထံမှာ “သား” “သား”ဆိုပြီး ချွတ်ချွတ်ဖတ် ဖတ်ပြစ်ချင်တာနှင့်ပင် “ကျွန်တော်” ဖြစ်သွားရတော့၊ မေမေထံမှာပါ “ကျွန်တော်”ပဲ ဖြစ်သွားရတော့တာ။

“ကော်ဖီသောက်ဖို့ မေမေ စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေရော မေမေ”

“သားဖေဖေတော့ မပြောနဲ့။ ဆန်းဒေးတစ်နေ့ မနားဘူး။ ဘယ်သူနဲ့ဆိုလည်း မသိပါဘူး။ ချိန်းထားလို့ သွားစရာရှိတယ်ကဲ့။ သွားပြီ”

“ဖေဖေတော့ ပြောမနေနဲ့။ စီးပွားရေးအတွက်ဆို သန်းခေါင်ကျော်လည်း အိပ်ရာထဲက ထွက်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... ရိုးရိုးသားသားချည်းပဲလေ သားရဲ့။ ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစားတာ သား အတုခိုးရမယ်”

“မေမေရော ... ဆန်းဒေး တစ်ရက်တော့ အတုခိုးဘူး”

မေမေက ရယ်၍ သားပါးကို ရွတ်ခနဲ တစ်ချက် နှမ်း၏။ မေမေက နှစ်ဆယ်ကျော် သားကြီးဖားဖားကို သည်လိုပဲ

ရွတ်ခနဲ ရွတ်ခနဲ နှမ်းတတ်၏။ မေမေမေ့ရာ သူ့အရပ်ကလေး ငါးပေနှစ်လက်မနှင့်မို့ ခြေဖျားလေးများပင် ထောက်လိုက်ရရှာပါ၏။

* * *

“ဟေ့ကောင် ... ခန့်ညား။ ငါ ...”

“အေး ... မင်းဆီမှာ ငါအကူအညီတစ်ခုတောင်းမလို့ကွ”

“ပြော ... သူငယ်ချင်း။ မိန်းမလိုက်ခိုးပေးရမလား”

“အဲဒီလို အကူအညီမျိုး တောင်းချင်ပါတယ်ကွာ၊ ခုဟာက ငါ့အစ်ကိုကိစ္စ”

“သိပြီ ... မိန်းမနဲ့ ကွဲဖို့ဆိုတာ”

“အေး ... ငါ့အစ်ကိုက ပစ္စည်းတွေ တောင်းလိမ့်မယ်”

“သိတယ်လေ ... မင်း ပြောထားတာ၊ မရရင် တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတာ၊ လောလောဆယ်တော့ ... သူ့မိန်းမ အိမ်ပေါ်က ဆင်းနေတာ မဟုတ်လား”

“အလွန်အကျွံတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးတယ်။ အစ်ကိုယောက္ခမက ငါ့အမေနဲ့ သူငယ်ချင်း”

ခန့်ညားနှင့် သူ့အစ်ကိုဆိုသူတို့က အရင်းမဟုတ်ပါ။ အပေချင်း ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲမို့၊ သူတို့ချင်းကျတော့ ညီအစ်ကို နှစ်ဝမ်းကွဲ။

“ငါ့အစ်မက ဟိုဘက်ကို ချက်နာပူနေတယ်။ ငါ့အဖေကလည်း သူ့ဟူအစား ရှက်လို့တဲ့”

www.burmeseclassic.com

“မင်းဦးလေးကံရော”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှက်တယ်၊ ခြေမဲ့လက်မဲ့ ဆင်းရဲမှာကျတော့လည်း မကြိုက်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ... ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပါ။ မကောင်းတာက ငါ့အစ်ကို။ အစကတည်းက မကြိုက်ဘဲ ယူခဲ့တာ၊ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြံထွင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဦးလေးမိန်းမ ... သူ့အပေပေါ့၊ သူ့အမေက ငါ့အမေကနေတစ်ဆင့် ... အဲဒီမိသားစုအကြောင်း ကြားပြီး ချမ်းသာမှန်းသိလို့ ပေးစားချင်တာ”

“သဘောပေါက်တယ်”

“အမှေ့သဘောကျ လက်ထပ်ခဲ့တယ်၊ တစ်ခု ကောင်းတာက ငါ့အစ်ကိုဟာ လူမှုရေး ဖောက်ပြန်မှုတော့ မရှိဘူး၊ အဲဒါ တော်သေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကွဲတာလဲ”

“မိန်းမက မာနကြီးတယ်။ သူ့ဌေးသမီးလေ။ ရထားတဲ့ ယောက်ျားက လက်ဆွဲအိတ်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ ငမဲ့”

“သဘောပေါက်တယ်”

“သူ့ဌေးကတော်ကြီးကလည်း မုဆိုးမ ဖြစ်သွားတော့၊ သမီးပျိုက နှစ်ယောက်၊ သူ့ဌေးကြီးရဲ့ လက်ငုတ်တွေကို ဆက်လုပ်မဲ့ ယောက်ျားများစား လိုတယ်”

“ပြန်စေ့စပ်ဖို့၊ ညှိနှိုင်းဖို့”

“အဲဒါ မင်းလိုက်သွားပေးစမ်းပါ။ ငါ့အဖေနဲ့ ငါ့ဦးလေးက အကူအညီတောင်းတာ၊ သူတို့တော့ မျက်နှာပူတယ်၊ မလိုဘ်

ချင်ဘူး၊ မင်းက စကားပြောကောင်းတော့လေ၊ စကားဆိုဆိုးဆို ဆိုရင်တောင် တစ်ဖက်သား နာခံသာတဲ့ဘက်က လှည့်ပြောတတ်တော့ အဖော်လိုက်သွားပြီး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောဆိုဖာထေးပေးဖို့”

“မင်းအစ်ကိုက ယောက်ျားမာန မထားပါလားကွာ”

“ထားတော့ ထားတယ်၊ သူ ထားတာက တစ်မျိုး။ သူ့ဌေးတွေ ဆိုပေမဲ့၊ သူ့ဌေးကြီးလည်း ဆုံးရှော၊ မန်နေဂျာတွေ ဝန်ထမ်းတွေက သူတစ်လူ ငါတမင်းနဲ့ ဦးကထောင် ပုံကထောင်၊ မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေတုန်း သူ ဝင်ကိုင်ပေးရတာတဲ့”

“ဒါတော့လည်း ဟုတ်သားပဲ”

“သူ ဝင်လုပ်ပြီးမှ ထပ်ဖြစ်တဲ့ စီးပွား၊ ထပ်ခွဲတဲ့ ဘရန်ချိတွေဟာ သူနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်တဲ့၊ သူ့ကြီးစားမှုတဲ့၊ အဲဒါတွေ သူ ရထိုက်တယ်တဲ့၊ သူ့ဝီရိယ၊ သူ့လုပ်အား၊ သူ့စွဲ။ ဒါတွေ ခဝါချပစ်ခဲ့ရလောက်အောင် သူ့မာနက ခြေရင်းမဆင်းဘူးတဲ့ကွာ”

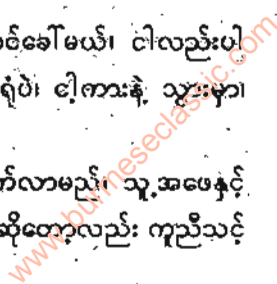
“မင်းအစ်ကိုကလည်း အပြောကောင်း”

“မင်းကို အကူအညီ တောင်းတာနော်၊ လိုက်သွားပေး”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အခု ... တော်ကြာ မင်းကို ဝင်ခေါ်မယ်၊ ငါလည်းပါမယ်။ ငါက ဒရိုင်ဘာ လုပ်ပေးရုံပဲ၊ ငါ့ကားနဲ့ သွားမှာ၊ ငါ့အစ်ကိုမှာ ကားမရှိဘူးကွာ”

ခန့်ညား ကိုယ်တိုင် လိုက်လာမည်၊ သူ့အဖေနှင့် သူ့ဦးလေးက အကူအညီတောင်းသည် ဆိုတော့လည်း ကူညီသင့်

သည်။ ခက်တာက ဒါနဲ့ တစ်ခါမျှ မပြောဘူး။ မဆိုဘူး။ ပြော
လို့ ဆိုလို့ ကောင်းသလိုက်စွဲလည်း မဟုတ်ချေ။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ လာတော့မှာ”

“ငါ ခုမှ ရေချိုးပြီးတာ၊ ဘာမှ မစားရသေးဘူး”

“ဘရိုက်ဖတ်စ် နည်းနည်းတော့ စားလိုက်ပေါ့၊ အပြန်ကျ...
လန်ချ် ငါကျွေးပါမယ်ကွာ၊ ပြီးမှ ပြန်ပို့မယ်”

“မလိုပါဘူးကွ”

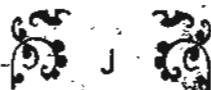
“လိုလို့ ... မလိုလိုကွာ၊ ငါ ကျွေးမယ်၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့လည်း
စကားပြောရတာပေါ့။ မဆိုဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ။ ငါ
လည်း အလုပ်ရပ်နေလို့။ ငါ ... ညနေဘက် ဆေးခန်း
ထိုင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ လာခေါ်ချေ”

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း”

ခန့်ညားနှင့်က ... အထက်တန်းကျောင်းကတည်း
က သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူက ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ပြီး ဆရာဝန်
ဖြစ်သွားသည်။ မင်းအံ့ထူးလည်း ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က ဂုဏ်
ထူးတွေနှင့်ပဲ။ သို့ပေမဲ့ ... ဆရာဝန် နည်းနည်းကလေးမျှ
ဝါသနာမပါသည်မို့ ဆေးတက္ကသိုလ် မသွားခဲ့ပါ။ ကိုယ်က
ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာပဲ မလွဲမသွေ ဝင်လုပ်ရမည့်သူမို့၊ ဆရာဝန်ဖြစ်
လည်း ဆရာဝန်ဘွဲ့ကြီးပိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီမှာ မန်းနေရှင်းဒါရိုက်
တာ လုပ်ရမည့် တူတူလေ။

* * *

ခန့်ညားက ကားပေါ်မှ မဆင်းတိုက်

စောစောကပဲ ... ညီချစ်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်

နှင့် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး မိတ်ဖွဲ့ဖို့ရာမှာ ... ခန့်ညား၊
သဘောက ပြန်ဆင်းလာပြီလားလို့ပြော ... ဟု သင်ပေးဖြစ်လိုက်
တာကို၊ သူကျွေးသည့်လန်ချ် စားရင်းနှင့်မှ ပြောပြီး ရယ်မော
ပေါ့ဦးမည်။

အိမ်ပေါ်သာတက်ရ ... မျက်နှာက ခပ်ပူပူ။ ခန့်ညား
ကို ကျော်မျိုးဝင်းကတော့ ခပ်တည်တည်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်
ညီ အလုပ်တစ်ခုကို တာဝန်ကျေ ဆောင်ရွက်တော့မည့် ပုံစံ
နဲ့ပါ။ မင်းအံ့ထူးက မျက်နှာပြင်ကို မတည်လွန်း မလျော့လွန်း ...
အေးဆေး ... သို့သည့် အသွင်သို့ ကူးရလေ၏။ လာပါ ... ထိုင်
... ဖိတ်ခေါ်သူ မရှိသော ဧည့်ခန်းဟင်းလင်းမှာ ကျော်မျိုးဝင်း
တော့ မင်းအံ့ထူးလည်း ခပ်တည်တည်။ မထမဆုံး ပြင်လိုက်
သည်က မျက်နှာလေး တစ်ခု။

ငယ်သော နုသော လှသော ... ပြီးတော့ ... ထက်
မြက်သော၊ ခိုင်မာသော ... အဆင့်မြင့် ဝိသေသနများဖြင့် မှန်း
ခြယ်ထားပါသော ငယ်နု မျက်နှာလှလှကလေး၊ သူမက ဆိုဖာ
တစ်ခုပေါ် ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်သည်။

“ကိစ္စကို ပြောပါ”

ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း။ လူတတ်ကြီး လုပ်လို့ပါလား။
နေရာတကာမှာ လူတတ်ကြီး လုပ်ချင်သည့် မင်းအံ့ထူး ... တစ်
ထိုင်တည်း သဘောကျသွားရသည်မို့ မိတ်ဆက်ပြီး တစ်ခုကို
လှစ်ခနဲ ပေးလိုက်တာ။ ကိုယ်တော်ချောမလေးက လှည့်လို့တောင်
မကြည့်။ ဒီကောင်မလေးဟာ ငယ်ပုံ နုပုံအရ သူ့အသက်ကို ခန့်
မှန်းရလျှင် ဆယ်ကျော်သက်ကလေးဟူ၍။ သို့ပေမဲ့ ... ဆယ်ကျော်
သက် ... မမြစ်နိုင်တာ သေချာ၏။ သူ့မျက်နှာလေး ဘယ်လောက်
နုနု၊ သူ့ဆံပင်လေးဟာ နားရွက်ကိုပဲ ဖုံးလျက်သား၊ ဘယ်လိုရှိရှိ
သူ့မျက်ဝန်းတွေ၏ ရဲရင့်မှုနှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ဖြတ်ပြေးနေ
သည့် သတ္တိ(နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားပုံက သတ္တိကစံမို့
ဖြစ်၏)ထို့ကြောင့် သူမ၏ ရင့်ကျက်မှု အတိုင်းအတာကို ခန့်မှန်း
ရနိုင်ပါသည်။

“မြရွေးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

ကိုကျော်မျိုးဝင်းက သူ့ဖနီး (ညွှန်ရှိကွဲဖို့ ကွာ
ပြောဆဲ)ကို မြရွေးဟု ခေါ်၏။ နာမည်က မြရွေးသီ။ သူ့ညီမလေး
က မြစိမ်းဖန့် ဆိုတာ ကြားဖူးသည်။ ကိုကျော်မျိုးဝင်း မင်္ဂလာ
ဆောင်စဉ်က မင်းအံ့ထူး ရောက်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ... မင်္ဂလာ
ဆောင်ကို စိတ်မဝင်စားပါ။ ခန့်ညား အပါအဝင် ပြန်ဆုံသော

ဆယ်တန်းတုန်းက သူငယ်ချင်းများ စားပွဲတစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်
ကာ စကားတွေ လှပြောရတာနှင့် မင်္ဂလာဆောင် ဘယ်လိုပြီးဆုံး
သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ချေ။ စားပွဲပေါ်မှ မှန်တွေခများလည်း
ဘယ်လို ပြောင်သလင်းခါသွားလိုက်ရမှန်းမသိ။ သတို့သမီးကို
လည်း စေ့စေ့ မကြည့်ဖြစ်။ ပြန်တော့တောင် ... သတို့သားနှင့်
သတို့သမီးကို နှုတ်ဆက်မနေတော့ပါ။

“တွေ့မယ် ... ဟေ့ကောင်တွေ”

အချင်းချင်း ချိန်းကြချက်ကြ၊ ကွဲနေတာကြာသော
သူငယ်ချင်းများ၊ ခန့်ညားကို ဗဟိုထား၍ ပြန်ဆုံခွင့်မှာ အပျော်
အရွှားလျက် ဟေးလားဝါးလားလုပ်ရင်း၊ ကိုယ်ချင်း ကိုယ်ချင်း
ဆွဲပွဲလေးတွေ လုပ်ဖြစ်ကြဖို့သာ လုံးဝမ်းလျက်၊ ကားပေါ်တက် ...
အောင်းထွက်ဖြစ်ခဲ့တာပင်။ မမမြရွေးသီမှာ မြစိမ်းဖန့် ဆိုသည့်
ညီမတစ်ယောက်ရှိတာ၊ မာနတော်တော်ကြီးတယ် ဆိုတာ၊ (ခန့်ညား
ပြောပြလို့) သိလိုက်ရုံမှလွဲ၍ မပိုခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ခပ်တည်
တည် ထိုင်လျက် “လူကြီးမလေး” လုပ်နေသည့် ကောင်မလေး
အာ မြစိမ်းဖန့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ လှလိုက်တာလေးဟောတော့ စက်စက်
ဆိုလို့ပဲ လွယ်လွယ် ဆိုကြပါစို့။

“မမမြရွေးနဲ့ ပြောမဲ့စကားတွေ ... ကျွန်မကို ပြောနိုင်
တယ်။ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်စရာ ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မနဲ့ပြီး
တယ်”

အာကလေးပါတကား။

“ငါ့လာမယ်လို့ မြရွေးဆီ ဖုန်းဆက်ထားတယ်”
“သိတယ်လေ”

“ခု ... မြရွေးက ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိသားပဲ။ ရှင်နဲ့ စကားမပြောချင်လို့၊ ကျွန်မက ဝတ္တရား ကျေ ထွက်တွေ့တယ်”

“ပြီးတာပဲ။ အန်တီရော ရှိလား”

“ရှိတယ်”

“မတွေ့ချင်ဘူးပဲလား”

“အိမ်ပေါ်ကနေ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဆင်းသွားတဲ့ လူ စိမ်းတစ်ယောက်အတွက် လူကြီးတွေက အချိန်ကုန်မခံနိုင် ဘူး”

“ပြီးရော”

အခြေအနေက တင်းမာမှုမှ စတင်၏။

“ငါ ... မြရွေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ဒီအိမ်ပေါ်ကို ရောက်လာ တာက စပြောမယ်”

“အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုထက် နည်းနည်းလေးပဲ သာတယ်”

မင်းအံ့ထူး ... မျက်နှာကြီး ဖျင်းခနဲ ပူသွားရတော့ သည်။ ထိုးနှက်ချက်က ထိရ၏။ ကိုကျော်မျိုးဝင်း ဘယ်လိုရှိလေ မလဲ ... ဟု ဝင့်ခနဲ တစ်ချက် မော့ကြည့်မြင်သည်။ ရဲခနဲလျှမ်း တက်လာသည့် သွေးရောင်နှင့်အတူ၊ မေးကြောပေါ် တင်းသွားတာ သတိထားလိုက်မိပါသည်။ လိုက်လာမိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့။ ဒါမျိုးက အဖော်လိုက်လို့ ကောင်းသည့်ကိစ္စ၊ ကူပြောပေးလို့ ကောင်းသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ချေ။ ခန့်ညားကို ကျိတ်ကျိန်ဆဲပစ် လိုက်၏။ သူဖြင့် အိမ်ပေါ်မတက်။ ကိုကျော်မျိုးဝင်း အနေနှင့်

တော့လည်း၊ ဘာမျှ ဝိုင်းပြောမပေးဘူး ဆိုလျှင်တောင် ဘေး နေရာ တစ်ယောက် ပါလာတာကို သဘောကျမည် ထင်သည်။ အဖော်ပိုဖော်ရသော ညီနှစ်ဝမ်းကွဲကို ကျေးဇူးတင်ပါလိမ့် မည်။ ပစ္စည်းရေးရာ ခွဲဖို့ ခြမ်းဖို့ ပြောသည့်ကိစ္စအတွက်၊ ဒီခြံ ကြွယ်ကြီးထဲသို့ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ဝင်ရမည်ဆိုလျှင် သူ့ဘက် မှ သိမ်ငယ်လွန်းပါမည်။

“မင်း! ဘာမှ စေဖန်စရာ မလိုဘူး”

“ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်၊ မိသားစုရဲ့ အာဏာကုန်ကိုယူပြီး ဒီနေရာမှာ လာထိုင်တာ”

ဧည့်သည်ရယ်လို့ ကော်ဖီလေးတောင့် မတိုက်ပါ။

အထိစေတနာရှိလိမ့်မလဲ။ ကော်ဖီတစ်ခွက်တောင် စေတနာမရှိ ဘူး ဆိုမှတော့၊ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ဘယ်ပေးချင်ပါ့မလဲ။

“ငါ ... ဒီအိမ်ပေါ် ရောက်ကတည်းက မင်းတို့အဖေ အလုပ်ထဲ ဝင်လုပ်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက မင်းအဖေ ဆုံး ပြီးကာစ၊ မင်းအမေ ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင်တတ်၊ စီးပွားရေး ဖရိုဖရဲနဲ့၊ လှေကွဲကြီးပေါ် တက်စီးရတာ”

“မြစ်ကို အလျှားလိုက် လက်ပစ်ကူးရင်း ခြေကုန်လက်ပန်း ကျ၊ သေကာနီးဆဲဆဲ အမောဆိုနေတဲ့ လူဟာ ကောက်ရိုး တစ်မျှင်ကိုတောင် ဖမ်းဆွဲချင်ဦးမှာဆိုတော့၊ လှေကွဲဟာ သူ့အဖို့ တော်တော်အဆင့်အတန်း မြင့်နေပြီ”

“တော်တော်စကားတတ်ပါလား ... ဟု လက်ဖွဲ့ခါ ချီးကျူးလိုက်ချင်ပါသည်။

“မင်းတို့ မလှကွဲကြီးဟာ သဘောကြီး ဖြစ်သွားတယ်”

“မငြိုင်းပါဘူး။ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝိရိယတဲ့”

“ကံက မင်းတို့တစ်ဦးပိုင် ယူရင်တောင်၊ ဉာဏ်နဲ့ ဝိရိယက ငါချည်းသပ်သပ်”

“အဲဒီဉာဏ်နဲ့ ဝိရိယတွေ ထုတ်သုံးချင်လွန်းလို့ သေရပါတော့မယ် အော်နေတဲ့သူတွေ၊ အခြေခံ အရင်အနီးမရှိရင် မျက်ဖြူလန်ပြီး သေမှာပဲ”

“သဘောကြီးလည်း ဖြစ်သွားရော၊ ဆွေမျိုးတွေ ခုန်တစ်လာလိုက်ကြတာ ငါနေစရာတောင် နေရာမရှိတော့ဘူး”

“ဒါဟာ သဘာဝတရားပဲ”

ခန့်ညား ပြောထား၍ ကြားသိထားရပါသည်။ ယိုင်နဲ့နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးက ပြန်လည်ထူမတ်ပြီး ခက်လက်ဝေဆာလာသည်နှင့်အမျှ ဆွေတစ်စ မျိုးတစ်စတွေ ရောက်လာ၊ အလုပ်တောင်းသူတောင်း၊ အသနားခံသူကခံ။ ဒီလိုနှင့် ... လုပ်ငန်းထဲ ဆွေမျိုးတွေရောက်လာ၊ သူက အခွင့်အရေး ပိုရပြန်ပြီ၊ ငါက အခွင့်အရေး ပိုရပြန်နှင့် စားမာန်ခတ်သူကခတ်၊ ယောက္ခမကြီးက သဘောကောင်း။ ဆွေမျိုးတွေ ပြောတိုင်းပါ။ အဲသည်ဆွေမျိုးတွေကြောင့်ပဲ ... ကိုယ့်မှာ နေရာလည်းပျောက် ကိုယ့်ဩဇာလည်း မငြောင်း၊ ကိုယ့်ကိုတောင် အရေးမစိုက်ချင်ကြ။ ယောက္ခမသူဌေးမကြီးထံ တိုက်ရိုက်ချဉ်းကပ်ကြ။

“မြရွေး... ကိုယ့်ဘာသာ ဘာရန်ချ်အသစ်တစ်ခု ခွဲထုတ်ပြီး လုပ်ချင်တယ်”

လုပ်ငန်းကြီးကိုသာ သေလုမြောပါ၊ လုပ်လိုက်ရ ကိုယ်ပိုင်ငွေက တစ်ပြားမျှမရှိ၊ ဝင်ငွေမှန်သမျှ ယောက္ခမအပိုင်

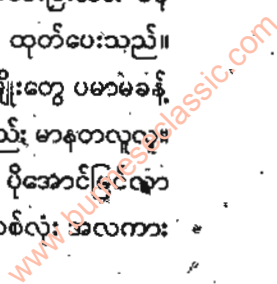
ဆိုချင်တော့ ပြန်တောင်း၊ လုပ်အားခလခသာ ထုတ်ယူရပြီး၊ နေဆိုင်စားသောက်စရိတ်ကျတော့ ယောက္ခမက တာဝန်ယူထားသည့်

“လက်ဝေခံ” ဘဝကြီးမျိုးကို၊ ကျော်မျိုးဝင်းလို လူစားက ဘယ်ဘုန်းကမျှ စိတ်ကူးခဲ့တာ မဟုတ်ချေ။ အစပိုင်းမှာ လုပ်ခဲ့တာက၊ ယောက္ခမကြီးက မိန်းမသား၊ စွမ်းစွမ်းတမံ မရှိ၊ သားယောက်ျား

လည်း မရှိ။ ခယ်မကလည်း အပျို၊ သူက သူ့လုပ်ငန်းနှင့်သူ။ သူကလည်း သူဌေးမလေးပဲ ဆိုပါတော့။ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ပေါင်းပြီး စိန်တိုက်တစ်ခုတောင် ပွင့်ထားနိုင်ပါပြီဆိုမှ ...။

သူ့စိန်တိုက်ကိုပစ်ပြီး ဘယ်တော့မျှ ... ဒီလုပ်ငန်းအက် လှည့်မကြည့်မှာ သေချာသည်မို့ ကိုယ့်လက် ကိုယ့်ခြေ။ ယောက္ခမကြီး လက်ဝေခံလို ဆိုပေမဲ့၊ ရသည့်လခအသားတင်တာ မိန်းမကိုတောင် ပြန်ပေးစရာ မလို၊ ကိုယ့်သုံးဖို့ဆိုပဲ။ စားဖတ်နေရေး၊ သွားလာနေထိုင်ရေးမှာ ရန်ကုန်မြို့၏ အထက်တန်းလွှာ လူကုတ်အဆင့်။ နောင်တစ်နေ့ ... ကိုယ့်လက်က ပြေးမလွတ်သည်မို့ ယာယီလက်ဝေခံ ချပဲ့ခဲ့တာ။ ခုလို ... လူမလေး ခွဲမခန်း၊ သာမန်လခစား သဘောမျိုးဖြင့် ဘယ်လုပ်လိမ့်မလဲ။

မြရွေးသီကို “အပိုင်” ဆိုပြီး ခွဲဝေပေးပြီးသား စိန်အည်တွေ ရှိသည်။ မြရွေးသီက အဲဒါတွေ ထုတ်ပေးသည်။ ဆောင်းချ။ ရင်းနီး။ သူ့ယောက်ျားကို အမေဆွေမျိုးတွေ ပမာမခန့်ထားကျတော့ မကျေနပ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကျတော့လည်း မာနတလူလွှဲအောက်မျိုးဝင်း ... လူတော်ပါ။ ထပ်ခွဲလုပ်ငန်းက ပိုအောင်မြင်လာ၏။ မူလလုပ်ငန်းမှာက ဆွေမျိုးတွေ ... ဖရဲသီးတစ်လုံး အလကား

ရလို့ ဝိုင်းခွဲစားသောက်သလို၊ ပဲ့တာပဲ့၊ ကြေတာကြေ၊ အထူးအလွန်တွေဖြစ် ... ဆိုတော့ ...။

“ညည်းယောက်ျားကလည်း ... မိသားစုစီးပွားရေးကို ပြုမူကိုးကွယ်ကြည့်တော့ဘူး၊ သူ့စီးပွားသူ ကျုံးရှာပြီး ခွဲထွက်နေတာ ... တော်တော်သွေးကွဲတာပဲ။ တကယ်တမ်းက ... သူ နေထိုင်စားသောက်နေတာ ... စီးနေတဲ့ကားက အဆီဘက်စီးပွားရေးထဲက”

ယောက္ခမကြီးက ပြောတတ်တာ ပြောချင်တာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မည်။ တစ်သက်လုံးက မာနတံခွန်ထူခဲ့သည့် သူဌေးမျိုးရိုး မဟုတ်လား။ အဲဒီတောင် ... သမက်နှင့် ယောက္ခမ အဆင်မပြေမှုစ။ သမီးက အဘက်ပါ။ ယောက္ခမဆိုတာက တစ်သက်လုံး ယုံချင်မှ ယုံရမှာ မဟုတ်လား။ စပြီးလက်ထပ်ကတည်းက ... ကြားပွဲစားနှင့် ... ပါတော့။

“လူတော်လေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ရိုးသားသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိသည်မို့ ကိုယ့်ဩဇာခံ ဖြစ်နိုင်သည်” ... ဆိုတာ စခဲ့တာ။

“သူဌေးသမီးလေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ လှသည်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးသော အပျိုစင်ကလေး ဖြစ်သည်” ... ဆိုတာ စခဲ့တာ။

လူချင်းဆိုခိုက်မှာ၊ ကြိုက်လှချည်ရဲ့ ချစ်လှချည်ရဲ့ မဖြစ်ငြား ... သူဌေးသမီးဘက်ကျတော့ ရိုးသား၍တော်သေခင်ပွန်းတစ်ဦး၊ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ ရပို့လိုသည်။ ကြီးစားချင်

အတွက်ကျတော့ ... ကိုယ်လည်း လူပျိုကြီးလုပ်မှာ မဟုတ်သည့် တူတူ၊ ရုပ်ရည်မဆိုး (လှသည့်ဘက်သို့ ပါသေးသည်။ ညီမကို တော့ မမိ) ယင်ဖိုမသန်းသည့် အပျိုစင် သူဌေးသမီးလေးကိုရ လျှင် ဘယ်ဆိုးပါ့မလဲ။

“မင်းတို့အမျိုးတွေ အားလုံး ထွက်ပေးရင် ငါ ပြန်လုပ် ပေးမယ်၊ ဒါတောင် ... အရင်လိုတော့ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီမှာလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်၊ မင်းတို့အတွက် စေတနာ့ ဝန်ထမ်း လုပ်ရမှာ”

“အောင်မယ် ... ဆွေမျိုးတွေ ထုတ်ပစ်ဆိုတာက ဘာစကားလဲ၊ သူတစ်ယောက်တည်း လက်ဝါးကြီး အုပ်ချင်လို့၊ လူကိုယူသည် ပြီးတော့ လုပ်ငန်းကိုယူသည် ဆိုတာမျိုး၊ သူ့လက် သူ့ခြေ အကုန်လုံးလည်း ဖြစ်ရော၊ စမောလေးတွေ ဘယ်တစ် ယောက် ညာတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှ ဟုတ်ပေဖြစ်မယ်” ... ဆိုတာ တော့ ဆွေမျိုးတွေလည်းပြော၊ ယောက္ခမကလည်း ပြောချင်စိတ် ရှိ၊ ဇနီးကိုယ်တိုင် စိတ်ပါက ပြောဖြစ်တော့သည့်စကားတည်း။

အမှိုက်ကစ၍ ပြသားမီးလောင်တော့ ကျော်မျိုးဝင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းသည်။ သူ့အဖတ်အစားတွေ သူ့ပစ္စည်းတွေ ကောက်သိမ်းသည်။ ကားတစ်စင်းပေါ်တက်၊ စက်နှိုး၏။

“အောင်မယ် ... ဘယ်သူပေးလို့ ဒီကားကို ယူသွားရမှာ လဲ၊ ကိုယ်ပိုင်ဆိုက်ကားတောင် မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ဘဝကိုယူပြီး ပြန်သတိရစမ်းပါဦး၊ အိမ်ပေါ်တက်လာတုန်းက ပါတဲ့ ပစ္စည်းက ကြပ်ကြပ်အိတ် နှစ်လုံးစာ၊ သေတ္တာကြီး သေတ္တာငယ်နဲ့ ဆင်းရတာ ကျေးဇူးတင်ဦး”

ကျော်ချိုးဝင်း ဆတ်ဆတ်ခါနာ၏။ အသည်းကို သံချွန်နှင့် နိုက်သလောက် နာ၏။ ဒါဟာ လင်မယားချင်းပြော ရခဲ့ စကားလား။ ကြားပွဲစားနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူကြီးတွေ စီမံလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူနှင့် ကိုယ်နှင့် ချစ်ခင်မြတ်နိုး စုံမက်ကြလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်...။ ဘယ်နည်းနှင့်ပဲ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့စေ ...။ လင်ရယ် မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာမှတော့ သံယောဇဉ် တွယ်သင့်သလောက် တွယ်ကြရိုး ထုံးစံ။

ဇနီးမောင်နှံဆိုတာ အရင်းနှီးဆုံး သွေးစည်းဖို့ လို အပ်ဆုံး သူစိမ်းနှစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား။ ခုချိန်မှာ ကျောချင်း ကပ်ပြီး၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ရန်သူတွေ (ဖရဲသီးခွဲစားသော ဆွေ မျိုးတွေ)ကို ကိုယ့်စစ်မျက်နှာ ကိုယ်လုံအောင် ခုခံကာကွယ်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလား။ ခုတော့ ... သူဌေးသမီးဆိုသော ကိုယ့်ဇနီးက ငွေဂုဏ်မောက်သည်။ မာနတံခွန်ထူပြီ။ သူ့လွှင့်တင်လိုက်သော မာနတံခွန်က ကိုယ့်ရဲ့ “ယောက်ျားမာန” ဆိုတာကြီးကို အချွန် နှင့် စိုက်၏။ အဲသည်မိန်းမကို လှည့်ကြည့်ဖြစ်လျှင်တောင် ... တော်တော်ညှို့တဲ့ ငါပါလား ... ဟု ဝေဖန်မိမှာ စိုးလွန်းလို့၊ တစ် ချက်ကလေးတောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု နှင့် ...။ ယောက္ခမခြံထဲမှ ကုန်းကြောင်းလျှောက်၍ ထွက်ခဲ့သည်။

ဘဝဆက်တိုင်း ဝေကြပြီ။

အဲသည်လောက် ထိနာ၏။ နောင်ဘဝဆိုတာတွေ များ ရှိခဲ့လျှင် ဒီမိန်းမနှင့် ... ဘယ်ဘဝမျှ မဆုံပါရစေနှင့်တော့။ လူဆိုတာ မာနရှိတတ်မျိုး။ အတ္တကြည့်တတ်မျိုး။ ဂုဏ်သိက္ခာ

မြင့်ချင်တတ်မျိုး။ ဒါမျိုးတွေမှာ “ယောက်ျား”က “မိန်းမ”တွေ ထက် ပိုသေး ... ဟု ပြောချင်၏။ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို မြေမှာ ခင်း၊ ကိုယ့်အတ္တကို ခုတ်ပိုင်းဖြတ်ချိုး၊ ကိုယ့်မာနကို လှံနှင့် တစ်စွပ်စွပ် ထိုးလိုက်ပြီဖြစ်သော မိန်းမကို ရင်ထဲ အသည်းထဲ၊ အူတွေ ကလီစာတွေထဲက နာ၏။ ဒီလိုနှင့် ... ကိုယ့်မိဘအိမ် ကိုယ်ပြန်ရောက်သည်။

“ဖြော် ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

ယောက္ခမအိမ်မှာ သူဌေးသမက်အဖြစ် ကုမ္ပဏီပိုင် ရှင်ကြီးအဖြစ်၊ အကောင်းတွေစား၊ အကောင်းတွေဝတ်၊ ကား ကောင်းတွေစီး၊ လူ့လောက အညွန့်အဖူး ဆိုသည့် စည်းစိမ်တွေ နှင့် မိမိခံ။ ကိုယ်ပိုင်သုံးစွဲခွင့်ရသော ငွေထဲမှ ကိုယ့်မိဘထံ အနည်းအကျဉ်းတော့ ကန်တော့ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်မှာ ဘဏ်လက် ကျန်နည်းနည်းတော့ ရှိသေးသည်။ ကိုယ့်မိဘဟာ ကိုယ်လူပျို တုန်းကလို့ပဲ ခြိုးခြိုးခြံခြံ ချွေချွေတာတာ ရှိရဆဲ။ သူဌေးခမည်း ခမက်၊ သူဌေးသမက်ရဲ့မိဘ၊ သူဌေးသမီးရဲ့ယောက္ခမ ဆိုသည့် အဆင့်အတန်းမျိုးမှာ မရှိရှာ။ ကိုယ်က မိန်းမပစ္စည်း၊ ယောက္ခမ ပစ္စည်း ... ဆိုတာတွေကို တိုးပွားအောင် အားကြီးမာန်တက် ကြိုးစားလေလေ ... ယောက္ခမ၏ ဆွေမျိုးတွေက ဖရဲသီးတစ်လုံး အလကားရသလို ဝိုင်းဝန်းခွဲဝေ စားသောက်လေလေ ...။ သူတို့ ဘက်မှာသာ အကျိုးခံစားခွင့်တွေ သက်ရောက်ပြီး ကိုယ့်အပေနှင့် ကိုယ့်အမေကျတော့ ဆင်းရဲတွင်းထဲမှာပင် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း။

“တောက် ... နည်းနည်းမှ မတရားဘူး”

ဒေါသသည်သာ အခိုးအငွေရှိလျှင် ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံးဟာ အခိုးအငွေတွေ ဖုံးလျက်၊ မီးခိုးတန်းကြီးတောင် ဖြစ်နေနိုင်လောက်ပြီ။

“ငါ ရသင့်ရထိုက်တာကို ရအောင် ပြန်တိုက်ယူမယ်”

ဒါကို အရှက်မရှိသော ယောက်ျားဟု မယူဆပါ။ အရှက်မဲ့လုပ်ရပ်ဟုသာ ကိုယ်ခံယူလျှင် အဲသည်မိန်းမထံမှာ ကိုယ်ကျန်ရစ်သည့် တီရှပ်တစ်ထည်တောင် တောင်းမှာမဟုတ်ပါ။ ယိမ်းယိုင်ပြိုကွဲပြီး ပိတ်ရလှန်းပါး၊ ဖျက်သိမ်းရလှန်းပါး သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကုမ္ပဏီကြီး ပြန်လည်ထူမတ်လာခြင်း၊ ကိုယ်ခွဲထောင်လိုက်သည့် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းက အရင်းအနှီးထက် နှစ်ဆသုံးဆမက ပွားများလာခြင်းတို့ဟာ ကိုယ့်ဝီရိယ။ သူတို့ကံပဲထားဦး ...။ ကိုယ့်ဉာဏ်၊ ကိုယ့်လုံ့လ။ ဒီဉာဏ် ဒီလုံ့လနှင့် ဒီဝီရိယ အကျိုးတွေကို နည်းနည်းကလေးမျှ မေတ္တာမရှိတော့ပြီဖြစ်သော မိန်းမထံမှာ ပေးဆပ်စွန့်လျှော့ခဲ့ရမှာလား။

မတရားလိုက်တာများနယ်။ မသဏာလိုက်တာများနယ်။ ရသင့်တာကို ရအောင်ယူတော့မည်း ... ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှ ဒီအိမ်ရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ လာထိုင်တာ။

“ငါ့လုပ်အားနဲ့ ထူမတ်လာတဲ့ စီးပွားရေးကြီးကို နင်တို့ဆွေမျိုးတစ်စု ဖဲဝေစားသောက်ကြတာ၊ အဲဒီလို ဖဲခွဲကိုက်ဖြတ် စားသောက်နိုင်အောင် ငါက နွားလိုရန်းခဲ့ရတာ”

“ဒါကတော့ ... အတိတ်ကဆိုတာ ရှိပါတယ်။ နွားဖြစ်ရမဲ့သူဟာ နွားကံပါလာပြီး၊ ပဒေသာပင် ခူးဆွတ်ရမဲ့သူဟာလည်း ပဒေသာပင်ကံ ပါလာတာပဲ”

“နင် စကားပြောတာ လူပါးဝလှချည်လား”

ကျော်မျိုးဝင်း မျက်နှာ ဒေါသဖြင့် နီရဲထူအမ်းလာချိန်မှာ၊ အမျိုးသမီးတစ်ဦး (မျက်စိရှေ့က ကောင်မလေးထက် နည်းနည်း ပိုကြီးပုံရ၍ မြရွေးသီ ဖြစ်ပုံရသည်)နှင့် မိခင်ဟု ယူဆရသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။ ယောက်ျားသားက နှစ်ယောက် (ယာဉ်မောင်းနှင့် ခြံအလုပ်သမား ဖြစ်နိုင်သည့်ပုံရ၏) စုစုပေါင်း လူသားလေးဦး ဧည့်ခန်းဝသို့ ရောက်လာကာ သူတို့အိမ်သူတို့ရာမှာပင် မထိုင်ကြဘဲ မတ်တတ်ရပ်နေကြ၏။ ပုံစံက ရန်ဖြစ်လျှင် ဝိုင်းရိုက်ဖို့ လူစုလာသလိုပင်။

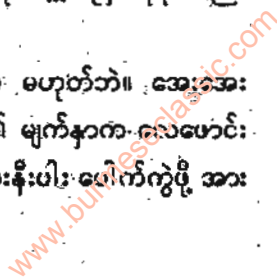
အခြေအနေကတော့ ... တော်တော့ကို ဆိုးပြီ။

“အစ်ကိုကျော်မျိုးကလည်း စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါ။ ဒီက ညီမ ... အဲ ... မြစိမ်းဖန့် ထင်ပါတယ်။ မြစိမ်းဖန့်ကလည်း ညှိနှိုင်းပါလားဗျာ”

ဘယ်တော့မှဆို ... သူများကိစ္စ ပါနေကျ မဟုတ်လား။ မင်းအံ့ထူး လက်ဟန်ခြေဟန်တွေနှင့် ဝင်ပြောဖြစ်တော့၏။

“မမမြရွေးသီနဲ့ အန်တီတို့ ထင်ပါတယ်။ အစ်ကိုကျော်မျိုး ပြောမှာကို နားထောင်ပြီး၊ ငြင်းရင်လည်း လုံးဝငြင်းပါ။ ညှိချင်လည်း ညှိပါ။ နောက်ဆုံး ... ညှိမရရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါမယ်”

ကိုယ်က သွေးဆူနေသူမှ မဟုတ်ဘဲ။ အေးအေးဆေးဆေး ပြောနိုင်၏။ ကျော်မျိုးဝင်း၏ မျက်နှာက လေဖောင်းပြီး ပေါက်ထွက်ကန်နီး ဘောလုံးတစ်လုံးနီးပါး ပေါက်ကွဲဖို့ အားယူနေတော့သည်။

“ကျွန်တော် ပြောပါဗုဒ္ဓ။ မမမြရွေးသိ ... တစ်ဆိတ်
 ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးပါ။ အန်တီလည်း နားထောင်
 ပါခင်ဗျာ ... ဒီလိုလေ။ ကျွန်တော်နဲ့လည်း မဆိုပါဘူး။
 ကျွန်တော်က အဖော်လိုက်ပေးတာပါ။ လမ်းမှာ ... ကား
 ပေါ်မှာ နည်းနည်းပါးပါးပါ ခင်ဗျာ ...

“အစ်ကိုကျော်မျိုး ပြောပြသလောက်၊ ကျွန်တော်
 နားလည်သလောက် အစ်ကိုကျော်မျိုးရဲ့ ဆန္ဒတချို့ကို
 အစ်ကိုကျော်မျိုး ကိုယ်စား တင်ပြခွင့်ပြုပါ”

ဒေါသအရှိန် ပြင်းလွန်းသည်မို့ သွေးတွေ ဦးနှောက်
 ရောက်ကာ ပန်းထွက်လှနီးပါး ဖြစ်နေသည့် ကျော်မျိုးဝင်းက
 သူ့ဒေါသကိုသူ တော်တော်ကြီး ချုပ်တီးရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
 ထိန်းနေရပုံပါ။ စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်လျှင်ပင် သူ...
 စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ လက်ပါခြေပါ ဖြစ်တော့မှာကိုတော့ သူလည်း
 လိုလားဟန် မတူပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ... မြစ်မီးဖန်ကို လည်
 ပင်းထည့်စေတော့မည့် အခြေအနေ။ လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ထဲသွား
 မနေရဖို့ အတွက်ကို အတော်ကြီး အားခဲချုပ်တီးနေပုံ ရတော့
 ၏။

“အန်တီရယ် ... မမမြရွေးသိ လက်ထပ်ကာနီးမှာ အန်တီ
 တို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ အခြေအနေ တော်တော် ဆိုးဝါးခဲ့တာလည်း
 အန်တီတို့ သိပါတယ်။ ဒါကို ပြန်လည်ဖြစ်ထွန်းလာအောင်
 အစ်ကိုကျော်မျိုး ကြိုးစားခဲ့တယ် ဆိုတဲ့အချက်ကတော့
 ဘယ်သူမှ ငြင်းလို့မရပါဘူး ...

“မမမြရွေးသိရုံကံပဲ ထားပါဦး။ ဉာဏ်နဲ့ ဝိရိယ
 ကတော့ အစ်ကိုကျော်မျိုးပါ။ ဒါလေးတစ်ခု ပဏာမအနေ
 နဲ့ အသိအမှတ် ပြုပေးပါ”

“သူက ပိုက်ဆံဘယ်လောက် လိုချင်သတဲ့လဲ”

မြေသာဆို ရှူးခန့်အော်ပြီး ထောင်တက်သွားမည့်
 ပါးပျဉ်းကြီးကို ကျော်မျိုးဝင်း မျက်စိထဲမှာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။
 မေးလိုက်သူက သူ့ဌေးယောက္ခမကြီးပါ။

“ငွေရလို့ပျံ သက်သက်နဲ့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ”

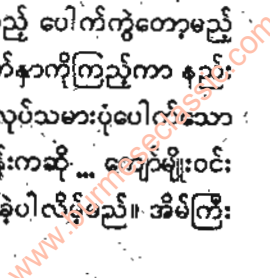
“လူလည်း ပြန်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လူလည်း ပြန်မတောင်းပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောပါမယ်။ ကျွန်တော့် စကားလေးသာ
 ဆုံးအောင် နားထောင်ပေးပါ။ အစ်ကိုကျော်မျိုးက လူသတ်
 ပြီး ထောင်ထဲဝင်ရတဲ့ အဖြစ်ကို မရောက်အောင်၊ သူ့စိတ်
 ကို အတော်ထိန်းနေရလို့ ဒေါသဆွေမဲ့ စကားလုံးလေး
 နည်းနည်းလျှော့ပေးပါ”

နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် လူလေးယောက်နှင့်
 မြစ်မီးဖန်ပါ ပေါင်းတော့ လူငါးယောက်။ စုစုပေါင်း မျက်စိဆယ်
 လုံးက နောက်ဆုံးစက္ကန့်သို့ ရောက်နေသည့် ပေါက်ကွဲတော့မည့်
 ဗုံးကြီးလို ဖြစ်နေသော ကျော်မျိုးဝင်း မျက်နှာကိုကြည့်ကာ နည်း
 နည်းတော့ လန့်သွားကြပုံ ရပါသည်။ အလုပ်သမားပုံပေါက်သော
 ယောက်ျားနှစ်ယောက်ဟာလည်း၊ အစတုန်းကဆို ... ကျော်မျိုးဝင်း
 အဟိန်းအဟောက်ခံလျက် ကြောက်ရှိန်ရှိခဲ့ပါလိမ့်မည်။ အိမ်ကြီး

စုတ်စုတ် လှေလိုသာ ပါခဲ့ရ ... ရှူးတိုက်ပေးတာတောင် မကိုက်ပုံ
သည့် လမ်းသေးသေးသာသာ (နှိုင်းယှဉ်ချက်ကတော့ ရိုင်းပါသည်။
သို့သော် ... အသည်ပုံတော့ ပေါက်၏) အချိုးအချိတ်နှင့် မျက်စိ
ဇာတ်နှာကလေးတွေ ငယ်ကုန်ကြတော့၏။

ကျန်သည့် မိန်းမသားသုံးယောက်လည်း ... တကယ့်
တကယ် ... ပါးပျဉ်းထောင် မြေဟောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရလျှင်
မကြောက်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ ပြီးတော့ ... ရွှေမှုန့်စား၍၊ ငွေဇွန်း
ကိုက်၍၊ ပန်းမွှေရာ ရွှေကော်စောပေါ် လျှောက်လှမ်း၍ ... စိန်
ကလပ်ပေါ်မှာ ပုလဲလုံးကလေး လိမ်သလို ... ဘဝဆိုတာ စမ်း
ရေစီးလေးထဲမှာ ပန်းပွင့်လေး မျောသလို ... ငြိမ်ညောင်း၊ ညက်
ညော ညင်သာစွာ ရွှေလျော့ခဲ့ကြရသူတွေမို့၊ ဘယ်တုန်းကမျှ
အကြမ်းပတ်မ်းကို မခံစားဖူးစွာ ... အသားနာမှာ အရှက်ရမှာ၊
သိက္ခာကျမှာ ... ကြောက်သွားကြပုံရပါသည်။

“အစ်ကိုကျော်မျိုး ခွဲထွက်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းက
မမမြရွေးသိ ထုတ်ပေးတဲ့ အရင်းအနှီးနဲ့ စခဲ့တာပါ။
အစ်ကိုကျော်မျိုးက အဲဒီအရင်းအနှီးကို ပြန်ဆပ်ချင်လို့
လာခဲ့တာပါ။”

မင်းအံ့ထူး စကားပြော ... လှပါသည်။
ကျော်မျိုးဝင်း ပြောခဲ့တုန်းက ဒီလိုမဟုတ်ပါ။
“ငါကွာ ... လခလေးယူပြီး ကျေနပ်နေတာ၊ ငါ့မိဘတောင်
သေချာဖို့တာ မဟုတ်ဘူး။ လိပ်ပြာမသန့်လို့ ကိုယ့်မိဘ
ဖို့ရင်တောင် ယောက္ခမပစ္စည်း၊ မိန်းမပစ္စည်းဆိုပြီး ငါ့လခ
လေးထဲက ထောက်ပံ့တာ ...

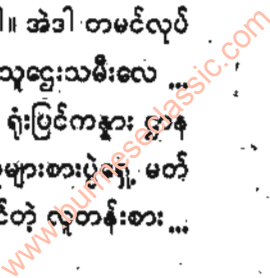
“ငါ့လုပ်အားနဲ့ တိုးပွားလာတဲ့ အကျိုးအမြတ်တွေကို
သူတို့အမျိုးတွေ ဝိုင်းဖဲ့စားကြတာကျတော့ ပါးပြီနားပြီ၊
ထားတော့ ... အဲဒါကြီးကို ... ငါ မပြောတော့ဘူး။ ငါ
ဘာသာလုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီတော့ ငါ့ရမှ ဖြစ်မယ်၊ ငါ ဆက်
လုပ်မယ် ...

“မြရွေးရဲ့ စိန်တွေ ချွတ်ပေးလို့ စခဲ့ရတာလို့
ပြောလာရင် သူ့စိန်ဖိုးတွေ ပြန်အမ်းမယ်၊ အတိုးလိုချင်
သေးလား၊ ပေးမယ်၊ ကုမ္ပဏီတော့ ငါ့ရမှဖြစ်မယ်၊ အဲဒါ
ကိုမှ ကပ်ဖဲ့တိုက်လာကြရင် ...

“ပထမ ... တရားမကြောင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်၊ ဒါမှ
မရရင် ... ဘယ်သူဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ လူတွေအကုန်လျှောက်
သတ်ပြီးမှ ကြိုးမိန့်ကျချင်လည်းကျ၊ လုံးဝမခံချင်လို့ကို
လုပ်မှာ၊ ငါ့ကိုများ နှိမ်လိုက်ကြတာကွာ ...

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ နှစ်ပြားလည်း မတန်
တော့ဘူး၊ လူမသတ်မိအောင် မနည်းကြီး ထိန်းနေရ
တယ်” ... တဲ့။

“အစ်ကို ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းက ဘယ်သူ့နာမည်နဲ့လဲ”
“ငါ့နာမည် ... ငါ တစ်ယောက်တည်း၊ ဘဏ်စာရင်းလည်း
ငါ၊ လုပ်ငန်းအသွားအလာ အားလုံး ငါ။ အဲဒါ တမင်လုပ်
ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ မြရွေးက သူဌေးသမီးလေ ...
သိတယ်မှလား။ ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး။ ရုံးပြင်ကနား ငွာန
ဆိုင်ရာ မသွားချင်ဘူး၊ မာနနဲ့လေ။ သူများစားပွဲရဲ့ မတ်
တတ်သွားရပ်ရမှာ သိက္ခာကျတယ်ထင်တဲ့ လူတန်းစား ...

“ဘဏ်မှာ ပိုက်ဆံသွားထုတ်ဖို့တောင် ပျင်းတာ။ သူ့နာမည်ပါရင်၊ သူ နေရာတကာ လိုက်နေရမှာ စိုးလို့ ကို ... ငါ့နာမည် တစ်ခုတည်း ထားတာ၊ ငါကလည်း အပိုင်ဆိမ်းဖို့ နည်းနည်းလေးမှ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီ တုန်းကတော့ လင်မယားက ချစ်နေတုန်းလေ ...”

“အင်း ... ဥပဒေကြောင်းနဲ့ဆို ... အစ်ကိုပဲ ရှပိုင်ခွင့်ပေါ့။ ကွာရှင်းပြတ်စဲမယ်ဆိုရင် မမမြရွေးသီကို တန်ဖိုးတစ်ဝက် အမ်းရမှာပေါ့”

“တစ်ဝက်အမ်းရင် သူ့စိန်ဖိုးတွေလောက် မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“စီးပွားရေး လုပ်တယ်ဆိုတာ ... ကိုယ်က ပေးစရာတွေ လည်းရှိ၊ ရစရာတွေလည်းရှိ၊ ရပိုင်ခွင့်တွေနဲ့ ပေးရန်တာဝန် တွေလို့ ခေါ်တာပေါ့။ ငါက စာရင်းချရှင်းလိုက်ရင် မရ သေးတဲ့ ရှပိုင်ခွင့်တွေ၊ ပင်မလာသေးတဲ့ ငွေလုံးငွေရှင်း တွေ ထည့်တွက်မလား။ ပေးစရာရှိတာတွေ နုတ်ချလိုက် ရင် သူ ... ဘယ်လောက်မှ မရဘူး၊ ငါ အဲဒီလိုလည်း မတရား မလုပ်ချင်ဘူး ...”

“တိုးပွားလာတာ ငါ့ခံစားပိုင်ခွင့်၊ သူ့အရင်းအနှီး ပြန်ပေးမယ်။ အတိုးနှုန်းသတ်မှတ်ပြီး ထပ်ပေးဦးမယ်။ ဒီလိုလုပ်ဖို့ ငါ လိပ်ပြာသန့်တယ်။ ဒါကိုမှ မလိုက်လျှာ ရင် ပေးရန်တာဝန်တွေ နုတ်ထားတဲ့ မရှုံးရဲတစ်မယ်သာ သာ ...”

“သူ့အရင်းသာသာကို ထက်ခြမ်းခဲ့ရင်၊ သူ ဘယ် လောက်မှ မရဘူး၊ ငါ့လာကိုက်ရင် ပြန်ကိုက်မှာပဲ။ ဒီ အချိန်မှာ လူမသတ်မိအောင်တောင် မနည်းထိန်းနေရ တာ ... ငါ ဘာလုပ်လုပ်၊ ကျဆင်းသွားတဲ့ ငါ့ရဲ့ဂုဏ် သိက္ခာ ...”

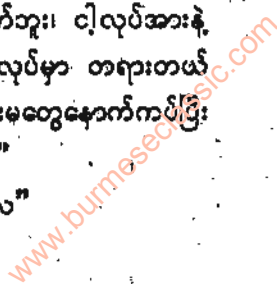
“ငါ့အတ္တ၊ ငါ့မာန ... ငါ့ရင်းနှီးမြေမြှုပ်လိုက်ရတဲ့ နစ်နာမှုတွေနဲ့စာရင် ငါ ပြန်လုပ်တာ အင်မတန်နည်းသေး တယ်။ ငါ တန်တယ်ထင်လို့ လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ လုပ်မှာ။ ဥပဒေအကြံပေးတွေနဲ့လည်း ငါ တိုင်ပင်ပြီးပြီ” ... တဲ့။

“အရင်းအနှီး ပြန်ဆပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက သိပ်လှ နေတယ်။ ကုမ္ပဏီအပိုင်စီးမယ်လို့ ရှင်းရှင်းပြောပါလား”
“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထား”

မတ်တတ်ရပ် လူလေးယောက်၏ နောက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ထပ်ပေါ်လာကာ ခန်းခနဲ ဝင်ပြောတော့ တော်မျိုးမင်း ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ မမမြရွေးသီမှာ အစ်ကိုရင်းတော့ မရှိ၊ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုလား၊ မောင်လား၊ ဆွေနှီး ချီးစပ်လား ... တစ်ဦးဦး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မြရွေးသီတို့ သားအမိ သုံးယောက်က လောလောဆယ်မှာ တိတ်နေ၏။

“မင်းတို့လို အချောင်သမား မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့လုပ်အားနဲ့ ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့ ကုမ္ပဏီ၊ ငါဆက်လုပ်မှာ တရားတယ် ထင်လို့ အပြတ်လာရှင်းတာ၊ မိန်းမတွေနောက်ကပ်ပြီး လေသပ်စစ်မနေနဲ့၊ မိုက်ရင် ထွက်နဲ့”

“အစ်ကိုကျော်မျိုး ... စိတ်လျှောလေ”

ဟိုလူက မမိုက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ထွက်မလာပါ။

“မြချေး ... မင်းထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ စိန်တွေရဲ့ တန်ဖိုးအပြည့် ငါ ပြန်ပေးမယ်။ အဲဒီငွေကို မင်း အတိုးနှုန်းဘယ်လောက် လိုချင်လဲ၊ ငါထပ်ပေးမယ်။ ကုမ္ပဏီကို ငါ ဆက်လုပ်မယ်။ ဒါကို မကျေနပ်ရင် တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်ချင်လည်း ရင် ဆိုင်၊ လူချင်းသတ်ချင်တဲ့ကောင် ရှိရင်လည်း ထွက်ခဲ့ ဓား ... ဓားချင်း၊ လှံ ... လှံချင်းပဲ”

ကျော်မျိုးဝင်း ဝုန်းခန့် ထရပ်ရှင် သူပါရောပြီး မထိ တတ်ရပ်လိုက်ရသော မင်းအံ့ထူးက ... ကျော်မျိုးဝင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။

“ဒါပဲ မဟုတ်လား အစ်ကို ... မြန်ကြစို့”

“တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးစီးခြင်း ဆိုတာ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထည့်မယ်။ အဖြစ်မှန်ကို သိဖို့ နိုင်ပါရန် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း အားလုံးနှင့် စိတ်ဝင် စားသူတိုင်း၊ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းနိုင်ပါ သည် ဆိုတာ ထည့်မယ်။ ငါ့နာမည်နဲ့ ငါ့လိပ်စာ၊ ဝုန်း နံပါတ်ပါ ထည့်မယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ဝင်ပြောသူက မြစိမ်းဖန့်ပါ။

“ငါမထည့်လည်း နင်တို့ ထည့်မှာပဲ”

“ဘာကိစ္စ စုံစမ်းမေးမြန်းခိုင်းစရာ လိုလဲ”

“ငါ့ဘက်က လိပ်ပြာသန့်လို့ ငါ မဟုတ်တာ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး။ လောင်းကစား၊ အရက်၊ မိန်းမ ... အရှုပ်အရှင်

အားလုံးကင်းတယ်။ နင့်အစ်မကို စကားတောင်မာမာမ ပြောခဲ့ဘူး၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားတယ်။ ခုဖြစ်ရတာက ဆွေမျိုးတွေ၊ ကြားလူတွေ၊ အချောင်သမားတွေ ပြောသမျှ...

“နင်တို့က ငည့်တွေဆိုတော့ အချောင်သမားစကား နားယောင်ပြီး ငါ့ကို နှိပ်ကွပ်လာကြလို့ ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စ။ ငါကယောက်ျား။ ယောက်ျားမာနရှိတယ် နင်တို့လို သူဌေး မဟုတ်ပေမဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အစွမ်းအစနဲ့ အရည် အချင်း အပြည့်ရှိတယ်။ စောင့်ကြည့်နေပါ ...

“နင်တို့ရဲ့ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကုမ္ပဏီကြီး ... ဘယ်နှလအတွင်း ဒေဝါလီခံရမလဲ ဆိုတာ”

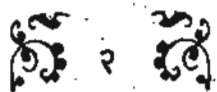
စကားအဆုံးမှာ ... ကျော်မျိုးဝင်းက ဘယ်သူမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သည်မို့ မင်းအံ့ထူးပါ ရောနှော ဆင်းချလိုက်လာရသည်။ ကားပေါ်မှ ခန့်ညားကဖြင့် အေးအေး ဆေးဆေးရယ်။

ကျော်မျိုးဝင်းတော့ ဘယ်လိုအတွေးတွေနှင့် အံ့ဖွဲ့ လာမည် မသိပါ။ မင်းအံ့ထူးကတော့ ... ဒေါသရိပ်ကဲကဲ ... မာန လေးတခဲခဲနှင့် ကောင်မလေးရဲ့ ပုံရိပ်က မင်းအံ့ထူးရဲ့ တစ်ကိုယ် လုံးပေါ်မှာ စောင်တစ်ထည် ခြုံချထားလိုက်သလို သိုင်းဖွဲ့လွှမ်းခြုံ လို့ ပါလာခဲ့ရတော့သည်။

တွေ့ကြရပုံက ဆန်း၏။

ပြီးတော့ ... အဖြစ်က “မသင်း” လိုက်တာမလေ။ ဒီထက် အဆင်ပြေပြေကလေးများ ဆုံခွင့်ရလိုက်ပါသော့။

* ❀ *

အဲသည်မျက်နှာလေးကို မေ့လို့မရပါ ... ဟူ၍ပြောလျှင် ဝါကျက ရိုးစင်းလွန်းနေ၏။ အဲဒါထက် ပို၏။ ရိုးရိုးစင်းစင်း သတိရခြင်းထက်များစွာ ပိုသော စွဲလမ်းခြင်း တွယ်ငြိခြင်း၊ မမောခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့မှာ စုန်းစုန်းနစ်ရခြင်းတည်း။

ဒါမျိုး တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးဘူး ထင်သည်။ တကယ်ပဲ မဖြစ်ခဲ့ဘူးတာပါ။ မိန်းမ ... မမြင်ဖူးသည့်သူမှ မဟုတ်ဘဲ ကောင်းမလေးတွေနှင့် တရင်းတန်း၊ ပြောမနာ ဆိုမနာ၊ သူငယ်ချစ်ပေါင်း၊ ရည်းစားမကျ သူငယ်ချင်းမကပေါင်း၊ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ... ဘယ်လိုပတ်သက်မှုဟု ပြောရမှန်းမသိသည့် ပေါင်းခြင်းမျိုးစုံနှင့် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းမသားလေးတွေ များများ။ "ချစ်တယ်" ဟု တစ်ခါမျှ မပြောခဲ့ဖူးသလို၊ "ချစ်ပါရအောင်" ဟုလည်း တစ်ခါမျှ ခွင့်မတောင်းခဲ့ဖူး။ "ပြန်ချစ်ပါ" ... ဟုလည်း မတောင်းဆိုခဲ့ဖူး။ ခုတော့ ... တစ်ခါမျှ မပြောခဲ့ဘူးသော စကားမတောင်းခဲ့ဖူးသော အခွင့်အရေး၊ မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးသော ရယူဖို့အမျိုးအစားကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ... ကိုယ့်ရင်ခွင်

ဘာင်းဆိုလာခဲ့ပြီထင်၏။ ရင်ခွင်သည် ဘောက်ဘက်ခတ်လျက် ဘုတ်ရှားလွန်းရသည်တည်း။

တနင်္ဂနွေ မဟုတ်သည်မို့ ဖေဖေနှင့်အတူ ကုမ္ပဏီသို့ ပါလာရသည်။ ဖေဖေခိုင်းသော အလုပ်တွေကို လုပ်ရသည်။ အဖေ သင်ပြတာတွေကို မှတ်သားနာယူရသည်။ ဖေဖေသည် ... သူ့ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံး သူ့ကို ချစ်ကြောက်ရုံမသေ ... ဗုံစင်အောင် နေတတ်ပါတီခြင်း။ ဖေဖေ အလုပ်မှာ၊ ဖေဖေကို ချစ်ခင်လေးစားလို့၊ ကြောက်ရွံ့ရုံမသေလို့ အလုပ်ကို ကြိုးစားကြတာ၊ ဖေဖေစိတ်ကြိုက် မဖြစ်မှာစိုးလို့ ကြိုးစားကြတာတွေကို တွေ့ရတာ၊ ဖေဖေကို အားကျအတုခိုးရပါသည်။ ခါတိုင်းဆို ... တူမ္ပဏီသို့ ရောက်လျှာလျှင် ဖေဖေကိုကြည့်ရင်း ဦးနှောက်ထဲမှာ ထခြားကိစ္စတွေ ဝင်ကိုမလာတော့ဘဲ၊ အလုပ်တွေသာ အစီအရီ။

ဒီနေ့တော့ ... ဖေဖေ ဘာတွေလုပ်လို့ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိ။ ဖေဖေ ကြည့်ခိုင်းထားသော ငွေစာရင်းလယ်ဂျာ စာအုပ်တွေကို ဟိုလှန် ဒီလှန် လှန်သာလှန်နေရသည်။ ဘာမျှလည်း နားမလည်ချေ။

"စာရင်းအင်းဆိုတာ လူတိုင်းလုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်နိုင်တိုင်းလည်း လုပ်ချင်စိတ် သိပ်ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ များသောအားဖြင့်မှာ ထသွား ထလာ၊ စိတ်ကူးကြံစည် ... ဆိုတဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အလုပ်တွေပဲ စိတ်ပါကြတာများ တယ်။ စားပွဲတစ်လုံး ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ ..."

"ဖင်ဂျွတ်တက်အောင်ထိုင်ပြီး၊ ကိန်းဂဏန်းတွေ ဒီဘက်ရေးလိုက် ဟိုဘက်ရေးလိုက်၊ ပေါင်းလိုက် မြှောက်

လိုက် ... ဒါချည်း လုပ်နေရတာ ဦးနှောက်ပူသလောက် ခေါင်းခြောက်ပြီး အင်မတန် ပျင်းစရာကောင်းတဲ့အလုပ်။ ငါက ဝါသနာမပါလို့ ဒီလိုခံစားရတာလည်း ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့လေ ...

“စာရင်းအင်းမှ ဝါသနာအထူးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးတွေလည်း ရှိလိမ့်မပေါ့။ ငါပြောချင်တာက ...”

ဖေဖေသည် ... သားနှင့် တရင်းတနီး ပြောဆို ဆက်ဆံသည့် တံချို့အခါတွေမှာ သူ့ကိုယ်သူဖေဖေ ... ဟု ပြောတတ်၏။ စိတ်ပါလက်ပါ မာန်ပါလာပြီဆိုလျှင် “ငါ”ဟု အားရ ပါးရကြီး ပြောတတ်ကျင့် ရှိလေ၏။

“ငါ ... စာရင်းအင်းကို နည်းနည်းလေးမှ ဝါသနာမပါဘူး။ စာရင်းစာအုပ်ဆိုရင် လှည့်တောင်မကြည့်ချင်တာ။ အသံကြားရုံနဲ့ ခေါင်းထဲက မူးတယ်။ အဲဒါ ငါ့အားနည်းချက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... ခေါင်းမူးရုံမက လဲကာမှ လဲရော၊ ကြည့်ရတာပဲ။ အစအဆုံး မဟုတ်တောင် ခပ်ရှုန်းရှုန်းလေးတော့ ကြည့်ပေးရတယ် ...

“ဒါ ... လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တစ်ယောက် မလွဲမသွေ လုပ်ရမဲ့ အလုပ် ဖြစ်တယ်။ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် စာရင်းအင်း ကျွမ်းကျင်နားလည်ရင် ပိုကောင်းတယ်။ စာရင်းစစ် ဆိုတာတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... ပိုင်ရှင်က တတ်နေရင် တော်ရုံတန်ရုံ ပြဿနာဟာ ဖြစ်မလာတော့ဘူးပေါ့” ... တဲ့။

ခုတော့ စာရင်းစာအုပ်တွေ လှန်လှောနေရသည်။

“သဘောမပေါက်ရင် အန်တီစိုးကိုမေး” ... တဲ့။

စာရင်းကိုင် အန်တီကြီးက ပြောရှာပါသည်။ သဘောမပေါက်လို့ မေးရမှာတောင် ... ဘာကိုသဘောမပေါက်မှန်း မသိ ဖြစ်နေသည်မို့။ ဘာမေးရမှန်းကို မသိတာပါ။ ခါတိုင်း ဒီလောက် ဆိုးပါ။ ဒီနေ့တော့ ... ဆိုးကို ဆိုးပါသည်။ စာရင်းလို ခြောက်သွေ့ဖွယ်ရာ မပြောနှင့်။ မျက်စိရှေ့မှာ မျောက်ဖိုးစိန် လာကနေ လျှင်တောင် မော့ကြည့်ဖြစ်ပါမလား မသိပါ။ အကြည့်တွေက အစ်နေရာတည်းမှာ စူးစိုက်နေသည်။ စူးစိုက်သည့်နေရာမှာ ဘာတွေရှိမှန်းမသိ။ မြင်လည်း မမြင်။ မြင်နေတာက ဒေါသကသည့် ချက်နာလေး။

“သား ... မင်းအံ့”

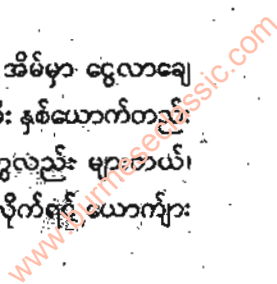
ဖေဖေက လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ လူက ဆတ်ခနဲ တောင် တွန့်သွားရသည်။ စိတ်က လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်လျက် တိုယ့်ဆီမှာမှ ရှိမနေတာ။

“မင်းအမေဆီက ဖုန်းလာလို့ အိမ်ခဏပြန်ခဲ့ပါတဲ့”

ရေငတ်သူ ရေတွင်းထဲ ကျတာကမှ ... အဲဒီတွင်း ရေကို သောက်ချင်မှ သောက်ဖြစ်ဦးမည်။ မင်းအံ့ထူး အဖြစ်က ရေငတ်သူရှေ့ ရေခဲရေနစ်ပုလင်းလောက် ချပေးလိုက်သလို၊ တစ်ဂိုဏ်းတည်း မော့သောက်ပစ်လိုက်ရသကဲ့သို့ အတိုင်းမသိကျေနပ်ခြင်း တည်း။

“တင်တင် အိမ်ရောင်းတာ ... အိမ်မှာ ငွေလာချေ

မယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ့အိမ်မှာက သူနဲ့ သူ့သမီး နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေလို့လေ။ ဒီမှာကတော့ ကောင်းမလေးတွေလည်း များတယ်။ ပြီးတော့ ... အဲဒီအချိန် သားကို ခဏပြန်ခေါ်လိုက်ရင် ယောက်ျား

ထစ်ထစ်ဟစ်ဟစ် ဖားဖားရှိနေတာပေါ့” ... တဲ့။ မနက်ကတည်းက ပြော
လိုက်တာမို့ အိမ်ပြန်ရမည့် အကြောင်းရင်းကို သိထားပြီး ဖြစ်၏။

“သွားလိုက်လေ ... နာရီဝက်အတွင်း ရောက်ကြမယ်လို့
ပြောတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ကားဖြည်းဖြည်းမောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကားဖြည်းဖြည်းမောင်း” ... ဆိုသည့် ဝါကျကတော့
နားထဲမှာကို ရိုးနေလွန်းရပါပြီ။ ဖေဖေရော မေမေပါ ... တစ်နေ
ရာရာ သွားကာနီးတိုင်း၊ ဒီဝါကျက မပြောမဖြစ် ဝါကျတစ်ခု
လေ။

* * *

“သားရယ် ... ခေါ်လိုက်မိတာတောင် စောသွားတယ်။
ခုပဲ ... ဖုန်းထပ်လာတယ်။ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်တဲ့”

“များများနောက်ကျပါစေ” ... ဟု ကျိတ်ဆုတောင်း

ရင်း ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်ခဲ့သည်။ လက်ကိုင်ဖုန်းကို စားပွဲ
ပေါ် ပစ်တင်ရင်း၊ လှိုင်းဖုန်းဆီလည်း အကြည့်တစ်ချက် ရောက်
သည်။ အလုပ်ထဲမှာဆို ... ဖေဖေ တစ်ခုခု ပြောဆိုသင်ကြားနေ
တုန်း ဖုန်းမြည်လာလျှင် ဖေဖေ စိတ်တိုတတ်တာမို့ ပီတိထားဖြစ်
၏။ သူငယ်ချင်းတွေက အကြောင်းသိကာ လှိုင်းဖုန်းကိုပဲ ဆက်ကြ
တာ များသည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ္စည်းထုပ်တစ်ခု ပစ်ချလိုက်

အလို ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ မျက်နှာကြက်
မွေးမွေးသို့ ကြည့်၏။

မျက်နှာလေး တစ်ခုကို မြင်သည်။

လက်ကိုင်ဖုန်းမြည်လာ၏။ စောစောက ဖွင့်ထားမိ
သည် ထင်သည်။ ဖေဖေ မခေါ်သေးတာမို့ မပိတ်ဖြစ်သေးတာ
ဖြစ်နိုင်၏။ ဒီအချိန်ဆို ... သူငယ်ချင်းတွေထံမှ ဖြစ်လေ့မရှိပါ။
ဘယ်သူပါလိမ့်။

“ဟေ့ကောင်”

ပေါ်နေသည့် နံပါတ်ကိုကြည့်တော့ သိုက်ထွန်းဦး
ထံမှ ဖြစ်နေသည်မို့ “ဟယ်လို” တောင် မလုပ်ဖြစ်တော့ပါ။

“အေး ... ငါပါကွ။ မင်း အလုပ်များနေလား။ မင်းဖား
သားကြီးနားမှာလား”

“နေ့ခင်းကြီးကြောင်တောင် ဘာကိစ္စလဲ”

“အေး ... အားတော့ နာတယ်ကွာ။ နေ့ခင်းကြီးကြောင်
တောင်ပဲ။ မင်း အလုပ်လုပ်နေရင်လည်း ဆောရီးပဲ။ ဒီမှာ
ပြဿနာက အထွတ်အထိပ် တက်သွားလို့”

“အသုဘချလိုက်လေ”

“မင်း မကြံဖူးတိုင်း”

“မင်းကောင်မလေးက တာ့တာတဲ့လား”

“အဲဒီလောက် နီးပါးပဲ”

“သင့်ကရူးလို့ ပြောလိုက်ပေါ့”

“ဟာကွာ ... ပြောနိုင်ရင် မင်းဆီတောင် လှမ်းအနှောင့်
အယှက် မပေးဘူး”

“ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြော”

“ပြဿနာက စပြောရရင်၊ သူ့ဆီ ကောင်တစ်ကောင် ချဉ်းကပ်တယ်ကွာ၊ အဲဒါကို ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ခါချပါ လား။ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတဲ့ဟာ”

“ဒါ ... ဖြစ်သင့်တာပေါ့”

“မခွာချဘူး။ ရှေ့ပင်မှာ အိတ်တွေ ဘာတွေ လိုက်ဆွဲပေး တာကို ငါ့ဆီ သတင်းရောက်လာတာ”

“မင်းက ဝုန်းဒိုင်းကြီးရောလား”

“မကြံရသေးဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အမြောက်နဲ့တောင် ခွင်းချင် တာ။ သူတို့ ဒဂုံစင်တာထဲမှာ ရှိတုန်းတဲ့။ ငါ လိုက်သွား ပြီး ဘာပြောရမလဲ။ အမှားလုပ်မိမှာစိုးလို့။ စကားမှားမှာ စိုးလို့။ သူ့ကို ငါ မခွဲနိုင်ဘူးကွ”

“သူ့ကို မခွဲနိုင်ရင် မင်းကိုယ်မင်း ခွဲလိုက်ပေါ့။ ဓားနဲ့။ ငယ်ထိပ်က စပိုင်း”

“အကောင်း ပြောစမ်းပါကွာ။ ဒီမှာ တစ်လောကလုံးကို ဖုန်းနဲ့ ပေါက်ချင်နေတာ”

“လိုက်မသွားနဲ့။ မျက်စိနဲ့ မြင်ချင်ရင်တောင် ချောင်းရုံ စောင့်ချောင်း၊ မင်းမျက်ခွက်ကြီး၊ ကိုယ်ထင်သွားမပြန်နဲ့။ မင်းဘက်က အောက်လို့ပြောတာ”

“အေးပါ”

သိုက်ထွန်းဦး ခမျာ အသက်ငင်နေသလောက် အဖြစ်ဆိုးနေသလား မသိတော့ပါ။ အဲဒါတွေကြောင့် ရည်းစား

စထားချင်တာ။ မင်းအံ့ထူး အဖို့ရာမှာကတော့၊ မိန်းကလေးတွေ ထား(သူကြိုဖူးသမျှ) ကိုယ်ကမခြေလျှင် သူတို့က အလိုလို ကြွ ထတ်ကြသည်။ ကိုယ်က ခြေပြီဆိုလျှင် ရိုးညာတ် ခိုင်မာလွန်းစွာ ဓာန်တက်တတ်ကြပါဘိ။

“မင်းက လိုက်လေ သူက ပြေးလေဖို့ ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးနဲ့” ... ဟု သင်ပေးရသူတွေ ရှိသလို၊ တချို့ကျတော့ မိန်းကလေးက စိတ်ထက်လျှင် တကယ်ပြတ်တောက်သွားမှာစိုး စွာ ချောနည်းလေးတွေ သင်ပေးရတာလည်း ရှိပါ၏။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

မင်းအံ့ထူး ... အတွေးထဲမှာ မြစိမ်းဖန့် ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို မြင်ယောင်၏။ အဲသည်ကောင်မလေးသာ ကိုယ့် ဆီက ပြေးထွက်သွားဖို့ ကြံစည်ပြီဆိုလျှင် သူမ ... မပြေးနိုင် ဘောင် သူ့ခြေထောက်မှာ ခြေကျင်းတပ်လျက် ရုန်းမရအောင် ထားချင်၏။

အတွေးထဲမှာ ...

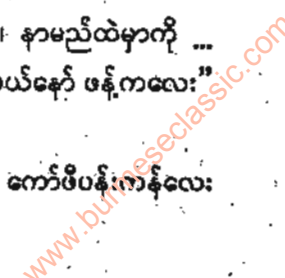
“ဖန့်ကလေး”

“အားလုံးက မြစိမ်းပဲ ခေါ်တာ”

“ကိုယ်က အများနဲ့မှ မတူချင်တာ၊ နာမည်ထဲမှာကို ... ထူးပါနေတာ။ မင်းအံ့ထူးတဲ့။ ခေါ်မယ်နော် ဖန့်ကလေး”

“သဘော ... ခေါ်တော်မူ”

ဖန့်ကလေး သောက်လက်စ ကော်ဖီပန်းကန်လေး ဆို ကိုယ့်ဘက် ဆွဲယူလိုက်သည်။

“သောက်လက်စကြီး ဖြစ်နေပြီ”

“ရတယ်”

လုံးဝမသောက်ရသေးသည့် ကိုယ့်ပန်းကန်ကို တစ်ဝိုင်းဝိုင်း ငဲ့၍ သောက်လိုက်ပြီးမှ ဖန့်ကလေးဘက်သို့ ပို့၏။ ဖန့်ကလေး မျက်စောင်းက လှလွန်းအား ကြီးတော့သည်။

ဝယ်လာသည့် လက်ဆောင်ဘူးလေးကို စားပွဲပေါ်တင်၏။ အဲသည်အချိန်မှာ ကိုယ့်မျက်နှာပေါ်ဝယ် ပျားရည်မြစ်တစ်စင်း ပြတ်စီးနေမှာ သေချာ၏။

“ဖန့်ကလေးပို့”

“ဘာလဲဟင်”

“စောင့်ကြည့်ပေါ့”

ကတ္တီပါဘူး နီနီလေးကို ကိုင်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... ခုံကို နောက်သို့တွန်းရွေ့ပြီးမှ ကိုယ်ကိုအားသို့ထွက်၏။ ဖန့်ကလေး ခြေရင်းနားမှာ မှဆိုးထိုင် ...။

“အို ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကြည့်လေ”

ဖန့်ကလေး ငဲ့ကြည့်နေမှာ သေချာသည်မို့ ကိုယ့်ခေါင်းနှင့် ကွယ်ပစ်လိုက်သည်။ ကတ္တီပါဘူးနီလေးထဲမှာက ပလက်တီနမ်ဖု(တ်)ချိန်း Foot Chain လေးကြီးပျောလေးမှာ အသည်းပုံလေးတွေ တန်းလန်းကျနေ၏။ ဖန့်ကလေးရဲ့ ခြေကျင်းဝတ်ကလေးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးဖြစ်မှာ။ ဝင်းအိမ်ထဲစင်လျက် မြကြောစိမ်းစိမ်း ရှိန်းရှိန်းပပတို့ကလည်း အထင်းသား။ ခြေကျင်းပျောလေးကို ဖြည်းဖြည်းဝတ်ရင်း မော့ကြည့်လိုက်တော့ ... အချစ်

ရည်တို့ စိုရွန်းဝေလျက်၊ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်က သတ်ရက်လျှင် ထောင် သေပါတော့မည်ဆိုသည့် ဖန့်ကလေး၏ အကြည့်ငဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကိုယ့်ကို ကြိုဆိုနေတော့သည်။

“ချစ်လား ဖန့်ကလား”

ဖန့်ကလေး ခေါင်းညိတ်၏။

“ကိုယ့်ဆီကလွဲပြီး ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားရဘူးနော်၊ ကိုယ့်နားမှာပဲ နေရမယ်၊ ကိုယ် ခြေကျင်းခတ်ထားလိုက်ပြီ”

ဖန့်ကလေး ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။ အဲသည်အချိန်မှာ ဖန့်ကလေးထံမှ ရရှိလိုက်သော အကြည့်ငဲ့ အချစ်တွေဟာ ကိုယ့်အတွက် ရာသက်ပန် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်သွားရတော့တာပါပဲ။

“ဟေ့ကောင် ... ပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

သိုက်ထွန်းဦး အသံကိုကြားမှ ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်ရောက်၏။

“တွေ့ကြမို့ ချိန်းပေါ့ကွာ၊ ရနိုင်မလား”

“ရနိုင်တယ်”

“Foot Chain လေး တစ်စုံဝယ်ပေးလိုက်ပါလား။ ကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးပေါ့ကွာ။ မိန်းကလေးတွေဟာ အသည်းနုပါတယ်။ မင်းက ခြေကျင်းကလေး ခတ်ထားလိုက်ပြီမို့၊ မင်းနားက ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိကို တောင်းပေါ့”

“ကောင်းတယ် ... အရမ်း ကဗျာဆန်တာပဲ။ သူ့ခြေထောက်ကို ငါက ကိုင်ရမှာလား”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ့်လက်ဆောင်လေး၊ ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေးတာပဲကွာ၊ မလုပ်သင့်ဘူးလား”

“အိုခေ ... ကျေးဇူးတင်တယ် သူငယ်ချင်း။ ငါ ခုပဲသွားဝယ်လိုက်မယ်၊ အကျဉ်းအကျပ် ရှိလား”

“Foot Chain လေးတွေဟာ ခပ်ချောင်ချောင် ဝတ်လေ့ရှိကြပါတယ်။ တော်ရုံချောင်လည်း ... ပြုတ်မထွက်ပါဘူး”

“အိုခေ ... အိုခေ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဝင်လာသော အတွေး၊ ကိုယ့်ဖြစ်ချင်တာလေးကို ပြောပြလိုက်တာပါပဲ။ ဖန့်ကလေး ... မင်းကိုယ့်ကို ခွဲမသွားဖို့ဆိုရင် မင်းအတွက် Foot Chain လေးကို၊ ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေးချင်ပါသေးတယ်။ ဝတ်ပေးပိုင်ခွင့် ရချင်တယ် ဖန့်ကလေးရယ်။

* * *

ဒီတစ်ကြိမ် ဖုန်းကတော့ ကိုယ်ကစလို့ ခေါ်ဖြစ်တာပါ။

ပေဖေဆီမှ ဖုန်းလာသည်။ “ငွေချေသည့်ကိစ္စ ပြီးပြီလား” ... တဲ့။ မေမေက နောက်ကျမည်ဟု ဖုန်းရထားကြောင်း ပြောပြသည်။ “အေး ... ဒါဖြင့်လည်း သားကို ပြန်မလွှတ်နဲ့တော့လေ” ... တဲ့။ ရက်သတ္တပတ်နေ့များအတွင်း ရတောင့်ရစ်အိမ်မှာနေခွင့် (ရုံးချိန်အတွင်း) ကလေးမို့ တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးစွဲ

လိုက်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။ ဖန့်ကလေးတို့အိမ်မှဖုန်းက ရှာရမခက်ပါ။ ဖန့်ကလေးတို့ လုပ်ငန်းဆိုတာ နာမည်ကြီး ကုမ္ပဏီမို့ ရုံးခန်းဖုန်း၊ အိမ်ဖုန်း၊ လက်ကိုင်ဖုန်း ... အားလုံး ရှာရလွယ်ပါသည်။ စကားပြောရန် ခလုတ်ကလေးတွေနှိပ်တော့ ရင်ထဲဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခနဲသွားသေး၏။ မိန်းမသွားဆိုလျှင်လည်း ခြေဖျားလက်ဖျား အေးလိုက်ရပါရဲ့။

“မြစိမ်းဖန့်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

ရင်ထဲမှာ ဒိန်း ... ဒိုင်း ... ဆိုသည် တုန်ဟည်းသံက စည်းချက်ညီလွန်းတော့သည်။

“မြစိမ်းပါ ... မြစိမ်း ပြောနေပါတယ်”

အသံလေးက ချိုသာအေးစိမ့်နေ၏။ စိန်တိုက်တစ်ခု ဖွင့်လှစ်ထားသည်မို့ ဆက်ဆံရသူများက အရာရှိကြီးကတော်များ၊ သူဌေးမကြီးများနှင့် နာမည်ကြီး အနုပညာရှင်များ၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသူများတွေချည်း ဖြစ်နေနိုင်ပါသည်။ အသံကလေး ချိုသာပေမပေါ့။ ချိုသာကြည်လင် ရွှင်လန်းနေမည့် မျက်နှာလေးကိုပါ ရောနှောမြင်ယောင်မိပါသေးသည်။ ဟိုနေ့က မျက်နှာထား၊ ဟိုနေ့က အသံနှင့်တော့ ကွာခြားမည်လေ။

“ကျွန်တော် ... မင်းအံ့ထူးပါ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ရှင် ... အဲဒီဘက်က လူကြီးမင်းရဲ့ နာမည်က ကျွန်မနဲ့ မရင်းနှီးသေးဘူး ဖြစ်နေလို့ပါ”

မရင်းနှီးသေးဘူးဆိုတော့ မကြာခင် ရင်းနှီးတော့မည့် အတိတ်နိမိတ်ပေပဲ ... ဟု ကြံဖန်ကျေနပ်လိုက်မိရပါသေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ... အခုမှ စတင်မိတ်ဆက်တာပါ”

“ဒီဖုန်းနံပါတ်ကလေး ... အလုပ်တိုက်ဖုန်းပေါ့နော်။ အလုပ်ကိစ္စ၊ စီးပွားရေးကိစ္စကလွဲရင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြောခွင့်မရှိတာမို့ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်”

“ခဏ ... ခဏလေးပါ”

တောင်းပန်သံလေးပါ ချိုသာနေသေး၏။ စီးပွားရေးမျက်နှာထားနှင့် စီးပွားရေးအသံဆိုတာ ... ဒါပဲဟု အားကျအတုခိုးရပါဦးမည်။

“အလုပ်ကိစ္စကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါ။ ပြောချင်တာပါ။ ဒီလိုလေး ... ကျွန်တော် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ပြီးတဲ့ အခါမှာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူဘယ်ဝါပါရယ်လို့ လာတွေ့ပြီး အဲဒီလုပ်ငန်းမှာ ရှယ်ယာဝင်ချင်တဲ့ကိစ္စ ဆွေးနွေးခွင့်များ ရှိမလားလို့ပါ။ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာကတော့ ... အဲဒီမြစ်မ်းရောင်စိန်တိုက်ကို မြစ်မ်းဖန် ပိုင်တယ်ဆိုသလားလို့။ အဲဒါကြောင့် တိုက်ရိုက်စကားပြောတာပါ”

“ဒီလောက် အရင်းအနှီးကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း မပိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှာ ပြောရေးဆိုခွင့်က ကျွန်မ အနည်းဆုံးပါ။ ဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်ရင်တော့ ...

“ဆိုင့်ကို လာနဲ့ပါ။ ဒေါ်ခင်အေးမြနဲ့ တွေ့ပါ။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်မှာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် အများဆုံးရှိသူပါ။ ဖုန်းနံချိန်းပြီး ဆိုင်ကို လာတွေ့နိုင်ပါတယ်”

“ဒေါ်ခင်အေးမြ ဆိုတာ ...”

“ဪ ... ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းပါပဲ။ မြစ်မ်းရောင်ရတနာတိုက်ဆိုတာ၊ ဒေါ်ခင်အေးမြရယ်၊ ကျွန်မရယ်၊ ငွေလရောင်ဆိုတဲ့ နောက်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရယ် ... သုံးယောက်ပိုင်ဆိုင်တာပါ။ မြစ်မ်းရောင် ဆိုတာကိုက သုံးယောက်ရဲ့ နာမည်ပါ။ အဲဒါမှာ ... ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် အများဆုံးရှိတာ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ခင်အေးမြပါ”

ဟူး ...။ ဒေါ်ခင်အေးမြတွေ ဘာတွေလုပ်လို့ ဖန်ကလေးရယ်။

“ဒါဆို ... ကျွန်တော် လာတွေ့ပါရစေ”

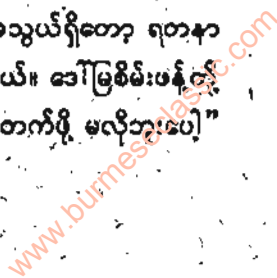
“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ် ... ကျွန်မက ကြိုတင်ငြင်းပစ်လိုက်တာမျိုး မဖြစ်ချင်လို့ပါ။ လောလောဆယ်လည်း ဆိုင်မှာ ... အေးမြ ရှိမနေလို့ ယတီပြတ် မပြောချင်လို့ပါ။ ကြိုတင်ပြောထားနိုင်တာကတော့ ... အေးမြဟာ နောက်ထပ်ရှယ်ယာ လိုချင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ... အရောင်းအဝယ် ကိစ္စများ”

“ရှင် ...”

“ကျွန်တော်က မိုးကုတ် အဆက်အသွယ်ရှိတော့ ရတနာတွေ ကျောက်မျက်တွေ ပြနိုင်ပါတယ်။ ဒေါ်မြစ်မ်းဖန်တို့ မန္တလေးတို့ မိုးကုတ်တို့ ကိုယ်တိုင်တက်ဖို့ မလိုဘူးပေါ့”

“ဪ ...”

“အဲဒါမျိုး မဖြစ်လည်း ... ကျွန်တော်အမေဝတ်ဖို့ တစ်ခုခု ဝယ်မယ်ဗျာ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်”

“ဪ ...”

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော် တစ်ခုခုပြောရင် ... ခင်ဗျားက ရှင် လို့ ပြောတော့မယ်။ နောက်တစ်ကြောင်း ထပ်ပြောရင် ဪ ... လို့ပြောမယ်။ ခင်ဗျားက ရှင်နဲ့ ဪ ... နှစ် မျိုးပဲ ခံတွင်းတွေ့တာကိုး။ ဒီလောက်ပါပဲဗျာ။ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါပဲ ... ဘိုင် ...”

မင်းအံ့ထူး ... တဲ့။ ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးသလိုလို ရှိလိုက်တာ။ ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးထဲကတော့ မဟုတ်ပါ။ မရင်းနှီးလှလို့လည်း မမှတ်မိတာပေါ့လေ။

အေးမြ ပြန်လာလို့ ပြောပြတော့ ...

“ရှင် ... ရှယ်ယာထပ်မပြည့်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာလို့ ဖြည့်ရမှာလဲ။ မြစ်စိမ်းရောင် ရတနာတိုက်ဟာ

“မြစ်စိမ်းရောင်ထူး” ... မြစ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်စိတ်ထင် သက်သက် လာရောချင်တာ နေမှာ။ ရှင်နာမည် တပ်လာ တော့ ... ရှင်ကိုပဲ”

“ငွေလလည်း ဖြစ်နိုင်ချေနဲ့”

“ဆွဲမထည့်နဲ့”

“အပြတ်ပြောလိုက်လည်း ပြီးရောကွာ”

ဟုတ်ပါရဲ့။

ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးလိုက်တာ။ ဘယ်တုန်းကပါလိမ့်။

သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ ... နားထင်ရှိ ဆွေးကြောတွေ ထခုန်၏။ ဒေါသက ရင်ညွှန်မှာ အလုံးလိုက် ဆို့၏။ နာမည်ကို ဘယ်တုန်းက ကြားဖူးထားတာလဲ ဆိုတာကို ခါ တစ်ချက်တည်း မှတ်မိသွားရပါ၏။

“ဟောတော့ ... ရှင်လား၊ မင်းအံ့ထူး ဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါ ... မဝင်နီ”

ဟင် ... ဆိုသည့် အာမေဒိုက်က ခင်အေးမြနှင့် မြစ်စိမ်းဖန်တို့ထံမှ ထွက်ကျ၏။

“အဲလဲဘတ်ကနေ ဘယ်နယ် မင်းအံ့ထူး ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“သူငယ်တန်းကတည်းကပဲ”

“ရှင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ မတွေ့တာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ”

“အဲဒီကတည်းက မင်းအံ့ထူး”

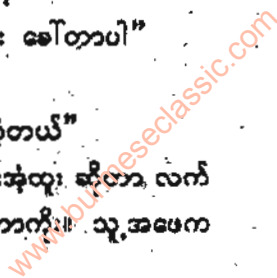
“ရှင်မမတွေ့က အဲလဲဘတ် ဆိုတော့”

“အဲဒီဗူးယိုကာစင် တစ်အုပ်စုတည်း ခေါ်တာပါ”

“ပြန်တိုင်မယ်”

“ရတယ် ... ရှေ့တင်လည်း ပြောဝံ့တယ်”

“လာ ထိုင်ဦး ... အေးမြရေ ... မင်းအံ့ထူး ဆိုတာ လက် စသတ်တော့ အဲလဲဘတ် ဖြစ်နေတာကိုး။ သူ့အဖေက

မောင်နှမတွေ များတယ်ကွယ်။ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်က ကပြားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်”

“က၊ကတစ်တွေ မွေးရောဆိုပါတော့” ...

ဟု မြစ်မီး မလွှီတမာစိတ်နှင့် ကျိတ်ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒါတွေက ဘိုနာမည်တွေကွ၊ အဲဒီအုပ်စုတင် မက၊ဝါဘူး၊ ရှင်တို့ ကာစင်တွေ တော်တော်များများဟာ ဘိုနာမည်တွေနဲ့ပါ”

“အဲဒီအန်ကယ်လ်သောမတစ်စ် လျှောက်မှည့်တာ။ ပြီးရင် တွင်တွင်ခေါ်တယ်၊ မြန်မာလို တတ်ရဲ့သားနဲ့။ လူကြီးတွေနဲ့သာ မြန်မာလိုပြောပြီး၊ ကလေးတွေကျတော့ အင်္ဂလိပ်လိုချည်း ပြောတယ်။ ကျင့်ပေးတာတဲ့”

ကျောင်းပိတ်ရက် စနေ တနင်္ဂနွေနှင့် နွေရာသီရက် ရှည်ပိတ်ရက်တို့မှာ အင်္ဂလိပ်စာ သီးသန့်သင်သော နာမည်ကြီးကျောင်းတွေမှာ ... သူတို့မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေ အားလုံးလိုလို တက်ကြွတာရယ်၊ အန်ကယ်လ်သောမတစ်စ် မှည့်ပေးတာရယ်၊ မိဘတွေကလည်း ခါးခါးသီးသီး မပြောကြားဘဲ၊ အင်္ဂလိပ်လို သွက်သွက်ပြောနိုင်တာကိုပဲ သဘောကျလျက် အန်ကယ်လ်သောမတစ်စ်အိမ်သို့ချည်း တွင်တွင်လွတ်နေတာရယ်၊ မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲတွေများကြားမှာ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ မခေါ်ကြတော့ဘဲ သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းဖြစ်ကြတာရယ်တွေ့စုပေါင်းလိုက်သည့်အခါမှာ ... အချင်းချင်း အတွင်း၌ အင်္ဂလိပ်နာမည်ကိုသာ သုံးဖြစ်ကြတော့သည်။

“ကမ္ဘာအေးမှာ နေတုန်းက သူ့အစ်မတစ်ယောက်နဲ့ ခြံချင်းကပ်လေ။ အဲဒီအစ်မရဲ့အိမ်ကို သူကလာ၊ ကိုယ်က အဲဒီခြံကိုသွားဆော့နဲ့ ... ငယ်သူငယ်ချင်းပေါ့။ ကျောင်းတော့ မတူဘူး။ ဆယ်တန်းအောင်တာတော့ တစ်နှစ်တည်းပဲ။ ဆယ်တန်းနှစ်လောက်က၊ စပြီး သိပ်မတွေ့ဖြစ်တာနော် အဲလဲဘတ်”

“မင်းအံ့ပဲ ခေါ်ကွာ”

“အေး ... ထားပါတော့။ သူ့ကျောင်း ကိုယ့်ကျောင်း သူ့ကျူရှင် ကိုယ့်ကျူရှင်နဲ့ ... အဲဒီခြံမှာ မဆုံဖြစ်တာကစပြီး၊ ကိုယ်တို့က ချင်းချောင်းထဲ ပြောင်းလာတာရယ် ဆိုတော့ တက္ကသိုလ်မှာလည်း မဆုံဖြစ်သလောက်ပါပဲ။ သုံးလေးနှစ်အတွက်မှာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လားပဲ ဆုံဖြစ်တယ်နော် ... အဲလဲဘတ်”

“မင်းအံ့”

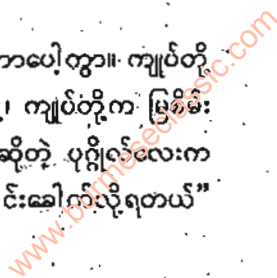
“အေး ... အေး ... မင်းအံ့”

ငွေလရောင်နှင့် မင်းအံ့တို့ ရယ်ကြရာမှ ခင်အေးမြလည်း ပါဝင်ကူးစက်၏။ မြစ်မီးဖန်က ခပ်တည်တည်ပင်။

“ဒါက ... ကျုပ်တို့ရဲ့ဘော့စ် ဒေါ်ခင်အေးမြ”

“လုပ်ပြီ ... အချွန်နဲ့ မ၊မနေနဲ့”

“အလုပ်သဘောကျရင် ဒေါ်တပ်ရတာပေါ့ကွာ။ ကျုပ်တို့ခေါ်တော့ အေးမြ၊ ဒါက မြစ်မီးဖန်၊ ကျုပ်တို့က မြစ်မီးလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီ ... မင်းအံ့ထူး ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ကျုပ်နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ သူ့ကို ခေါင်းဆက်လို့ရတယ်”

“ရတယ်လေ ... သူခေါက် ကိုယ်ခေါက်ပဲ”
 “ရှင်က ... ငွေလရောင် ဆိုတာ ကျုပ်မှန်း မသိဘူးလား”
 “မသိဘူး၊ နင့်ကို ... ဝင်နီပဲ သိတာ”
 “ရှင်အန်ကယ်လ်သောမတ်စ်က ... ကျုပ်ကိုပါ အများခတ်
 ပြီး အင်္ဂလိပ်နာမည် ဝင်ပေးလိုက်သေးတာ၊ ဝင်နီ ဆိုတဲ့
 နာမည် ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

ငယ်သူငယ်ချင်းတို့ ပြန်ဆုံခန်း ပိသစ္စာ စကားတွေ
 က ရေဝက်မဝင်ပါ။ မင်းအံ့ ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်လေးကတော့ ခပ်
 နည်းနည်းပဲ ပြော၏။ ငွေလရောင်က အများကြီး ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ ပြန်ဆုံရတာ ပျော်လိုက်တာ”
 ငွေလရောင် တကယ်ပျော်နေပုံပါ။ ခင်အေးမြက
 ကော်ဖီမစ်ကစ်တစ်ထုပ် ပျော်ကာ လာချပေး၏။

“ဒါပဲလား”

ကိုယ်တော်က ရင်းနှီးမှုတွေ ပြနေပြန်၏။ မြစိမ်း
 ဖန်က မျက်စောင်းကျိတ်ထိုးရင်း ... ရင်ထဲမခင်လိုက်တာများ
 နှယ် ... ဟု စံစားရင်း၊ ငွေလရောင်၏ နောက်ကြောင်းပြန်၊
 ငယ်ဘဝဟာသတွေထဲ နစ်မွန်းရတော့သည်။ ခင်အေးမြ ကိုယ်
 တိုင် တဝါးဝါး ပွဲကျနေပြီလေ။ ဒီလူ ... ဟာသကျတော့လည်း
 အရသား။ စကားပြောကို ကောင်းတာဖြစ်၏။ ဒီလိုအပြောကောင်း
 သူ၊ ကောင်းသလောက် များများပြောသူတွေ၏ စကားဆိုတာမျိုး
 မှာ မှန်ကန်ချက် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း၊ ချဲ့ကားသုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း
 နှင့် လုံးဝအလိမ်အညာ တီထွင်ဖြိုးဖြန့် နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟု
 မြစိမ်းက သတ်မှတ်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... ရှင်မြစိမ်း၊ တိတ်လှချည်လား”
 သုံးယောက်က တစ်ဝိုင်း၊ မြစိမ်း တစ်ယောက်တည်း
 တစ်ဝိုင်းလို ဘက်ပွဲထွက်နေတာတို့၊ ငွေလ ... သတ်ပြုမိသွား
 ဆာ့၏။

“နင့်သူငယ်ချင်းက ငါ့ကို မကြည့်ဘူးကွ”

“မြစိမ်းကလား”

“အင်းလေ”

“ကျောင်းတော်က ရန်စလား”

“အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အမွေတောင်းထားလို့။ ဒီကော်ဖီ သူ
 ပျော်တာသာဆိုရင် ... ပဒိုင်းသီးနှံမှာ သေချာတယ်”

“တစ်ဖက်သားကို တော်ရုံ အထင်သေးပါ”

“ဪ ... မြစိမ်းမှ ဖြစ်ရလေဟယ်၊ နင့်တို့ကလည်း”
 ခင်အေးမြနှင့် ငွေလရောင်တို့ကို ... ကျော်မျိုးဝင်း

အားလာခွဲပုံကို ပြောပြထားပြီးမို့ ချက်ချင်းသဘောပေါက်ကြပါ၏။

“ငါတို့ တွေပုံလေးက သနားစရာပဲနော်။ ချိကတည်းက
 ယဉ်ပါပေသကဲ့ ... ဆိုသည်မှာ စကားအိမ် ... တက္ကသိုလ်
 တုန်းက ကော်ရစ်ဒါထောင့်ချိုးမှာ လူချင်းဝင်တိုက်ပြီး
 သူ့စာအုပ်တွေ လွတ်ကျလို့ ငါက ကောက်ပေးပြီး သိရတာ
 မျိုး ဖြစ်ပါတော့လား”

“အမယ်လေး ... စိတ်ကူးယဉ်ပါ”

“ကုန်တိုက်ကအထွက် အထုပ်တွေ မနိုင်မနင်းနဲ့ ထီးက
 မပါ။ ငါက အမြင်မတော်ပြီး ထီးလိုက်မိုး၊ အထုပ်ကုဆွဲ
 ရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ပါတော့လား”

ခင်အေးမြကတော့ ရယ်နေပါပြီ။
 “ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်... ဖန့်ကလေး၊ ကျွန်တော်
 က အများအတွက် ခါးနာရတဲ့ ငထွားပါ”
 “ဟဲ့ ... ရှင် ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်”
 “ဖန့်ကလေးလို့”
 “လှတယ်တော့ ... ခေါ်ပုံလေး”
 “ကျွန်မကို မြစ်မ်းဖန့်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”
 “ကျွန်တော်က ... ကောင်းမလားလို့ စွတ်တင်တာ”
 “ကျွန်မတို့အိမ်ကို ပါတုန်းကလည်း ကောင်းမလားလို့
 စွတ်တင်သွားတာပဲလား”
 “အဲဒါကျတော့ ... ဖန့်ကလေးတို့ ရှေ့နေတွေ ဘာတွေ
 နဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ပါလား၊ ကျွန်တော် ဝင်ညှိပုံက ဖန့်က
 လေးတို့ဘက်က အသာစီးပါ”
 “မြစ်မ်းဖန့်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”
 “ဖန့်ကလေးက လှတယ် ... အဲ ... စကားလုံးကို ပြော
 တာ”
 “ကျွန်မနားထဲမှာ မရင်းနှီးဘူး၊ ရှင်ပြောဆိုနေတာ ကျွန်မ
 မဟုတ်သလိုပဲ”
 “ဘယ်အရာမဆို ... ဆယ်ခါပြောရင် အတည်ဖြစ်တာပဲ
 ဖန့်ကလေးရဲ့”
 “ကျွန်မ ... မကြိုက်ဘူး”
 “ဒါဆိုလည်း မြစ်မ်း သဘောပါပဲ။ မြစ်မ်း ကြိုက်သလို
 ခေါ်ပါမယ်”

“မြစ်မ်းဖန့်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”
 “ကောင်းပါပြီ မြစ်မ်းဖန့်ရယ်။ ခင်အေးမြကိုရော ဘယ်လို
 ခေါ်ရမလဲ”
 “ငွေလ ခေါ်သလို အေးမြပဲ ခေါ်ပါ”
 “ကျုပ်ကိုလည်း ဝင်နီ့ မခေါ်နဲ့။ ငွေလလို့ပဲခေါ်”
 “နာမည်တွေခေါ်ဖို့ သတ်မှတ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် ... တစ်
 ခုခုကျွေးမယ်လေ၊ လိုက်စားကြပါလား”
 “ရှင်ငွေလကိုသာ ခေါ်သွားပါ။ အေးမြတို့ သုံးယောက်ပူး
 ကြီး ဆိုင်ကထွက်လို့ မရဘူးရှင်”
 “ဒီလိုဆို ... တစ်နေ့နေ့ စားစရာတွေဝယ်ပြီး လာခဲ့မယ်”
 “မလုပ်နဲ့ မင်းအံ့ ... အေးမြတို့က ထမင်းချိုင့်နဲ့ လာတာ”
 အေးမြက “မင်းအံ့” ဟုပဲ ခေါ်၏။ အသက်တွေက
 စွယ်တူတန်းတူတွေပါပဲ။ ကြီးလှ ငယ်လှ ... မသကာကွာလှ ...
 ထပိုင်းလောက်တွေသာ ရှိနိုင်ပါသည်။
 “နေပါဦး မင်းအံ့ရဲ့ ... ရှင်က တကယ် ရှယ်ယာဝင်ချင်
 တာလား”
 “မဝင်ချင်ပါဘူး၊ ငါ့အလုပ်နဲ့ ငါတောင် ... မအားလွန်း
 လို့၊ တစ်ခါတစ်ခါ ငွေကမနိုင်၊ အလုပ်ကရုပ်၊ ဖေဖေ
 နိုင်းတာက တစ်မျိုး၊ ငါ့ဘာသာ လုပ်နေတာက တစ်မျိုး”
 “ဒါဖြင့် ...”
 “ကျုပ်ပြောတယ်မှလား ငွေလရဲ့ ... အကွက်လွှင်တာပါ
 လို့”

“အေးလေး ... အေးမြက တန်းခနဲ ပြောတာပဲ။ ရှင်က ဒီမှာ လာရောရအောင် ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“မြစိမ်းဖန့်တို့ အိမ်ပေါ်ကို သူတို့ရဲ့ ဖိသားစုရန်ဖို့ ... အစ်ကိုကျော်မျိုးဝင်းနဲ့ လိုက်ပြီး၊ ငွေရေးကြေးရေးတွေ အရှက်မရှိ ပြောခဲ့ရတဲ့အတွက် ... ရန်သူကြီး ဖြစ်မနေပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ချင်လို့”

“မင်းအံ့ရယ် ... ကြံကြံဖန်ဖန်ဟစ်”

“ငါတို့ တွေ့ကြ ဆုံကြပုံက ... သူငယ်ချင်း ဖြစ်စရာ အကြောင်းမှ မရှိဘဲ၊ ငါက သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်တာ”

“ကျုပ်သူငယ်ချင်းမုန်း မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

“ရှင်လူက တော်တော် အရှက်နည်းတာပဲ”

“အစ်ကိုကျော်မျိုးဝင်းကို ပြောတာလား မြစိမ်းဖန့်”

“ဟုတ်တယ် ... သူမို့တောင်းရဲတယ်”

“သေချာတာက ကျွန်တော်သာဆို လုံးဝမတောင်းဘူး၊ သူကတော့ ယောက်ျားမာနတဲ့။ ကျွဲလို နွားလို ရုန်းပြီး ... အကုန်ထားပစ်ခဲ့ရမှာ နွားကျလွန်းလို့ ကျွဲကျလွန်းလို့တဲ့”

“ကျွန်မတို့ ရှေ့နေတွေ ဘာတွေနဲ့ ဥပဒေအကြောင်း ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ”

“အစ်ကိုကျော်မျိုးဝင်းဘက်က အသာချည်း မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ... ဒီရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့ အစကတည်းက ... သူ့ နာမည် တစ်ခုတည်းချည်း အကုန်အပိုင်စီးခဲ့တာ နေမှာပေါ့”

“ဒါတော့ ... မမမြရွေးက ဘယ်မှမပါချင်ဘူး ပြောလို့ပါတဲ့။ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ရမှာမျိုး ဖြစ်မှာစိုးလို့၊ ဘယ်မှ မသွားချင် မလာချင်လို့ ဘယ်မှာ ပိုက်ဆံအပ်ရင်တောင် လက်မှတ်က တစ်ခါထိုး တစ်မျိုးတဲ့။ သူ့နာမည် ထည့် မနေနဲ့တော့ ပြောတာ”

မြရွေးသိ ပြောခဲ့တာကို မြစိမ်းဖန့် သိပါသည်။

“ရှင်နဲ့က အမျိုးလား”

“အမျိုးဆိုရင် ရှက်တာနဲ့ လိုက်မလာဘူး။ သူ့အမျိုးက ရှက်လို့ ကားမောင်းရုံ မောင်းပို့ပြီး ကားပေါ်ကမဆင်းဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို အဖော်လိုက်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတာ”

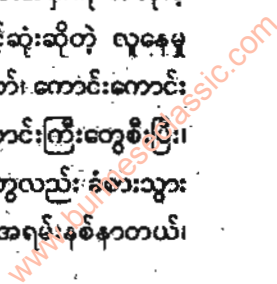
“တောင်းရော ... ပါလာစရာလား”

“အဲဗျာ ... ပါလာမိပြီးသားကြီး ဖြစ်နေပြီ။ မမမြရွေးက ထုတ်ပေးထားတဲ့ အရင်းအနှီး ပြန်ယူဖို့ သဘောတူပြီလား”

“တူရတော့ပြီပေါ့၊ ရှိပစ္စည်းတစ်ဝက်ခွဲရင် ... ရှင်လူက အကြွေးစာရင်းတင်ပြီး လက်ကျန်မရှိဖြစ်အောင် လုပ်မဲ့ သူ။ တစ်ပြားမှ မရဘဲ ကြွေးတောင်ခိုင်းဆပ်ရဦးမဲ့ပုံ”

“စိတ်ဖြတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ”

“ရှင်လူဘက်က အမြတ်ချည်းပဲ။ အရင်းအနှီးကို အတိုးမဲ့ ရတယ်။ ဒီနှစ်တွေ အတွင်းမှာ အမြင်ဆုံးဆိုတဲ့ လူနေမှု အဆင့်အတန်းမှာ ... ကောင်းကောင်းဝတ်၊ ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းနေ၊ ကားကောင်းကြီးတွေစီးပြီး၊ တစ်သက်လုံး မခံစားဘူးတဲ့ စည်းစိမ်တွေလည်း ခံစားသွားရသေးတယ်။ မိန်းမသားဘက်က အရင်းနှစ်နာတယ်။

နည်းနည်း နစ်နာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလကားလူ၊ အရှက် မရှိ လူယုတ်မာ၊ အခွင့်အရေးသမား။ အခွင့်အရေးကို တောင် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ဖျက်ပြီးမှ ယူသွား တာ”

“အဲဒီလောက်တော့ မဆိုးဘူး ထင်တယ်ဗျာ”

“ဘာလို့ မဆိုးရမှာလဲ”

“မမမြရွေးကို သူ သံယောဇဉ် ရှိတာပဲ။ မြစိမ်းဖန့်တို့ ဆွေမျိုးတွေသာ ခင်မပါရင်၊ လင်မယားတောင် မကွဲဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ကွ သိလား ... မြစိမ်း။ ငါတို့အသိ ထဲမှာလည်း ... ယောက္ခမ-မကောင်းလို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်း တဲ့ သမက်နဲ့။ ယောက်မ မကောင်းလို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်း ရတဲ့ မိန်းမနဲ့။ တချို့ကျတော့ ချွေးမ ယောက်မက ယောက္ခမကို မကောင်းထင် ... အိမ်ထောင်ရယ်လို့ပြုရင် ...

“သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ ... ဆွေမျိုးတွေပါ ပါလာတာ တော်တော်ဆိုးတယ်။ ငါဖြင့် အဲဒါတွေကို တွေးတွေးကြောက်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... မမမြရွေးကတော့ နစ်နာဆုံးရှုံးရတာ ပိုပါတယ်”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်လည်း ထောက်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော် တောင် တော်တော် ဝေဖန်ပစ်လိုက်သေးတယ်။ သူက ဆွေ မျိုးတွေ ဝင်မရှုပ်ဘူး ကတိပေးရင် ... အခုအိမ်ပေါ်ပြန် တက်ပြီး ကျွဲလို့ နွားလို့ ပြန်ရုန်းမယ်တဲ့။ သူ့နာမည်နဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မမမြရွေးကို အကုန်လွှဲပေးမယ်တဲ့”

“ပြောတာပါ ... ရင်ထဲ မပါပါဘူး”

“ခက်တော့လည်း ခက်တာပဲ။ ဆွေမျိုး ဆိုတာကလည်း ဖြတ်ပစ်လို့ရတဲ့ အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ... အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိတော့ သတ်မှတ်ရမှာပေါ့”

“ရှင်စကားတွေကို ကက်ဆက်နဲ့ ဖမ်းထားပြီး ရှင်ရည်းစား ကို သွားဖွင့်ပြချင်တယ် သိလား”

“မလုပ်ပါနဲ့။ မူးလို့တောင် ရှူစရာမရှိပါဘူး။ ရည်းစားကို ရှူရမှ အမူးပြေမယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်တော့်လောက် ခေါင်းမူး တဲ့သူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“တော်ပါ ... အထင်မကြီးဘူး”

မြစိမ်းဖန့်က မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်၏။ မင်းအံ့ တ မေမေ မျက်စောင်းလေးကို ပြေးမြင်မိသည်။

“မေမေလိုပဲ တစ်ဖက်သား ရင်ညွန့်တည့်တည့် ပြေးစိုက်မဲ့ အလှဆုံးမျက်စောင်းလေး ထိုးတတ်တဲ့သူ တစ်ယောက် တွေ့ပြီ မေမေ။ ချွေးမတော်ချင်လား မေမေ” ... ဟုသာ ပြေးမေး လိုက်ချင်ပါတော့သည်။

“အဲဒီနေ့ကကိစ္စ ... မြစိမ်းဖန့် ကြိုက်သလိုပြော၊ ပြောသမျှ ခံဖို့ ကျွန်တော် လာတာ၊ ကျွန်တော်က အများအတွက် ခါးဝင်နာရတဲ့ ငထွားဆိုတော့လေ၊ မြစိမ်းဖန့် ရင်ထဲမှာ လည်း ပြောပစ်လိုက်ရရင် နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်သွားရ အောင်ပေါ့”

“ဘဝဆက်တိုင်း မကျေဘူး၊ အဲဒီလူကို”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုများလားလို့”

“ရှင်လည်း ပါတယ်”

“ဟာဗျာ ... အဲဒီတစ်ခုတော့ လွတ်ပေးပါ။ ကျွန်ုပ်တို့
မြစ်မီးဖန် ကျေနပ်အောင် ကျွန်တော် တစ်ခုခု ... မြစ်မီး
ဖန် အတွက် ပြန်လုပ်ပေးမယ်။ ခိုင်းချင်တာခိုင်း”

စကားဝိုင်းမှာ ခင်အေးမြနှင့် ငွေလရောင်တို့ထံ
နားထောင်သမားလို ဖြစ်သွားရတော့၏။

“ကျုပ်တို့ပါ ဝင်ခိုင်းလို့ ရမလား”

“ကျွန်မလည်းပါမယ် မင်းအံ့။ သုံးယောက်လုံးမှာ ခိုင်းခွင့်
ရှိမလား”

“ခိုင်းဗျာ ... ခိုင်းကြ။ သုံးယောက်လုံးခိုင်း။ ဘုံကျွန်လို့
သာ သတ်မှတ်လိုက်တော့”

မြစ်မီး ... လှစ်ခနဲ ပြီးမိသွားရတော့သည်ကို
မင်းအံ့ လူပါးက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်၏။ “အောင်ဖြီ” ဟု ထအော်ခေါ်
လက်မထောင်၍ ခုန်ချင်၏။ စိတ်ကိုထိန်းလျက် ရဲရဲတောင် မဖြီး
လိုက်ရုံသည်မို့ နဖူးကြောကို တမင်ရှုံ့ပစ်ရတော့သည်။

မြစ်မီးထံမှာ အမုန်းတွေ ကြွေကျကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မြစ်မီးရေ ... ကဲ ... အတွေးထဲ
မှာမို့ ခေါ်မယ် ဖန်ကလေးရေ ... ဒီထက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့
ဇာတ်ကွက်ကလေးမျိုးနဲ့မျှား ဆုံကြရပါတော့။ မင်းနဲ့ ဆုံရပုံမှာ
ကံကြမ္မာရဲ့ နောက်ခံဆိုင်ဟာ ဗိန်းဇောင်းကြီးမို့ လျှောက်လှဲချက်
တင် အစီရင်နှင့် အသနားခံရကြောင်းပါ ... ဖန်သခင်မလေး
ခင်ဗျား။

“မြစ်မီး ... ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပြီနော်”

“နောက်တစ်ခါ ... ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ရင်၊ ဓားခုတ်ရာလက်
ဝင်မလျှို့နဲ့”

“မလျှို့ဘူး၊ ကတိ”

“လျော်ကြေးအဖြစ် ခိုင်းဖို့ကိစ္စကို စဉ်းစားလို့ မရသေး
ဘူး၊ နောက်ကြိုမှ”

“ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ် ကတိ။ ကျွဲဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ နွား
ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ မြင်းဖြစ်လဲည်းရတယ်။ မြွေဆိုလည်းဖြစ်”

“ကျုပ်ပါ ခိုင်းမှာနော် မင်းအံ့”

“ခိုင်းလို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“ကျုပ်ကတော့ ခုပဲခိုင်းပြီ။ နောက်တစ်ခါလာရင် တောက်
တဲ့တစ်ကောင် ဖမ်းလာခဲ့။ ခပ်ကြီးကြီးနော်။ မသေးစေနဲ့။

လျှာနီဖြစ်ပစေ။ အရှင်။ အဲဒါကြီးကိုင်ပြီး ဝါးစားပြ”

“ငွေလ ... နင်နဲ့ ငါနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေ။ ကွဲနေတာ
ကြာပြီလေ။ ခုမှ ပြန်တွေ့တယ်လေ။ နည်းနည်းပါးပါး

ခင်ပါ မင်ပါတော့လား၊ ဘယ်တုန်းက အသေသတ်ချင်
နေလဲ”

“အဲဒါ မလုပ်နိုင်ရင် ဓားတစ်ချောင်း ယူလာခဲ့၊ ရှင်ရှင်
ညွန့် ရှင်စိုက်ချ”

“အေးမြနဲ့ မြစ်မီး မခိုင်းလိုက်ရဘဲ နေမှာစိုးလို့ နံင့်ကိစ္စ
ကို နည်းနည်း နောက်ဆုတ်ထားမယ်။ ရွှေဆိုင်ပေါ့ဟာ
ယာယီရွှေဆိုင်”

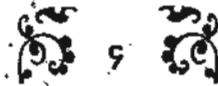
သဘောကောင်းလှသည့် အေးမြရယ်၏။

“ပြန်မယ် ... ကော်ပီလေးတစ်ခွက်နဲ့ အာခေါင်တောင်
မခိုဘူး”

“စိုချင်ရင် ... ရေသောက်”

မြစိမ်း ... အပြုံးလေးတစ်ပွင့်၊ မျက်စောင်းထောင့်
တစ်ချက်နှင့် ဝင်ပြောဖြစ်လိုက်ရတော့၏။

အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်လေးကို မခင်ချင်လို့လည်း မရတော့
ပါလား။ တစ်ထိုင်တည်းမှာ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုများ ခင်မင်စိမ်း
ဖြစ်ထွန်းသွားရတယ်လဲ မသိတော့ပါဘူးလေ။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ... ဘာတစ်ခုမှ ပိုင်ဆိုင်ခြင်း
မရှိဘဲ ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အရင်းအနှီးကို သုံးနှစ်သုံး
မိုး အတိုးမရှိ သုံးစွဲခွင့် ယူခဲ့တယ်။ အဲဒီယောက်ျားက
ကုမ္ပဏီပိုင် ဖြစ်သွားတယ်။ မိန်းမသားမှာတော့ (ရှိရင်းစွဲ
က ဘာမှပိုမလာခဲ့ဘူး ...

“လက်ချည်းဗလာသမားက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဖြစ်သွား
တယ်။ အဲဒါကစပြီး မတရားဘူး။ မိန်းမသားရဲ့ အရင်းအနှီး
နဲ့ မြစ်လာရတဲ့ ကုမ္ပဏီမို့ ဒီကုမ္ပဏီကို မိန်းမသားက
အပိုင်သိမ်းလိုက်ရင်တောင် ...”

“ယောက်ျားက လက်ချည်းဗလာ ... အိမ်ပေါ်က ဆင်းပေါ့၊
ဟုတ်လား”

“အိမ်ပေါ် တက်လာတုန်းက သုံးဆယ်ကိုးကျပ်တန် အမှိုက်
အိတ်မည်းတစ်လုံးတောင် မပြည့်ချင်တဲ့ သူ့ပစ္စည်းလေး
သူယူပြီး ဆင်းသွားခဲ့ရင်တောင် ... သုံးနှစ်လုံး တိုက်ကြိုးပေါ်
မှာနေပြီး ပရာဒိုကား စီးခွင့်ရသွားတာ မြတ်နေသေးတယ်”

“ထောက်ခံတယ်”

“ဒါဖြင့် ... အစက ကုမ္ပဏီပေးဖို့ လာတောင်းတဲ့ အထဲမှာ ဝိုင်းကူပြောပေးသေးလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး မှားပါတယ်။ အမှန်က ... ဟိုလူက သူပြုတ် ကိုယ်ပြုတ် ရှင်ဆိုင်တော့မှာ၊ မမမြရွေး အရနည်းမှာစိုးလို့။ မမမြရွေးက လက်မှတ်လေး တစ်ချက်တောင် ထိုးဖို့ ပျင်းပြီး ဘာတစ်ခုမှ သူ့နာမည်နဲ့ ဖြစ်မနေတဲ့ အတွက် ... ဥပဒေကြောင်း အရဆို လက်မဲ့လို ဖြစ်နေလို့”

“ရှင်က မမမြရွေးကို ဘာဆိုလို့ ဝင်နာပေးရတာလဲ”

“မဆိုပါဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်။ အစ်ကိုကျော်မျိုးဝင်း ဆိုတဲ့လူနဲ့လည်း ခင်လှတာ မဟုတ်ဘူး။ ခန့်ညား အကူအညီတောင်းလို့”

“ဒါနဲ့များ ... ရှင်ကို စပ်စပ်စုစု သူများကြားထဲ ဝင်တယ်”

“မှားမိပါတယ်။ ကျွန်တော် သေသင့်ပါတယ်။ နေရာတကာ ပါချင်တဲ့ အကျင့်ကိုလည်း ဖျောက်လိုက်ပါပြီ။ ကျေနပ်ပလား”

“ဘဝဆက်တိုင်း မကျေနပ်ပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“မြတ်စွာဘုရား ... ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ချွတ်ကျွတ်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဒါ ... ကျွန်မသေရင် အဝီစိကျမယ် ပြောတာပေါ့”

“မပြောရပါလားဗျာ ... လျော်ကြေးတစ်ခုသာ မြန်မြန် ခိုင်းလိုက်ပါတော့။ သေရင်လည်း အေးတာပဲ”

မြစိမ်းနှင့်တွေ့တိုင်း အဲသည်ကိစ္စနှင့် ရန်မဖြစ်သည့် နေ့ဟူ၍ကို မရှိချေ။ အေးမြကတောင် ကြားထဲမှ ဝင်၍ အားနာလာရပြီး လရောင် ဆိုလျှင် ...

“ရှင်လွန်ပြီ မြစိမ်းရဲ့။ သူ့အလွန်က ရှင်အလွန် ဖြစ်တော့မယ်” ... ဟုတောင် ပြောလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ မြစိမ်းကတော့ စကျေနိုင်သေးပါ။ ကျော်မျိုးဝင်း ဆိုသည့်လူကို အသည်းဆတ်ဆတ် ခါ နာကြည်းမုန်းတီး၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်၏။ လူယုတ်မာ ... ဟုသတ်မှတ်၏။ အဲသည်လူအတွက်ဆိုရင် ဒေါသက စက္ကန့်နှင့်အမျှ ထွက်၏။ သို့ပေမဲ့ ... မင်းအံ့ကိုတော့ ကျေနပ်နေပါပြီ။ မဆီမဆိုင် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဝင်ပါသည်ပဲ ထားဦး ... သူဝင်ဖျောင်း ဖျောင်းတာကို လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြင့် မမမြရွေးဘက်မှ နစ်နာမှု လျော့ (နစ်နာတာတော့ နစ်နာတာပါပဲ) သွားရခြင်းဖြစ်၏။ ချေနေကလည်း သူ့အတိုင်းပဲ ပြောပါသည်။

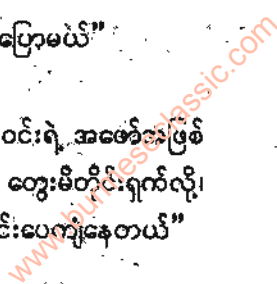
“ဒါတောင် ... ဟိုလူက တစ်ခါ တစ်ခါ ထဖောက်ပြီး ဘာမှမပေးဘူး လုပ်နေသေးလို့ အဲဒီဘက်မှာ တစ်မျိုးပြောရသေးတာ”

“အဲဒီ အရှက်မရှိတဲ့လူအကြောင်း မပြောနဲ့။ ထထဖောက်ရင် ရူးပြီး သေပါလား”

“ဒါဖြင့် အရှက်ရှိတဲ့လူအကြောင်း ပြောမယ်”

“ဘယ်သူလဲ အရှက်ရှိတာ”

“ကျွန်တော်လေ ... အစ်ကို ကျော်မျိုးဝင်းရဲ့ အဖော်အဖြစ် လိုက်လာမိတာ၊ ဝင်ပြောပေးမိတာကို တွေးမိတိုင်း ရှက်လို့ မျက်နှာပေါ်မှာ အရှက်တွေ စွန်းထင်းပေကျနေတယ်”

“ဓားနဲ့ ခြစ်ချပေါ့ရှင်”

“ငွေလ ... ဓားပါလား”

“မသေပါနဲ့ဦးဟယ် ... ငယ်ပါသေးတယ်”

ငွေလက ဆိုင်နောက်ဘက်ထဲ ဝင်သွားကာ ပန်းသီး
စိတ်ပန်းကန်နှင့် ပြန်ထွက်လာ၏။

“ကျုပ်ဓားက ပန်းသီးကိုပဲ ခွဲတယ်၊ ဘယ်သူ့ရင်ညွှန်ကိုမှ
ခွဲမချဘူး”

အေးမြက ဝယ်သူလာ၍ ရတနာတွေ ထုတ်ပြသည့်
နားသို့ မြစိမ်းပါ ကပ်သွားလိုက်ကာ ကူညီပြသနေတော့သည်။
ငွေလက မင်းအုံကို စည့်ခံစကား ပြောနေရတော့သည်။

“နင်က ကြီးလာတော့ လှလာတယ်နော်”

“မင်းအုံနော် ကောင်စုတ်။ ကျုပ်က ငယ်ငယ်ကတည်း
က ... ကလေးချင်းတောင် ငေးကြည့်ရအောင် လှခဲ့တာ”

“ပြောရဲတယ်ဗျို့”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်အလှ ကိုယ်ယုံတာ”

“နင့်အလှကို နင့်ဘာသာပဲ ယုံပြီး၊ ဘေးလူထံက ယုံမဲ့သူ
မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ပြည့်လို့”

“ပြောတာပဲ။ ဒါဖြင့် ... တစ်နေ့ကို ရည်းစားစာ ဘယ်နှ
စောင် ရလဲ”

“စာပေးတဲ့ခေတ် ကုန်ပြီ”

“ဒါဆို ... တစ်နေ့ ဘယ်နှယောက်ရဲ့ ရည်းစားစကား
ပြောခြင်းကို ခံယူရရှိသလဲ”

“နေ့တိုင်းတော့ ဘယ်ပြောခံရမလဲဟ”

“ဒါဖြင့် တစ်ပတ် ဘယ်နှခါ၊ တစ်လ ဘယ်နှခါ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သူတေသန”

“ပြောပြီးသား လူတွေက ထပ်တလဲလဲ အဖြေတောင်းတာ
တွေပါ ထည့်ရင်၊ တစ်လမှာ လေးငါးခါလောက်တော့
နားညည်းတာပေါ့”

“နည်းတယ်”

“အောင်မယ် ... ရှင့်ဖြင့် ဖြိုက်မဲ့သူ မရှိဘဲနဲ့”

“ဒီမှာ ... ဟောဒီလို လက်ဖျစ်တစ်တွက်မှာ ကောင်မလေး
ဆယ်ယောက် ကြွေတယ်”

“ငကြွား”

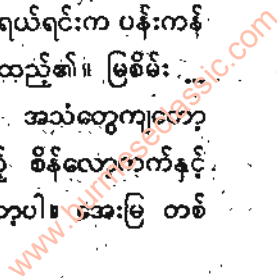
“မယုံရင် သယ်လ်မာတို့ ဂျက်စမင်တို့ကို မေးကြည့်ပါလား။
သူတို့ သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေ ငါ့ကို အကုန်ကြွေ
တယ်”

“ရှင်ထင်တာမှလား”

“ဖြစ်ရပ်မှန်”

“ဟယ် ... ပြောရဲလိုက်တာ”

ငွေလက တခစ်ခစ် ရယ်၏။ ရယ်ရင်းက ပန်းကန်
ဆီမှ ပန်းသီးစိပ်ကိုယူပြီး မင်းအုံ လက်ထဲထည့်၏။ မြစိမ်း ...
ဇာတ်ပန်းထောင့်မှ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သလို အသံတွေကျတော့
အချာကြီး ကြားရသည်။ ပြသနေရသည့် စိန်လော့ကန်နှင့်
ထောက်တိန်ဆွဲကြီးလေးထဲမှာ စိတ်မရှိတော့ပါ။ အေးမြ တစ်

ယောက်သာ လေကုန်ခံ အာပေါက်နေလျက် မြစ်မ်းက ပစ္စည်း ထုတ်ပေးရုံ၊ ပြန်သိမ်းရုံ ဖြစ်နေရတော့သည်။

“ကြားပါတယ် ... ရှင့်အကြောင်း”

“သတင်းကောင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ရှင် စွဲတဲ့ အကြောင်းတွေပါ။ ကောင်မလေးတွေကြိုက်။ ယောက္ခမလောင်းတွေကြိုက်။ ရွယ်တူကောင်လေးတွေနှင့် ဖိုက် ... ဆိုတာ”

“ငါ မဖိုက်ပါဘူးကွ။ ဖိုက်ရမှအရွယ်ကို ကျော်ခဲ့ပြီ။ ခုက အလုပ်ထဲမှာ”

“ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ... စီခနဲဆို ရှင်ပဲ”

“အဲဒါလည်း ... သူငယ်ချင်းတွေ အတွက် ပိုင်းချပေး တာ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာ တစ်ခါမှ မရှိ ဘူး”

“တော်တော် ... အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာတဲ့သူပဲ”

“မှားပါတယ်လို့ ဝန်ခံတာလည်း ကိုးရာကိုးဆယ့်ကိုးကြိမ် ရှိပြီ”

“ဟိုတလောက ... ဂျက်စမင်တောင် ဆိုင်လာသွားသေး တယ်။ သူငယ်ချင်း မင်္ဂလာဆောင် လက်ဖွဲ့ဖို့တဲ့။ ပလက် တီနမ်ကြီးတစ်ကုံး လာဝယ်တာ”

“တော်တော် မြတ်လိုက်ရဲ့လား”

“အမယ် ... ကျုပ်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ဆိုပြီး ... အေးမြ က အရင်းတိုင်းနဲ့ ပေးလိုက်တာပါဟာ။ အေးမြက တော် တော် သဘောကောင်းတယ် သိလား။ ကျုပ်တို့ သုံးယောက်

မှာ သူ အရက်ရောဆုံးပဲ။ အရမ်းလည်း သည်းညည်းခံ တယ်။ စိတ်လည်းရှည်တယ်”

“လူကြီးဆန်တာပေါ့။ နင်လည်း လူကြီးဆန်တော့လေ”

“ဘာလို့ ဆန်ရမှာလဲ။ နှစ်ဆယ်ကျော်ရဲ့လေး။ အစိတ်မှ မပြည့်သေးတာ၊ အစိတ်ပိုင်းမှ တစ်ဆိတ်ဟိုင်းမှာ၊ ခုတော့ ကလေး”

“ကလေး ... ကလေးနဲ့။ ဘယ်တော့ မင်္ဂလာဆောင်မယ် မသိ”

“ကောင်စုတ် ... ပြောစရာလား”

ငွေလက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်တာကိုလည်း၊ အဲသည်မျက်ဝန်းထောင့်က မြင်ဖြစ်အောင် မြင်ပါသေး၏။

“ရှင်ကာစင်တွေက ကြွားသွားသေးတယ်၊ ရှင့်အကြောင်း”

“ဘာလဲ ... ဖေဖေခိုင်းလို့ အလုပ်ထဲ ဝင်ရတော့၊ ဝါရောက် လာမှ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ပိုပြေလည်တယ် ဆိုတာလား။ အိမ် မှာ မေမေက ... အဲဒါကို လူလာတိုင်း ထိုင်ကြွားနေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ရှင့်ကို သမီးရှင်တချို့က လာစပ်တယ်ဆို”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ ကြားစကား”

“ရှင့်အမေက ကြွားလို့၊ ဂျက်စမင်က ကျုပ်ကို ကြွားသွား တာ၊ မဟုတ်လို့လား”

“ခုခေတ်က ယောက်ျားကောင်း ရှားပြီကွ။ အရက်ကိုမှ အောင်သော်လည်းကောင်း၊ နေ့ရှိသရွေ့သော်လည်းကောင်း မသောက်သော ... မည်သည့် လောင်းကစားတို့မျှ မလုပ် သော၊ ဘောလုံးပွဲဆိုလျှင်တောင် ကြည့်ရုံကြည့်ရှု လောင်း

ဖို့ လုံးဝ ... လုံးဝ ဝါသနာမပါသော ... ကျန်းမာ၍ ကုစား
နတ္တိ ဝေဒနာကင်းစင်သော ...

ငွေလ တခစ်ခစ် ရယ်ပြန်၏။

“တော်တော့”

“ရှိသေးတယ်။ ငွေရှာတော်၍ ဝင်ငွေကောင်းသော ... ရှင်
ရည်ချောမောပြေပြစ်သော ...”

“ရှင်ရုပ်ရည်လား ချောမောမြေပြစ်တာ”

“ရှိသေးတယ်။ မျိုးရိုးသန်၍ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ရှိသော
ပညာဟူ၍ အနည်းဆုံး ဘွဲ့ကလေးတစ်ခုလောက်ရှိသော”

“ပညာကို နောက်ဆုံးမှ ထားရသလား”

“ခုခေတ် သမီးရှင်တွေက ဘွဲ့ထက် လခကို ပိုကြည့်ကုန်
ကြပြီ”

“ရှင်လိုသာဆိုရင် ပါမောက္ခ လုပ်ပျိုကြီးတွေ မောကြော”

“ဝိသေသန တော်တော်များတဲ့ ငါလို သမက်လောင်
အကောင်းစားမျိုးက တော်တော်ရှားနေပြီ။ ခုခေတ်က
ကြည့်လိုက်ရင်၊ အနည်းဆုံးတော့ ဟိုလောင်း၊ ဒီလောင်း
လောင်းကစားလေးနဲ့၊ အရက်ကိုလည်း ဧည့်ခံပွဲ ဘာညာ
ကြိုမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဝယ်သောက်နေကြ
တဲ့ သူတွေနဲ့”

“ရှင်က သူများတိုက်မှ သောက်တာလား”

“သူများတိုက်တာ သောက်တော့ နည်းနည်းပဲ သောက်
ဖြစ်တာပေါ့။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်ဝယ်သောက်တော့
မကုန်မခြင်း သောက်တာပေါ့”

“ခုခေတ်မှာ လူမှုရေး ရှုပ်ထွေးမှုတွေ တော်တော်များလာ
တယ်လို့ အိမ်မှာ မေမေတောင် ပြောနေတယ်”

“ခုခေတ်မှ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ရှုပ်ပွေသောင်းကျန်းချင်တဲ့
သူဟာ ခေတ်တိုင်းမှာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ခုခေတ်က
ဘာဖြစ်လို့လဲ မပြောတတ်ဘူး။ တစ်ခုခုဆို လူသိတယ်။
လူတွေက လျှင်ကုန်ကြတာ၊ ပါးနပ်ကုန်ကြတာလည်း ပါ
ချင်ပါမှာပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ရင် ...
ဒီလူ ဘာလိုင်းလဲ၊ လူမှုရေး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး လိုင်းလား၊
လောင်းကစားလိုင်းလား၊ ပုဆိုးစွန်တောင်ဆွဲတဲ့ လိုင်းလား”

“တချို့ကျတော့ လိုင်းစုံ”

“အဲဒီလိုလူမျိုးကျတော့ အထိနာတတ်ပါတယ်။ လူပြည်
မှာ လူလာဖြစ်ပြီး သက်တမ်းတို။ အဲဒီသက်တမ်းကလေး
မှာတောင် မပြည်မစုံနဲ့၊ တချို့ကျတော့လည်း လူတော
မတိုးရဲ ... တစ်ခုခုတော့ ပြန်ခံစားရတာ များပါတယ်”

“ရှင်က တယ်ဟုတ်ပါလား။ တရားဟောနေလိုက်တာ
အကျအန”

“အဲဒီအသိတရားတွေကြောင့် လူကြိုက်များခြင်းကိုလည်း
ခံယူရရှိပါတယ်”

“ပြောရပြန်ပြီ”

ရယ်သံလေးတွေ ထွက်လာပြန်၏။

“ရှင်က ... ကောင်မလေးတွေကို စာယုတယလေးတွေ
လုပ်တတ်တယ်လို့ ဖရက်ဒီက ပြောတယ်။ ဂျက်ခမင်လာ
တုန်းက ဖရက်ဒီ ကားမောင်းပို့တာလေ”

“တကူးတကတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ အိမ်မှာ မေမေကလည်း အဲဒါမျိုးလေးတွေ ကြိုက်တတ်တယ်။ ငါ့ကိုဆို ... ဟလေးပေါက်စလို လိုက်ပြုစုတာမျိုးရှိတယ်။ လိမ္မော်သီးစားချင်လို့ ကောက်ကိုင်လိုက်ရင် မေမေက ဆွဲယူပြီး အခွံခွာ အမှေးသင်၊ အမြှောဖောက် အစေ့ထုတ်ပြီးမှ ... သား ... ဟ, လို့ပြောပြီး ခွံ့ သေးတာ။ ဒီတော့ ... ငါကလည်း မေမေ့ကို ...

“အဲဒါမျိုးလေးတွေ ပြန်လုပ်ပေးရတာပေါ့။ မေမေက ကြိုက်တတ်တာကိုး။ ခြံထဲမှာ ပွင့်နေတဲ့ ပန်းတွေထဲက မေမေ သိပ်မနှမြောမဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်လောက် ခူးပြီး မေမေ ပန်ဖို့ သွားပေးတာတို့”

“နှမြောတဲ့ပန်း ဆိုရင်ရော”

“ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် စိတ်ဆိုးမှာ။ လူ့စရိုက်ဆိုတာ လေးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါလေးတွေ သိအောင်လုပ်ထားပြီး တစ်ဖက်သားအကြိုက်ကို လုပ်ပေးတာ အကျင့်ပါသွားတာ။ ဖေဖေ့ကိုကျတော့ တစ်မျိုး။ ဒါမျိုးမရဘူး။ ငါ့ကို ပတ်ချွန်နပ်ချွဲ လာလုပ်မနေနဲ့တဲ့”

ဘာရယ်မဟုတ် ရယ်သံလေးတွေ လွင့်လာပြန်၏။

“ဒါဆို ... ကျုပ်ကို တယုတယလေး တစ်ခုလုပ်ပြ”

မင်းအံ့တ ဟိုသည်ကြည့်လိုက်၏။ ငွေလ ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်၏ နောက်မှီမှာ ဆွယ်တာပါးပါးလေးတစ်ထည် တင်ထားသည်။ ငွေလမှာ မနက်တုန်းက နည်းနည်းပါးပါး ချမ်းစိမ့် ချမ်းစိမ့် ရှိလိုသာ ဒါလေးယူလာတာ ပြစ်နိုင်၏။ ဒီ

ဆိုင်ခန်းကလည်း လုံခြုံရေးအတွက် ပြတင်းပေါက်အားလုံးပိတ်၊ တံခါးမ, ကြီးတောင်မှ မှန်ထူတံခါးကြီးနှစ်ချပ်နှင့် စေ့ထားတာ၊ ဝင်မှ ထွက်မှ အားနည်းနည်းသုံး၍ ဆွဲဖွင့်ရတာ။ မှန်လှဲခန်းဖြစ်နေတော့ လေအေးပေးစက်ကို တစ်ချိန်လုံး ဖွင့်ထားသည်။

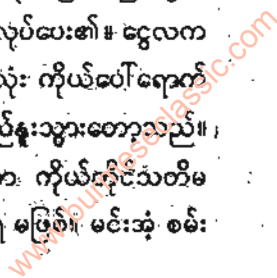
မင်းအံ့ထူး အတွက်ကတော့ နေလို့ကောင်းရုံပင်။ ငွေလများ နည်းနည်းပါးပါး ချမ်းလေမလား မသိ။ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီက လက်ပြတ်။ မင်းအံ့ ... ငွေလ၏ လက်မောင်းသားထဲ ဇာတ်ခနဲ လက်ဝါးရောက်သွားရ၏။ ကပ်ကြည့်သည်။ အေးနေ၏။ ထိုင်ရာမှထကာ ဆွယ်တာပါးလေးကို ယူသည်။ ငွေလ ပခုံးပေါ်ဆို့ ခြုံပေး၏။

“တစ်ခါတည်း ဝတ်ထားလိုက်ပါလား။ နင့်လက်မောင်း သားတွေ တော်တော်အေးနေပြီ”

“အေး ... တျှုပ် မနက်ကတည်းက နည်းနည်းချမ်းစိမ့် ချမ်းစိမ့် ဖြစ်တာ။ စောစောက နည်းနည်း အိုက်လာလို့ ခဏချွတ်ထားတာ။ ရှင်ပြောမှပဲ မြန်ချမ်းလာပြီ”

“လက်လျှို့လိုက်၊ ဝတ်ထားလိုက်တော့။ ခြုံရုံဆိုတော့ ... မတော် လျှောကျရင် ချမ်းနေဦးမယ်”

မင်းအံ့က ဆွယ်တာလေးကို ကိုင်မြှောက်၍ ငွေလ ထက်ကလေး လျှိုရုံဖြစ်အောင် အဆင်သင့် လုပ်ပေး၏။ ငွေလက ထက်ကလေးလျှိုရုံနှင့် ဆွယ်တာတစ်ထည်လုံး ကိုယ်ပေါ်ရောက် သွားရသည့် အဖြစ်မှာ လျှပ်တစ်ပြက် ကြည့်နူးသွားတော့သည်။ တို့ယုံလက်မောင်းသားတွေ အေးစက်နေတာ ကိုယ်တိုင်သတိမထားမိခဲ့ချေ။ စမ်းကြည့်ဖို့တောင် သတိတရ မဖြစ်။ မင်းအံ့ စမ်း

ကြည့်လိုသာ ကိုယ်လက်မောင်းသားတွေ ဒီလောက် အေးနေတာ သိခွင့်ရတော့၏။

“ကျေးဇူးပဲ”

“ရပါတယ် ... ဘယ်လောက် ပင်ပန်းတာမှတ်လို့”

“ကျုပ် နွေးသွားပါပြီ။ ပြုစုယုယမယ် ဆိုတာ ပြုစုယုယ တော့လေ”

“ပြီးသွားပြီ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“နင် အအေးနည်းနည်း မိချင်နေတာကို ငါသတိထားမိ လို့ ဆွယ်တာဝတ်ပေးလိုက်တယ်လေ။ နင်က လက်က လေးဆန့်ပြီး လျှို့ပေးရုံပဲ”

“ဟော့တော့ ... သိတောင် မသိလိုက်ဘူး”

“အဲဒီလို ပါးမီးလေးပဲ ကောင်းတယ်။ ဒါလေးတွေက ရင်ထဲခိုက်တာ။ ခုနေ ... ဘာမှထမလုပ်ဘဲ ပါးစပ်ကချည်း ဂွန်းဂွန်းဝေအောင် ပြောနေရင် ယုယမှုကို အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ပြရာ ရောက်တာပေါ့။ အခန့်မသင့်ရင် ကျေးဇူး တွာင် မခံရဘဲ၊ စိတ်ဆိုးတောင် ခံရနိုင်တယ်”

“ဒါတွေ ရှင် ဘယ်လိုတတ်လဲ”

“ငါက တစ်ဦးတည်းသော သားလေး။ မိန်းမဆိုတာ၊ နှင့် အမေ ငါ့အမိမ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ရည်းစား၊ ငါ့ညီမတွေ အားလုံး အပြုအစု အယုအယလေးတွေ ကြိုက်တတ်တာ ချည်းပဲ။ မေမေ အကြိုက်ကို တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ် တဲ့ ငါကမှ မလုပ်ရင် ဘယ်သူလာလုပ်ပေးမလဲ”

“ရှင်အဖေပေါ့”

“ဖေဖေဟာ မေမေကို တုန်နေအောင် ချစ်သလောက် မေမေကို အချစ်ပြုရမှာ ရှက်တတ်တယ်။ ပလိပ်လာ လုပ် တယ်တဲ့။ အဲဒီလိုလူမျိုး မကြာခင် နောက်မီးလင်းတာတဲ့။ မေမေက ... နောက်မီးလည်းမလင်း၊ ရှေ့မီးလေးကိုလည်း ကြင်နာယုယဆိုတဲ့ အတတ်ပညာကို မတတ်ဘူးလားတဲ့ ...

“ဖေဖေက မတတ်ဘူးတဲ့။ မေမေက အချောကြိုက် တယ်။ ဖေဖေက ချောရမှာ ရှက်တယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ ပုဋ်ပဲကွကို ကြည့်ပြီး ငါက မေမေဆီမှာ လစ်ဟာနေတဲ့ ကွက်လပ်ကို ဖြည့်ပေးတာ။ ငါတို့အိမ်က ထမင်းပွဲမှာဆို သားအမိနှစ်ယောက် ...

“တစ်ယောက်က ဟင်းခပ်ထည့်ပေးလိုက်၊ နောက် တစ်ယောက်ကငါးရိုးထွင်းပေးလိုက်နဲ့။ ဖေဖေကဝင်မလုပ်တဲ့ အပြင်ထထအောင်သေးတယ်။ မျက်စိကိုနောက်နေတာပဲတဲ့”

ရယ်မိကြပြန်၏။

မကြာခဏ ကြားရသည့် ရယ်သံလေးများ မျက်ဝန်း ထောင့်မှာ စွန်းထင်းလာသည့် ပုံရိပ်များ၊ ဒါလေးတွေဟာ ရင် ထဲသို့ ခုန်ဝင်ကုန်ကြသည်။ ရင်ထဲမှာ ခုန်ပေါက်မြူးတူးနေတာ တော့ မဟုတ်ဘူး ထင်သည်။ ဒေါသနှင့်များ ခြေဆောင့်နေကြ ရော့မလား။ ရင်သည် ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခုန်လျက် မော ချားပင် မောမိရတော့သည်။

ဝယ်သူတွေက ဟိုမေး ဒီဆစ်နှင့် ... နောက်ဆုံးမှာ စိန်လက်ကောက်တစ်ကွင်းနှင့် စိန်လက်စွပ်တန်းကွင်း သုံးကွင်း

ဝယ်ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးပုံတွေပဲဖြစ်၍ ခေတ်မီပုံစံများ မဟုတ်ကြပါ။ ဝယ်သူက ငွေထုတ်ပေးသည်မို့ မြစ်မ်းက ကျသင့်ငွေကို တွက်၏။ ပြီးတော့ သားရေကွင်းနှင့် စီးသည်။ ငွေထပ်ပေါ်မှာ စုစုပေါင်းတန်ဖိုးကို ရေး၍ အသိအမှတ်ပြု လက်မှတ်ပေါက်စလေး ထိုးပြီးသည်နှင့် အံ့ဆွဲထဲထည့်ပြီး ငွေလတိုဝိုင်းသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့တော့သည်။ ဘာကြောင့် အဲသည်ဝိုင်းသို့ လာမိသည် မသိပါ။ ခင်အေးမြက အေးအေးဆေးဆေး ပြောဆိုနေသည်။ မြစ်မ်းနီးရာခုံတစ်လုံးဆွဲ၍ ထိုင်၏။ စောစောတုန်းက ရယ်သံလေးတွေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ ရုတ်တရက် စကားပြတ်ချိန်မှာ နောက်ထပ် အကြောင်းအရာတစ်ခု ရှာမတွေ့ သေးသည်မို့ ငွေလတိုနှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်ငေးမောနေလိုက်ခြင်းက မြစ်မ်း ရင်ထဲမှာ အဝအထစ် ဖြစ်ရတော့သည်။

ခက်လိုက်တာ။

“ပြောလေ ... ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ ရောက်လာမှ ရပ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးသွားလို့ပါ”

စကားများ ပြီးတယ်ရယ်လို့ ရှိသတဲ့။

ငွေလ ကိုယ်ပေါ်မှ ဆွယ်တာလေးကို ကြည့်လျက် မနာလိုတိုရှည်စိတ် ဝင်၏။ ဒီဆွယ်တာလေးဟာ သက်မဲ့ဖြစ်သလောက် အခွင့်အရေး ယူလိုက်တာ။ မြစ်မ်း ရောက်ကာလေးမှာတောင် စကားပြောနေကြသေးပါလျက် မြစ်မ်းရောက်မှ ရုတ်တရက် စကားပြတ်တောက်သွားခြင်းဟာ ရိုးသားရဲ့လား ငွေလနှင့် မင်းအံ့တို့ ကြားမှာ အပြင်လူ မသိစေလိုသည်။

လျှို့ဝှက်စကား၊ လျှို့ဝှက်ဖြစ်ရပ်တွေ ရှိနေပြီလား။ အတွေးကပင် ခင်ကို ဆုဝေစေ၏။ ဒေါသထွက်သလိုလို ဖြစ်၏။ မကျေမနပ် ခံစားရသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်မှာ ... မင်းအံ့ကို ဆွဲဆိတ်လိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်သည်။

အဲသည် ခံစားမှုတွေ ဖြစ်ထွန်းတာကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဆိုး၏။ တကယ်ဆို ... မှစရာလား။ မှစရာပျောက်တာကိုမူပြီး ရန်ဖြစ်ချင်စိတ် ဖြစ်ထွန်းရပြန်၏။

“ဘာတွေ တိုင်ပင်နေကြလဲ။ ဘယ်လင်မယား ကွဲမှာ ယောက်ျားဘက်က ဘယ်လောက် လိုက်တောင်းပေးရင် ကောင်းမလဲလို့ ပြောနေကြတာလား။ ကျွန်မ ရောက်လာမှ တိတ်သွားလို့”

“မြစ်မ်းရာ ... ဒါကို ခုထိ မကျေနိုင်သေးဘူးလား”

“ဘဝဆက်တိုင်း မကျေဘူးလို့ ပြောထားတယ်”

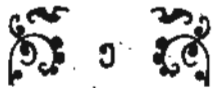
“မေမေ့အကြောင်း ပြောရင်း စကားကုန်သွားလို့ ယာယီ တိတ်သွားတာပါ”

“မသိပါဘူး၊ ကျွန်မ အတင်းတွေမို့များ တိတ်သွားသလားလို့”

ငွေလက ရယ်၏။ မြစ်မ်း ... မင်းအံ့ကို မိုလ်ကျထား ရန်လိုက်စနေသည်ဟု ထင်၏။ အဲသည်ရယ်သံမှာသာ ချွန်ထစ်သော အရာများ ပါရှိမည်ဆိုလျှင် မြစ်မ်း၏ ရင်ခွင်ကြီး ထစ်ခုလုံးကို စူးစိုက်ထိုးနှစ်၍ နေကြတော့မည်။

စူးရှ နာကျင်ရပါသည်။

* * *

“မြစိမ်းရောင်” ရတနာတိုက်ထဲသို့ ... သို့မဟုတ် ခင်အေးမြ၊ မြစိမ်းဖန့်၊ ငွေလရောင် ဆိုသည် သူငယ်ချင်းညီအစ်မ (အလွန်ချစ်ကြပါသည်) သုံးယောက်၏ ဘဝစာမျက်နှာများထဲသို့ ဒုတိယ ဝင်ရောက်လာသော ယောက်ျားသူစိမ်းတစ်ယောက်က ထွင်နိုင်ထွန်းတည်း။

သူက ... စိမ်းစိမ်းသက်သက်ကြီး ရောက်လာတာ တော့ မဟုတ်ပါ။ ဝေးတော့လည်း အဝေးသား။ ခင်အေးမြ၏ အဒေါ် ကျောင်းဆရာမ တစ်ယောက်နှင့် ခင်သည် လူကြီးမိခင် တစ်စုံတစ်ယောက် ဆင်းသက်သူသည် ထွင်နိုင်ထွန်း ဖြစ်၏။ ထွင်နိုင် ထွန်းဟာ ... ခင်အေးမြကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို တွေ့မိ မြင်ဖူးထားသည် မသိချေ။ ဖြစ်နိုင်ချေက ခင်အေးမြ အဒေါ် ကျောင်းဆရာမအိမ်မှာ ဘုရားအနေကစာတင်၊ အိမ်တက်နှင့် ဘုရားကိုးဆူ၊ ဆရာမအသွား နားရေး ... စသော သာရေးနာရေး တွေမှာ ခင်အေးမြကလည်းရောက်၊ ထွင်နိုင်ထွန်း မိဘတွေထံ

... ညည်းရောက် ... ဆိုသလို၊ ထွင်နိုင်ထွန်းက ကားတွေ ဘာတွေ ဝင်းရိုခဲသေးလားလည်း မပြောတတ်ချေ။ ဘယ်မှာ ဘယ်လို ချစ်မြင် စွဲလမ်းသွားကြောင်းကို ထွင်နိုင်ထွန်းကတော့ ပြောပြ မိမှာ အသေအချာပင်။ ခင်အေးမြကတော့ အဲသည်မျက်နှာကို မြင်မိဖို့ဝေးစွ၊ မြင်ဖူးမှန်းတောင် မသိပါ။ အဲသည်မျက်နှာစိမ်း ခင်အေးမြ အဖို့ တစ်ယောက်ကို မင်းအံ့ပင်လျှင် ခေါ်လာခဲ့တာ မဖြစ်လေ၏။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက ထွင်နိုင်ထွန်း ... ဟု ပြောကာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ သားသမီးပါ။ အဲသည် မိသားစုစိမ်းပါးဟာ ခင်အေးမြရဲ့အဒေါ် ကျောင်းဆရာမနှင့် ဆွေမျိုး ခင်အေးမြ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသူတွေပါ။ ဒီဘက်နားသို့၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အကြောင်းကိုစွဲရှိလို့ ရောက်လာရင်း လမ်းကြိုလို့ ခင်အေးမြကလည်း တွေ့ရတတ်တာပါ။ ကျွေးစရာရှိရင်လည်း ကျွေးကြပါ။ ကျွေးစရာ မရှိရင်လည်း မကျွေးကြပါနဲ့ ... ဆိုသော ရင်းနှီးမှုပြ ဝါကျများ ပြောပြီး ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်း စတင်မိတ်ဆက်တော့၏။

သူ ဆွေလွဲဆွေမျိုးစပ်ပြတာကြောင့် ထွင်နိုင်ထွန်း၏ မိသားစုစိမ်းပါးကို မသိငြား၊ ကိုယ့်အဒေါ်တစ်ယောက်လုံး၏ မိတ်ဆွေ တွေဆိုတော့ ... ခင်အေးမြက ပျူငှာဖော်ရွေဖို့ ရှိတော့၏။

“ဒါ ... ဒေါ်ခင်အေးမြ၊ မြစိမ်းက အဲဒီလို ပြောသေးတာ ကွ။ ဒေါ်ခင်အေးမြ ဆိုလို့ ဘယ်အရွယ်လည်း မှတ်ပါ တယ်၊ အရွယ်က ဒီမှာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါကတော့ ... ငါနဲ့ အစကတည်းက သူငယ်ချင်း ငွေလရောင်တဲ့ သူက ဒေါ်မြစိမ်းဖန့်”

“ဘာဖြစ်လို့ ... ဒေါ် ... တွေတပ်ပြီး မိတ်ဆက်ရတာထက် ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်သေးတာကို”

အသွက်မ- ငွေလရောင်က တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ် ... တွေ ဘာတွေပြော၊ ကိုထွဋ်နိုင်ထွန်းရဲ့ မိခင်၊ အစ်မချစ်သူအတွက် ရတနာပစ္စည်း တစ်ခုခုဝယ်လိုလျှင် အရင်းတိုင်းနှင့် ပေးမှာဖြစ်ကြောင်းတွေ ပြောပြီး တစ်ထိုင်တည်း ရင်းနှီးတော့သည်။ အေးမြက ပင်ကိုလူအေးမို့ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဒေါ်လေး မိတ်ဆွေတွေပဲ။ ကျွန်မနဲ့လည်း မိတ်ဆွေတွေပဲပေါ့” ...ဟု ပြောရှုာ၏။ မြစိမ်း တစ်ယောက်သာ မင်းအံ့ မျက်နှာမှာ ဘာတွေ မလဲဟု ရှာဖွေလိုက် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ... မြစိမ်း ဆိုတာ၊ မင်းအံ့ကိုဆိုလျှင် ပြောင်ပြောင်ရဲ့ အားမနာတမ်း ပြောပစ်နေကျမို့ ...

“မင်းအံ့ ... ဘာအကွက်တွေ ထွင်လာပြန်ပြီလဲ” ဟု မေးချတော့၏။

“ဟာဗျာ”

ထွဋ်နိုင်ထွန်း မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ရဲတက်ကာ “ဟာဗျာ”ကြီး ထွက်လာမှ မြစိမ်း လှစ်ခနဲ ပြုံးပြတော့၏။

“ကိုထွဋ်နိုင်ထွန်း ... ဆောရီးပါ။ မင်းအံ့ဟာ ကျွန်မတို့ကို ... ဘယ်တော့မှ ကံကောင်းခြင်းတွေ သယ်ဆောင် မလာတာလို့ ကြိုမေးထားရတာ။ ကိုထွဋ်နိုင်ထွန်း ဆားနာပါတယ်”

“မြစိမ်းကတော့ တွေ့တာနဲ့နက်ပြီ။ တို့ကိုတော့ မင်းအံ့ ခေါ်သေးတာ၊ သူ့လည်း ထွဋ်နိုင်ပဲ ခေါ်လို့ရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့”

“ကျွန်မက ... မင်းအံ့နဲ့ ရင်းနှီးသူတွေဆိုရင် အလိုလိုလန့်နေတာ”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကြောက်လန့်စိုးရုံစိတ်တွေ လုံးဝ ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါ။ မြစိမ်း ခံစားမှုကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ... အဲဒီအကြောင်းတွေ ကြားထားတာပါ”

“ဘဝဆက်တိုင်း မကျေဘူးတဲ့ကွာ။ သူ့အာယာတကြီးသာ အတုံးအခဲဆိုရင် လမ်းပေါ်ချပြီး လမ်းကြိုတ်စက်နဲ့ ကြိုတ်ပစ်ပြီ။ ခုတော့ ... ကျေပါနော် ... လို့ တောင်းပန်ရုံကလွဲပြီး ထကလို့လည်း မရ”

ငွေလက ခစ်ခနဲ ရယ်၏။

“ဘာကိစ္စ ... ရှင်က က၊ချင်ရတာတုန်း”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ထင်ရာလုပ်မှာ”

ထွဋ်နိုင်ထွန်း ခမျာ မင်းအံ့နှင့်ပေါင်းလျက်၊ မျက်နှာ

တော်တော်ပြောင်ပြောင်ထားမို့ ပြင်ဆင်လာခဲ့ပုံတော့ ရ၏။

ထွဋ်နိုင်ထွန်းကိုလည်း ဖျောက်လို့မရပုံစံဖြင့် သူ့မျက်နှာ ... ရဲခနဲ သွားရှာလိုက်၊ မည်းခနဲ အောင်သက်သွားလိုက်နှင့် တစ်ခါ ခေါ်တော့လည်း နေရာနေထိုင်ပြီး တဟဟ ရယ်ရှာသေးတော့သည်။

ထွဋ်လိုက်သည့် အခါမှာ၊ ထွဋ်နိုင်ထွန်းလည်း အေးမြ၊ ငွေလ

မြစိမ်းတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားရတော့သည်။

ဒါဟာ ... မင်းအံ့ တစ်ခုခု ကြံစည်ပြီဟူ၍ မြစ်မီးကတော့ အတတ်စွဲလေသတည်း။

* * *

“ထွင့်နိုင်ဟာ အေးမြကို တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက် ပေါ်တင်လာရင်းနီးတာ”

“ကျုပ်ကိုမှလားကွယ်။ ရှင်မြစ်မီးရဲ့၊ ရှင်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ မယ်ငွေလလည်း ဖြစ်နိုင်သေးတာပဲ၊ မကောင်းကျောင်းပို့ ... မလုပ်ကြေး”

“ရှင်ကို ... ရှင်ကို။ အသိသာကြီး၊ မျက်နှာကြီး ရဲခနဲ ရှက်သွားလည်း ရှင်ဆီ အကြည့်ခိုးရောက်တယ်။ ကျုပ်ခွပ်လိုက်လို့ အောင့်သက်သွားလည်း မျက်နှာကြီး မည်းခနဲနဲ့ ရှင်ကိုပဲ ခိုးကြည့်တယ်။ တဟဲ့ဟဲ့ ရယ်တော့လည်း အဲဒီအကြည့်က ရှင်ဆီပဲ ရောက်တယ်”

“ရောက်လှချည်လား”

ငွေလက ရယ်၍ ဝင်ပြော၏။

“ရောက်တယ် ... ရောက်တယ်။ မြစ်မီးဖန်တို့ ထင်ရင် ဘယ်တော့မှ မလွဲဘူး၊ ဆက်လာမဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကို ငွေရောင်ပိတ်ကားပေါ် မကြည့်နဲ့။ တီဗီဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ဆက်ကြည့်”

“MRTV 4 ပရိသတ်ကြီး အတွက် ချန်မထားလိုက်ဘူးလား”

MRTV 4 မှ မီဒီယိုရစ်သမ် အခန်းကဏ္ဍလာတိုင်းမှာ ဇာတ်လမ်း၏ နိဂုံးကို မပြောဘဲ ချန်ထားတတ်တာချည်းပဲ။ ဒဲဒါကို အမြဲ စိတ်တိုနေသည့် ငွေလက ရယ်ပေမဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့ချက် ဝင်ပြော၏။

“ပြီးတော့ ... ဒီကိစ္စမှာ သူပဲ ဆရာကြီး လုပ်လိမ့်မယ်”
“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းအံ့လေ။ ဘယ်ကောင်လေးက ဘယ်ကောင်မလေးကို ကြွေအောင်ခြွေမလဲ။ အခက်အခဲရှိရင် မင်းအံ့ဆီကိုပြေး။ သူက ဆရာကြီး။ ယောက်ျားတို့ မာယာဆိုတာ သဲကိုးဖြာ မလောက်လို့ မန်ကျည်းကိုးပင် နောက်ရသေးသမျှ မင်းအံ့မတတ်တာ မရှိ ...

“ဘယ်ကိစ္စမဆို သူပါရမှ။ သူက ဆရာကြီးလုပ်ရမှ။ ဆရာကြီး လုပ်ချင်တဲ့သူကိုမှ ဆရာသွားသွားတင်တဲ့ လူညံ့တွေကလည်းရှိတော့၊ နေရင်း ထိုင်ရင်း စင်ပေါ်ရောက်နေတဲ့သူ”

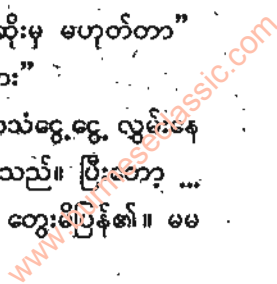
“မြစ်မီးရယ် ... ရှင်ကလည်း၊ မင်းအံ့ ဆိုရင် အကောင်းကို မပြောဘူး”

“ကောင်းမှ မကောင်းတာ”

“မကောင်းတာ မရှိပါဘူး။ သူ လူဆိုးမှ မဟုတ်တာ”

“သူ့လောက် မိန်းမပွေတော့ ရှိလို့လား”

ပြောသည့်စကားထဲမှာ စိတ်နာသံငွေငွေ လွှမ်းနေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ... အဲဒီအတွက် စိတ်နာစရာ ဘာရှိလဲ ... ဟု တွေးမိပြန်၏။ မမ

မြရွေး ပေးလိုက်ရတာတွေကိုတောင် (တကယ်ဆို) စိတ်နာစရာ မရှိပါ။ ယူသည့်သူက ... မင်းအံ့မှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲသည်အတွက် ဘဝဆက်တိုင်း မကျေဘူး ... ဟု ပြောသည့်အတိုင်း၊ စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်ခဲ့ဖူးပြီ။ ပြီးတော့ ... အဲဒီဒေါသတွေလည်း ပြေသွား ခဲ့ပြီပြီ။

သို့ပေမဲ့ ... ခုတလောမှာ သူ့ကို ပြန်စိတ်ဆိုးနေသည်။ စိတ်နာနေသည်။ ဘာကိုမှန်းမသိ နာနာကြည်းကြည်း ခံစားနေရ သည်။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ စကားကောင်းလည်း မပြောနိုင် အကောင်းလည်း မမြင်နိုင်၊ ပြစ်တင်ရွတ်ချ ကဲ့ရဲ့လို့သာ နေချိ မိတော့သည်။

“မပွေပါဘူး မြစိမ်းရယ်။ ပွေဇာယ် ဆိုတာက ရည်းစား တစ်ယောက်တွဲလိုက်၊ ပြတ်လိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်၊ တွဲလိုက်၊ တစ်ပြိုင်တည်း နှစ်ယောက် သုံးယောက် တွဲချင်တဲ့ ဆိုတာမျိုးမှ ခေါ်တာပါ။ သူ့မှာ ရည်းစားမှ မရှိဘဲ”

“ဟင် ... သူနဲ့ ခင်မင်ရုပ်ထွေးနေတာတွေ သူ့ရည်းစား တွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်မင်တိုင်းသာ ရည်းစားလို့ ယူဆရရင် ဥပမာ အေးမြဟယ်”

“မဟုတ်ရပေါင်တော်”

“ဥပမာ ... ရှင်ကွယ်”

“ကျုပ်ကို ဆွဲမထည့်နဲ့”

“ဥပမာ ... ကျုပ်ကွယ်”

“ရှင်က ဒီလိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပမာ ပြောတာပါ။ ကျုပ်တို့နဲ့လည်း ခင်မင်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

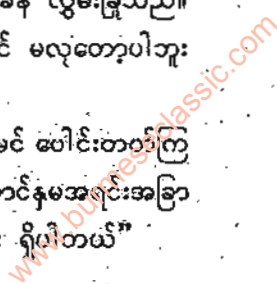
“အို ... မြစိမ်း မခင်ဘူး”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှာ “ရှင်” တွေ “ကျုပ်” တွေ နှစ်ယောက်အခါ သုံး၏။ “နင်” တွေ “ငါ” တွေလည်း ပြောဖြစ် သည်။ တစ်ခါတလေကျတော့ ကိုယ့်နာမည်ကလေးတွေ ကိုယ် တွေ့ပြီးတော့လည်း ပြောတတ်ကြပါသည်။

“သူက အောက်သက်ကျေတယ်ကွာ။ တစ်ဖက်သားကို ခင်ခင်မင်မင် ရှိတယ်။ ဝေယျာဝစ္စလေးတွေ ဆောင်ရွက် ပေးတတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ... လူချစ်လူခင် ပေါတာပါ”

ဝေယျာဝစ္စလေးတွေ ဆောင်ရွက်ပေးတတ်တယ်... သူသည် ဝါကျသို့အရောက်မှာ၊ ငွေလကို ဆွယ်တာလေး ဝတ် ခဲ့သည့် ပုံရိပ်က မျက်ဝန်းထဲ ထင်းခနဲ မြင်ယောင်သွားရ သည်။ ငွေလ ... မင်းအံ့ဆီမှာ ကြွနေပြီ ထင်ပါရဲ့။ မင်းအံ့က သူ့နာအလျှောက် အပျော်တမ်း ခြွနေတာလား၊ တကယ်ပဲ နှလမ်းမြတ်နိုးတာလားဆိုတာ ကာယကံရှင် မင်းအံ့မှပဲ သိတော့ သည်။ မြစိမ်း ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်ကလေးလိုလို ခံစားရမိ သည်။ ရှက်သွေးကလေးတွေ ဖျင်းခနဲ ဖျင်းခနဲ လွှမ်းခြုံသည်။ ရှိစိစတော့။ ငွေလနဲ့ စကားနိုင် မလှတော့ပါဘူး

“ခုခေတ်က မြစိမ်းရယ် ... ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်းတတ်ကြ ပါတယ်။ တရင်းတနီးနဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမအရင်းအခြာ တွေလို နေတတ်ကြတဲ့ သူတွေလည်း ရှိပါတယ်”

အေးမြထံ ... ဖျတ်ခနဲ အကြည့်တစ်ချက်ရောက်အောင်
အေးမြ မျက်ဝန်းနှင့် ငွေလမျက်ဝန်းတို့ နှစ်ခုကြားမှာ ဘယ်
ခြားနားချက်မျိုး ရှိနေသလဲဆိုတာ မြစ်မိမ်း ကြည့်လိုက်မိတာ
မတူတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အဲသည်ခြားနားချက် အဖြေ
မြစ်မိမ်း မဖွေရှာတတ်ချေ။ ဖြစ်နိုင်ချေ တစ်ခုခုဆိုလျှင်တော့ ...

အေးမြက ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်တာ ဖြစ်ပြီး
ငွေလက မင်းအံ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာမျိုး ...။

ခုချိန်မှာ ... မြစ်မိမ်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထဲမှ မြစ်မိမ်း
ပုံတူတစ်ခု ခွဲထုတ်နိုင်လိုက်ချင်၏။ မြစ်မိမ်း ကိုယ်တိုင် မြစ်မိမ်း
မျက်ဝန်းတွေကို ပြန်ကြည့်ချင်သည်။ မြစ်မိမ်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ
အေးမြနှင့် တူမလား။ ငွေလနှင့် တူနေမလား။ သို့မဟုတ် ခြား
နားသော ခံစားမှုတစ်မျိုးများ စွန်းထင်းဖော်ပြနေမလား။

ရတနာပစ္စည်းတွေထားသည့် ကောင်တာဗီရိုပေါ်မှာ
ကြည့်မှန်တစ်ချပ်၊ ခပ်ကြီးကြီး တစ်ခုရှိ၏။ မြစ်မိမ်း ... မှန်
သို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးသွားကာ မှန်နားသို့ ကပ်ကြည့်လိုက်
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြစ်မိမ်း”

“မျက်တောင်စိုက်သလား မသိဘူး၊ မျက်လုံးထောင့်က
စူးခနဲ ဖြစ်သွားလို့”

မှန်နားသို့ ကပ်ကြည့်လိုက်ဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ့်မျက်ဝန်း
အမှန်ကို ကိုယ်မြင်ခွင့် မရလိုက်ပါ။ မျက်ဝန်းခံစားမှု ပြောင်းထဲ
သွားပြီမှန်းသိ၏။ နှာခေါင်းရင်းဘက်နား မျက်စိထောင့်ကို လက်
ခလယ်လေးနှင့် ပွတ်သပ်၍ မျက်တောင်များကို မင့်တင်လိုက်သည်။

“ရပြီလား ... လာလုပ်ပေးရမလား”

“ရပြီ ... အေးမြ၊ ကောင်းသွားပြီ”

ငွေလထံမှ ခစ်ခနဲ ရယ်သံတစ်ခု ထွက်လာသည်။

“သူများကို လူရွပ်လူပွေ ပြောလို့ ငရဲကြီးတာ။ ချက်ချင်း
ကို မျက်တောင်မွေး စူးတော့တာပဲ”

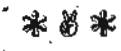
ခါတိုင်းလည်း အဲသည်လို ... ချစ်စနိုး နှိပ်ကွပ်မှု
မျိုး ပြောဆိုပြုမူနေကျပါ။ တစ်ယောက်ယောက်က ထူးထူးခြား
ခြား အလှပြင်လာတာမျိုး၊ ဒီခိုင်းသစ်အင်္ကျီ စဝတ်လာတာမျိုးနှင့်
အချင်းချင်းရှေ့မှာ ကြွားဝါ(ချစ်စနိုးပါပဲ)လမ်းသလားပြုနေလျှင်
ကျန်သူများက ...

“ဟာကွာ ... ဆိုင်ထဲမှာ မင်စာလား စုန်းလား၊

လမ်းသလားနေတာ၊ အရုပ်ကလည်း ဆိုးလိုက်တာ လွန်ပါရော”
ဟု မနာနာအောင် ချစ်စနိုး နှိပ်ကွပ်တာမျိုး ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။
ပြောသူလည်း ရယ်မော၊ အပြောခံရသူလည်း ရယ်မော၊ ပြောမနာ
ဆိုမနာတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ ဒီနေ့တော့ ... မြစ်မိမ်း ခံစားမှုက
တစ်မျိုးဖြစ်ပြီလေ ...။

ဪ ... ငွေလ။ မင်းအံ့ကိုထိရင် နာတတ်နေပြီ

ထင်ပါရဲ့။

ခင်အေးမြ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ... အလွန်လှပသော
ပန်းစည်းကြီးက ဆီးကြိုနေ၏။

“သမီးနဲ့ မိတ်ဆွေစဖြစ်တဲ့နေ့ ... ခင်မင်မှု အထိမ်းအမှတ် တဲ့။ ဖလော်ရာတစ်ခုက လာပို့သွားတာ၊ သမီး ဒီနေ့ဘယ် သူနဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့လဲ”

ပန်းစည်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မေမေက ဘာ ရယ်မဟုတ် မေးသည့် မေးခွန်းက ခင်အေးမြ ရင်ထဲသို့ တိုးဝင် သွားတော့၏။ မျက်ခုံးလေးက အတွန့်ချိုးလိုက်ဖြစ်သည်။ စင်စစ် စဉ်းစားနေစရာ လိုသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဒီနေ့ ... မိတ်ဆွေသစ် ရခဲ့တာဆိုလို့၊ လူသားတစ်ဦးတည်းသာ ရှိပါသည်။ အဲသည်လူ သားက လူသားယောက်ျားလေး။ ထွင်နိုင်ထွန်း။ သူ့အကြည့်တွေ က တစ်ဖက်သားကို မှုန်းချေတော့မလောက် အရှိန်ပြင်းသည်မို့ မျက်လွှာချပစ်ခဲ့ရတာ လေးငါးကြိမ် ဆိုပါတော့။

“သူ ... တမင်တကာ၊ တကူးတက၊ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု နဲ့ ဝင်လာဘာ”

ဒါကို သူငယ်ချင်း သုံးယောက်လုံး သတိထားမိ သည်။

“ဖြစ်နိုင်ချေက ... တခြားရည်ရွယ်ချက်ထက်၊ ဒီ သုံးယောက်သော မိန်းမသားတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို” ဆိုသည့် စကားကို မြစိမ်းက စပြောခဲ့သည်။

“အသိသာကြီးပါကွယ် ... ရှင်အေးမြ” ... တဲ့။

ဒီဝါကျကတော့ ငွေလ ဝင်ပြောခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ မပြောမီကတည်းက ... ရင်ထဲ ဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် ထင် ထားသည့် ကိုယ့်အထင်ဟာ သူတို့အထင်နှင့် သွား၍ ကိုက်ညီ နေ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ရမှာ ဂျက်စနိုးစွာ ... မထင်ပါဘူး ...

ဟု ရွတ်ငြင်းထားသော ကိုယ့်အတွင်းစိတ်ကို ကိုယ့်ရဲ့တခြား နောက်စိတ်တစ်ခုက ချေဖျက်နေ၏။

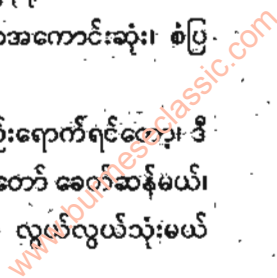
“မပြောကြပါနဲ့ကွယ် ... မဟုတ်ရင် ရှက်စရာကြီး၊ အေးမြတို့က မိန်းမသားတွေ” ... ဟု ပြောခဲ့ဖြစ်စဉ်က၊ ကိုယ့်အသ် ဘာ အထူးတလည် အေးဆေးပျော့တော့နေခဲ့တာလည်း ကိုယ့် တို့ကိုယ်ကိုယ် အသိပင်။

“ဟင် ... သမီး ဒီနေ့ ဘယ်ရောက်မှလို့လဲ”
“ဘယ်ကိုမှ မသွားပါဘူး မေမေ၊ ဆိုင်ကိုရောက်လာတာပါ”
ကျောင်းဆရာမ အဒေါ်ရဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့သား ... ဆို တာကို ရှင်းပြဖြစ်၏။

“သူ့နာမည်က ထွင်နိုင်ထွန်းတဲ့။ သူ့သူငယ်ချင်း မင်းအံ့ထူး ဆိုတဲ့သူနဲ့ ပါလာတာ။ အကြောင်းထူး မရှိဘဲ လာလည် တာပါပဲ။ မင်းအံ့ထူးက ဒီလိုပဲ ... ဆိုင်ကိုလာနေကျပါ။ သူက ငွေလနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ပြောမနာ ဆိုမနာပါ မေမေ”

မေမေ့ကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်ရတာ ရင်ထဲမှာ နှင်းပေါ့သွားရသည်။ ခင်အေးမြ ဆိုတာ ... ကျောင်းပြီး ဘွဲ့ရ၊ ထုတ်ငန်းကြီးတစ်ခုထဲဝင် ... ဆိုပေမဲ့ အလွန်ရိုးသား အေးဆေး ငြိမ်း သုံးယောက်တည်းမှာဆိုလည်း သဘောအကောင်းဆုံး၊ စံပြ သမီးလိမ္မာဖြစ်၏။

“မြစိမ်းတို့ ငွေလတို့ဆီပါ ဒီပန်းစည်းရောက်ရင်တော့၊ ဒီ သူငယ်ဟာ ခေတ်မီတာထက်၊ တော်တော် ခေတ်ဆန်မယ်၊ ငွေပေါမယ်၊ ငွေကို ပေါ့ပေါ့ပေါ့ပေါ့ လှယ်လှယ်သုံးမယ်

လို့ သုံးသပ်ရမှာပေါ့။ သူတို့ဆီမရောက်ဘဲ သမီးတစ်ယောက် တည်းဆီပဲ ရောက်တယ် ဆိုရင်တော့ ...

“ဒီနေ့လာတာဟာ သူငယ်ချင်းနဲ့ လမ်းကြိုဝင်တာ မျိုး မဟုတ်ဘဲ တကူးတကလာတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရှည်ရှည်ချက် တစ်ခုနဲ့ပေါ့”

“သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောကြပါတယ် မေမေ”

“မေမေသမီးလေးက လိမ္မာလွန်းတော့ မေမေက သိပ်ကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေချင်တာ”

“သမီးမှာ မေမေ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ ဘယ်လို ကိစ္စမျိုးမှ မရှိပါဘူး မေမေ”

“သမီးအတွက် အကောင်းဆုံးနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ဟာ မေမေနော်။ မြစ်မီးတို့ ငွေလတို့ထက် ပိုပြီး ရင်းနှီးတဲ့ ပြောမနာ ဆိုမနာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်”

မေမေက ပြောပြီး ရယ်နေသည်။ ခင်အေးမြ လိုက်ရယ်ရင်း မေမေခါးကို ဖက်ပစ်လိုက်၏။ ရင်တွေခုန်နေတယ် မေမေ ... ဆိုတာကို မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ စင်စစ် ... ခင်အေးမြ ဆိုတာ အချောအလှ စာရင်းဝင်၊ လူချမ်းသာ သားသမီး၊ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေ အလုံအလောက်နှင့် ပညာတတ်မိုး၊ ကျောင်းတုန်းကရော ရတနာဆိုင်ဖွင့်ပြီးချိန်မှာပါ။ နည်းမျိုးစုံနှင့် ချဉ်းကပ်ကြသူတွေ များပါသည်။ ဒီလောက်ကိစ္စဟာ အဆန်းတကြယ် မဖြစ်ပေ။ သို့လေမှဲ့ ... အရင်တုန်းက ခုလို ရင်မခုန်ခဲ့ခြင်းဟာ ... လှလွန်းသော ပန်းစည်းကြီးကြောင့်လား။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်ရှိပါရှင်”

အိပ်တောင် အိပ်ခါနီးနေပါပြီ။ ညဘက်တစ်ကြိမ် နားလည်းရှိခိုးပြီးပြီ။ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ဆွဲလွဲဖတ်ရင်း၊ ငိုက်လာတာနှင့် မီးပိတ်အိပ်ပစ်လိုက်ဖို့ ဆဲဆဲ ...။ ခေါင်းအုံးနားမှာ ချထားသည့် လက်ကိုင်ဖုန်း မြည်သံကြောင့်၊ ဘယ်သူမှန်းမသိသေးဘဲ ရင်ထဲမှာ ဒီတခန့် ခုန်နှင်ပြီ။

“မခင်အေးမြလား ... ကျွန်တော် ထွင်နိုင်ထွန်းပါ။”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ညဉ့်တောင်နက်နေပြီရှင်၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဆယ့်တစ်နာရီလေးဆယ့်ရှစ်မိနစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“အလုပ်ကိစ္စရှိရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာအုပ်တစ်အုပ် သိပ်ဖတ်ချင်နေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗီဒီယိုတို့ တီဗီတို့ ကြည့်နေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ ... ကျွန်မ သန်းခေါင်ကျော်ထိ နေဖူးတဲ့ညတွေ ရှိပါတယ်။ အကြောင်းထူး မရှိရင်တော့ ကျွန်မရဲ့ပုံမှန်အိပ်ချိန်ဟာ ဆယ့်တစ်နာရီ နောက်အကျဆုံးပါ”

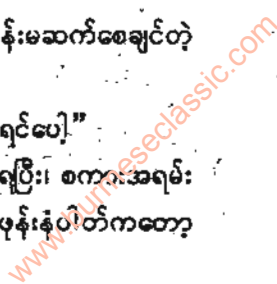
“ဒါဆို ... အိပ်ရာက နိုးလာရတာလား”

“ဒီညကတော့ Movie 5 မှုမီဖိုက် ကြည့်နေတာ၊ ရုပ်ရှင်က စောစောကလေးမှ ပြီးလို့”

“ဒါ ... နောက်ဆို ညနက်ရင် ဖုန်းမဆက်စေချင်တဲ့ သဘောပေါ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အကြောင်းထူး မရှိရင်ပေါ့”

“ကျွန်တော် ... မခင်အေးမြကို သတိရပြီ၊ စကားအရမ်း ပြောချင်နေလို့ ဆက်လိုက်တာပါ။ ဖုန်းနဲ့ပါတ်ကတော့

ဆိုင်ရဲ့လက်တာဟက် Letter Head မှာ တွေ့တာနဲ့
မေမေက မခင်အေးမြတို့ဆိုင်က နားကပ်တစ်ရံ ဝယ်ဖူး
တယ် ပြောပါတယ်။ မေမေဆီက ဘောက်ချာမှာလေ ...
နံပါတ်ပါတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပဲဆိုရင် ကျွန်မ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်။
ကျွန်မက ညဘက်ဆိုရင် ဖုန်းပိတ်ထားတတ်ပါတယ်။
ခုတောင် ပိတ်ကာနီးဆဲဆဲ”

“ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာ ... မခင်အေးမြ မလိုလားဖို့
ပြတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ညဘက်ကြီးဆိုတော့ မလိုလားတာ အမှန်ပဲ
ရှင့်။ ပြီးတော့ ... အရေးကြီး အကြောင်းထူးကိစ္စလည်းရှိ
မှ မရှိတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ကျွန်တော်ဖုန်းချလိုက်ပါ
တော့မယ်။ ညဘက် အိပ်မက်တွေ ဘာတွေ မက်တတ်လား
မသိဘူး။ ကျွန်တော်တော့ မက်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့
တော့ အိပ်မက် ... မက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ အိပ်မပျော်မှာ သေချာလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝှဒီနီက”

ခင်အေးမြ တယ်လီဖုန်းကို ပိတ်ချပစ်လိုက်တော့
သည်။ စကားကို တည်ငြိမ်စွာ၊ ဣန္ဒြေရစွာ ပြောလိုက်နိုင်ပါလား ...
ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးကျူးမိပေမဲ့၊ တဒိန်းဒိန်း တခိုင်းခိုင်း
ခုန်နေသည့် “ရင်လှိုင်း” က ကိုယ့်ကို လှောင်ပြောင်နေသလို ခံစား
ရသည်။

အဲသည်ရင်ဘတ်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ မုန်တိုင်းတစ်ခု
နဲ့ ဝုန်းခိုင်းကြံချင်နေရတာပါလိမ့်။ စိတ်တိုချင်မိပါ၏။

* * *

ဆိုင်သို့သွားရန် ကားပေါ်အတက်တွင်၊ ယာဉ်မောင်း
ချရာဘေးမှ ထိုင်ခုံတွင် ပန်းစည်းတစ်စည်း လှပခန့်ထည်စွာ
ချရာယူနေပြန်တော့၏။

“ဝင်းမာ ... ဒီပန်းစည်း ဘယ်သူလာထားတာလဲ”

အိမ်မှာ ဝင်းမာနှင့် သင်းနွယ်တို့က ခြံတံခါးကို
ဖြွေးဖွင့် ပြေးပိတ်ကြရသူတွေ။ ခြံတံခါးကြီးမှာ ဘေးခိုတွန်းသော
တွန်းတံခါးဖြစ်၍ လေးလွန်းသောကြောင့် မိန်းမသားဆိုလျှင်
အစ်ယောက်တည်း (အားစိုက်ပြီး တော်တော်တွန်းလျှင်တော့ ရ
သည်) တွန်းဖွင့် တွန်းပိတ်ရ မလွယ်ပါ။

“မနက်ကလေ မမ ... ကားတစ်စီးနဲ့ လာပို့သွားတာ။ မမ
က ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းတော့၊ မမကားမောင်းမဲ့ခုံရဲ့
ဘေးခုံမှာ ထားပါတဲ့”

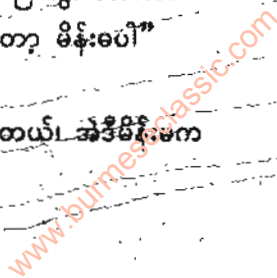
“ယောက်ျားလား မိန်းမလား၊ နာခဲည် ပြောသွားသေးလား”

“ခြံဝမှာ ဘဲလ်နီပဲပြီး လာပေးတာတော့ မိန်းမပါ”

“ကားထဲမှာရော”

“ကားမောင်းတဲ့ ဦးတစ်ယောက် ပါတယ်။ အဲဒီမိန်းမက
နောက်ဘက်မှာ ထိုင်တယ်”

“တခြား ဘာမှာသွားသေးလဲ”

“ကားထဲမှာ ပန်းထည့်ပို့ပဲ ပြောသွားပါတယ်၊ တခြား မပြောဘူး မမ”

“ညည်းတို့ကလည်းနော် ... ယု ... ဆို ယူလိုက်တာပဲ၊ ထားဆို ထားလိုက်တာပဲ။ ဒီပန်းစည်းထဲ မြွေပါလာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဘယ်သူပေးတာပါလဲရှင် ... ဘာညာ မေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

မနေ့တုန်းက ပန်းစည်းလောက်တော့ မကြီးပါ။ သို့သော် ကတ်တလီယာ သစ်ခွပန်းကြီး နှစ်ပွင့် အပါအဝင် တခြား သစ်ခွတွေနှင့်မို့ ဈေးကြီးမှာ သေချာနေပါသည်။

“ယုသွား ... ဒီပန်းစည်း ထိုးလိုရမဲ့ ပန်းအိုးရှာပြီး ဒီတိုင်း ပဲ စိုက်လိုက်၊ ဘုရားတင်လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒီပန်းစည်း ... ဆိုင်သို့ ယူမသွားချင်ပါ။ မြစ်မ်း တို့ ငွေလတို့ဆီ ပန်းစည်းမရောက်ဘူးဆိုလျှင်၊ ကိုယ့်အဖြစ်က အသိသာကြီး ဖြစ်နေမှာ စိုးလိုပါ။ ဒီပန်းစည်း ရောက်တာကို သူငယ်ချင်းတွေထံ ပြန်ပြောရကောင်းနိုး၊ မပြောအဲထားရ ကောင်း နိုးနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက် မကျခင်မှာပဲ ဆိုင်သို့ရောက်ရတော့သည်။

“မနေ့က ဘာထူးခြားလဲ”

မြစ်မ်းက ဆီးမေးသည်မို့ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ခုန်၏။ သူတို့ဆီ ပန်းစည်းရောက်လို့ ကိုယ့်ဆီလည်း ရောက်သလားမေး တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ အဲဒီလိုဆို ... ထွင်နိုင်ထွန်း ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ် ဟာ ဘာကြောင်တာပါလိမ့် ... ဟုသာ တွေးရတော့မည်။

“ဟင့်အင်း ... မထူးခြားပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှင့်မှာ ထူးခြားတာ ရှိလို့လား”

“မိမိရှိပါဘူး။ ကိုထွင်နိုင်ထွန်းက ရှင့်ဆီ ဖုန်းတွေ ဘာတွေ ချား ဆက်မလားလို့”

“ရှင့်ဆီ ဆက်လို့လား”

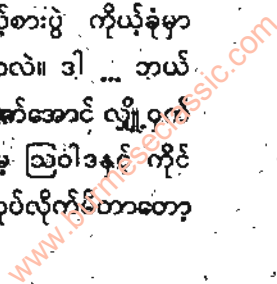
“မဆက်ဘူး။ ကျုပ်ဆီမှာလည်း ဘာထူးခြားမှုမှ မရှိဘူး နော်။ မနေ့တုန်းက အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်လေး မျက်လုံးတွေဟာ လွန်ပူတစ်ချောင်းလိုပဲ ရှင့်မျက်လုံးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး ထိုး မောက်ဝင်ရောက်သွားတာ တွေ့ လို့၊ မသင်္ကာလို့မေးတာ”

ငွေလက စကားပြောတိုင်း အရယ်ပါတတ်ကျင့်မို့ မြစ်မ်း ပြောသည်။

“မြစ်မ်းလည်း မထူးဘူး၊ ကျုပ်လည်း မထူးဘူး၊ ရှင်များ ထူးသလား မေးတာ”

“မထူးပါဘူးဟယ် ... ကျုပ်တို့တစ်နီးမသားတွေ၊ ယောက်ျား လေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို ခုသိ ခုစိတ်စင်စားပြီး စကားထဲ ထည့်နေရတာ ရှက်စရာနော်။ ကျုပ်အမေသာ ကြားရင် ဆုံးမဩဝါဒစကား တစ်နာရီလောက် ကြားရ မယ်၊ သတိထားပြော”

ခပ်တည်တည်ပြောရင်း၊ ကိုယ့်စားပွဲ ကိုယ့်ခုံမှာ ဆိုင်လိုက်၏။ ဘာဖြစ်လို့ ညာလိုက်မိတာလဲ။ ဒါ ... ဘယ် ဘာစင် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမို့ ဝန်မခံနိုင်လောက်အောင် လျှို့ဝှက် ချစ်ရတာလဲ ဆိုတာ တွေးလို့မရပါ။ မေ့မေ့ ဩဝါဒနှင့် ကိုင် ခြက်ပြီး သူတို့ဝါကျတွေ ရပ်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာတော့

တွေးရင်း ပြီးချင်ချင်ပါ။ မေမေဟာ မြစိမ်းရော ငွေလရောက်
သမီးရင်းတွေကဲ့သို့ သဘောထားကား၊ ချစ်လည်းချစ်၊ ဆုံးမပုံ
ဟု မည်သူကမျှ အပိန်မထားပါပဲ။ အမြင်မတော်လျှင် ဆုံးမခြင်း
ကြီး ရှည်တတ်လွန်းသည်။

ဒါကို ... သူငယ်ချင်းတွေက မကြိုက်မရှိုင်း
နားငြီးတယ်ရယ်လည်း သဘောမထားကြပေမဲ့၊ မေမေ ကွယ်
မှာတော့ ခြိမ်းခြောက်စရာ “အဟန့်” ကြီးတစ်ခုအဖြစ် သုံးစွဲ
တာပင်။

“ဒီနေ့ ရွှေချေးနည်းနည်းကျတယ်”

“ဟုတ်လား”

“မိုးကုတ်က ကုန်သည်လည်း ဆင်းလာမယ်လို့ စောစော
က မုန်းဆက်တယ်။ ရှင်က ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ နောက်
ရတာလဲ”

“ညက မိဒီယိုကြည့်တယ်။ ဝတ္ထုဖတ်တယ်။ အိပ်ရာထဲ
နောက်ကျတော့၊ မနက်ထဲ နောက်ကျတယ်”

“ဘာကားလဲ”

“အဲ ... ဘာကားပါလိမ့်”

“ဟောတော့ ... မေ့စရာလား”

တကယ်ကြည့်ခဲ့တာပါ။ တကယ်ကြည့်ခဲ့ပြီး တကယ်
မေ့သွားရပုံက ပါးစပ်ဖျားလေးဓာတ်၊ သိသလိုလိုနှင့် မော်လို
မရ။

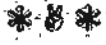
“ရှင်အေးမြနော် ... အဘွားကြီးဖြစ်ပြီ၊ မေ့တတ်လျော့တတ်
နေပါရောလား”

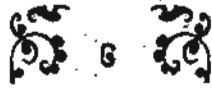
ငွေလ လှမ်းနှောက်မှပဲ ရယ်စရာကားဆိုတာ သတိရ
တော့သည်။

“မူမိမိုက်က ကြည့်တာပါ။ ဂျက်ကီချမ်းကား။ ဂျက်ကီချမ်း
က သူ့ရဲ့တိုက်ကွက်တွေကို ရယ်စရာချည်းလုပ်ပြီး ရိုက်
နေတာများပြီနော်။ အရင်တုန်းကဆို ... တည်တည်တန့်တန့်
ဖိုက်တာ”

“ငါးဆယ်ကျော်ပြီ ထင်တယ်နော်၊ နောက်ဆို ... ဒီလို
အကြမ်းပတမ်းတွေ ရိုက်နိုင်ပါတော့မလား၊ မသိဘူး၊ ဒီ
ကားတွေ ကြည့်ရတာ ဘူးဘိုင်းနဲ့ တကယ် အထိနာပုံရ
တယ်”

စကားလမ်းကြောင်း ဖြောင်းကာ ဟိုရောက် ဒီရောက်
ဆိုတော့လည်း၊ မန်းစည်းနှစ်စည်းအကြောင်း ပြောဖို့ရာဟာ
မောင် မေ့ထားရတာ မဟုတ်ဘဲ၊ အလိုအလျှောက်မေ့ ... ဖြစ်
လေတော့၏။

“မြစိမ်း ... အေးမြကို ကိုထွင်နိုင်ထွန်းနဲ့ တူတူတူတူတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ”

“ဘုရားမှာ ... ဒီမနက် ဆိုင်လည်းပိတ်တော့ ငါ ... နေနဲ့တူတူ ဘုရားကို လိုက်သွားတာ”

“မြစိမ်းရောင်” က တနင်္လာနေ့မှာ ဆိုင်ပိတ်ပါသလို တနင်္ဂနွေဆိုတာက လူတကာ အားရက်မို့ အရောင်းအဝယ် တတ်၏။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ပိတ်ရက်ကို တနင်္လာနေ့ သတ်မှတ်ကာ ဆိုင်ပိတ်သည်မို့ အဲသည်နေ့ဟာ ကိုယ်ပိုင်နေ့ကလေးအဖြစ် စီးပွားရေးနှင့် မပတ်သက်သော ကိုယ်လုပ်ချင်တာလေးတွေကို ကြည့်နေဆိုပေမဲ့ အဲဒီလို လုပ်ချင်တာလေးတွေကိုပဲ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ဆိုပြီး လုပ်ဖြစ်ကြတာ များပါသည်။ ခုတလော တနင်္လာနေ့လေးတွေမှာ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ချိန်းတိုင်း၊ ခင်အေးအကြောင်းအမျိုးမျိုးပြုလျက် ငြင်းပယ်တတ်လာတာ တနင်္လာ ငါးပတ် ရှိခဲ့ပြီ။

သို့ပေမဲ့ ... သူပြသည့် အကြောင်းတွေက ခိုင်လုံ ညီမို့ ... သူ တကယ်မအားတာပဲလေ ... ဟု သင်္ကာမကင်း ခြင်းကြပါ။

“လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်တာနဲ့ ငါကစပြီး ပုန်းလိုက်တာ”

“ရှင့်ကို သူတို့ မြင်သွားသေးလား”

“မမြင်ဘူး ... မမြင်ဘူး ထင်တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘာ ကိုမှလဲ မြင်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးဟယ်။ ဘုရားလာတာမို့ ဓေတီတော်ကြီးပဲ မြင်မယ်။ ကျန်တာ ဘာမှမြင်နိုင်မဲ့ အခြေအနေ မရှိဘူး”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“အေး”

“အဲဒီပုံစံနဲ့ပေါ့”

“အေး”

ဝါကျများများ မကုန်ဘဲ၊ စကားတွေ လိုရင်းရောက် နှုတ် သဘောပေါက်လေ၏။

“ရှင့်အမေကရော မတွေ့ဘူးလား”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်၏ မိဘသုံးစုံမှာ ကိုယ့်သမီး တို့ကို အကြောင်းပြုလျက်၊ ခင်မင်ရင်းနှီးကုန်ကြရကာ၊ ဒီသမီး သုံးယောက်ဟာ မိဘသုံးစုံလုံးရဲ့ သမီးတွေအဖြစ် သတ်မှတ်ထား တာ ဖြစ်၏။

“မေမေက ဘုရားပေါ်တက်ရင် ဘုရားကလွဲလို့ ဘာမှမမြင် တာ၊ မကြည့်တာ၊ မြင်အောင်ကို မကြည့်တော့ဘူး၊ ကုန်း

တော်ကိုပတ်ရင်တောင် ဆတ်တော်ကြီး မောပူးပြီး ပတ်ဆီတော့၊ ဘယ်တွေ့မလဲ”

“အေးမြက ကျုပ်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောပါလိမ့်”

“အေးလေ ... ငါလည်း ဒါကိုပဲ တွေးမရတာ။ ငါတို့ ဝိုင်းဖျက်မဲ့ သူတွေလား၊ ဝိုင်းလုမဲ့ လူတွေလား”

“နတ်ဆိုးတွေလိုများ သဘောထားရောသလား”

“လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ တွေးပေးရရင် ... သူ ရှက်လို့ထည့် ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“မလျှော့မပေါ့ပဲ ပိုပိုသာသာ တွေးရင်ရော”

“ဟ ... ငါတို့ပါ ဝိုင်းကြိုက်မှာ စိုးလို့ပေါ့”

ထုံးစံအတိုင်း၊ ငွေလက ... ပြောပြီးရယ်၏။ မြစ်

လိုက်မရယ်နိုင်ဘဲ၊ မျက်ခုံးလေး အတွန်ချိုး၍ စဉ်းစားရသည် ထင်နိုင်ထွန်းကို မိန်းမသားသုံးယောက် မြ-စိမ်း-ရောင် အုပ်ထဲသို့ သွင်းလာသူက မင်းအိမ်ထဲမှ တရားတကကြီးကို သွင်းလာခဲ့တာ။ မကြာခဏ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ချောင်းပေါ်ထဲ လူနီးပါးလည်း လာတတ်မိပေမဲ့။ သို့ပေမဲ့ ... သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေး၊ ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာ အရေးပေး လိုက်လံ မြင်းတွေဟာ သုံးယောက်သားအပေါ်မှာ တစ်ပြေးညီကြီး မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင်တောင် မတိမ်းမယိမ်း။

ဒီကြားထဲက ... တစ်ယောက်ကိုဖောက်ပြီး ဆွဲထုတ် သွားပြီဆိုတာ ရိုးသားရဲ့လား။

“ငွေလ ... ဒီကိစ္စ ရိုးသားရဲ့လား”

“မရိုးလို့ပေါ့။ ဆန်းလို့ပေါ့ကွ။ မေးစရာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအံ့များ တစ်ခုခု ကြိုသလားလို့”

“မင်းအံ့ မကြိုဘူး၊ ထွင်နိုင်ထွန်း ကြိုလိုပဲ အေးမြကို ထွင်နိုင်ထွန်းနဲ့ တွေ့တာပေါ့။ မင်းအံ့ ကြိုရင် အေးမြကို မင်းအံ့နဲ့ တွေ့မှာပေါ့”

“ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ကြိုက်သွားကြတဲ့ အဆင့်ကိုရောက်အောင် မသမာတဲ့ အကြံအစည် တစ်ခုခု များ။ မင်းအံ့မှာ ရှိသလားလို့”

“ကွယ် ... မြစ်စီးရယ်၊ ရှင်မှာလည်း ... တစ်နေ့ တစ်နေ့ မင်းအံ့ အပြစ်ရှာရေးပဲ၊ မင်းအံ့က နေရာတကာ ပါတတ်ပေမဲ့ စိတ်မပုပ်ပါဘူးဟဲ့”

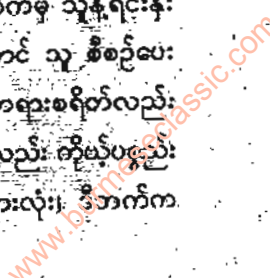
“ရှင်ကတော့ ငယ်သူငယ်ချင်း ဆိုပြီး ကာကွယ်မှာပေါ့”

“မမမြရွေး ကိစ္စ ... ရှင် မကျေနိုင်ဘူး”

“ဘဝဆက်တိုင်း မကျေဘူး”

“ကျေပါတော့ဟယ်။ ကျေချိန်တန်ပါပြီ”

ရင်ထဲမှာ ကျေနေပါပြီ ငွေလရယ် ... သူက စပဲစစ်စုစုနဲ့ ဝင်စွက်တာ မှန်ပါတယ်။ ဘယ်ဘက်ကမှ သူနဲ့ရင်းနှီးတာ မဟုတ်ပါဘဲ၊ ရုံးပြင်ကနား မရောက်အောင် သူ စီစဉ်ပေးခဲ့တာပါ။ တရားရုံးရောက်ပြီး အမှုရှည်ရင်၊ တရားစရိတ်လည်း ထပ်ကုန်၊ လူသိနတ်ကြားလည်းဖြစ်၊ မမမြရွေးလည်း ကိုမာ်ပုလင်းနဲ့ကိုယ် ဒီထက်လျော့ပြီး ရမယ်ဆိုတာတွေအားလုံး၊ ဒီဘက်က

ရှေ့နေ ရှင်းပြလို သဘောတွေလည်း ပေါက်နေပါပြီ။ ဒါဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ သူ့ကိုတွေ့တိုင်း စိတ်တိုချင်း၊ စိတ်ဆိုးချင်း၊ ရန်လုပ်ချင်း၊ ရန်စကားပဲပြောချင်း၊ သူနဲ့ ... ရင်ထဲမှာ အရမ်းနီးနီးနေရသလို၊ နိုင်ထက်စီးနင်းပြော၊ အပြစ်ဖို့ ... လုပ်နေရမှ နပ်သွားမိတာ ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးမှန်းကို မသိတော့တာပါ ငွေရယ် ... ဟဲ့ ဖွင့်ပြောဖို့ကို ရှက်စနိုးနေရတော့သည်။

ကိုယ်တောင် ... ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ရှုသိမှာ စနိုးဖြစ်ရသေးလျှင် အေးမြလို ချစ်သူတော်ပစ်လိုက်သူက ပို၍ ရှက်စနိုးဖြစ်စွာ ဖုံးဖိထားတာပဲနေမှာဟု ဖြေတွေးကလေး၊ ချစ်ချင်းတွေးပေးနိုင်ပြန်၏။

“ရှင်သဘောတူလား”

ဖုန်းထဲမှာ ငွေလ အသံက ခပ်ရွှင်ရွှင်ပါ။

“ကျုပ်က သဘောမတူပါဘူး ဆိုတော့ရော ... ကျုပ်တို့ မြစ်မ်းရောင်ရတနာတိုက်ပိုင်ရှင် သူဌေးမကြီး ဒေါ်ခင်အေးက ဂရုစိုက်မှာမို့တဲ့လား”

“အေးကွ”

“အေးမြကို တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဘဲ ချမ်းသာအပိုင်ကြိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အေးကွ”

“လက်ထပ်ပြီးမှ စိတ်ချင်း သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်မိ ကွဲကြကွာကြမယ် ဆိုရင် ... ရှင်သူငယ်ချင်း မင်းအံ့ထုတို့က အမွေတစ်ဝက် လိုက်တောင်းပေးဦးမှာ သေချာတယ်”

“ဟယ် ... ဒီထိ မတွေးပါနဲ့။ ခုမှ ရည်းစားဖြစ်ကာစလေး နေမှာ၊ ညည်းက တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ကွာရင်၊ ပြတ်စဲအမွေခွဲ ဆိုတဲ့ထိ တွေးပစ်လိုက်ရသလား၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ နစ်နာရမဲ့ အတွေးကြီးကို ခေါင်းထဲကထုတ်ပစ်”

ပြောတုန်းက လွယ်လွယ်ပြောလိုက်တာပါ။ ပြောပြီးမှ ... ထွင်နိုင်ထွန်းနှင့် မင်းအံ့ထုတို့ နစ်ယောက်ပေါင်းပြီးများ ထုတ်ကြိလေသလားဟူ၍ တကယ် ထင်သွားရတော့သည်။ ဒေါသစုန်းခနဲ ကြွ၏။

“အေးမြ အနေနဲ့ ... ဘာမဆို တိုင်ပင်ခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ကြိမ် မြဲထားခြင်းဟာ၊ ဟိုဘက်က ပိတ်ထားလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာကြောင့် ပိတ်ထားမယ်ထင်လဲ၊ မရိုးသားလို့ပေါ့။

ဒီလူ ... အေးမြကို တကယ်ချစ်တာ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူးနော်။ ဒီကိစ္စ ... မလွယ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ဝင်မိမှဖြစ်မယ်၊ ဘေးထွက်ပြီး လက်ဝိုက်ကြည့်နေရင် ကျုပ်တို့သူငယ်ချင်း နစ်နာသွားနိုင်တယ်”

“တကယ်ချစ်ပြီး တကယ်လက်ထပ်သွားကြတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ရင်ထဲမှာ စူးနစ်နက်ရှိုင်းတဲ့ အချစ်မရှိရင် အိမ်ထောင်ရေး ခိုင်မြဲဖို့ မလွယ်ဘူး”

သူငယ်ချင်း အေးမြ အတွက် ရင်ထဲမှာ ပွဲပန်သွားရသလို၊ မကျေနပ်ခြင်းတွေက ထွင်နိုင်ထွန်းထက် မင်းအံ့အပေါ် သို့ပဲ ပို၍ကျရောက်တော့သည်။

“ဒီအပတ် ကုန်တိုက်တွေ လျှောက်မွှေမယ် စိတ်ကူးထားတာ အေးမြ မလိုက်နိုင်ဘူး ဆိုလို့ ဖျက်လိုက်ရတာ သူက သဘောတော်အလုပ်ကို လုပ်နေတယ်”

“ငွေလ ... ဒီကိစ္စ အန်တီ သိရဲ့လား”

“မပြောတတ်ဘူး၊ သိနိုင်ဖို့ များတယ်၊ အေးမြက ဘာလုပ်လုပ် အမေတော့ ပြောတယ်။ အန်တီကလည်း သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာ ရှင်လည်း သိသားပဲ။ ငါတို့နဲ့တောင် သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းတာ ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ။ ဘယ်မှမသွားဖြစ်တဲ့တူတူ အခန်းရှင်း၊ ဝီရီရှင်း လုပ်လိုက်ဦးမယ်ကွာ”

“အိမ်မှာ ... ငါ ဝီရီရှင်းရင် မေမေ အမြဲဆူတယ်”

“ဟင် ... ဆူစရာလား။ ချီးကျူးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အဝတ်ဝီရီထဲမှာ အဝတ်တွေ ခေါက်ထည့်ထားရင် ... တဲ့။ ကိုယ်ဝတ်ချင်တဲ့ အဝတ်ကို အပေါ်လွှာကို ဖြည်းဖြည်းမပြီး ဆွဲထုတ်ယူပေါ့တဲ့။ ဝန်းခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ရင် အဝတ်ပုံမြို့ပြီး ရှုပ်ရောတဲ့ ...”

“ချိတ်တွေနဲ့ ချိတ်ထားလည်း ... တစ်ချိတ်ဆွဲလိုက်တာနဲ့ ကျန်တဲ့ချိတ်တွေက အထည်တွေ ယိုင်ယွဲ့ မကျန်ခဲ့စေရဘူးတဲ့။ ဝီရီထဲကို တစ်ခုခု ထည့်ချင် သိမ်းချင်ရင်လည်း ယာယီဆိုပြီး ပစ်ခတ်မထည့်လိုက်ရဘူးတဲ့။ စနစ်တကျ ထည့်ရမယ်တဲ့ ...”

“နဂုံးချုပ်လိုက်တော့ ... ဝီရီရှင်းရတယ် ဆိုကတည်းက ရှုပ်ထားလို့ပေါ့။ ဝီရီထဲထည့်ရင်တော့ မိန်းကလေးလောက် ပစ်စလက်ခတ်နိုင်တာ မရှိတော့ဘူးတဲ့”

“ဒါဖြင့် ... မရှင်းတော့ဘူးဟေ့။ ဒီတိုင်းပဲ ထားလိုက်တော့မယ်”

“ရှုပ်ပွေကြီးနဲ့လား”

“ခုနေ မြေတစ်ကောင် ဝင်ခွေနေရင်တောင် ဘယ်နားရှာရမှန်း မသိဘူး”

“ဒီလိုဆိုလည်း ပွရကောင်းလားလို့ ဆူမှာပဲ”

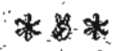
“မရှင်းလည်းဆူ၊ ရှင်းလည်းဆူ၊ အဆူခံရမှာချင်း တူနေမှတော့ အပင်ပန်းခံပြီး ရှင်းမနေတော့ဘူးဟေ့။ မနေညနေကတည်းက ဝတ္ထုစာအုပ်တွေရော ဝီဒီယိုခွေတွေရော ငှားထားတာတွေပဲ ထိုင်ကြည့်တော့မယ်၊ တော်ပြီ။ တော်ပြီ”

“မနက်ဖြန် ... ရှင် ... အေးမြကို မေးမှာလား”

“ကျုပ်နှုတ်ခမ်းမှာ စစ်လာတပ်ထားရင်တောင် စစ်ဖွင့်ပြီးတော့ကို မေးမှာ။ ပါဦးမလား”

“ပါမယ်”

ဒီအသက်အရွယ်မှာ ချစ်သူတစ်ယောက် ရတာ အဖြစ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ချစ်သူက တကယ်ချစ်ခြင်းကို ခံယူရရှိရင်ပေါ့ ...။

“မြစိမ်းရေ ... မြစိမ်း ညှိမဝမ်းကွဲလေး ဘောင်တယ်။ သရီးဒီနဲ့”

ဒီနေ့ ... ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်ပါသည်။ မင်းအံ့ ဆိုင်ဖွင့်ဖွင့်ချင်းလိုလို ရောက်လာပြီး ပြောပုံက အမော တကော။

“ဟယ် ... ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့သရီးဒီဆိုတော့ M.C ဝင်ပါ့မလားပဲ”

“မြစိမ်း သိချင်မှာပဲလို့ လာပြောတာ၊ ပြန်မယ်”

“ဟင် ... မင်းအံ့၊ ငါ့တောင် နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား”

“ငွေလရောင်ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်”

ပြောပြောပြောပြောနှင့် ...

“လိုက်ပြောရမဲ့သူတွေ အများကြီး ကျန်သေးလို့ သွားမယ်” ... ဟုဆိုကာ ဝါကျလည်းဆုံး လူကိုလည်း မမြင်ရတော့ ပါ။

“သူ့အစား မောတောင် မောပါရဲ့ဟယ်”

အေးမြက ဝင်ပြောတော့ ငွေလက အစစ်ပဲ ... ဟု ထောက်ခံ၏။ မြစိမ်းလည်း ကျေးဇူးတင်လိုက်မိပါသည်။ မင်းအံ့ မှာ အဲသည်လို ကောင်းကွက်ကလေးတွေ (စပ်စပ်စုစုပါသည်ဟု ပြောနိုင်ပေမဲ့)ရှိ၏။ ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့မှ သူ့ မနေနိုင်။ တစ်ခါ တလေကျတော့ ကောင်မလေး သုံးလေးယောက်နှင့်လည်း ရောက် လာတတ်သေးသည်။

“ခေတ်ကိုက ပလက်တီနမ်ခေတ် ဆိုတော့ ပလက်တီနမ် ... ပလက်တီနမ် ... ပလက်တီနမ် ... နဲ့၊ သိပ်နမ်ချင်နေကြ လို့ နှစ်ရအောင် ခေါ်လာတယ်။ ကော်မရှင်ပေးရမယ် နော်” ... တဲ့။

အဲသည်လို ဖောက်သည်ကလေးတွေလည်း ခေါ်လာ တတ်သေး၏။ စိန်ဘယ်နုရတီ ... ဟူ၍ သိန်းခဲယင်ကံဇာန်း၊ ရာ ဝဏန်းတွေ မဟုတ်လည်း။ အဲသည်လို အသေးအဖွဲ့လေးတွေက လည်း မြတ်တာပင်။ အဲသည်အခါတွေကျ ... အေးမြနှင့် ငွေလတို့ ထာ ရောင်းကြပြီး မြစိမ်းက ခပ်ဝေးဝေးမှာ သွားထိုင်နေတတ်၏။ မြစိမ်း အဲသည်လိုပဲ နေချင်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါ။

“မင်းအံ့က အိမ်လည်းရောက်ရောက်လာတယ်။ အေးမြတို့ အိမ်တောင် သူ ဝင်ထွက်နေပြီ၊ လူကြီးတွေ ဘာလိုလဲက အစ သူ မပါရရင် မနေနိုင်ဘူး”

ငွေလက မင်းအံ့ အကြောင်းမှ မဟုတ်။ ဘာစကား တို့ပဲပြောပြော၊ အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ပြောတတ်သူမို့ ရယ်လျက်ပင် ပြောရင်း၊ သူ့အုငယ်ချင်းအတွက် ကျေနပ်ကြည်နူးနေတာ သိသိ သာသာပင်။ ငွေလ နှုတ်ဖျားမှ “မင်းအံ့” ဆိုသော နာမည်ကို နေ့ တိုင်းလည်း ကြားရသည်။ တစ်နေ့ကို လေးငါးဆယ်ကြိမ်ဆိုသလို ထည်း ကြားရ၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အကြောင်း ပြောချင်တာပဲ ပေမဲ့၊ သူ့နာမည်ကို သူများခေါ်တာ ကြားရလျှင်ပင် မြစိမ်းက မျက်နှာကြော တင်းသွားတတ်မြဲပါ။

“ရှင်ကလည်း ... မင်းအံ့ နာမည် ကြားရုံနဲ့ မျက်နှာကြော တင်းတယ်။ ဟိုကဖြင့် မျက်နှာလုပ်ရှာတယ်။ ရှင့်အိမ်ကို တောင့် ဝင်ထွက်ချင်တာတဲ့၊ ကိုကျော်မျိုးဝင်းနဲ့ ရောက်ခဲ ပူးလို့ မျက်နှာပူနေလို့”
“ကျုပ်တို့အိမ်မှာ နောက်ထပ်ခွဲစရာ ဘာအလွှက်စုမှ မရှိ တော့ဘူး”

“ရှင်ကတော့လေ ... ပြီးပဲ မပြီးနိုင်ဘူး”

ဆက်မငြင်းတော့ပေမဲ့၊ မင်းအံ့ဟာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်အတွက် လိုအပ်လှသားတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ အေးမြနှင့် ငွေလတို့ဆိုလျှင် သူတို့အိမ်တွေမှာပါ မင်းအံ့ အသုံးဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“သူက တော်တော်အားနေတယ် ထင်ပါရဲ့”

“အားတာတော့ ဘယ်အားပါ့မလဲ။ အချိန်ဆိုတာ လုပ်ယူတော့လည်း ရတာပေါ့။ ခရီးသွားဟန်လွှဲ လုပ်သွားလို့ရရင် ကြိုရှင်ကြိုသလို ကူညီသွားတာပဲ”

တစ်နေ့မှာ ... မြစိမ်းက အိမ်မှာ ကွန်ပျူတာကြီး အရုပ်မထင်ဘဲ မည်းသွားကြောင်း လွတ်ခနဲ ပြောမိ၏။

“မြစိမ်း ... ကျွန်တော် လာပြင်ပေရမလား။ ကွန်ပျူတာ အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ခပ်ပျက်ပျက်နှစ်လုံးဝယ်ပြီး တစ်စစီ ဖြုတ်လိုက်တာ ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာ ဖြင့်တတ်သွားပြီ”

“ဖျက်တတ်သွားပြီ ပြောစမ်းပါ”

“ဖျက်တတ်ရင် ပြင်တတ်ပြီပေါ့ဗျာ ... ဒီမန်းဒေး ... မြစိမ်း အိမ်မှာရှိရင် လာခဲ့မယ်၊ ပြင်ပေးမယ်”

“စဉ်းစားလည်း ပြောပါ။ ကျွန်မမှာသာ မောင်ကြီးကြီးမားမား တစ်ယောက်ရှိခဲ့ရင်၊ အိမ်ပေါ် ရှင်တက်လာတာနဲ့ ဆီးရိုက်မှာပေါ့။ မမမြရွေးကရော ... ရှင့်ကို ကျေမလား။ မေမေကလည်း ရှင်နဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ချင်မှာ မဟုတ်

ဘူး။ ရှင့်လူကို အရမ်းစိတ်နာကြတာ။ ကျွန်မအစ်မမှာ ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုး”

“နေရာတကာပါတိုင်း မကောင်းဘူး ဆိုတာ ... တစ်ဘဝ စာ သင်ခန်းစာကြီး၊ အဲဒီတစ်ခါတည်းနဲ့ ရသွားတာပဲဗျာ”

ဒီတစ်ခါပဲ သူ့မျက်နှာခွမ်းခွမ်းကို မြင်ဖူးရသေးသည်။ အမြဲတမ်းမှာတော့ ပျော်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ခင်တဲ့ ကွန်ပျူတာပြင်သမားတွေ ရှိပါတယ်။ လွတ်ပေးမယ်။ ကျွန်တော် ရှာပေးတယ်လို့ မပြောနဲ့ပေါ့။ မြစိမ်း ဘာသာ စုံစမ်းပြီး ခေါ်တယ်ပြောပေါ့”

“ရှင်ဟာ ... မိဘအပေါ် မညာတတ်တဲ့သူကို ညာတတ်အောင်လည်း သင်ပေးတယ်”

“ဟာဗျာ ... မြစိမ်းရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါတလေ အကောင်းထင်ပါ”

“ကောင်းရော ကောင်းလို့လား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ကောင်းတယ် ထင်တာပေါ့။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးလည်း တကယ်မရှိတာပါ။ သူငယ်ချင်းတွေ ပဲ၊ မသိဘူးလား”

စောစောက မျက်နှာခွမ်းဟာ ချက်ချင်းပဲ ရယ်ကျဲကျဲ ဖြစ်သွားရပြန်သည်မို့ ...

“မင်းအံ့တို့များ ... သနားမဲ့ မျက်ရည်တောင် ပြန်ထင်တယ်” ... ဟု ငွေလ ပြောခဲ့ဖူးတာလေ။

* ❀ *

ခါတိုင်းဆို ... တနင်္လာနေ့ကို မျှော်ရသည်။

အေးမြ၊ မြစ်မီး၊ ငွေလ ... ဆိုသည့် သူငယ်ချင်း

သုံးယောက်ဟာ ဘွဲ့ကလေးတွေသာ ရထားကြတာ၊ အသက်တွေက ကြီးလှသည်မှ မဟုတ်ကြပါပဲ။ နှစ်ဆယ့်တစ်၊ နှစ် ဆိုသလို ပူပူနွေးနွေး ဘွဲ့ပိုင်ရှင်ကလေးတွေပါ။ ဆေးတို့ စက်မှုတို့မှာသာ တက်ဖြစ်လျှင် ဘွဲ့ရသေးမှာ မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းသူဘဝတွေမှာ တင် ရှိနေကြဦးမည့် အရွယ်တွေ။ လူကြီးဆိုလည်း ဟုတ်ပေမဲ့ လူငယ်စိတ် (လူငယ်စိတ် ဆိုတာထက်၊ ကလေးစိတ်)လည်း မကုန်ကြသေးပါ။ ကျောင်းပြီး ... ပြီးတဲ့နောက်၊ အိမ်မှာအလကား ကြီး မနေချင်တာရယ်၊ မိဘတွေကလည်း ငွေရင်းငွေနှီး ထုတ်ပေးဖို့ တတ်နိုင်ကြတာတွေရယ်၊ မိန်းမသားတွေမို့ ရတနာပစ္စည်းဆိုလျှင် အမြဲထိတွေ့ လှုပ်ရှားရမှာကို ကျေနပ်နှစ်သက်တာရှယ်တွေ ပေါင်းပြီး ရတနာဆိုင် ထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

မြစ်မီးတို့မှာသာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိပြီး၊ အေးမြနှင့် ငွေလဆို ... တစ်ဦးတည်းသောသမီးတွေ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဟာ ညီအစ်မရင်းတွေထက် ပိုချစ်ခဲ့ကြသည်။ အမြဲတတ်တဲ့ မခွဲဆိုသလိုပါ။

“တစ်သက်လုံး ယောက်ျားမယူကြေး”

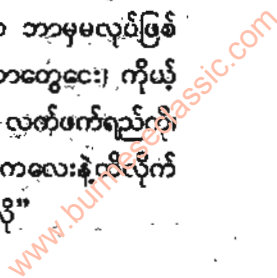
အဲဒီလိုတောင် (မမမြရွေး အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတာကို ကြည့်ပြီး) လက်သန်းလေးတွေထောင်ပြီး ချိတ်လျက်၊

ကြွေးခဲ့ဖူးပါသေးသည်။ ယောက်ျားမယူချင်ပါဘူး ဆိုမှတော့ စားလည်း ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ မြန်မာပြည်မှာ ယောက်ျားမယူဘဲ အပျော်တမ်း ရည်းစားထားသည့် မိန်းမသားတွေကဲ့သို့ ကဲ့ရဲ့တတ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာက ရှိနေခဲ့၏။

တနင်္လာနေ့ဆို ... သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သားဟာ၊ မှုတကာဈေးတွေ လည်ပတ်ချင်ပတ်၊ အိမ်မှာ မိဒီယိုတွေ ဒီဇီဒီတွေ ကြိုက်သလိုကြည့်၊ မူဗီဖိုက်မှလာသော ကားတွေကြည့်၊ ငါ့စိစလောင်းမှ လာတာတွေကြည့်၊ အဲဒါတွေ ကြည့်ရတာ အိမ်က ခုနစ်ဆယ့်နှစ်လက်မကြီး ဖြစ်နေတာတောင်) အရုပ်သေးအားမရပါဘူး ဆိုကာ ရုပ်ရှင်တွေ တူတူ သွားကြည့်လိုက်

“မတူဘူး၊ အိမ်မှာ ထိုင်ကြည့်ရတဲ့ အရသာက တစ်မျိုး၊ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ သွားထိုင်ကြည့်ရတဲ့ အရသာကတစ်မျိုး၊ လက်ဖက်ရည်သမားတွေလိုပေါ့၊ ဒီလက်ဖက်ရည်ပဲ ချိုင့်ကလေးနဲ့ ဝယ်လာခဲ့ပြီး အိမ်မှာထိုင်သောက်ရတဲ့ အရသာက ပေါ့ရွတ်ရွတ်နိုင်ပြီး၊ ဆိုင်မှာ ငုတ်တုတ်ကလေး သွားထိုင်ပြီး ...

“ဖြတ်သန်းသွားလာ လမ်းမတွေပေါ် ငေးချင်ငေး၊ မိတ်ဆွေတွေရင် စကားပြော၊ ကိုယ်က ဘာမှမလုပ်ဖြစ်ရင်တောင် သူများတွေပြောတာ လုပ်တာတွေငေး၊ ကိုယ်ရှေ့က ခွက်ပေါက်စလေးနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို လျှာကလေးနဲ့ တို့လိုက် ပြန်ချ၊ နှုတ်ခမ်းကလေးနဲ့ လိုလိုက် ပြန်ချ၊ အဲဒီအရသာက တစ်မျိုးဆိုသလို”

အဲဒါတွေလို ဆင်ခြေပေးကာ သူတို့သုံးယောက် ကြည့်လိုက်ရာ လွတ်သွားသည့် အင်္ဂလိပ်ကား၊ မြန်မာကားစသည့် တွေ ... မရှိသလောက်ပင်။ များသောအားဖြင့်မှာ တနင်္လာနေ့တွေမှာ အလုပ်မလုပ်ဖြစ်ပါ။ မိုးကုတ်မှ ကုန်သည် ဆင်းလာတာမျိုး အမှာရှိသည်မို့ ကိုယ်တိုင်အပ်ထားသော ပန်းတိမ်သို့ မသွားမဖြစ်သွားရတာမျိုးတို့ မရှိလျှင် တနင်္လာဟာ သူတို့အသုံးအနှုန်းဖြင့် ပြောရသော် နားဒေး ... သီးသန့်တည်း။ အဲဒါကြောင့် တနင်္လာဆိုသော နေ့ကလေးတစ်နေ့ဟာ ... မြ၊ စိမ်းနှင့် ရောင်တို့အတွက် အလွန်အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ မျှော်လင့်ရသော နေ့ကလေး။ ခုနစ်ရက်တစ်ရက်သာ ရရှိသော အပျော်နေ့လေးမို့ မျှော်ရပါသည်။

ခုတော့ ... မမျှော်ချင်ပြီ။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြလျက် ... တနင်္လာနေ့တွေမှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲခြင်း မပြုတော့သည့် ခင်အေးမြဟာ၊ ခုတော့ ... အဲဒါကြောင်းမျှ မပြတော့ပဲ၊ တနင်္လာနေ့ကလေးကို သူနှင့် သူ့ချစ်သူတို့အတွက်သာ သုံးစွဲသည့်နေ့အဖြစ် အလိုအလျောက် သတ်မှတ်လိုက်တော့သည်။

“သစ္စာဖောက် ... သစ္စာဖောက်”

ငွေလက ဒီလောက် မဟုတ်ပေမဲ့ မြစိမ်းက တော်တော်လေး ဆန်ကျင်ခဲ့သေးသည်။ မြစိမ်း ဘာပြောပြော၊ အေးက အပြုံးမပျက်ချေ။

“ငါ့ကို ချစ်လို့ ပြောနေမှန်း သိတယ်။ ကျေးဇူးတင်တယ် ဒါပေမဲ့ ... ညည်းကိုယ်တိုင် အချစ်ကို တွေ့လာမှ ကိုယ့်ချင်းစာနိုင်မယ်” ... တဲ့။

“အချစ်ကို တွေ့ရအောင် ... အချစ်ဆိုတာ လောကကြီးမှာ ရှိရော ရှိလို့လား”

“ရှိလို့ပဲ ... ရှင့်ကိုချစ်ပါရစေ၊ ချစ်ခွင့်ပေးပါတွေ့ ... တောင်းဆိုနေကြတဲ့ သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ချစ်ချင်ယောင် ဆောင်နေကြတာပါကွယ်။ ရိုးရိုးလေးတွေပေးရမယ်ဆိုရင် ... ဘဝခရီးကြီးကို တူတူလျှောက်ဖို့ အဖော်လိုချင်တယ်။ အဖော်ရှာတယ် ... အဲဒီနေရာမှာ အချစ်ဆိုတဲ့စကားကို ဆွဲလွဲသုံးသွားတာပါ။ ဒါ ... တော်တော်လေး သက်သက်ညာညာပြောတာ”

“မြစိမ်းရယ် ... ကျုပ်က ခပ်ညှည့် မိန်းမလား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ကို ငှားသုံးရမှ ဘဝမှာ အဆင်ချောမဲ့သူလား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဝမ်းကိုငှားပြီး မျက်ရည်တစ်စက်ကျရမှ ဘဝအမောတွေ ဖြေတတ်ပြေတတ်မဲ့လူလား။ ကိုယ့်ဘာသာ ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ... ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ဆော့သေးလဲ၊ ငွေရေးကြေးရေးဆိုလည်း ... ရှင့်တစ်သက် ထိုင်စား၊ နေ့စရာတိုက်ကြီးလည်းဟိန်းလို့၊ စီးစရာကားကြီးလည်း ခုံလို့၊ ဒီကြားထဲက ဘယ်သူ့ကုန်ခံစရာလိုသေးလဲ”

“အချစ်ပေါ့ကွယ် ... ချစ်မိသွားတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ သူ့ဘာသာ အလိုလိုဖြစ်လာတာ”

“ရှင် ... ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့တွေ့ချင်းကြီး ချစ်မသွားပါဘူး။ ဒါကို လူတိုင်းသိတယ်၊ ဟိုက အမှည့်ခြေ ... ခြေလို့ ရှင်ကြွတာ”

“အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ဝင်တယ်။ တချို့ကျတော့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ ... ဥပမာ ... ငွေလနဲ့မင်းအံ့တို့လိုပေါ့”

“ဟင် ...”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက တူတူကစားခဲ့တယ်၊ တူတူကြီးပြင်းခဲ့တယ်၊ နှစ်ဆယ်လေးနာရီမှာ ဒီသူငယ်ချင်းနဲ့ တူတူရှိနေချိန်ဟာ လေးငါးနာရီ ရှိမယ်”

“အေးမြ ... ငါတို့က အဲဒီလောက် ရင်းနှီးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူငယ်ချင်းတော့ သူငယ်ချင်းပေါ့”

“ဟင် ...” ဆိုတာက မြစိမ်းရဲ့ အံ့ဩသံလေးဖြစ်ပြီး၊ ဝင်ရှင်းပြသူက ငွေလပါ။

“ထားပါ ... အဲဒီလို ငယ်ပေါင်းရောင်းရင်းတွေ ခင်မင်ရင်းက သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး၊ သံယောဇဉ်ကနေ အချစ်ကို ကူးပြောင်းသွားတတ်တဲ့ အချစ်က တစ်မျိုး”

ဪ ... အေးမြ စကားသာ မှန်မည်ဆိုလျှင် မင်းအံ့နှင့် ငွေလတို့ဟာ၊ ခုလောက်ဆို ... ကူးပြောင်းလောက်ပြီပေါ့။ မြစိမ်း ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ပြုတ်ကျရသလို လစ်ဟာသွားရ၏။ အေးစက်စက် ကျင်ရှုရှုနဲ့ လှိုက်လှဲသွားရ၏။ တစ်ခုခုကို နှမြောစုံမက်စွာ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး စွန့်လှူလိုက်ရသလို ဆုတ်နစ်သွားရသည်။

“တချို့ အချစ်ကျတော့ ... အရွယ်ကလေး ရလာပြီး အချစ်ဆိုတာက ရင်ထဲကို အလိုလို ဝင်လာတာ၊ ချစ်ရမဲ့သူ ရှာမတွေ့ခင်မှာ အချစ်က အရင်ရောက်လာတာ၊ ချစ်

တတ်လာတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ အနီးစပ်ဆုံးလူကို ချစ်မိသွားတာ၊ အဲဒါကြောင့် အချစ်ဆိုတာ နွယ်ပင်လေးတွေလိုပဲ၊ နီးရာစင်ကို တွယ်တက်တတ်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ညည်းလို အချစ်မျိုးလား ... ဟုတ်လား အေးမြ”
“မဟုတ်ဘူး”

ငွေလက ထုံးစံအတိုင်း အရယ်နှင့်ပဲ မေးသည်။ အေးမြက ခေါင်းခါ၍ ငြင်းသည်။

“ငါ့ရင်ထဲကို အချစ်က ကြိုဝင်မလာပါဘူး။ နွယ်ပင်လေးတစ်ပင်လို၊ ဘယ်စင်မှာ တွယ်ငြိလိုက်ရမလဲလို့ ငါမတွေ့ရှာခဲ့တာ နင်တို့ သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ... ရှင်းစမ်းပါဦး၊ ရှင့် အချစ်က ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“တစ်ပက်သားရဲ့ ချစ်ခြင်းက ကိုယ့်ဆီကို အရှိန်အဟုန်နဲ့ ကျရောက်လွှမ်းမိုးခြင်း၊ ခံလိုက်ရတာ။ ထွင့်က ငါ့ကို ဘယ်ပုံစံနဲ့ အချစ်ဖြစ်ထွန်းသလဲတော့ မသိဘူး၊ အချစ်မှန်တိုင်းတစ်ခုကို ထွင့်က သယ်ဆောင်လာတာ၊ ငါက အချစ်ရဲ့ သိမ်းပိုက်ခံရမှုထဲမှာ ကြည်မွေ့သွားတာ”

“ကိုယ်ကျိုးနဲ့ ... တကတဲ”

ငွေလက မျက်စောင်းထိုး၍ ရယ်၏။ မြစိမ်းက ဘာမျှမပြောချင်တော့ပါ။ ဝေဖန်လိုစိတ် ကင်းကျသွားရကာ၊ လူက နုံးမောလျက် တစ်လောကလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရသလို ခြောက်သွေ့စွာ ခံစားနေရထော့သည်။

“ပထမဆုံး ... ပန်းစည်းရောက်လာတာဟာ၊ ပန်းစည်းပို့

တာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုထဲမှာ စတင်ဖြစ်ထွန်းခဲ့တာ မဟုတ်
ပေမဲ့၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဟာ ပန်းတွေကြားထဲမှာ
ပျော်တတ်တာတော့ သဘာဝပဲ။ သူ ... ငါ့အချိန်တွေကို
လုယူသုံးစွဲတယ် ...

“နားနေပါတယ် ဆိုတဲ့ အချိန်တွေထဲမှာ သူဝင်လာဖို့
ကြိုးစားတယ်။ ယုယကြင်နာမှုလေးတွေကို လွန်လွန်ကဲကဲ
ပြတယ်။ ငါ ဘာကြိုက်တတ်လဲ ဆိုတာလေးတွေ လေ့လာ
ပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်။ ငါ အိပ်ရာထဲမှာ အရပ်တွေ
အရပ်မှ ခပ်ကြီးကြီးတွေ ထားတတ်တယ် ဆိုတာ သူသိ
တာလား။ မိန်းမသားဆိုရင် ဒါကြိုက်မှာပဲဆိုပြီး တွေးတာ
လားတော့ မသိဘူး။ ငါ့အတွက်ဆိုပြီး အရပ်တွေ ပို့လာ
တယ်”

“ဪ ... ရှင်က သူဝယ်ပေးမှ ရမဲ့သူပေါ့လေ”
ငွေလက ရယ်မော နောက်ပြောင်နေနိုင်တာကိုပဲ
အံ့ဩရသေးသည်။

“အစားအစာလေးတွေပေါ့ဟယ် ... အဲဒါလေးတွေ သတိ
တရ ပို့ပေးတယ်။ ငါ့မွေးနေ့မှာ မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း
ဖုန်းဆက်ပြီး Wish ဝစ်ရှ်လုပ်တယ်။ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ အိမ်
ကို ခွတ်ဝင်လာလည်ပြီး လူကြီးမိဘတွေကို ရိုသေလေးစားမှု
ပြသွားတယ် ...

“ဒါလေးတွေဟာ တကယ့် အသေးအဖွဲ့လေးတွေပဲ။
အသေးအဖွဲ့လေးတွေ စုဆောင်းလာတော့ ထုထည်ကြီးမား
လာတယ်။ သူ့ရဲ့အချစ်က ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အချစ်

တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာအောင် တူးဆွတယ်။ မချစ်တတ်သေး
တဲ့ ကျောက်ဆောင် ကျောက်ခဲကြီးကို ချစ်တတ်လာအောင်
ယိုင်နဲ့လာတဲ့အထိ ပြည်းညင်းသာယာစွာ နဲ့တယ်”

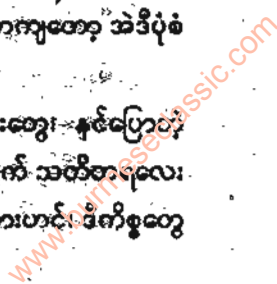
“နားထောင်ရုံတဲ့သူတောင် နားရှက်လာပြီနော်”

“ငါ့ဘဝဆိုတဲ့ တည်ဆောက်မှုကြီးပေါ်မှာ သူ့အချစ်ဟာ
ထုထည်ကြီး တစ်ခုလို ဝိကျဇာတား၊ ငါ့ဟာ အချစ်မှာ
စုန်းစုန်းနစ်သွားရတာ။ သူ့အချစ်ဟာ ငါ့ရင်ထဲကို အရှိန်
အဟုန်ပြင်းတဲ့ မုန်တိုင်းတစ်ခုလို ဘက်စုံထောင့်စုံက ဝင်
လာတာ။ မုန်းတိုင်းဖြတ်တိုက်သွားခြင်း ခံလိုက်ရတဲ့ ငါ
နှလုံးသားမှာ ...

“သူ့အချစ်တွေ ကျရောက်စူးနစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့
တာပဲ။ အချစ်ဟာ ဆူးတစ်ချောင်းလိုပဲ ငါ့ရင်ထဲမှာစူးနစ်
တယ်။ ငါ့မှာ ဆွဲနုတ်ပစ်နိုင်တဲ့ ခွန်အား မရှိဘူး။ ရှိရင်
တောင် နုတ်မပစ်ချင်တော့ဘူး။ အဲဒီဆူးကြောင့် ငါ့နှလုံး
သား နာကျင်ရမယ် ဆိုရင်တောင် ...

“တစ်သက်လုံး နာကျင်သွားပစေတော့၊ အဲဒီဝေဒနာ
ကို ငါ မြတ်နိုးစွာ မက်မောပြီး သူ့ကို ချစ်သွားတော့မို့ပဲ
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒါ ... သူ့ကို ငါမချစ်ဘဲ မနေနိုင်
တော့တဲ့ အကြောင်းအချက်တွေပဲ။ ငါကကျတော့ အဲဒီပုံစံ
နဲ့ ချစ်မိသွားတာ”

“အေးမြ ... နင်ပြောတဲ့ မုယမှုလေးတွေ၊ နင်ပြောတဲ့
အချိန်ခိုးယူ လုယက်ခြင်းတွေ၊ နင့်အတွက် သတိတရလေး
တွေ ... ငါတို့ကြားထဲမှာ မရှိခဲ့ဖူးဘူးလားဟင်၊ ဒီကိစ္စတွေ

ဟာ နှင့်အတွက် အဆန်းလား၊ ငါတို့ဆိုက မရူးဘူးလား နှင့်မိဘ နှင့်ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းဆီကရော မရူးဘူးလား”

“ရူးပါစေယ်။ မတူဘူး၊ သူက သူစိန်။ ပြီးတော့ အနီအဟုန် ပြင်းတယ်။ ငါ ချစ်တတ်သွားတယ်၊ ငါဟာအသိဉာဏ်ရှိတဲ့ သမီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ မိဘကို အသိပေးပါတယ်။ သူကလည်း လူကြီးမိဘကို ဖွင့်ပြောပါလို့ ပြောတယ်”

“ဪ ... ဟု နှုတ်မှ မထွက်ကျပေမဲ့ မော့၍တော့ ကြည့်ဖြစ်လိုက်သည်။

လူကြီးမိဘကို အသိပေးခိုင်းခြင်းဟာ တည်တံ့ခြင်း ခိုင်မာခြင်း၊ လူကြီးလူကောင်းပီသခြင်း ... စသည့် အပေါင်းလက္ခဏာ အချက်အလက်တွေပါ။ သို့ပေမဲ့ ... ယောက်ျားတွေ ဆိုတာ တကယ်တမ်း စိတ်ပြတ်ပြီ၊ ရက်စက်ပြီ၊ ပြတ်တောက်ပြီ ... ဆိုတဲ့ အခါမှာ လူကြီးမိဘ မျက်နှာကိုရော ထောက်ထားတတ်လေ့ရှိလို့လား။ ကိုကျော်မျိုးဝင်းဟာ မမမြရွေးနှင့် လမ်းခွဲချိန်မှာ “မုဆိုးမပါလား” ... ရယ်လို့ မေမေ့ မျက်နှာကို တစ်ချက် ... ထောက်ထားခဲ့လို့လား။

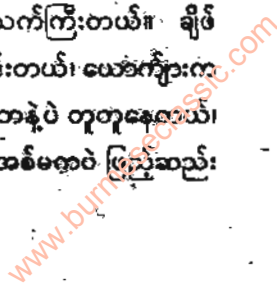
“မေမေတို့က ခေါ်ကြည့်တယ်။ စကားပြောတယ်။ မိဘမျိုးရိုးမေးတယ်။ ဝန်ခံရရင် ထွင်ဟာ ငါတို့လောက်တော့ မချမ်းသာဘူး။ သူ့အဖေက ဆရာရှိကြီး ဆိုပေမဲ့ ... သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ လခစားဆိုတာ၊ လလည်းကုန်၊ လခလည်းကုန်၊ ရာထူးကြီးလေ ... ကျားကြီးတော့ ခြေရာကြီးတယ် ...

“ရုံးက ခွင့်ပြုထားတဲ့ကားကို စီးခွင့်ရတယ်။ သူ့ရာထူးနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ အကျိုးခံစားခွင့်တွေရပါတယ်။ သူတို့မဆင်းရဲဘူး၊ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း မရှိဘူး၊ ကြွေးမတင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... စုမိဆောင်းမိ ဘာမှမရှိဘူး။ အခု ... မြောက်ဒဂုံက မြေကွက်ကို သူ့အဖေ အလုပ်အတွက် ရတယ် ...

“အဲဒီပေါ်မှာ ဆောက်တဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်လေးကလည်း ဒီလိုပဲ ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ လျှောက်ပြီး ဆောက်လိုက်တော့ အဖတ်တင်သွားတယ်။ သူ့အမေလည်း လုပ်သက်ရင့် ကျောင်းဆရာမပဲဆိုတော့ သူ့အမေလည်း တစ်ကွက်ရတယ်။ ပေးလေးဆယ် ခြောက်ဆယ် နှစ်ကွက်နဲ့ နှစ်ထပ်တိုက် နှစ်လုံးဟာ ...

“သူ့မိသားစုပိုင် ပစ္စည်းအကုန်ပဲ။ လက်ဝတ်လက်စားကလေး ဘာလေးတော့ ပါးပါးကျဲကျဲ ရှိတယ်။ ကိုယ့်ပိုင်ကား မရှိဘူး၊ ဒါတွေ အကုန်လုံး မေမေတို့က နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးတာပဲ”

“မောင်နှမက နှစ်ယောက်နော်”
“အေး ... သူ့အစ်မက အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ။ သူ့အမေလိုပဲ ကျောင်းဆရာမ။ အထက်တန်းပြတယ်။ သူ့ယောက်ျားက သင်္ဘောသား၊ နည်းနည်းအသက်ကြီးတယ်။ ချိဖ် Chief ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ လခကောင်းတယ်။ ယောက်ျားက သင်္ဘောတင်နေရတာများတော့၊ မိဘနဲ့ပဲ တူတူနေတယ်။ မိဘမှာ လိုအပ်ချက် ရှိလာရင် အဲဒီအစ်မကပဲ ပြည့်ဆည်းပေးနေတယ်”

“ပေါင်းစရာ ယောက်မတစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“တစ်ယောက်တည်း”

“ဒီယောက်မက ... သူ့မိဘအဖို့ သမီးလည်းဖြစ်နေတော့ မိဘနဲ့ပဲ နေမှာပေါ့”

“အင်းပေါ့”

“ဒါဆို ... ရှင်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင်တောင် ကိုထွင်နိုင်ထွန်းကဲပဲ ရှင်အိမ်လိုက်နေရမှာပေါ့။ သူက လောလောဆယ်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မင်းအံ့တို့ ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တယ်၊ နောက်ဆိုရင်တော့ မေမေက အိမ်ကကုမ္ပဏီမှာပဲ လုပ်ခိုင်းမှာပေါ့”

• မြစိမ်း ... သက်ပြင်းမောကျသွားခဲ့တာ မည်သူ့အသတ်မထားမိလိုက်ပါ။ မမမြရွေးရဲ့ လမ်းစဉ်အတိုင်းတော့ ချီတက်လာခဲ့ပြီ။ မမမြရွေး တစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ဆိုးနဲ့တင် မြစိမ်း ရင်ထဲ နာကျင်နာကျင်ရလှပါပြီ။ ကိုယ့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ ဒီလမ်းပေါ် ရောက်ဦးမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ... မြစိမ်း ရင်ကွဲရချည်ရဲ့။

အို ... သူများတကာ အချစ်ရေးမှာ မဦးမချွတ်၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ၊ မတွေးသင့်တာတွေ မတွေးရပါဘူးလေ။ ကိုယ်ဒီလိုတွေးမိတာကိုသာ၊ အေးမြ သိလျှင် ဘယ်လောက်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆိုးမှာ အမှန်။ သေခန်းကြီးများတောင် ဖြတ်သွားနိုင်ပါသည်။ ရင်မောစွာ ... ပွဲကြည့်ပရိသတ်လုပ်ရင်း၊ ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သနေဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

အေးမြရယ် ... မိန်းမသားတွေရဲ့ ရင်ခွင်တွေကို ဆိုက်ခွဲပြီး၊ ဘယ်ပစ္စည်းဟာ ချစ်တတ်တဲ့ ပစ္စည်းလဲလို့ ရှာဖွေချင်တယ်။ တို့ မိန်းမသားတွေ မချစ်တတ်ရင် ဘယ်လောက်အာင်းလိုက်မလဲနော်။

“မင်္ဂလာဆောင်ရင် ... ရှင်အမေ ထုတ်ပေးမှ ဆီဒိုးနားတွေ အင်းယားလိတ်တွေ ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့”

ငွေလတို့ကတော့ ဘွင်းဘွင်းကြီးကို ပြောချလိုက်

အပြီ

“အဲဒါမျိုး မဖြစ်ချင်ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးဖို့လောက်တော့ သူတို့ တတ်နိုင်တယ်”

“ရှင်က အဲဒီအခြေအနေကို လက်ခံနိုင်လား”

“ငွေလ ... ငါတို့ ငယ်ငယ်က ကစားခဲ့ဖူးတာတွေ မှတ်မိလား၊ ရှင်ဘုရင်လုပ်တမ်း၊ နတ်သမီးလုပ်တမ်း၊ ကျောင်းဆရာမလုပ်တမ်း၊ ဈေးရောင်းတမ်း အမျိုးစုံ ကစားခဲ့ကြတယ်။ ငါတို့ တူတူကစားမဲ့ ကစားဖော်ကို ဘယ်မှာ ဘယ်လို လိုက်ရှာခဲ့ကြသလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ လိုက်ရှာစရာမှ မလိုတာ”

“ကစားဖော် သူငယ်ချင်းရဖို့ ... တိမ်ပေါ်မှာလည်း လိုက်မရှာခဲ့ဘူး၊ မြစ်ချောင်းကမ်းနားဘေးက ရွံ့နွဲ့နွဲ့တော့တဲ့ မှာလည်း လိုက်မရှာခဲ့ဘူး၊ သူငယ်ချင်း ဆိုတာ အလိုအလျောက် ကြိုဆုံသွားတာပဲ။ ကြိုဆုံသွားတဲ့ သူနဲ့ သူငယ်ချင်း တော်လိုက်တာပဲ ...

“ဈေးလည်း ရောင်းတယ်။ သူ့ငွေမကြီးလည်း လုပ်တယ်။ ကစားဖော်နဲ့ ကစားခြင်းတွေ နည်းမျိုးစုံရှိတယ်။ အဓိက ... ကတော့ ပျော်ဖို့ပဲ။ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းပြီး ပျော်ကြဖို့ပဲ။ ငါ ... ဘဝခရီးအဖော်ကို တိမ်ပေါ်မှာလည်း လိုက်မရှာခဲ့ဘူး။ ရွံ့ဗွက်ထဲလည်း ဆင်းမရာ ခဲ့ဘူး ...

“ငါ့ဘဝ ခရီးဖော်၊ ငါ့ဘဝ လက်တွဲဖော် ... အဲဒီ အဖော်နဲ့ ငါ့ဘဝခရီးကြီးကို တူတူလျှောက်တမ်း ကစားကြမယ်။ အဲဒီအခါမှာ ... ဆီဒိုးနားမှာ မင်္ဂလာဆောင်ရမှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးရမှဆိုတဲ့ မင်္ဂလာအသိအမှတ်ပြုပွဲ ကျင်းပမှုမှာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မထူးခြားပါဘူး။ ဈေးရောင်းတမ်း ကစားရလည်း ပျော်တယ် ...

“ရှင်ဘုရင်လုပ်တမ်း ကစားရလည်း ပျော်တာပဲ။ အဓိက အရေးကြီးတာက ... ငါ စိတ်ချမ်းသာဖို့၊ ဘဝ အမော ဆိုတာတွေ ရှိခဲ့ရင် ဆေးက အဖော်နဲ့ တူတူတွဲပြီး ဖြေရှင်းရင်ဆိုင်ဖို့၊ ဆိုလိုတာက အဖော်ကောင်းဖြစ်ဖို့က အဓိကပဲ”

“အဖော်ကောင်း ဖြစ်မယ်လို့ ရှင် ယုံကြည်လား”

“အဲဒီနေရာမှာ အချစ်က အရေးပါလာတာပဲ။ သူနဲ့ ငါနဲ့ ကြားမှာ အချစ်ရှိနေသမျှ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ အပြန် အလှန် အဖော်ကောင်းတွေပဲ”

“အဲဒီအချစ်က ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခိုင်မြဲမလဲ”

“တချို့လည်း ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ခိုင်မြဲကြတယ်။ တချို့ကျတော့ ခရီးတစ်ဝက်မှာ လမ်းခွဲကြတယ်။ အဲဒါကျ တော့ ကံကြမ္မာပဲ။ ကံကြမ္မာကို အလောင်းအစားအဖြစ် စွန့်ကြရတာချည်းပဲ။ ဘယ်သူမှ ဘဝအဆုံးထိ ကြိုမမြင် နိုင်ဘူး”

“ရှင် ... ကံကြမ္မာကို ယုံသလား”

“မယုံချင်လည်း ယုံရမှာပဲ”

“ကံကိုယုံပြီးဆူးပုံ နင်းမလို့လား”

“ထွင့်နဲ့ လက်ထပ်ရစေ ဘဝကို ငါက ဆူးပုံလို့ မမြင်ဘူး။ ကတ္တီပါကောဇောလို့ မြင်တယ်ဟာ ... ကံ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အေးမြက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်၏။

“လူသားသူစိမ်းနှစ်ယောက်ကြားမှာ အချစ်ရှိနေသမျှ ဆူးပုံလည်း ကတ္တီပါကောဇောပဲ။ နွေရာသီလည်း အေးစိမ့် ချမ်းမြေ့နေမှာပဲ။ ဆောင်းရာသီမပေ နွေးထွေးနေနိုင်တယ်။ အဲဒီအချစ်ကို ငါ အားကိုးပြီး ပုံလိုက်မှာပဲ။ တို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ အချစ်ပျက်ပြယ်သွားခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ ... ကံဆိုး မိုးမှောင်ပေါ့ဟာ။ ငါတော့ ... ကံကြမ္မာကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့မယ်”

“အင်း ... ငါမသိသေးတဲ့၊ ငါ့မှာမရှိသေးဖူးလို့ ယူဆရတဲ့ အချစ်အကြောင်းကို နင့်ဆီက လေ့လာတာပဲ သိလား။ ကိုထွင့်နိုင်ထွန်းကို သဘောမတူလို့ ပျက်ရဖို့ပျက်စီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါသိချင်လို့ မေးတာ။ သဘောကြေ ရဲ့လား ရှင်အေးမြ”

“ကြေတာက ကြေပါတယ်။ ညည်းပြောပုံက ... မရှိသေးဘူးလို့ ထင်ရတဲ့ အချစ်အကြောင်း ဆိုတော့ ... အဲဒီအချက်က ရှင့်ဆီမှာ ရှိနေပြီလား။ မရှိသေးဘူးလား။ ရှင်မသေချာဘူးလား။”

“ဘာမှကို မပြောတတ်လို့ မသေချာဘူးလို့ ပြောတာ”

မြစိမ်းက ငွေလကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်၏။ အဲဒီမိန်းမကိုလည်း သိပ်ကြည့်လို့ မရချင်တော့ပါ။

“ကျုပ်တော့ သေချာတယ်။ အချစ်မရှိဘူး”

“လောလောဆယ်မှလား။ တစ်သက်လုံးအတွက် အာမခံနိုင်လို့လား”

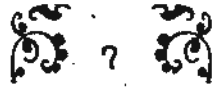
“ဝန်ခံရရင် တစ်သက်လုံး အတွက်တော့ တာဝန်မခံနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ် ... လူတစ်ယောက်ကို ချစ်စိပြီ ဆိုရင်တော့ အဲဒီလူဆီ ... ကျုပ်အချစ်တွေ ပေးပို့စီမယ် မထင်ဘူး။ ယောက်ျားဆိုတဲ့ အမျိုးအစားတွေကို ကြောက်တယ်။ ကြောက်တယ် ဆိုတာထက် ...

“မုန်းတယ်၊ စိတ်ပျက်တယ် ဆိုရင် ပိုမုန်းမယ်။ ယောက်ျားဆိုတဲ့ လူသားကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် ခင်မင်နိုင်ပါတယ်။ လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်အချစ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို သူ့လက်ထဲ ပုံအပ်လိုက်ဖို့ထိတော့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယုံနိုင်ဘူး။ ကြောက်တယ်။ မုန်းလည်း မုန်းတယ်”

“မြစိမ်းရယ် ... ယောက်ျားတိုင်းဟာ ကိုကျော်မျိုးဝင်းမဟုတ်ကြပါဘူးဟာ ...”

မြစိမ်း ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း ခါမိသည်။ အဲသည် ... အချစ် ဆိုတာကြီး ... ရင်ထဲကို ဝင်လာမိမှာ ကြောက်လိုက်တာ။

* * *

ငယ်စဉ်က အိပ်မက် မက်ဖူးခဲ့တာ ရှိသည်။ အဲဒါ မျိုး ... ခုတော့ မမက်တာ ကြာပြီ။ မေမေက ...

“ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်တာ၊ သမီး အိပ်ကန်း ခြေထောက်မဆေးလို့” ... ဟုပြော၏။

မြစိမ်းတို့ ညီအစ်မ ... မေမေလေ့ကျင့်ပေးမှုဖြင့် ညအိပ်ရာဝင်ကာနီး၊ အိပ်ရာပေါ် တက်ကာနီးလျှင် ခြေထောက် ဆေးရသည်။ မျက်နှာသစ်ရသည်။ သွားတိုက်ရသည်။

“မျက်နှာကြီး သစ်လိုက်ရတော့ အိပ်ချင်စိတ်တွေလည်း ထွက်ပြေးကုန်ပါပြီ”

မေမေက ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုထ၊ မေမေကို ချစ် ကြောက်ရုံသေပြီး အထင်ကြီး လေးစားတာလည်း ပါတာမို့ မေမေ အမိန့်အတိုင်းမှာ နှစ်လိုစွာ ကြည်မွေ့တတ်သည်။ မမမြရွေး ထံမှ ဘယ်လို “စောဒက” မျိုးမှ တက်မလာပါ။ မျက်နှာသစ်ဆို သစ်လိုက်တာပါပဲ။ သွားတိုက်ဆိုလည်း တိုက်လိုက်တာပါပဲ။ မြစိမ်းကသာ ...

“ခြေထောက်ဆေးရမှာ ချမ်းတယ်”

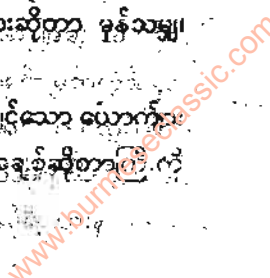
“မျက်နှာသစ်ရတော့ အိပ်မပျော်တော့ဘူး”

စသည် ဆင်ခြေတွေ ပေးတတ်၏။ မေမေ ပြော သည့်အတိုင်းနေ၊ မေမေစကားဆို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရှာသည့် မမမြရွေးဟာ၊ မေမေက ... ဒီသူငယ်လေး မေမေ စိတ်ကြိုက်တွေ့ တယ် ... ဆိုလည်း အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့တာပဲ ဖြစ်၏။ စင်စင် ... ကိုကျော်မျိုးဝင်းဟာ မမမြရွေး ချစ်လိုရွေး ထာခဲ့သူ မဟုတ်၊ လူကြီးမိဘ စိတ်တိုင်းကျပြီး စိစဉ်ခဲ့တာလေ။ ဒါဟောင် ... မမမြရွေး ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရတော့ မမမြရွေး ဘာသာမန်အဆင့်ထက် အများကြီး ပိုသနားခဲ့ရသည်။

မမမြရွေးကို သနားလေ ... ကိုကျော်မျိုးဝင်း ဆို သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကို အလွန်တရာ၊ အဆမတန်၊ အတိုင်းထက် အလွန်၊ မုန်းတီး၊ ရွံရှာ၊ စက်ဆုပ်၊ အသည်းနာလေ ဖြစ်ခဲ့၏။ အဲဒါကြောင့် သူဌေးသမီး (ကိုယ်တိုင်လည်း သူဌေးမ ဖြစ်နေ သေး)ကို လက်ထပ်ချင်ပါသည် ဆိုသော မပြည့်မစုံ ယောက်ျား၊ ဆီချိုးနားမင်္ဂလာစရိတ် စတတ်နိုင်သော သတို့သား၊ လူစော်လေး ဝါလို လူကြီးမိဘ မျက်စိထဲတွေ့သည့် သမက်လောင်း ... ဆို ထာမျိုးကို ဘယ်လိုမှ အယုံအကြည် မရှိနိုင်၊ လက်မခံနိုင်သည့် စိတ်က ရင်မှာ ဝေဒနာတစ်ခုလောက်ကို စွဲမြဲ၏။

အဲသည် စွဲမြဲစိတ်က ယောက်ျားဆိုတာ မှန်သမျှ၊ မယုံရဲခြင်းကို ပန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ်တိုင်မယုံရဲ၊ မယုံနိုင်၊ မယုံချင်သော ယောက်ျား ဆိုသည့် အမျိုးအစားကို ကြောက်လေလေ၊ အခု ချစ်ဆိုတာကြိုက် လည်း တွေးပြီ လန်လေလေ။

“အဲဒီအချစ်ဆိုတာကြီး၊ ရင်ထဲကို ရောက်မလာပါစေနဲ့”
 ပွင့်ဝါပြီးတော့တောင် ဆုတောင်းပေးသည်။ ယောက်ျား
 စာဖတ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားတာမျိုး ဖြစ်ရမှာ ကြောက်သည်။
 အချစ်ဆိုတာကို အသိပ်တစ်မျိုးဟုမဲ မြစ်မိမ်း မြင်ပါသည်။ အဲသည့်
 အသိပ်က မြစ်မိမ်းကိုများ၊ ကြောက်လှန့်လေသလား။ မြစ်မိမ်းငယ်
 ငယ်တုန်းက မက်ဖူးသည့် “ထမင်းလုံးတစ္ဆေ” ဆိုသော အိပ်မက်
 ကို ညက မက်ပါသည်။

ငယ်တုန်းကတော့ ...

အိပ်မက်ထဲမှာ မြစ်မိမ်းက ကြောက်လန့်တကြားဖြောင့်
 နေသည်။ အန္တရာယ်တစ်ခုဟာ တော်တော် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး
 ကျရောက်တော့မည်ဟု အသည်းအသန် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အန္တရာယ်
 မှ လွတ်ကင်းကောင် အားကုန်သုံး၍ ပြေးနေသည်။ သို့ပေမဲ့
 စိတ်သာပြေးလျက် လူကမပါ။ လေးလေးကြီး၊ နှေးနှေးကြီး
 ခြေထောက်တွေက မ၊ဖို့ ကြွဖို့ တအားလေးလံကာ ရှေ့သို့
 ရောက်နိုင်အောင် ပြစ်နေ၏။ အားမရလိုက်တာ၊ ကြောက်လိုက်
 တာ မပြောပါနှင့်တော့။ အန္တရာယ်ကြီး နီးကပ်လာပြီလားဟု
 လှည့်လှည့်ကြည့်ရတာလည်း ခဏခဏ။

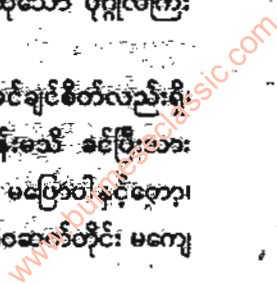
ကိုယ်က လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေလို့ ရှေ့မရောက်တာ
 ကိုပဲ အားမရဖြစ်နေရခိုက်၊ နောက်မှ အန္တရာယ်ကြီးက ကျတော့
 သွက်လက်ချက်ချာကြီး ဖြစ်ပါလျက်၊ ကိုယ့်ဆီ မိကိုမိလောနိုင်။
 ကိုယ်ကသာ အကြောက်ကြီးနေရ၊ သူကကျတော့ မိမလာ။
 ဒါပေမဲ့ ကြောက်လိုက်တာကျတော့လည်း အသည်းအသန်။ အဲဒီ
 ငယ်တုန်းက အိပ်မက်မျိုး (ညက အိပ်ကာနီးမှာ ငယ်ကျင့်အတိုင်း

ခြေထပ်၊ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပါလျက်၊ ငယ်ကျင့်ဆက်တောင်
 အစီရိုသေး၊ မျက်နှာပြောင်ပေါ်မှာ Night Cream ညလိမ်းအလှ
 အိပ်စားလေးတောင်၊ နောက်ကို အာခံဖို့ လိမ်းသေး) ညက အသည်း
 အသန် မက်တာ ချွေးစေးတွေများတောင် ပြန်လို့၊ နီးလာတော့
 ကြောက်စိတ်ကြီးနှင့် ကတုန်ကထင်။

ခြားနားတာ တစ်ခုတော့ရှိ၏။

ငယ်တုန်းက အိပ်မက်မှာ၊ နောက်က လိုက်လာသော
 အန္တရာယ်ကြီးဟာ ဘာကြီးမှန်း မသိပါ။ လူလား၊ သရဲလား၊
 ငြိတ္တာကြီးလား၊ ဘာကြီးမှန်း မသိ၊ မထိခိုးတဝါးနှင့် လုံးလုံးကြီး၊
 အကြီးကြီး၊ အန္တရာယ်ကြီးလို့ပဲ သိရှိလက်ခံထားခဲ့ရတာ။ ညက
 အိပ်မက်မှာကျတော့ ... ကိုယ်က ရှေ့မှပြေး၊ မပြေးရတာ အားမရ၊
 ခြေထောက်တွေက လေးလေးပင်ပင်ကြီးတွေ ကြွကြ၊ မ၊လို့ပေမဲ့
 မရ၊ နှေးတိနှေးကန်ကြီး၊ ကြောက်လိုက်တာလည်း အရမ်း၊ ကိုယ်
 အသာ အပြေးမသွက်တာ၊ နောက်က အန္တရာယ်ကြီးကလည်း
 မိလော၊ မိလာပြီလားလို့ (ငယ်တုန်းကလို့) ကြောက်ကြောက်ကြီး
 နှင့် လှည့်ကြည့်တော့ (မိသာမမိတာ) အပြေးခန်လိုက်သည့်
 အန္တရာယ်ကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လိုက်ရတာ ... လူမှလူ၊
 လူမှ ယောက်ျား၊ ယောက်ျားမှ မင်းအံ့ထူး ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
 ဖြစ်နေတော့တာပင်။

သုငယ်ချင်းလို စိတ်အေးလို ခင်ချင်စိတ်လည်းရှိ
 ခင်လည်းမခင်ရ၊ ရင်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှန်းသေ၊ ခင်ပြီးသား
 ကြီးကလည်း ဖြစ်နေ၊ မုန်းလိုက်တာလည်း မပြောပါနှင့်တော့၊
 သူ့အပေါ်ထားသည့် အကြိတ်အခဲကိုလည်း ဘဝဆက်တိုင်း မကျေ

နိမ်၊ အဲသည်လို ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားမှုမျိုးစုံကြောင့် မပတ်သက်
ချင်မိမိ၊ အခုက စာကူးတက လာပတ်သက်နေ၊ သူလာမပတ်
သက်စော့လည်း ကိုယ်က မသိစိတ်နှင့် မျှော် ... အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်
မုန်းစရာ လူပေသာကျား- တစ်ယောက်ဟာ၊ ကိုယ့်နောက်က
အန္တရာယ်လုံးကြီး အဖြစ်နဲ့ ပြေးလိုက်နေသတဲ့ကွယ်။

အိပ်မက်များနယ် ... ခြောက်လှန့်ရန်ကော။

* * *

“နင်ရဲညှိုး တော်တော်အားနေတာပဲနော်”

သူ့ရောက်လာတိုင်း ... ပထမဆုံး တန်းသွားပြီး
နတ်ဆက်သူက ငွေလက ခြေ ... သူတို့က သူငယ်ချင်းတွေလေး

“နေ့တိုင်း လာနိုင်တာ အားလို့ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

သူ့သတ္တတာကို ငွေလက သဘောကျပုံ ရပါလျှင်
နှုတ်ခမ်းစုပြီး ပြောတာကို မြစ်မီး လှမ်းတွေ့နေရပါသည်။
ခင်အေးမြနှင့်အတူ ရတနာပစ္စည်းတွေ (ဝယ်သူတွေ ရောက်
လို့) ထုတ်မြရင်း မျက်ဝန်းဆောင့်မှာ မင်းအုံကို မြင်ရသည်။
အဲသဲတို့တော့ သိသိသာသာကြီး ကြားရပါသည်။ ငွေလက
ရတနာတွေ ပြသသည်ဆီ မလာဘဲ သူ့စားပွဲမှာ သူထိုင်ပြီး
ရတနာပေါင်းစက်စာစီရုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ ရတနာပစ္စည်း
စာစီရုပ်မိပြီးပြီဆိုတိုင်း။ အဲသည်မှာပါသော ရတနာ၏ အဖွင့်
အစွဲအတူတို အလေးချိန်၊ ပါဝင်ရွှေသား၊ အလျော့တွက်
လက်ခံစသည်ဖြင့် ကိုယ်ကုန်ကျထားရသော စာရင်းကို အထိ

ကျ မှတ်တမ်းတင်ထားရပါသည်။ အဲဒါနဲ့စာရင်းက တစ်နဲ့
ပြီးတော့ ကိုယ်ရောင်းနိုင်သည့်ဈေး။

ရတနာအဖွင့်ရှေ့ အလေးချိန်၊ တစ်ရက် အိုမဟုတ်
အထိကလပ်၏ တန်ဖိုး (အဲသည်တန်ဖိုးကို ကိုယ်ဝယ်ရသည့်
အရင်းဈေးထက် နည်းနည်းတင်ထားရပါသည်) ရွှေချိန်ကိုတော့
အိုရှေ့ ပိုချင်လျှင် အလျော့တွက် အချိန်အတွယ်ကို နည်းနည်း
အိုရသည်။ ရွှေဈေးကတော့ ကိုယ်ဘယ်ဈေးနှင့်ပဲ ခေတ်ပြီးရပစ်
ထားရ လုပ်ထားရ ပေါက်ဈေးနှင့်ပဲ တွက်ရမည်။ အဲသည်အလုပ်
အဖွဲ့ ရှုပ်နေသည့် ငွေလ စားပွဲရှေ့မှာ မင်းအုံ သွားထိုင်၏။

“မင်းအုံ ... တွေ့က ရှင်လာရင်ပေးစို့ ပစ္စည်းလူကြို ပေး
ထားတယ်။ မဖြစ်နဲ့ဦးနော်၊ ပြီးမှပေးမယ်”

ခင်အေးမြက လှမ်းပြော၏။

“မပြန်ပါဘူး၊ မြစ်မီး မျော်တိုက်တဲ့ကောင်မိ အဲဒါက ဦးရဲနဲ့”

“နင်ကလည်းတယ် ... ရောက်တာနဲ့ မြစ်မီးကိုမဖြေ”

ငွေလက မာန်၏။ မြစ်မီးက ငွေလကို မဖြေအလိုမဲ
နလိုက်၏။ ဝယ်သူများက စစ်ဖြစ်အည်မို့ ချိန်တွယ်၊ ဈေးပြော၊
အယ်သူကဆစ်၊ မြစ်မီးက မလျော့နိုင်ပဲ ပြောတိုင်းပြော၊ အရောင်း
အဝယ်ကိစ္စကို မြစ်မီးပဲ ဆက်လုပ်။ အေးမြက မထူဖြစ်သည့်
အာနာတွေ ပြန်သိမ်း ... ပြီးတော့ ငွေလ စားပွဲနားဆိုလာကာ
သူ့လားထိုင်တစ်လုံးအဆွဲဆိုင်ပြီး မင်းအုံကို အူပေါ်အညှိခံစကား
ပြောလေ၏။

“မင်းအုံ ... ဆိုင်ကို နေ့တိုင်း ရောက်နေပြင်းဟာ
အေးမြဆီကို လာတာမဟုတ်မှန်အတိုင်း ဝေချမျှပြီး ငွေလနှင့်

မြစိမ်း ... မင်းအံ့ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလဲ ... ဟု အေးအေးက အကဲတော်သည်။ အေးမြကပဲ ညွှန်လိုလား။ မင်းအံ့ကပဲ ပိရီလိုလား။ ဒါမှမဟုတ် ... ငွေလလည်း မဟုတ်၊ မြစိမ်းလည်း မဟုတ်၊ သူ့ဘာသာ သွားရင်း လာရင်း လမ်းကြိုလိုမိဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ကိစ္စက သူ့သွားရင်း သူ့အလုပ် ပြီးသည့်အခါမှာ သူ့ကုမ္ပဏီကို တန်းပြန်ဘဲ (သူ့အဖေက လုပ်ငန်းကို အပြီးတိုင် လွှဲအပ်ခဲ့ပေးသေးတာ မဟုတ်သည်မို့ အချောင်ခိုလိုရတုန်း) ဝင်ပြီး နားနားနေနေ အချောင်ခိုတာလားလည်း မသိ။ အေးမြ ... ဘယ်လိုမှ အကဲတော် လို့မရပါ။

ငွေလနှင့်ကတော့ ပိုရင်းနှီး အဖွဲ့ကျသည်ဟု ဆိုမည်။ သူငယ်ချင်းတွေလည်းဖြစ်၊ ငွေလက ဘုလည်းမတော့၊ သူတို့ချင်း စကားပြောလျှင် အကြောင်းအရာ တစ်ခုမှာ သွေးဆွေးမွေးမွေး၊ မြစိမ်းနှင့်ကတော့ ဘုနှင့်ကန်လန်ချည်း။ သို့ပေမဲ့ မင်းအံ့ဟာ မြစိမ်းကိုလည်း စကားသွားသွားပြောတာပင်။ အေးမြက မင်းအံ့ထံ ထွင်နိုင်ထွန်း၊ ပေးထားသည့် ပစ္စည်းထုပ်ကို ပေးရင်း

“ဟယ် ... စဉ်းစားလိုမှ မရတာ၊ တွေးမနေတော့ဘူး” ... ဟု လက်ရွှေ့လိုက်တော့သည်။

“ဘာလဲ ... အေးမြ”

“ငါ့ပီထုပ်”

“ဒါကြောင့် နံပါတယ်တွေ ထင်သား”

ငွေလက ပြောပြီး ... ထုံးစံအတိုင်း ရယ်၏။
“မနံပါဘူးဟယ် ... ပလတ်စတစ်နဲ့ထုပ်ပြီး လကြေးဘူးထဲထည့်၊ လကြေးဘူးကို ပလတ်စတစ်နဲ့ ပြန်ထုပ်

စတေပလားနဲ့ချုပ် ... လုပ်ထားတာ၊ နိုင်ငံခြားတောင် ပို့လိုရသေး”

“အေးပါ ... ထားပါတော့၊ မင်းအံ့က ငါ့ပီ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါက ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ မေမေက ထွင်နိုင်အမေ မှာပေးတဲ့ ငါ့ပီမှ မစားရရင် သွေးတိုးတယ်၊ ထွင်နိုင် အမေက ငါ့ပီကို ဘိတ်ကနေ မှာစားရင်း၊ တစ်ခါ ... လက်ဆောင် တစ်ထုပ် ပေးဖူးပါတယ်၊ မေမေက အမြဲမှာနေတော့တာပဲ၊ မစားရရင် သွေးတိုးလို့”

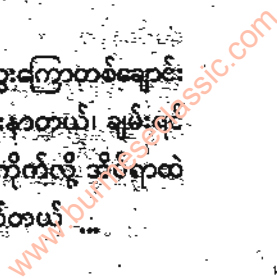
“ငါ့ပီစားရင်သာ သွေးတိုးတာပါဟယ်၊ ငါ့ပီမစားရလို့ သွေးတိုးတယ် မကြားဖူးပါဘူး”

“အဲဒီ ငါ့ပီကို မစားရတော့၊ ဒီမှာ ဈေးထဲတွေ့တာဝယ် စားရော၊ အဲဒီငါ့ပီလို မကောင်းတာက တစ်မျိုး၊ တစ်ခါ တလေကျတော့ သဲတရုပ်ရုပ်နဲ့တဲ့ မေမေ မြောတာပဲ၊ ငါတော့ မသိဘူး၊ အဲဒါနဲ့ စိတ်ထို၊ ဒေါသထွက်ပြီး သွေးတိုးရော၊ ထွင်နိုင် အမေ မှာပေးတဲ့ ငါ့ပီကိုစားရရင် ...

“ကျေတော့နပ်ပြီး၊ ပီတိတွေ ဖြစ်နေတော့၊ စိတ်လက်ကြည့်လင်ပြီး သွေးကျတယ်။ အဲဒါ ... ငါတို့အမေရဲ့ ဂျောဂါခန်း”

“နှင့်အမေက သွေးတိုးရှိတယ်ပေါ့”

“ပြောရရင် ... သွေးတိုး၊ ဆီးချို၊ နှလုံးသွေးကြောတစ်ချောင်း ကျဉ်းတယ်၊ အသည်းအဆီဖုံးတယ်၊ ဒူးနာတယ်၊ ချမ်းရင် ဒူးကိုက်လို့ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး၊ ဒူးကိုက်လို့ အိပ်ရာထဲ ခွေနေရင် သွေးတိုးနဲ့ ဆီးချိုက ထုတ်တယ် ...

“သွေးတိုးနဲ့ ဆီးချိုသမားဟာ တစ်နေ့ တစ်နာလမ်းလျှောက်ပေးရမယ်တဲ့။ တစ်နာရီ လမ်းလျှောက်ရဖူးနာတယ်။ ဒူးကိုက်တယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ရောဂါတွေကြားထဲမှာ ငါ့အမေခမျာ ... လှဲလည်းမနေရဲ၊ လမ်းလည်းမလျှောက်နိုင်နဲ့ ကွဲတလေး ဖြစ်နေတယ် ... ဟား ဟား”

“ကြည့် ... အမေကို ဒီလိုပဲ ပြောရလား”

ငွေလရော အေးမြပါ။ မင်းအံ့နှင့် ရော့ရယ်ဖြစ်သည့် မိုး မြစ်မီးပါ ပြီးမိမလိုလိုဖြစ်ဆဲ ... ငွေလက မင်းအံ့ကို ပတ်ခန်းလှမ်းရိုက်လိုက်တာ မြင်သည့်မို့ မပြေးဖြစ်တော့ပါ။

“ဘယ်လောက် အမြတ်ကြီး စားလိုက်လဲ”

ဝယ်သူတွေ ဆိုင်မှ ထွက်သွားပြီမို့ မင်းအံ့က မြစ်မီးကို လှမ်းနှောက်သည်။

“သိပ်မများပါဘူး၊ ရှင်တို့ ကုမ္ပဏီက စားသလောက်ပါပဲ”

“မြစ်မီး ... တို့ကို အကောင်းပြောတဲ့ နေ့ကျရင် မင်္ဂလာစုံတွဲသုံးအုပ်လောက်ကို ထိထိုးပစ်ဦးမယ်”

“ဒါဆိုရင် ... ရှင် ဘယ်တော့မှ ထိထိုးခွင့် မကြုံတော့ဘူး”

“မြစ်မီး ကော်ဖီဖျော်ရင် တို့ပို့ပါ အပိုတစ်ခွက်နော်”

ဆိုင်မှာ ကော်ဖီဖျော်တိုင်း မြစ်မီးချည်းပင်တိုင် ဖျော်နေကျပါ။ ကော်ဖီစစ်စစ်ကို မြစ်မီးက စက်ကလေးနှင့်ဖြုတ်ပြီးမှ သကြားနည်းနည်း၊ နို့စိမ်းဘူး ငှက်ထည့်ပြီး (နို့ဆီနှင့်မဖော်ပါ) ဆားပွင့်လေးပါလေကာနှင့် ငှက်ဖိုပူနေတုန်းမှာ ထောပတ်ကို ဇွန်းနှုတ်ခမ်းသားငါးနှင့် ခြစ်ယူပြီး မွေတတ်၏။ အဲသည့်ကော်ဖီလောက် (အစပ်အဟပ်တည့်လျှင်) သောက်လို့ တောင်းတာ

ဆိုတော့ပါ။ တစ်ခါဖျော်လျှင် ခပ်များများ ဖျော်ထားပြီး ဖျော်စက်ကလေး မီးပွင့်ထားပါက ကော်ဖီအိုးက အမြဲမွေးနေကာ ထောပတ်ခဲတော့ပါ။

မကြာခဏ သွားသွားငဲ့ပြီး နည်းနည်း ... နည်းနည်း သောက်တတ်ကြသည်။ ဒီနေ့တော့ မဖျော်ရသေးပါ။

“နော် ... မြစ်မီး တစ်ခွက် ပိုဖျော်ပါ။ ပဲခိုင်းသီးထည့်ချင်လည်း ထည့်လိုက် ... ရတယ်”

“ဖျော်ပြီဆိုကတည်းက ကော်ဖီကရားအပြည့် ဖျော်မှာ။ ရှင် ငဲ့သောက်လည်း ဒီလောက်ပဲ ဖျော်တယ်။ မသောက်လည်း ဒီလောက်ပဲ ဖျော်တယ်”

“မင်းအံ့ ... ပဲခိုင်းသီးထည့်လို့ သွားမပြောနဲ့ကွ၊ မြစ်မီး အိမ်မှာ တကယ် ပဲခိုင်းပင်ရှိတယ်”

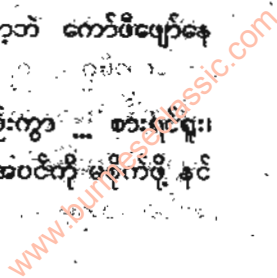
“ဟောဗျ ... တကယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့ စိုက်ထားတာတုန်း၊ ဟင် ... မြစ်မီး၊ ဘယ်သူ ကျွေးဖို့လဲ”

“ခုထိတော့ ကျွေးရလောက်အောင် မုန်းတဲ့သူ မရှိသေးဘူး”

“ငါကွ ... မြစ်မီး ... တို့ကို သေစေချင်၊ ရူးစေချင်လောက်အောင် မုန်းတယ် ထင်တာ၊ ဒီလောက် မမုန်းသေးဘူးပဲ၊ တော်ပါသေးရဲ့”

မြစ်မီးက ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ကော်ဖီဖျော်နေလို့ထိ၏။

“ပဲခိုင်းပင် ဘာလို့ စိုက်ရတာလည်းကွာ ... စားရင်ရူး၊ ရှာရင်မူး ... ဆို၊ လူကို ဒုက္ခပေးမဲ့ အပင်ကို မစိုက်ဖို့ နင်တို့က မပြောဘူးလား”

“တို့ကောင် ... ကိုင်းချိုးပြီး မျိုးပွားပေးဖို့ ပြောထားသေးတယ်။ ပဒိုင်းက အစစ်မဟုတ်တော့ဘူး။ ပွင့်ရင် အရမ်းလှတယ်။”

“ပဒိုင်း က၊ ပြားလား။”

အေးမြက ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ် ... မြန်မာပြည်က ပဒိုင်းမျိုးရင်းက တရုတ်ပြည် ရောက်သွားပြီး ဘာနဲ့စပ်လဲ မသိဘူး။ က၊ ပြားဖြစ် သွားတာပေါ့။ ပဒိုင်းပွင့်က အော်လံပုံလေးမှလား။ တရုတ်ပြည်ထဲကနေ မြန်စင်လာတော့၊ ထရမ်းပက် ... ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ...”

“သုံးရောင်ရှိတယ်။ လှတယ်။ တူရိယာဝိုင်းတွေမှာ မှုတ်တဲ့ ထရမ်းပက်နဲ့လည်း ပုံစံဆင်တယ်။ မြစ်မီးအမေက သစ်ပင် ပန်းပင် ဆန်းဆန်းမြားမြား သိပ်ဝါသနာပါတာ။”

“မြစ်မီးရောပဲလား။”

“သူလည်း ... အားရင် အားသလို ခြံထဲဆင်းတာပဲ။”

မြစ်မီးက သူ့အကြောင်း မဟုတ်သလို ဘာမျှဝင် မပြောပါ။ ခါတိုင်းလည်း မြစ်မီး ဒီလိုပဲ နေ့ကျင့်ရှိတာ ဖြစ်၏။ ထွန်နိုင်ထွန်းနှင့် အေးမြတို့ ချစ်သူတွေ မဖြစ်မီကဆိုလျှင် အေးမြလည်း စကားဝိုင်းထဲ သိပ်မပါ။ ငွေလနှင့် မင်းအံ့တို့ နှစ်ယောက် တည်းနှင့် တစ်ဆိုင်လုံးညီအောင် ပြောနိုင်ကြသူတွေပင်။ မြစ်မီးက ကော်ဖီကရားကို ငွေလ စားပွဲပေါ် လာတင်တော့၊ အေးမြက ပန်းကန်လုံးတွေ ထယူကာ မင်းအံ့အတွက်လည်း တစ်ခွက်ငှဲပေးသည်။ အေးမြမှာတော့ ထွန်နိုင်ထွန်း သူငယ်ချင်းမို့ မင်းအံ့တို့ ဧည့်ခံရတော့မှာလေ။

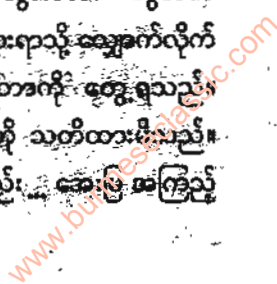
“မြစ်မီး။”

မင်းအံ့က ခေါ်သည်မို့ မြစ်မီး လှမ်းကြည့်သည်။ မြစ်မီးက သူတို့စားပွဲနားသို့ လာထိုင်သည် မဟုတ်ပါ။ ကောင်တာနားမှာ သွားရပ်နေတာ ဖြစ်၏။ မြစ်မီး လှမ်းကြည့်ရင်း ညတုန်းက အိပ်မက်ကို သတိရကာ၊ ကြက်သီးလေးများ ဖြန်းခနဲထ၊ သွားရ၏။ မင်းအံ့ ကြည့်နေပုံကြီးကလည်း တစ်မျိုး။ ခါတိုင်းနှင့်မတူ။ ငွေလက လုပ်လက်စ စာရင်းစာအုပ်ကိုပိတ်၊ ဂဏန်းပေါင်းစက်သိမ်း ... နှင့်မို့ မင်းအံ့ထံ အကြည့်မရောက်ချေ။ အကြည့်ရောက် လိုက်ရသည့် အေးမြပင်လျှင် အံ့ဩလျက်၊ မြစ်မီးကိုတစ်လှည့် မင်းအံ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ဖြစ်တော့သည်။

မြစ်မီး ... အကြည့်ကို ပြန်မသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။

မင်းအံ့အကြည့်မှာ တွယ်ငြိလျက်။ ကိုယ့်အကြည့်က သူ့အကြည့်၏ စေးကပ်တတ်သော နွယ်မျှင်မှာ ရုန်းထွက်မရဖြစ် လျက် ...။ အဲသည် အဖြစ်ကိုလည်း သဘောပေါက်၊ ခံစား၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်လျက် ရင်ထဲမှာ မှန်တိုင်းဓမ္မတော့သည်။ ကောင်တာမှန်ပေါင်ကို ကိုင်ပြီး နီးရာကလားထိုင်ကိုသာ ဆွဲမထိုင်လိုက်စိလျှင် ဓမ္မခနဲများ လဲကျသွားလေမလားမသိ။

ဂဏန်းပေါင်းစက် သိမ်းပြီးသွားသော ငွေလက မင်းအံ့ကို မော့ကြည့်၏။ မင်းအံ့ အကြည့်သွားရာသို့ ဆွဲကာလိုက် သည့်အခါတွင် မြစ်မီးထံမှာ တန်နားနေတာကို တွေ့ရသည်။ မြစ်မီး ကထွန်ကလယ်နှင့် အခြေမျှော်တာကို သတိထားမိသည်။ အေးမြ အကြည့်တွေကို လိုက်ဖမ်းတော့လည်း ... အေးမြ အကြည့်က မင်းအံ့နှင့် မြစ်မီးသိမှာပဲ။

“မြစိမ်း ... တို့ကို ဘယ်တော့ကျေမလဲ”

“ဘဝဆက်တိုင်း မကျေဘူး”

မေးနေကျ မေးခွန်း၊ ရနေကျ အဖြေ ... ဝါကျနှစ်ခု ရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မင်းအံ့ မျက်နှာ ပြင်မရအောင် ပျက်လျက် မြစိမ်း ခေါင်းလေး ဝိုက်စိုက်ကျသွားတာကို အေးမြရာ ရွေ့လပါ ကောင်းကောင်းကြီး သတိထားလိုက်မိပါသည်။

“ဟဲ့”

ရွေ့လက မင်းအံ့ကို လှမ်းရိုက်သည်။ မင်းအံ့တ ရွေ့လကို လှည့်ကြည့်သည်။

“သောက်ဦးလေ”

အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ရွေ့လ ထိန်းသိမ်းလိုက်တာ ပဲ ဖြစ်တော့သည်။

* * *

“မြစိမ်းရောင်” ... မှ ဝထမဆုံး ဖွဲ့ထွက်သွားသည့် ရတနာလေးစာပေပွင့်ဟာ “ရွေ့လရောင်” ဖြစ်၏။

“အေးမြ ... ကျုပ် တစ်ခုပြောမယ်ကွာ အမှားမပါရင်လည်း ညှောင်ခွင့်လွှတ်ပါ။ ပြီးရင် စိတ်လည်း မဆိုးကြဘိနဲ့”

ရွေ့လ စကားက အေးမြသို့ ဦးတည်စိတ်ဖြာ မြစိမ်း၏ မျက်လုံးလေး မြှားဝိုင်းသွားရတော့သည်။ သည်စကားက ဆန်းသည် လေ။

“မြစိမ်းရောင် ဆိုတဲ့ ရတနာဆိုင်ထဲက ကျုပ်ရဲ့ရှယ်ယာ ပိစိလေးကို ထုတ်ယူခွင့်ပြုပါလို့ ပြောချင်တာပဲ”

ရတနာဆိုင်ထဲမှာ ရွေ့လ ရှယ်ယာ နည်းပါသည်။ နည်းဆို ... ဇောက်တော်လေးကို နည်းတာပါ။ ရွေ့လဟာ နဂိုက အည်းက အေးမြတို့ မြစိမ်းတို့လောက် ချမ်းသာသူ မဟုတ်ပါ။ ချစ်ရာတိုက် (မြေကျယ်လှစေ) တစ်လုံး၊ ကားညှိညှိတစ်စီးပိုင် လျက် စားနိုင် သောက်နိုင်ရုံ ရှိတာဖြစ်၏။ တစ်ဦးတည်းသမီး ဆိုလေ့ ... မိဘက အချမ်းသာကြီးထဲက မဟုတ်ပါ။ တစ်နည်း ပြောရလျှင် တစ်ဦးတည်းသမီးမို့သာ ခွဲဝေစရာ မရှိသည်မို့ ဤမျှ ခိုင်ဆိုင်ခွင့်လေး ရထားတာပင်။

လက်ရှိ ပိုင်ဆိုင်မှုလေးကိုသာ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ သုံးလေးယောက်ရှိလို့ သုံးလေးစု ခွဲယူရခဲ့သော် ... ရွေ့လမှာ အိမ် ခိုင်ဆိုင်ပိုင်ကလေးတောင် ရှိနိုင်ဖို့ မလွယ်နိုင်သည့် အနေအထား ဝါ။

“ဟယ် ... ရွေ့လရယ်၊ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ တစ်ခုခု ကို အသုံးလိုလို့လား”

“ကျုပ် ... နိုင်ငံခြားသွားဖို့အတွက် သုံးစွဲရမှာမို့ပါ။ မေမေ တို့ ဖေဖေတို့ လက်ထဲလည်း နည်းနည်းထည့်ခဲ့ချင်တယ်။ လူကြီးဆိုတော့ လက်ထဲမှာ ရွေ့ထုပ်ကလေးမှ ပိုက်မထား ရရင် စိတ်အားငယ်တယ်”

“အို ... ဘာလို့သွားရမှာလဲ၊ ရှင် ... လခနည်းနည်း တိုး ယူလိုက်ပါလား”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထွက်သည့် ရတနာဆိုင်မှာ လကုန်လျှင် သူတို့သုံးယောက်လုံး လခတစ်ခု သတ်မှတ်ကာ ထုတ်ယူကြပါသည်။ အရင်းအနှီးပေါ် အချိုးကျ အမြတ်ခွဲဝေမှုက ခြောက်လမှ တစ်ကြိမ် ပြုလုပ်သည်။ အရင်းအနှီး များသူက အမြတ်များများရပြီး ရှယ်ယာနည်းသူက အမြတ်နည်းနည်းခံရသည်မို့ ငွေလ ရရှိသော အကျိုးအမြတ်ဟာ သိပ်ကြီးများမြား ထူထပ် မဟုတ်ပါ။ သို့မေမဲ့ ... အဲသည်အမြတ်ထုပ် သေးသေးလေးတို့မင် ငွေလ ထုတ်ယူရသည်။ အေးမြနှင့် မြစိမ်းတို့က သူတို့ရသည့် အမြတ်ကို မထုတ်တော့ဘဲ အရင်းအမြစ် ပြန်ထည့်သည်မို့ သူတို့ရှယ်ယာတွေက ကြာလေးများလေး၊ ငွေလရဲ့ ရှယ်ယာဟာ မျက်နှာငယ်စွာ၊ မတိုးမပွား အေးမြ ငယ်မြိ ရှိလေပင်။

“အေးဟယ် ... ငွေလရယ် ... ရှင်သွားတော့ ရှင်မိဘနှစ်ပါး ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ အသက်တွေလည်း ကြီးပြီ”

ငွေလတို့က စာရင်းကိုင် မျိုးရိုးလို ဆိုရမှာပင်။ အဖေ စာရင်းကိုင်၊ အမေ စာရင်းကိုင်၊ ငွေလလည်း စာရင်းကိုင်။ အဖေရော အမေပါ ဌာနဆိုင်ရာတွေမှာ စာရင်းကိုင်တို့ စာရင်းကိုင်ချုပ်တို့ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မို့ အလုပ်လက်ရှိတုန်းက ဝင်ငွေလခကောင်းခဲ့ကြသည်မို့သာ၊ ခုလို တိုက်ပိုင် ကားပိုင်ကလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရတာ။ အငြိမ်းစား ကိုယ်စီယူကြပြီဆိုတော့ အငြိမ်းစားလစာလေးတွေပဲ ဝင်ငွေအနေနှင့် ရှိကြတာပင်။

“ကျုပ် ... ဟိုကနေ ပို့မယ်”

“ရှင်က အလုပ်ရမှာ သေချာနေလို့လား၊ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ စာရင်းကိုင်ပဲလား”

“စာရင်းကိုင် ဆိုတဲ့ နာမည်လောက် အဆင့်အတန်း မမြင့်ပါဘူး၊ စာရင်းအင်းတော့ လုပ်ရမယ်။ အဲဒီက သာသနာပြု ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ... အဲဒီကျောင်းအတွက် ထရပ်စ် Trust အဖွဲ့ရှိတယ်၊ အဲဒီ စာရင်းအင်း လုပ်ရမယ်၊ အဲဒီကျောင်းမှာက ...

“မြန်မာပြည်ကနေပြီး M-A သွားတက်နေတဲ့ ဦးဝဋ္ဋင်းတချို့ ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ဖေဖေ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်က ရောက်နေတာ ကြာပြီ။ ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေး၊ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စ အကုန်ပေးတာ၊ အဲဒါတွေလုပ်ရတယ် ...

“မြန်မာတချို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဆွမ်းကျွေးတော့ ဘာတွေ လုပ်ချင်ရင် ချက်မြှောက်ပေးတဲ့အဖွဲ့ ရှိတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့မှာကျတော့ မိန်းမတွေ ပါတယ်။ ကျောင်းအကွက် ရန်ခုံတွေနဲ့ ပြန်သုံးရတဲ့ အသေးစိတ်စာရင်း ဘာညာ ... လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ”

“ရှင်ဘကြီးက မှာတာပေါ့”

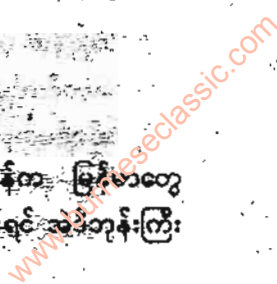
“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုမှာ နေဖို့ရမယ်၊ စားစရိတ် ငြိမ်းမယ်၊ ပြီးတော့ လခရမယ်”

“အယ်မှာလဲ”

“ယူကေ”

“လန်ဒန်လား”

“အောက်ကန်ပို့ဒ်မှာ၊ တချို့ လန်ဒန်က မြန်မာတွေ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်ချင်လို့ အိမ်ပင့်ချင်ရင် အဲဒီဘုန်းကြီး

ကျောင်းကို ပုန်းလွှမ်းဆက်ပြီး သံဃာဘယ်နပါး ကြွတ်ပေါ့၊ ပင့်လိုက်ရင် ... ဘုန်းကြီးတွေက ရထားစီးပြီး သူတို့ဘာသာသူတို့ လာကြတယ်”

“သွားမပင့်ရဘူးလား”

“သွားပင့်နေရင် အသွားအပြန် ကားစီးချိန်နဲ့တင် သုံးနာရီလောက်ကုန်မှာ၊ ဘုန်းကြီးက ရထားနဲ့ပဲ ... သူ့ဘာသာကြွလာရင် ရထားစရိတ်ကလည်း နည်းတော့ မနည်းတော့၊ မယ့်ငါးပေါင်လောက် ကျတယ်တဲ့၊ အဲဒါ အလှူဖြင့်က ဘာဝန်ယူပေါ့၊ ပြီးရင် ဆွမ်းကပ်၊ ဘုန်းကြီးက သူ့ဘာသာပဲ ပြန်ကြွသွားတာပဲတဲ့”

“ရှင် ... အဲဒီမှာ ကြာမှာပေါ့”

“မပြောစာတ်သေးဘူး၊ အဆင်ပြေသလောက်ပဲ၊ ကျွန်ုပ်ိုက်ဆံစုချင်တယ်။ နေ့စဉ် စားဖို့ စရိတ်ငြိမ်းဆိုတော့ ရတဲ့လခ အသားတင်ပဲ။ ငွေဘယ်လောက်ကြာကြာ စုနိုင်မလဲဆိုတာလည်း ... မေမေတို့ ဖေဖေတို့ ကျန်းမာရေးပေါ့မူတည်တယ် ...”

“ခုချိန်မှာ ဖေဖေရော မေမေပါ၊ ရောဂါကြီးကြီးစားမား ဘာမှမရှိကြသေးဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဖေးမနိုင်ကြသေးတယ်။ တစ်ယောက်နေကောင်းလို့မှ တစ်ယောက်က မပြုစုနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ် ပြန်လာရမှာပေါ့”

“ကြာမဲ့ပဲ”

“အနည်းဆုံးတော့ သုံးလေးနှစ်ပေါ့”

“ကွယ် ... ငွေလရယ်၊ မသွားပါနဲ့လို့ တားချင်လိုက်တာ”

မြစိမ်းက မျက်နှာခွမ်းခွမ်းနှင့် ပြောရှာ၏။

“ဟိုက စပွန်ဆာပို့မယ်ပေါ့”

“ပို့မှာ ... လမ်းစရိတ်ရော ဘာညာအကုန်၊ ဒီမှာ ပါ့စ်ပို့တ် လုပ်ဖို့ လေယာဉ်လက်မှတ် ... ဗီစာဝင်ဖို့ အားလုံးပေါ့”

“ရှင်ရှယ်ယာကို မထုတ်ဘဲ ထားလို့ရရင် ထားခဲ့ပါလား၊ အမြတ်ခွဲတော့ ကျုပ်တို့ သွားပို့လို့ ရတာပဲ”

“ရှင်အေးမြ ... ညည်းက ယောက်ျားယူပြီးရင် ... ဒီရတနာဆိုင်ကို ထွက်ဦးမှာလား”

“ထွက်မှာ ... ထွက်မှာ”

မြစိမ်း မျက်နှာလေး ... ကွက်ခနဲ မဲကျ၏။ ချက်

မြန်ပြင်ရသည်။ သူများတကာ လက်ထပ်မည့်သူကို မြစိမ်း စကျေမနပ် ဖြစ်နေရတာ၊ မကောင်းပါ။ ထွင်နိုင်ထွန်းမှာ သာတာကလွဲလို့ တခြားပြောစရာအပြစ် မရှိချေ။ မြစိမ်း မနှုတ်ကျတော့ ... မချမ်းသာတာကိုပဲ အပြစ်ဟု သတ်မှတ်ပါသည်။ ကိုကျော်မျိုးဝင်းဟာ ရိုးသားကြီးစား ... ဆိုသော၊ မချမ်းသာည့် လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ကိုကျော်မျိုးဝင်းနှင့် မမမြရွေးတို့ ကြားမှာ ခိုင်မြဲဖွယ် အချစ်မရှိ ဖြစ်ထွန်းပြီးမှ အဲဒီအိမ်ထောင်ကို တည်ဆောက်ကြရတာပဲ။

အေးမြနှင့် ထွန်နိုင်ထွန်းတို့ ကြားမှာတော့ နိဗ္ဗာန်အချစ်အုတ်မြစ်ကြီးနှင့်ဆိုပဲ။ မြစ်စိမ်းက အဲသည်အုတ်မြစ်ပဲ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်ရတာပါ။ ထွန်နိုင်ထွန်းဟာ ဘယ်တော့အေးမြနှင့် လမ်းခွဲပြီး၊ ရှိပစ္စည်းတစ်ဝက် ခွဲရလမလဲ ... ဆိုတာ သံသယမကင်းနိုင်ချေ။ ယောက်ျား ... ဆိုသည် လူတန်းစားတော့ မမမြေ့ အဖြစ်နှင့်ပင် နားလည်ဖို့ လုံလောက်သူအဖြစ် သည်။ ခဲအိုတစ်ယောက်နှင့်ပင် ... ဘယ်လိုမှ ယုံကြည် စိတ်ချနိုင်စရာ မရှိကြောင်း ခိုင်လုံသက်သေ ရရှိနေတော့သည်။

“ရှင်အမျိုးသားကို ရှင်အဖေ ကုမ္မဏီမှာပဲ အပြန်ပေးရမှာဆိုတော့ ... ရှင်က ဒီရတနာဆိုင်ကို ထွက်မှာ ထွက်မှာ ... ပြောပေမပေါ့” ... ဟု နှိပ်ကွပ်လိုက်ချင်စိတ်ရှိ အသည်းယားလှတော့၏။

“ဒါပေမဲ့ကွာ ... ဖေဖေတို့ မေမေတို့က လူကြီးတွေအဖေတစ်ခုခုဆို ... ကျန်းမာရေးအတွက် ငွေလိုပြီ ဆိုပါအောင် လက်ထဲမှာ ပိုက်ထားတဲ့ ငွေထုပ်ကလေးမှ မရှိရင် အသွားဆီ လိုက်အကူအညီ တောင်းရမလဲပေါ့လေ ...

“ကျုပ်ရှိရင်တော့ ကျုပ်က ကြံနိုင် ဖန်နိုင်မယ်လေ လူကြီးတွေဆိုတော့ ငွေထုပ်ကလေး ပိုက်ထားရမှ စိတ်ချလုံခြုံမှု ရတယ်တဲ့။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့က အဲဒီလို မြစ်စေ့ချင်တယ်”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘယ်တားလို့ ကောင်းပါလေ မလဲနော်။

“အေးမြ ... တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ထုတ်ပေးဖို့ မလိုဘူးနော်၊ လေးငါးခါ ခွဲပေးလည်း ဖြစ်တယ်”

“ငွေလရယ်” ... ထွက်ပြီဆိုမှတော့၊ ရှင်မိဘတွေ အားရှိအောင် ကျုပ် တစ်ချိတည်းပဲ အမ်းပါမယ်။ မြစ်စိမ်း ... ရှင်အမ်းချင်စိတ်ရှိရင် ခွဲယူလို့ ရတယ်နော်”

“မမမြေ့ ယူချင်မလား မသိဘူး”

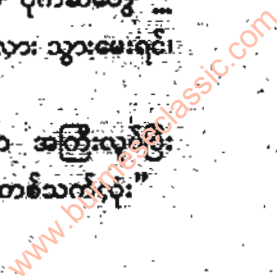
“မြစ်တယ်လေ ... ယူချင်မယူပါ။ ရှင်တို့ မယူရင်တော့ ကျုပ်ပဲ ငွေလကို အမ်းလိုက်မယ်။ မမမြေ့က ဆိုင်လိုက်ထွက်ဖို့ စိတ်ပါရင်လည်း ငွေလ နေရာမှာ ဝင်လိုရတယ်”

“သေချာတယ် ... မထွက်ဖြစ်ဘူး။ လောကကြီးမှာ မမမြေ့လောက် အိပ်ကုပ်တာ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဘယ်မှလဲ မသွား မလာဘူး။ သူ အိမ် သူ ရာမှာ အပျော်ဆုံးတဲ့။ သူ အိပ်တောင်မှ သူ အခန်းကလေးတဲ့။ သူ အခန်းလေးထဲက သူ အိပ်ရာပေါ်မှာ ...

“သူကြိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်နေရတဲ့ စည်းစိမ်ကို အမက်မောဆုံးတဲ့။ ဆားနဲ့ပဲ စားရ စားရ လောဘနည်း သလောဂက် ရောင့်ရဲတယ်တဲ့။ ခုဆို ... ပိုတောင် အပြင်မထွက်ဖြစ်တော့ဘူး။ ဟိုလူပြန်အမ်းခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ... လက်ထဲပိုက်ပြီး ငွေသေနေလို့ ယူချင်မလား သွားပေးရင် မြစ်စိမ်း သဘောလို့ ပြောမှာ”

“ဒီအစ်မတစ်ယောက်ကိုတော့ ကိုယ်က အကြီးလုပ်ပြီး ဦးဆောင်ရတော့မယ် ထင်တယ်နော်၊ တစ်သက်လုံး”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

ပြောရင်းက ကျော်မျိုးဝင်း အပေါ် ရွံရှာနာကြည့်
 စိတ်တွေ ထကြွသောင်းကျန်းလာပြန်၏။ တစ်ဆက်တည်း
 မြင်မိသည်က "မင်းအံ့ထူး"။ သူ့ကို မုနီးလည်း မုနီးပါရဲ့။
 အမြင်လည်း ကတ်ပါရဲ့။ ကျော်မျိုးဝင်းနှင့် အတူလိုက်ပါ အတူ
 ဆောင်ခဲ့သူမို့ နာကြည်းစိတ်နှင့် အခဲမကြေလည်း ဖြစ်မိပါရဲ့။
 ပြီးတော့ ... သူဟာ ကိုယ့်အတွေးတွေကို စိုးမိုးခြယ်လှယ်ခြင်း
 ခံနေရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို စိတ်လည်းပျက်မိပါရဲ့။ သူ့အတွက်
 ကိုယ့်ရဲ့ အိပ်ပျက်ညတွေကို နှမြောတသစ္စာ သူ့ကို စိတ်ဆိုး
 လည်း နေမိပါသေးရဲ့။

ရှင် ဘယ်လိုလှလဲ မင်းအံ့ထူးရယ်။
 တော်ရုံ စိုးမိုးပါ။

* * *

ငွေလရဲ့ကိစ္စတွေက လျင်မြန်စွာ ပြီးမြောက်သွားရ
 ညည်းထွင်ထွင်နီနီထွန်းနန်း အေးမြတို့ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲမှာ ငွေလ မရှိ
 တော့ပါ။

အရမ်းရောင့်မာသည့် အေးမြကို ကြည့်ရင်း၊ မြစိမ်း
 သနားနေမိသည်။ သူများတကာ မင်္ဂလာယူနေသည့် အချိန်
 မြစိမ်းက မပျော်နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ အေးမြကို သနားနေမိ
 သည်။ ထွင်နီနီထွန်းလည်း ပျော်တော့ ပျော်တာပေမဲ့ အေးမြ
 အပျော်ကိုတော့ မမိနိုင်ပါ။ အေးမြ ခမျာ ထွင်နီနီထွန်းကို ခြေမ
 ညှိင်မီ လက်မကိုင်မီ ဆိုသလောက်ကို ပျာယာခတ်စွာ ချစ်ရှာ၏။

"ညည်းကလည်း လွန်လိုက်တာ။ အဲဒီလောက် သည်းပြ
 နေရင် ဟိုကရောင့်တတ်လိမ့်မယ်"

"ထွင်" "ထွင်" နှင့် နှုတ်ဖျားမချ အကဲပါလွန်း
 နေသည့် အေးမြကို မျက်စောင်းထိုး၍ မုနီးမိတော့၏။

"သည်းလိုသာ ရောင့်တက်ကြေးဆိုရင် ... ငါလည်းရောင့်
 ထက်ဖို့ ရှိတာပဲ"

“ဟိုက ညည်းလောက် မသည်းပါဘူးနော်”

“ဒါတော့ ... ကျုပ်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာလေး။ ရှက်ဖြူဆင်ခြင်တာပေါ့။ နှစ်ယောက်တည်းကျတော့ ဘယ်လောက် အလိုလိုက် သည်းသည်းလုပ်သလဲ ဆိုတာ ညည်းမှ မသိဘဲ။ ဘယ်လောက် ဆတ်ဆတ်တုန် ချစ်ပြသလဲဆိုတာ ညည်းမှ မသိဘဲ အပျိုကြီးမရဲ့”

“အောင်မယ် ... အောင်မယ် ... အစိတ်ပြည့်ဖို့တောင် နှစ်နှစ် သုံးနှစ် လိုသေးတယ်။ အပျိုကြီးစာရင်းမဝင်သေးဘူး ညည်းသာ ရည်းစားထားစောပြီး ယောက်ျားယူ စောတာ”

“နောက်တောင် ကျနေပြီ သိလား”

“နားကလောပါတီ။ ကျုပ်ညီမသာဆို ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီ။ ဟိုကဖြင့် အေးအေး။ ညည်းကို ကြွေပြတာလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေါင်”

“ကြွေရှာပါတယ်ဟယ် ... ငါ ရှောင်ပင်သွားရင် ရှိသမျှ အထုပ်တွေ သူပဲ ဆွဲတယ်။ သူက ကြေးအိုးကြိုက်တယ်။ ငါက လက်သုပ်စုံ ကြိုက်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားရင် သူက လက်သုပ်စုံ လိုက်စားတာချည်းပဲ။ သူ့အကြိုက်နဲ့ ကျုပ်အကြိုက်နဲ့ မတူညီဘဲ ကွဲပြားနေရင် ...”

“သူ့အကြိုက်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကျုပ်အကြိုက်ကို လိုက်တာချည်းပဲ။ သူ့နဲ့တွေ့တိုင်းလည်း ... တစ်နေ့ မပြတ်စေရဘူး။ တကယ် ... နေ့တိုင်း လက်ဆောင်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ... ပန်းလေးတစ်ပွင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခါတလေ ကျတော့ အရုပ်ပေါက်စလေး။ ကုန်တိုက်တွေ သွားရင်

တွေ့လို့တဲ့ ပန်းအိုးပေါက်စလေးတွေလည်း ဝယ်ဝယ်လာတယ်”

ငွေကုန်ကြေးကျ မများလိုက်တာနော် ... ဟု တွေးတာ အမှတ်မပေးနိုင်အောင်ပင်။ နည်းနည်းနဲ့ ကျကျခိုင်းနေတာ လေဖန်ပစ်ချင်၏။

“တစ်ခါကဆို ... ကျုပ်ဖက်ကြောတွေတက်လို့ ခေါင်းကို နှိုးနေမိတာ ... ဖက်ကြောတက်လား ဆိုပြီး ဆွဲမေးမလို့ လက်ကြိုးလာတာ ... မနည်းဟိုးခိုင်းရတယ်။ လက်မှမထပ်ရသေးတာ ဟိုကိုင် ဒီကိုင် မကြိုက်ဘူး ဆိုတော့ ချက်နာငယ်လေးနဲ့ ... သူက စေတနာသန်သန်ပါတဲ့။ အခွင့်အရေးသမား မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ တောင်းပန်လိုက်တာ ...”

“နေတာ ထိုင်တာလည်း သိပ်စည်းကမ်း ရှိမိတယ်။ တယုတယလေးတွေသာ သိပ်လုပ်စားတာ။ လိမ္မော်သီး တစ်လုံးစားမလို့ ရှေ့မှာ ချလိုက်တာနဲ့ သူပဲယူပြီး အခွံခွား အမှေးသင်၊ အမြွှာခွဲ၊ အစေ့ထုတ်ပြီးမှ လိမ္မော်မြွှာလေးကို အဆင်သင့် ကော့ကော့လေး လုပ်ပေးလိုက်တယ် ...”

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ ပါးစပ်ထဲ လာခွံ့မယ် မထင်ပါနဲ့။ အဲဒါမျိုးကျတော့ သိပ်စည်းကမ်းရှိတယ်။ ပန်းကန်ပြားလေး ထဲမှာပဲ စိထည့်ပေးတာ။ တိုက် အားနာလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါတွေဟာ လုပ်ခြင်းလုတ်ရင် အေးမြ လုပ်ရမှာ တွေ့ လုပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူးလို့ ဟုတ်တယ်လေ ... ဒါ မိန်းမသား အလုပ်မှလား”

“ဘာပြောလဲ ... ဘာလို့ လုပ်ပေးတာတဲ့လဲ”

“သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် ... အေးမြ အလုပ် ... ဘာတာမှ မရှိစေရဘူးတဲ့။ ဝေယျာဝစ္စ မှန်သမျှ သူချည်းလုပ်တဲ့။ မိဘနဲ့တူတူ မနေဘဲ ခွဲနေရင်တောင်၊ အိမ်မှထွက်အားလုံး ... အိမ်မှာ အလုပ်သမားပြတ်ရင် ... သူချည်းလုပ်မယ်တဲ့၊ လုပ်လည်း လုပ်တတ်တယ်တဲ့ ...”

“သူတို့အိမ်မှာ တစ်ခါတလေ အိမ်ဖော်ပြတ်တဲ့ အခါ များများလည်း မထားနိုင်တော့လေ၊ တစ်ယောက်မရှိလဲ တစ်ယောက်ကျန်တယ်၊ နှစ်ယောက်ကျန်တယ် ဆိုတာမျိုး မရှိတာ၊ တစ်ယောက် ပြန်သွားရင်၊ အိမ်ဖော်ပြတ်တာပဲ အဲဒီအခါကျ ... သူက အမေနဲ့ ဝိုင်းလုပ်ပေးနေကျတဲ့ ...”

“အမေတုန်းကလည်း ကူညီခဲ့တယ်ဆိုတော့ အေးမြ ကျလည်း ကူညီဖို့ လုံးဝဝန်မလေးဘူးတဲ့။ သူ့အမေ ပင်ပန်းမှာ စိုးသလို အေးမြ ပင်ပန်းမှာလည်း စိုးတယ်တဲ့ ကားပေါ်တက်တော့မယ် ဆိုရင်လည်း သူတံခါးဖွင့်ပေးမှ တက်ရတယ်၊ ဆင်းကာနီးကျရင်လည်း သူ တံခါးဖွင့်ပေးမှ ဆင်းရတယ်”

“ရှင်တို့အိမ်မှာ ရှင့်အဖေက ရှင့်အမေကို အဲဒါမျိုးတွေ လုပ်ပေးလား”

“ဟင့်အင်း ... ဝေးလိုက်တာ။ လုပ်ပေးဖို့ နေနေသဘာ အခိုင်းထုလွန်းလို့ မေမေနဲ့ တကျက်ကျက်”

အိမ်မှာလည်း မေမေက မေမေနဲ့ တကျက်ကျက် ဖြစ်တိုင်း၊ ဖေဖေ အခိုင်းတွေလို့၊ ဖေဖေ ဟင်းအချွေးများလို့ ...

စသည်၊ စသည် ... ဖေဖေ ယောက်ျားအခွင့်အရေးတွေ ယူပြီး ဘုရင်ကြီးတစ်ဆူလို့ မင်းမူလွန်းလို့ ဖြစ်ရတာချည်း။

“ထွဋ်တို့အိမ်မှာလည်း ထွဋ်အဖေနဲ့ အမေဟာ တကျက်ကျက်ပဲတဲ့။ ထွဋ်အဖေက အခိုင်းထုပြီး ကိုယ်တိုင် ဘာမှ မလုပ်လိုတဲ့။ အဲဒီသင်ခန်းစာယူပြီး သူ့အလှည့်ကျရင် ချစ်သူကို ဘာမှမခိုင်းဘဲ အလှကြည့်ထားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာတဲ့”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် အလွန်အင်မတန် ကံကောင်းသော မိန်းမလို့ ဂုဏ်ယူပြီး ပျော်ရွှင်နေတယ်ပေါ့”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ရှင့်အလှည့်ကျရင်လည်း ပျော်ရမှာပါ”

“အို ... ဘာဆိုလဲ”

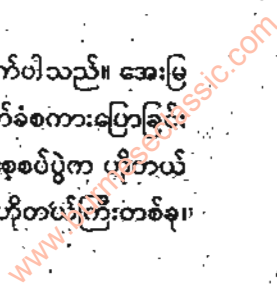
“ရှင်ကိုချစ်တဲ့သူဟာ ထွဋ်လိုပဲ မိန်းမသားဦးစားပေးစနစ်နဲ့ အချစ်လွန်မေတ္တာသမားပဲ ဖြစ်မှာ”

“ဪ ... ကျုပ်က ဘယ်သူနဲ့ ကြိုက်ရမှာမို့ ရှင်က ဓာတ်သိ ဖေဒင်ဟောနေတာလဲ”

“ဒါတော့ ... ခုခေတ်က မိန်းမသားဦးစားပေးဆိုတော့ ... ဒီလိုပဲ တွေးကြည့်တာ”

တဟင်းဟင်း ရယ်နေသည့် အေးမြကိုကြည့်ကာ အမြင်ကတ်စိတ်တောင် ဖြစ်ရတော့သည်။

အဲသည်ပွဲသို့ မင်းအံ့ တက်ရောက်ပါသည်။ အေးမြတို့အိမ်မှာပဲ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်ကို လက်ခံစကားပြောခြင်းဖြစ်၏။ အေးမြတို့ အနေအထားနှင့်ဆိုလျှင် စေ့စပ်ပွဲက ဟိုဘယ်ဘက်တစ်ခု၊ စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ပွဲက ဟိုဘယ်ဘက်တစ်ခု။

မင်္ဂလာညွှန်ပွဲက ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု ပြီးတော့ မင်္ဂလာဦးဆွမ်း
ကျွေး ... ဟူ၍ ဒီဇာနည်ကြီး ဟိုတယ်ကြီးလေးခုမှာ ခြိမ်းခြံခဲ့သံသယ
ကျင်းပပြီး မင်္ဂလာဦး ဆွမ်းကျွေးမှာ မင်္ဂလာဦးဒါနအဖြစ် ပုံအော
၍ လှူဒါန်းဦးမှာ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ... အေးမြက သတို့သား
လောင်းကို ညှာတာတာ ဖြစ်နိုင်၏။ အေးမြတို့ အိမ်မှာ လက်ခံ
စကားပြောသည် ဆိုတော့ အေးမြတို့ကပဲ၊ ကြွရောက်လာသည့်
ပရိသတ်တို့ကို တည်ခင်းညွှန် ကျွေးမွေးရပါသည်။

မြစ်မီးက အေးမြနားမှာ အဖော်အဖြစ် နေပေးရပါ
သည်။ စကားစမြည်တွေ ပြောဆိုပြီးစီး ... သတို့သားလောင်း
ဘက်မှ ဆွေမျိုးသားချင်းများက သတို့သမီးလောင်းလျာကလေး
ကို ချီးမွမ်းကြ၊ ချစ်ပြုကြ၊ ယောက်ျားလေးဘက်က ဆွေမျိုးတွေ
ကြားထဲ၊ အေးမြ မြုပ်သွားတော့မှ မြစ်မီး နားခွင့်ရတော့သည်။
မြစ်မီး ... ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့၏။ အေးမြတို့ခြံက မြစ်မီးတို့ခြံထက်
ပိုကျယ်ပါသည်။ မြစ်မီးတို့ ခြံပင်လျှင် ဧကတစ်မတ်ကျော်ကျော်၊
သုံးမူးလောက် ရှိသည်။ အေးမြတို့ခြံကျတော့ ဧကငါးမူးတောင်
က၊ ပါမလား မသိ။ ခြံထဲမှာ အရိပ်ကောင်းသည် သစ်ပင်ကြီးတွေ
ရှိသလို၊ နေရောင်ခြည်အောက်မှာ အကာအကွယ် မရှိ၊ နေကြိုက်
ပန်းပင်တွေကလည်း အမျိုးအစား စုံလင်သလောက် အရောင်အသွေး
စုံလင်၏။

စင်ဆောက်၊ ပိုက်ကွန်အုပ်၍ စိုက်ပျိုးထားသော
သစ်ခွမျိုးစုံက စင်အမိုးထက်ဆီမှ သစ်သားခြင်းကလေးများဖြင့်
တွဲလွဲကျစေလျက်၊ အဲသည်အောက်မှာ သစ်ခွထက်တောင် နေပို
ကြောက်သေးသည့် ပိန်းပန်းအိုးတွေကလည်း လှမူလှ၊ ပန်းခင်း

အား ပန်းခင်းတွေကို တစ်ဝင်းပြီးတော့မှ အရိပ်ကောင်း အပင်
ကြီးများဆီသို့ ရောက်၏။ အချို့အပင်ကြီးများအောက်ခြေတွင်
အိုင်ခုံအဖြစ် သစ်သားတန်း ပတ်လည်ရိုက်ထားတာတွေရှိ၏။
မြစ်မီးက အဲသည်ခုံတန်းတစ်ခုပေါ် ထိုင်ချသည်။

လတ်ဆတ်လေနှင့် အေးမြခြင်းတို့က မြစ်မီးကို
အောင်ပြေစေ၏။ ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်း၏ စေ့စပ်ပွဲမို့
မြစ်မီး ပျော်ပါသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ... ထွင်နိုင်ထွန်းဟာ
ဘယ်တိုင် မပြည့်စုံသူမို့ အလျှံပယ် သူဌေးမလေး အေးမြကို အရ
အိုင်လေသလား ... ဟူသည့် သံသယသောက၊ ကလည်း ပြင်းထန်
အပျော်နှင့် သောကတို့ ဗိုလ်လုပွဲမှာ အရုံးအနိုင် မရှိ၊ သရေ
အပျော်မျိုး ဖြစ်ရတော့ ရင်ခွင်သည် အားပြိုင်ရာ ကြမ်းခင်းသဖွယ်
သည်။

“ပန့်ကလေး”

ရုတ်တရက် ခေါ်သံကြောင့် လန့်ဖျစ် လှည့်ကြည့်
ကြ၏။ အသံတစ်ခုခု ကြားလိုက်လိုသာ ရုတ်တရက် လှည့်လိုက်
အမဲ ကိုယ့်ကို ခေါ်မှန်းတောင် နားထဲမှာ မသေချာ။

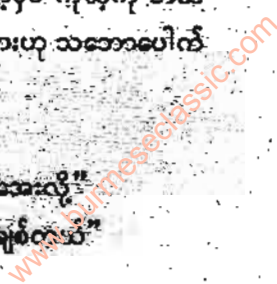
“ပန့်ကလေး”

ဒုတိယတစ်ခွန်းကို ကြားတော့မှပဲ ကိုယ့်ကို ဘယ်
သူ့မှ မခေါ်သည့် နာမည်နှင့် ခေါ်လိုက်ပါလားဟု သဘောပေါက်
တော့သည်။

“ပင်ပန်းသွားလို့လား”

“မပင်ပန်းပါဘူး၊ ဒီနေရာလေးက အေးလို့”

“ပန့်ကလေးကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ်”

ရုတ်တရက် အလဲထိုး ခံလိုက်ရသလို၊ နင့်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားရသည်။ မခင်မခိုင် ... အဆက်အစပ်မရှိ စကားကို ဆိုပေမဲ့၊ ဒါဟာ ချစ်ရေးဆိုတာတော့ ချစ်ရေးဆိုတာပဲ ဖြစ်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မင်းအံ့”

ချက်ချင်း ခြန်ပြောနိုင်သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြင့် တင်ချိုးကျူးဆဲမှာပဲ ရင်ထဲမှာ ပရမ်းပတာ လှိုက်ခါနေတာထိ ငြင်းမရချေ။

“ကျွန်တော် ချစ်တယ် ဆိုတာကို မယုံတာလား။”

“အဲဒါကိုလည်း မယုံဘူး၊ ယုံတယ်ဆိုရင်တောင် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ ယတိပြတ် ငြင်းပါတယ်”

“နေရာမှ ထသွားလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိပါသေးသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ မရွေ့ဖြစ်ချေ။”

“ဟာ ... ဖန့်ကလေးရယ်၊ ရက်စက်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်ပဲ မုန်းသလား။ မမမြရွေး ကိစ္စမှာ ကျွန်တော် အပြစ်မရှိပါဘူး ဖန့်ကလေးရယ်။ ပွဲကြမ်းမသွားစေဖို့နဲ့ မမမြရွေး ပစ်စလက်ခတ် လုပ်ထားမှုကြောင့် မနစ်နာသင့်ဘဲ နစ်နာမှာ စိုးတာလည်း ပါပါတယ် ...”

“အဲဒီဝံ့နန်းက ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သူ့ဘက်သားမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်စေချင်တဲ့ အနေနဲ့ အကူအညီ တောင်းခံရလို့၊ အစ်ကို ကျော်မျိုးဝင်းကလည်း ကုန်းကြောင်းလျှောက်ဝင်ရရင် မမိုက်ဘူး၊ ကားလိုတယ် အဖော်လိုတယ်၊ အဲဒီမှာ ... နေရာတကာ စပ်စပ် စပ်စပ် ပါတတ်တဲ့ ကျွန်တော် ... ကန့်လန့် ကန့်လန့် ပါလာတာ ...”

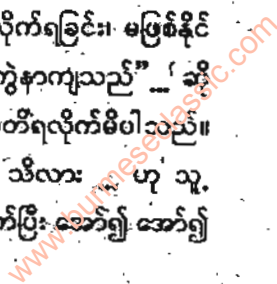
“နားလည်ပေးပါ ဖန့်ကလေးရယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကို သိပ်မုန်းနေတာလား၊ ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

“ပထမအချက်က ... ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ကျွန်မ မေတ္တာမထားချင်တော့တာပဲ”

တည်ငြိမ်မှု တစ်ခုကို ဇွတ်ဖန်တီးရယူလိုက်နိုင်ပါသည်။ အပြင်ပန်းက တည်ငြိမ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မုန်တိုင်းမွှေဆဲ။ အပြင်တစ်မျိုး အထဲတစ်မျိုးဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားမှုနှစ်ခုကြားမှာ ဟန်ဆောင်ရသည်ဖို့ ပင်မန်းလှပါသည်။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မေတ္တာမထားချင်တော့ပါ ... ဟုပြောလိုက်ခြင်းဟာ၊ တကယ်တော့ ခံစားချက် အမှန်ပါ။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မေတ္တာမထားချင်တော့တာသာ ဖြစ်လျက်၊ မေတ္တာမထားတော့တာ မဟုတ်ပါ။ မေတ္တာက သူ့ဘာသာ အလိုအလျောက် ထားမိသွားခဲ့ပြီဆိုတာကို ရှက်စိတ်နာနှင့်အတူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခန့်ခံရပါမည်။

“ခုတိယအချက်က ... ရှင်ကိုဆို ... ပိုကြောက်မိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ... ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မင်းအံ့”

ပိုကြောက်တာလည်း အမှန်ပါ။ ကြောက်မိတဲ့အတွက် အချစ်ကို အကြောက်က ဖုံးလွှမ်းခံလိုက်ရခြင်း၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု ဇွတ်ငြင်းရခြင်းတို့ကြောင့် “ရင်ကွဲနာကျသည်” ... ဆိုသော ပုံပြင်တွေထဲမှ ခံစားချက်ကို သတိရလိုက်မိပါသည်။ မင်းအံ့ ... ကျွန်မ ရင်ကွဲနာ ကျရပြီ။ ရှင် သိလား ... ဟု သူ့စာစ်ကိုယ်လုံးကို ထုထောင်းရိုက်ပုတ် နှိပ်စက်ပြီး အော်၍ အော်၍

ပြောချင်၏။ ငို၍ ငို၍ ပြောချင်၏။ မျက်ရည်သည်... မြစ်မီး မပိုင်နိုင်သည့် အရာတွေထဲမှာ ရှေ့ဆုံးက ပါဝင်၏။ အတန်တန် ထိန်းသည့်ကြားမှ အိမ်နဲ့ ပိုင်းသည်။

“ဖန့်ကလေးရယ် ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ ဟာ”

မင်းအံ့ ... မြစ်မီးရှေ့ မြေကြီးပေါ်မှာ ဒူးထောက် လိုက်တော့သည်။ တွင်တွင်ငဲ့နေသည့် မြစ်မီးကို မော့ကြည့်လျက် မျက်ဝန်းချင်းဆုံဖို့ ကြိုးစားသည်။ မြစ်မီး မျက်နှာကို မော့လိုက် ၏။ ဘေးနားမှာ ချထားသည့် လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲ ထုတ်ယူလျက် မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက် ကို တို့သူတံလိုက်တော့သည်။

“ဟာ ... ဖန့်ကလေး မျက်ရည်မကျပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ချင်ရိုက်ပါ”

“ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေမှာ မျက်ရည်ဟာ အဖော်ပါ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့အခါ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြစ်တဲ့အခါ၊ အဆမတန် ဒေါသထွက်ရတဲ့အခါ ... ပြင်းထန်တဲ့ ခံစားမှု အရှိန်တိုင်းမှာ မျက်ရည်သက်သေ ရှိတတ်ပါတယ်။ အခု ကျွန်မ ငိုတာမဟုတ်ပါဘူး ...

“ဇော်ကားခံရလေခြင်းရယ်လို့ ပေါက်ကွဲတဲ့ ခံစားမှု ကြောင့် မျက်ရည်ကျတာပါ”

“ဖန့်ကလေး ... ကျွန်တော် မဇော်ကားရပါလား ဖန့်ကလေးရယ်၊ ကျွန်တော် ဘာပြောမိလို့လဲ”

“အခု ... ကျွန်မကို ပြောတဲ့ စကားမျိုး ... ရှင် ... ငွေလ ကိုလည်း ပြောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ငွေလ မရှိမှ ကျွန်မ ဘက် လှည့်လာခြင်းဟာလည်း ဇော်ကားခြင်း တစ်မျိုးပဲ။ ဒါ ... ကျွန်မက ပထမလူ ဖြစ်ချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ် ဘူး”

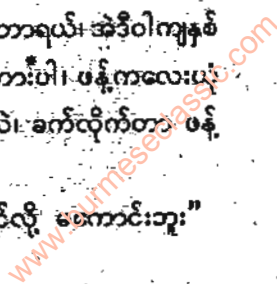
“ဖန့်ကလေးရယ် ... ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ ဖန့်ကလေး ကလွဲရင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်တယ်လို့ မပြောဖူးပါ ဘူး။ ငွေလကိုလည်း မပြောခဲ့ပါဘူး၊ တရင်းတန်း ရှိတာ ကတော့၊ ငွေလ... ကျွန်တော့်ကို စိတ်နှာနေတဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခင်မင်တာပါ”

“မင်းအံ့ ... ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်တယ်လို့ မပြောဖူး ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်မ လုံးဝအယုံအကြည် မရှိဘူး။ ရှင်ဟာ လိမ်ညာဖို့လည်း ဝန်မလေးတဲ့သူပဲ”

“ထိုးနှက်ချက် ပြင်းထန်လိုက်တာ ဖန့်ကလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ်သုံးနှစ် အတွင်းမှာ ပြောခဲ့သမျှ စကားတွေ အားလုံးဟာ အလိမ်အညာတွေချည်းပဲ ဆိုရင် တောင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်တယ်လို့ မပြောခဲ့ဖူး ဘူး ဆိုတာရယ် ...

“ဖန့်ကလေးကို ချစ်တယ်ဆိုတာရယ်၊ အဲဒီဝါကျနှစ် ခြောင်းကတော့ မှန်သောသစ္စာစကားပါ။ ဖန့်ကလေးယုံ အောင် ကျွန်တော် ဘာလုစပ်ပြုရမလဲ၊ ခက်လိုက်တာ ဖန့် ကလေးရယ်”

“ကျွန်မရှေ့က ထပါတော့၊ လူမြင်လို့ မကောင်းဘူး”

မင်းအံ့ မတ်တတ်ထရပ်၏။

“ဖန့်ကလေး ... ချစ်တယ် မချစ်ဘူး ဆိုတာကတော့ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်၊ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးပါ။ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်နေပေမဲ့ ဖန့်ကလေး ပြန်ချစ်ချင်မှ ချစ်မှာပေါ့။ အဲဒါ ဖန့်ကလေးရဲ့ အခွင့်အရေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော် ဖန့်ကလေးကို မစော်ကားဘူး ...

“စော်ကား မော်ကား ပြောဆိုလိုစိတ် လုံးဝမရှိဘူး။ ချစ်တယ်လို့ ပြောမိတာ၊ စော်ကားတယ်လို့ သတ်မှတ်စရာ လား ဖန့်ကလေးရယ်။ ပြီးတော့ ... ကျွန်တော် ... ခုချိန် ထိ ဘယ်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုမှ ချစ်တယ်လို့ မပြောဖူးသေးတာလည်း အမှန်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပထမဆုံး ချစ်မိသူဟာ ဖန့်ကလေးပါ ...

“ကျွန်တော် ရည်းစားမထားခဲ့ဖူးတာဟာ၊ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် သိက္ခာမြင့်အောင် တကူးတက ထိန်းသိန်း ထားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်ထဲကကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်မိတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတာ၊ ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုကို မဖြစ်ထွန်းခဲ့တာ ...

“ဖန့်ကလေးကိုတွေ့မှ ရုတ်တရက်ကြီး ပေါက်ကွဲ ချစ်မိသွားတာ၊ ဖန့်ကလေးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို ပြန်မချစ်ရင်လည်း နေပါ။ မမမြရွေးတို့ အစ်ကိုမျိုးကျော်ဝင်းတို့ ကိစ္စထဲမှာ ဝင်ပါခဲ့မိတာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ အဲဒီအတွက် သိပ်မုန်းနေတယ် ဆိုရင် တောင်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ...

“ကျွန်တော် ... ဖန့်ကလေးကို ချစ်ခွင့်မရရင်တော့မိမှ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလို ဖန့်ကလေးနားမှာ ရှိနေခွင့် ရချင် ပါတယ်။ ဖန့်ကလေး လိုအပ်ရင် အကူအညီ ပေးချင်တယ်။ ခိုင်းရင်လုပ်ပေးချင်တယ်။ ဖန့်ကလေးရယ် ... ကျွန်တော့်ကို အလစားကောင်လို့ အထင်သေးချင်လည်းသေးပါ ...

“ကျွန်တော် ... ဖန့်ကလေးနားမှာ ရစ်ဝံ ရစ်ဝံနဲ့ ရှိနေခွင့်တော့ ပေးပါ။ သခင်မ မျက်နှာကို မော်ဖူးနေချင် တဲ့ အိမ်တော်ပါ။ ကျွန်ရင်းဘဝကို ရောက်ချင်လည်းရောက် တော့။ ကျွန်တော်လည်း မာနရှိတဲ့ လူသားပါ။ ယောက်ျား ပါ။ ဒီလောက် အောက်ကျနေကံကျခံတဲ့ စကားမျိုးကို ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖူးဘူး ...

“ဘယ်တုန်းကမှ မာနနဲ့ သိက္ခာကို ချခဲ့တဲ့ကောင် လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဖန့်ကလေး စွပ်စွဲချင်တဲ့ ကောင်မ လေးတွေ ... ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စွပ်စွပ်ထွေးထွေး အမြဲရှိနေတာဟာ၊ သူတို့ကသာ လာရောက်ပတ်သက်နေ ကြတာ၊ ကျွန်တော်က တကူးတက သွားရောက် ပတ်သက် ရတာမျိုး။ ဖန့်ကလေးကလွဲပြီး တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ...

“မြစိမ်းရောင်ကို နေ့တိုင်းလို ရောက်ပြီး ငပေါ ငကြောင် လာလုပ်နေရတာဟာလည်း ဖန့်ကလေး တစ် မျက်နှာတည်းကြောင့်ပါ။ ဖန့်ကလေးရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကျွန်တော့်မာနနဲ့ ကျွန်တော့်အတ္တတွေ အကုန် လုံး သွန်ချပေးခဲ့ပါတယ်။ ဖန့်ကလေး စိတ်တိုင်းကျ အထင်သေးပါတော့ ...

“နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေမှာလည်း မြစ်စိမ်းရောင်
မှာ ငပေါ ငကြောင် တစ်ကောင်ဟာ အခစားရောက်နေ
ဦးမှာပါပဲ။ ဒါကို ... ကျွန်တော် ... ဝင့်ကြွေးလိုတောင်
မသတ်မှတ်ရုံကိပ်ပဲ ယျော်ယျော်ရွှင်ရွှင် လာရောက်ပတ်သော်
နေမိဦးမှာပါပဲ။ ဒီနေ့တော့ ... ကျွန်တော် ပြန်ပြီ ...

“ကျွန်တော် ... ဘယ်သူ့နဲ့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်နိုင်
တဲ့ ခွန်အား မရှိတော့လို့ပါ။ စိတ်ဆိုးတာလည်း မဟုတ်
ဘူး။ ဖန့်ကလေးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ငြိုငြင်စိတ်ကလေး
တောင် မမွေးနိုင်တဲ့ ... ကျွန်တော် ... အလှကားကောင်
နှစ်ပြားမတန်ယောက်ျားပါဗျာ”

ဝါကျရှည်ကြီးတွေ တစ်ဝကြီးပြောပြီး ကျောခိုင်း
ထွက်သွားသူ၏ ကျောပြင်ကို မြစ်စိမ်း လိုက်ငေးကြည့်နေမိတော့
၏။ လေတိုက်သည်မို့ သစ်ပင်ကြီးများ ယိမ်းထိုးလျက် သစ်ရွက်
ခတ်သံတွေကို မြစ်စိမ်း နားထဲမှာ ... ဖန့်ကလေး၊ ဖန့်ကလေး ...
ဟု ကြားနေမိသည်။

တင်းထားသမျှ မာနတွေ ဝေါခနဲ ကျလေ၏။
နောက်မှ ပြေးလိုက်ကာ သူ့ကို ဆွဲလှည့်လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ပစ်လိုက်ချင်၏။ သူ့ရှေ့ မြေပြင်မှာ ဒူးထောက်လျက် သူ့မျက်နှာ
ကို မော်ဖူးချင်သည်။

“ကျွန်မပိုင်တဲ့ မာနနဲ့ ကျွန်မရဲ့အတ္တ၊ ကျွန်မရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အကုန်လုံး ရှင်ခြေဖျားရှေ့ မြေပြင်ပေါ်မှာ လာ
ချပေးတာပါ မင်းအံ့ရယ်” ... ဟု ပြောလိုက်ချင်၏။

သို့ပေမဲ့ ... လူက ငြိမ်သက်လျက်သာ ရှိတော့သည်။
... ခွန်သည် မုန်တိုင်း ကျရောက်သည်မို့ ပရမ်းပတာ ကြေကွဲ
လှည့်စဉ်ကုန်သကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ ဒီလူတစ်ယောက်ကို မချစ်မိ
တောင် ကြုံကြုံခံ ခွဲတင်းနေသည့် ကိုယ့်မာနကို ကိုယ်မုန်းသည်။
... အတေးကြီးစွာ နာကြည်းနေမိသည့် ကိုယ့်စိတ်ဓာတ်ကို
ကိုယ်မုန်းသည်။ ချစ်တတ်သူ လူတစ်ယောက်၏ အချစ်ကို ချစ်မိ
ခြင်းဖြင့် မခံယူနိုင်သော ကိုယ့်ရဲ့ မာဆတ်ဆတ် နှလုံးသားကို
ကိုယ်မုန်းသည်။ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံးသည် မုန်းတီးဖွယ် ပစ္စည်းတွေ
... ချည်း တည်ဆောက်ထားသလို ဖြစ်၏။ သူ့ကို သိပ်ချစ်သွား
မိပါလျက်၊ မယုံကြည်နိုင်သော၊ မယုံရဲသော၊ မုန်းမျက်နှာကြည်း
သော ခွန်အားတွေက ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကျစ်ကျစ်ထုပ်လျက်
... နှစ်နှစ်နှစ်၏။ အဲသည် ခွန်အားတွေမှ ရန်းကန်လွတ်မြောက်
နိုင်စွမ်း ရချင်စမ်းပါဘိ။

တန်ခိုးရှင် တစ်ဦးဦးနှင့်သာ ကြုံဆုံခွင့် ရပါလျှင် ...
... မုန်းခွန်အားများကို ဖယ်ရှားပေးတော်မူပါ ... ဟု ဝပ်တား
... သွင်း ဆုတောင်းလိုက်ချင်ပါသေးသည်။

* * *

အပျော်ရည်တို့ဖြင့် ရွန်းလက်နေသည့် အေးမြ
... ကြီးက မြင်ပြင်းကတ်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။
“ထွင့်ကလေး ...”

တစ်မနက်လုံး ထွင်အကြောင်းတွေကိုနားငြီးသည် ထိ-သည်းခံနားထောင်ပေးပြီးပြီ။ ဒါနှင့်လည်း ... ပြောသည်မှာ က. ပြောလိုမဝသေး။

“ရှင်အေးမြ ... ဒီနေ့အဖို့ရာမှာ အဲဒီ ထွင်အကြောင်းက ပြောလို့ ကုန်ဦးမှာလား”

“မနေ့က ညနေက ဘုရားတူတူသွားတဲ့ အကြောင်း မပြောရသေးလို့ပါ”

“ဘုရားသွားတာ ဘာမှမဆန်းဘူး၊ ဘာလဲ ... ရှင့်ကို အလိုလိုက်တာ အလိုက်သိတာတွေက ဘုရားသွားတော့ လည်း ပြောစရာ မကုန်သေးဘူးလား၊ ဘုရားပေါ်တစ် တော့ ရှင့်ဖိနပ်ကိုရော ကိုင်ပေးသေးလား”

“အို ... မဟုတ်က ဟုတ်က။ ဖိနပ်တွေက ကားထဲမှာ ထားခဲ့တာပါ။ မထားခဲ့လည်း ကျုပ်ကသာ သူ့ဖိနပ်ကို ကိုင်ပေးမှာပါ။ အဲဒါကြီးတော့လည်း ဘယ်ခွင့်ပြုပါ့မလဲ”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ... ထွင်က ...”

“တော်ပြီ ... လို့ ပြောနေတယ် အေးမြရယ်။ ထွင်ဆိုတာ သာ ပူတတ်ရင်၊ ကျုပ်နားရွက်တွေ မီးထတောက်နေပြီ။ ရှင့်အတွက် ကော်ပီတစ်အိုးကို လျှပ်စစ်နဲ့ ကျွဲစရာမလိုဘူး။ ကျုပ်နားရွက်ပေါ်တင်ပြီး ကျိုရုံပဲ”

“ရှင်က ကိုယ်ချင်းမှ မစာတာ”

“စာစရာမှ မရှိတာ၊ မစာနိုင်ဘူးပေါ့”

“အမယ် ... ရှင်နဲ့ မင်းအံ့နဲ့ ခြံထဲမှာ အကြာကြီး စကား တွေ ပြောနေကြတာ ကျုပ် သိပါတယ်နော်”

“ပြော ... ဘာဖြစ်လဲ၊ စကားပဲ ပြောတာပေါ့”

“ကျုပ်ကို ထွင်က ပြောပြီးသား”

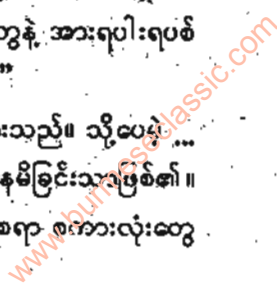
“လာပြန်ပလား ... ဒီထွင်”

“ထွင်နဲ့ လာပေမဲ့ ပြောမှာက မင်းအံ့ အကြောင်း။ ထွင် က ပြောတယ်။ မင်းအံ့ တစ်ကောင် ရေလည်ဆွေးကြော တဲ့။ အေးမြ သူငယ်ချင်းက မင်းအံ့ကို မချစ်ရုံတင်မက ဘူး၊ မုန်းကို မုန်းနေတာတဲ့။ မင်းအံ့ ဒီတစ်ခါလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး တဲ့။ မျက်ခွက်ဆိုတဲ့အတိုင်း၊ မင်းအံ့မျက်နှာဟာ ...

“ခွက်စုတ်တစ်ခုလို စုတ်ပြတ်သတ်ပြီး ပြန်သွားလေ ရဲ့တဲ့။ အေးမြ သူငယ်ချင်းက ပက်ပက်စက်စက် ပြော လွှတ်လိုက်ပုံ ရတယ်တဲ့။ အဲဒီ မြစ်မ်းဖန်ကလည်း အသည်း မာလိုက်တာတဲ့။ အဲဒါ ... အဲဒါ ပြောမလို့၊ ဒါကျတော့ နားထောင်နေတယ်၊ တော်တော့လို့ မပြောဘူး ...

“ရှင့်ကို မနေ့က ဖွင့်ပြောသွားသလား၊ ရှင်က မင်းအံ့ကို နာလောက်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ အားရပါးရပစ် ပေါက်လွှတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

မြစ်မ်း မျက်နှာလေး ငုံ့ကျသွားသည်။ သို့ပေမဲ့ ... ထွင်နဲ့ ဘေးနားဆီ ခပ်ငိုက်ငိုက် ကြည့်နေမိခြင်းသာဖြစ်၏။ နယ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးလာသည့်နှို ပြောစရာ စကားလုံးတွေ

ပျောက်ဆုံးကုန်၏။ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင် ပျက်စီးယိုယွင်းသွားရသည့် ကိုယ့်ပုံစံကို ကိုယ်စိတ်ဆိုးမပါသည်။

“ရှင်ကြည့်ရတာ ... လုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက်ရလို့ ကျေးအားရနေတဲ့ သူနဲ့လည်း မတူပါလား။”

“လုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက်ရတယ်လို့ ဆိုရအောင် ... တူက ... မင်းအံ့ ချစ်ရေးဆိုလာပါစေလို့ ထိုင်ဆုတောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူက ချစ်တယ် ပြောလာရင် သူ ဆာဆတ်ခါ နာသွားအောင် စကားလုံးတွေနဲ့ ထိုးနှက်လို့ မယ်ဆိုပြီး ထိုင်စောင့်နေတဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ။”

“ထွင့်က ...”

ပြောပြီး ... စကားမဆက်ဘဲ အေးမြရယ်စံထွင့်နှင့် ဝါကျတိုင်းကို စရမှ ဝါကျတစ်ကြောင်း ပြည့်စုံဖြစ်ထွေရတော့သည်။

“ရှင်ကို မင်းအံ့က အရမ်းချစ်တယ်လို့ ထွင့်က ပြောတာ ကျုပ် အရမ်းအံ့သြသွားသေးတယ်။ သိလား။”

မြစိမ်း ... လှစ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်ထင်တာက၊ မင်းအံ့ ဒီကိုလာနေတာ ငွေလဆီ လာတယ် ထင်နေတာ။ ငွေလနဲ့ ရင်းနှီးတယ်။ စကားတွေပြောကြ၊ ရယ်မောကြ၊ တစ်တလေ လက်တွေ့ပါပြီး ထုံကြ နက်ကြတာတောင် ရှိတာ ရှင်နဲ့က စကားသုံးခွန်းပြည့်ရင် ရန်စောင်ပြီ။ ခနဲ ဒါပေမဲ့ ... ရှင်ကချည်း ဖြစ်တာပါ။ မင်းအံ့ကကျတော့

“ရန်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ရန်ရှောင်တဲ့ အနေနဲ့ စကားကို ထိန်းပြောတဲ့ပုံစံမျိုး၊ ကျုပ်က အဲဒီလောက်ပဲ အကဲခတ်မိတာ။ ရှင်ကိုမှ ရှင်ကိုဆိုတော့ ... အရမ်းအံ့သြသွားတယ်။ သိလား။”

ဟိုတုန်းက စကားတော်တော်နည်းခဲ့သည့် အေးမြက ခုတော့ စကားများသူချည်း ဖြစ်နေတော့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်ရောက်လာပြီးသည်နှင့် အဲသည် အချစ်က ဝါကျတွေကို ဖန်ဆင်းပေးသည် ထင်ပါရဲ့။

“ထွင့် ပြောတော့ ... မင်းအံ့ ရှင်ကို တာတယ်အရမ်းချစ်တာတဲ့။ အဲဒီကောင် ... သေကောင်ပေါင်းလဲ ဆိုလိုတောင် ကျုပ် ရယ်ရသေးတယ်။”

မြစိမ်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ကော်ဖီထဖျော်တော့သည်။

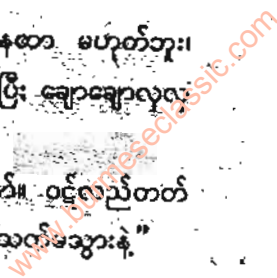
“ကျွန်တော့်ဖို့ တစ်ခွက်ပိုဖျော်ပါလို့ မပြောတော့ဘူးနော်၊ ပိုတယ်မှလား။”

အသံက အရင်ရောက်ပြီးမှ လူက ဝင်လာသည်။

“ထွင့်ကို ဘယ်မှာထားခဲ့လဲ”

“အေးမြ လူကို စောင့် ... ထိန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုလောက်ဆို ... ဝိုလ်ချုပ်ဈေးထဲသွားပြီး ချောချောလှလှ လေးတွေ ငမ်းချင်ငမ်းနေမှာပေါ့။”

“သူများကြားမှာ ကုန်းမတိုက်ပါနဲ့နော်။ ဝင်လည်တတ်တယ်။ ကိုယ့်အလှည့်ကျမှ စုတ်ပြတ်သက်မသွားနဲ့။”

“စုတ်ပြတ်သတ်ပြီး နေပါပြီ။ ဒီထက် ပိုစုတ်ရရင် တစ်စီး လွင့်ဖို့ပဲ ရှိတယ်”

မင်းအံ့က အေးမြ စားပွဲကျေနပ်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။
“မြစိမ်းရောင်ကို တစ်နေ့ မရောက်ရင် တစ်နှစ် အသက် တိုတယ်။ အဲဒါကြောင့် အသက်ရှည်အောင်လာ ... လာရေတာ။ မြစိမ်း ... ကျွန်တော်နဲ့ ခေါ်တယ်မှလား။ စကား ပြောမှာနော်”

ခါတိုင်းလို ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်းကလေးတွေ လုပ်ပေး သူ့ဟာသမှာ သူ မပျော်ဝင်နိုင်တာ အသိသာကြီး ဖြစ်နေသည်။
“မခေါ်ရအောင် ... ကလေးတွေမှ မဟုတ်တာ မင်းအံ့ ရယ်”

“ဒီဝါကျလေးလောက် ပြန်ရတာကပဲ မဟာကံထူးရှင်ကြီး ဖြစ်ပါပြီ။ ငွေလဲကို သတိရတယ်။ ငွေလဲ ရှိရင် သူ့ဘာသာ ပြော သူ့ဘာသာရယ်နဲ့ ပွဲစည်တယ်”

“မေးရဦးမယ် မင်းအံ့။ ရှင်နဲ့ ငွေလဲ ... ငွေလဲ နိုင်ငံခြား မသွားခင်လေးနားမှာ ရန်ဖြစ် စိတ်ကောက်ကြသေးတယ် မှလား။ ရှင် ... ငွေလဲကို ဘာသွားစလို့လဲ”

အေးမြ မေးခွန်းကို မြစိမ်း စိတ်ဝင်စားသွားမိစိ သည်။ အဲဒါကို ... သူ နည်းနည်းလေးမှ သတိမထားမိလိုက်တာ မင်းအံ့ လာတိုင်း ငွေလဲနှင့် ရယ်မောပြောဆို ထုနှက်ရိုက်ပုတ် နေကြတာချည်းပဲ မြင်၏။

“နောက် ... သွားကားနီးလေးကျမှ အရင်လို ပြန်ဖြစ်သွား တာ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အေးမြ ထင်တာပါ”

“အမြင်ရှင် အမြင်။ ငွေလဲ ရှင်ကို နည်းနည်းပါးပါး စိတ် ဆိုးတာလား။ နည်းနည်းတော့ တန်းသွားတာ အမှန်ပဲ။ ငွေလဲက အရမ်းသဘောကောင်းတော့ တော်ရဲ့ စိတ်ဆိုး ထတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငွေလဲလိုလူ စိတ်ဆိုးအောင်ပြော တယ် ဆိုရင်၊ ရှင်စကားက တော်တော်ဆိုးလို့ပဲ”

“မဆိုးမိဘူး၊ စကားကောင်းပါ”
“စကားကောင်းဆိုရင် ဘာလဲ”

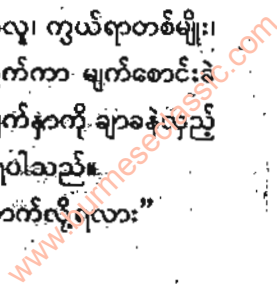
“မပြောချင်ဘူးဗျာ။ အေးမြ ... သူတစ်ပါး ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကို အရမ်းစပ်စုတယ်လို့ ထွင်နိုင်နဲ့ တိုင်မယ်”
“ထွင်က ... အေးမြ ဘာပြောပြော၊ ဘာလုပ်လုပ် အမြဲ ထောက်ခံအားပေး သဘောကျနေတာပဲဟာ”

“အားကျတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အတွဲ”
“အားကျရင် ကြိုးစားပေါ့”

“ဝီရိယအကျိုးဆိုတာ အခါခပ်သိမ်း မပိပြင်ဘူးဗျာ၊ ကံ ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ မြစိမ်းရေ ... ကော်ဖီရပြီလား”

မြစိမ်းက ကော်ဖီကရားနှင့်အတူ ပန်းကန်သုံးလုံး ပါ လာချ၏။ ခုတော့ ... မြစိမ်းတုံ့။ မနေ့ကတော့ ... ဖန်က လေးတုံ့။ တော်တော် ဗလောင်းဗလဲ နိုင်တဲ့လူ၊ ကွယ်ရာတစ်မျိုး၊ ရှေ့တင်တစ်မျိုးနဲ့ဟု ဒေါသချိုချိုလေး ထွက်ကာ မျက်စောင်းခဲ ပစ်လိုက်မိတာ၊ လူမိမှာစိုးသည့်အတွက်၊ မျက်နှာကို ချာခနဲလှည့် ကာ ချောင်းဆိုးချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ရပါသည်။

“အေးမြ ... ကျွန်တော် အရင်သောက်လို့ရလား”

“ရပါတယ်... ပူတော့ ပူမှာပေါ့”

“မထူးပါဘူး၊ ရင်ထဲမှာလည်း ပူနေတာ”

ကောက်ဖိကို ပန်းကန်ထဲသို့ သူ့ဘာသာ ငဲ့သောက်ရင်း မြစ်မီးကို ခိုးခိုးကြည့်နေတာ၊ မြစ်မီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မဟုတ်ကြား၊ မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းမှာ ပုံရိပ်ထင်ပါသည်။ ဆိုင်ကို ရောက်ကာစနှင့်တောင် မတူတော့ဘဲ သူ့ရောက်လာမှ (အေးမြက သူ့အကြောင်း ပြောပြချိန်လောက်ကတည်းက စတင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်) ခေါင်းထဲမှာ ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် လူတကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသလို ခံစားရ၏။ မင်းအံ့နှင့် စကားစမြည်ပြောချင်စိတ် ဖြစ်မိသည်မို့ စားပွဲမှာ လာထိုင်သည်။

“ကျွန်တော်က ... မြစ်မီး ခေါ်မှ ခေါ်ပါ့မလားလို့”

“ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အင်းလေ ... လူကြီးချင်း ချစ်တယ်ပြောတာပဲဟာ”

“ဟာ ... အေးမြ”

အေးမြက ဝင်ပြောလိုက်သည်မို့ မင်းအံ့က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပုံနှင့် ထ...အော်သည်။ မြစ်မီးက ရှက်ပြီးလေးတစ်ချက်ပဲ ပွင့်ပြီး စိတ်မဆိုးမိ ရှိချေ၏။

“မစပေါနဲ့ဗျာ ... သူငယ်ချင်းပေါင်းဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးလေးပါ ဆုံးရှုံးသွားပါဦးမယ်”

“မင်းအံ့ ဒီလိုကြောက်တတ်ပုံနဲ့တော့ အိမ်ထောင်ရက်သားများကျရင် ... ဘယ်သူနဲ့ပဲကျကျ ... မိန်းမကြောက်ကြီးဖြစ်မှာပဲ”

“ထွင်နိုင် သူငယ်ချင်းလေ။ တူတူတေ့”

“ထွင်က ကျွန်မကို ကြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်လို့ အလိုလိုက်တာ”

“ကျွန်တော်က ကြောက်တယ်ဗျာ။ ကဲ ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြောက်တာ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

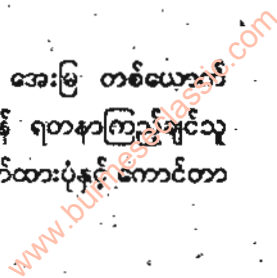
ဘိုဘိုဟန် သီချင်းထဲ သူ့စာသားသွင်းပြီး အော်ဟစ်ဆိုနေပြန်သည်မို့ အေးမြက တစ်ခါရယ်သည်။ အေးမြဟာ ပြောရဲ့ ဆိုရဲ့၊ နှုတ်ရဲ့၊ အရယ်များ၊ စကားများ ဖြစ်လာတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ပြောင်းလဲသွားတာ သိသာသည်။ အဲသည် ပြောင်းလဲချက်ဟာ ကောင်းရဲ့လားလည်း မသိပါ။ မြစ်မီးက အေးမြကို ကြည့်၍ ပြုံးနေဖြစ်၏။ အဲသည် အချိန်မှာ ဆိုင်ထဲသို့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်တပြည့်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဝင်လာ၏။

“ကြွပါ ... ကြည့်ပါ၊ ဘာကြည့်ချင်လဲ မသိဘူးနော်”

အေးမြ ရုတ်တရက် ထ၍ကြိုဆို၏။ ဤစကားလုံးကတော့ အေးမြရော မြစ်မီးပါ နှုတ်သွက်ပြီးသား စကားလုံးဖြစ်၏။ မြစ်မီးကပါ ထရပ်လိုက်သည့်အခါမှာ အေးမြ မြစ်မီးကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ရတယ် ... မြစ်မီး”

နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အေးမြ တစ်ယောက်တည်း နိုင်ပါသည်။ အေးမြက ... ခုချိန် ရတနာကြည့်ချင်သူ လာလျှင် သူပဲ ထပြုရလိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပုံနှင့် ကောင်တာရှေ့သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

“ဖန့်ကလေး”

မြစိမ်း မျက်နှာကြောလျော့ကာ ရယ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်မို့ မင်းအံ့က အရဲစွန့် ခေါ်လိုက်၏။

“အားလုံးက မြစိမ်းပဲ ခေါ်ပါတယ် မင်းအံ့ရယ်”

“ကျွန်တော်ကမှ အများနဲ့ မတူချင်တာ”

“ဖန့်ကလေးလို့ ခေါ်ရတာ နည်းနည်းမထောင့်ဘူးလား မြစိမ်း ဆိုတာက ရှော့ရှော့ရှူရှူ ထွက်တယ်”

“ဘယ်လောက် ဖင်ပန်း ခက်ခဲတာမှတ်လို့။ ခေါ်မယ်နော် ဖန့်ကလေး။ ဒီလိုလေ ... လူရှေ့ သူရှေ့ မခေါ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်တည်းရှိရင် ခေါ်မယ်၊ ဖန့်ကလေး ရှက်မှာစိုးလို့ပါ”

“ရှင်က နာမည်ကို ခေါ်တာတောင် လူရှေ့တစ်မျိုး လူကွယ်ရာတစ်မျိုးဆိုရင် ရှင်စိတ် ရှင်ဆန္ဒရဲ့ ခံစားချက်တွေ ဟာလည်း လူရှေ့သူရှေ့တစ်မျိုး၊ လူကွယ်ရာတစ်မျိုး ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့”

“မပြောတတ်ဘူး၊ တခြားဟာတွေတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ဖန့်ကလေးကို ချစ်တာကျတော့ လူရှေ့ရော လူကွယ်ရာရော တူတူပဲ။ အခု ထအော်လိုက်ရမလား၊ ဖန့်ကလေးကို အရမ်းချစ်တယ်လို့၊ ဆိုင်ပြင်ထွက်ပြီး လမ်းမပေါ်မှာအော် ဆိုလည်း ဖြစ်တယ်”

“ရှင်ကို အရူးထင်ကြမှာပေါ့ ကြားတဲ့သူတွေက”
“ထင်ပစေလေ။ လူတိုင်းဟာ အချစ်နဲ့ ရူးသွပ်ကြတာပဲ။ အချစ်မှာ မရူးသွပ်တဲ့သူ ရှိလား။ ရှိရင် ထွက်နဲ့”

“ထိုင်ရှိခိုးမလို့လား”

“ရဲသွင်းပြီး ပြစားမလို့၊ ထူးဆန်းလှသား အဖြစ်နဲ့။ ဘယ်လိုလဲ၊ အော်လိုက်ရတော့မလား”

မြစိမ်းက ပေါ့မေ့ပါးပါးလေး ရယ်ဖြစ်လိုက်၏။

အေးမြ စေ့စပ်ပွဲနေ့က ခံစားချက်နှင့် မတူဘဲ၊ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးခြင်းမျှနေ၏။ အဲသည်နေ့က မင်းအံ့ ပြောခဲ့သည့် စကားတွေကို ခြေကျမှ ယုံကြည်ချင်သလို ဖြစ်၏။ မင်းအံ့ အပေါ် မမှန်းနိုင်ပါဘဲ နာကြည်းထားမိသည့် ခွန်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်ကုန်သည်။ အမင် ကြိုးစားတာ မဟုတ်ဘဲ အလိုအလျှောက် ဖြစ်ပျက်ကြတာ နဲ့ ဆုတောင်းတွေလည်း ပြည့်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ တန်ခိုးရှင် အစ်ဦးက ကူညီဖန်တီးပေးပြီထင်၏။

“ဖန့်ကလေး”

“အဲဒီလိုခေါ်ခွင့် မပေးသေးဘူးလေ”

“ဒါဖြင့် ... အခု ခွင့်တောင်းပြီ။ ဖန့်ကလေး ခေါ်ခွင့်ပြုပါ။

အရင်တောင်းဆိုထားတာတွေကို ဖြည်းဖြည်းမှ ခွင့်ပြုပါ”

“ရှင်က ကိုယ်ကျိုး တော်တော်ရှာတတ်သားပဲ”

“ကိုယ်ကျိုးမှ ကိုယ်မရှာရင် ဘယ်သူရှာပေးမလဲ၊ ဖန့်ကလေး ရှာပေးမလား”

“ခေါ်ခွင့် မကျသေးပါဘူးဆို”

“ခွင့်ပြုပေးပါ ခင်ဗျာ”

မင်းအံ့လည်း ပိုပျော်လာပုံ ရပါသည်။ သူကတော့

အေးမြ စေ့စပ်ပွဲနေ့မှာ တစ်မျက်နှာလုံး စုတ်ပြတ်သတ် ကျသွားခဲ့သည်မှလွဲ၍ အမြဲလိုလို ပျော်ရွှင်နေတတ်သူပဲ ဖြစ်၏။

“ကျွန်မမေးတာ မှန်မှန်ဖြေရင် ခေါ်ခွင့်ပြုမယ်”

“ဖန့်ကလေးကို ဘယ်တုန်းကမှ မညာဖူးဘူး”

“ဒါဆိုဖြေတော့ ... ကျွန်မကတော့ သတိမထားမိခဲ့ဘူး စောစောက အေးမြ ပြောမှ သိချင်စိတ် ဖြစ်သွားတာ၊ ရှင်နဲ့ ငွေလ ... နည်းနည်းပါးပါး မကျေမလည် ဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲလား”

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သူ နည်းနည်း တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်လို့ ထင်တယ်”

“နောက်တော့ ဘယ်လိုပြီးဆုံးသွားလဲ”

“သူ့ဘာသာ အလိုလို ကျေညက်သွားတာပဲ၊ ကျွန်တော် အထူးတလည် ဆောင်ရွက်ပြောဆို ပြုမူလိုက်ရတာ မရှိဘူး”

“အဲဒီအကြောင်းရင်းက ဘာလဲ”

မင်းအံ့ အသံ တိတ်သွားတော့သည်။

“ဟင် ... ငွေလ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတယ်လို့ ရှင်ထင်တယ် ဆိုရင် ... ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရှင် သိလား”

“ဖန့်ကလေး ... ကျွန်တော် မညာချင်ဘူး”

“မညာနဲ့ပေါ့”

“မဖြေချင်ဘူး”

“ဒါဆို ... မရိုးသားမှု တစ်ခုခု ဝါဝင်နေပြီ”

စမေးစဉ်က ဒီလောက်ကြီး မဟုတ်ပါ။ မင်းအံ့ အပေါ် အလိုလိုနေရင်း စိတ်ဖြေ၊ ယုံကြည်သွားမိသလို ခံစားချင် အကြောင့် ဗိုလ်ကျအနိုင်ယူလိုက်ချင်စိတ်ရယ်၊ မင်းအံ့ ... ငွေလ

စိတ်တယ်လို့ မပြောခဲ့ဘူး ဆိုတာ သေချာချင်တာရယ်ကြောင့် ... မြင်းပါ။ ခုကျမှ ... သိချင်စိတ် ပြင်းထန်လျက် မကျေနပ်၊ ကျေလည်၊ မယုံကြည်ချင်စိတ်တွေ ပြန်ဝင်လာရတော့သည်။ မင်းထံ ခံစားမှုကို ထိန်းသိမ်းဖို့ မကြိုးစားသည်မို့ မြစ်မ်း မျက်နှာ ထိန်တင်းလာ၏။

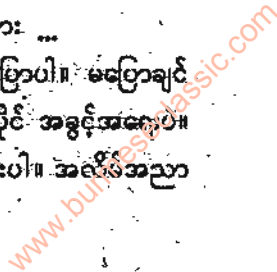
မင်းအံ့ ... တစ်ရံမလပ် ငေးမောနေသူမို့ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ ခုလေးတင် ရရှိလိုက်သေးသည့် အပျော်လေး ချောက်ဆုံးမှာ စိုးကြောက်လှပါတော့သည်။

“ကျွန်တော် ... အရိုးသားဆုံး စကားကို ပြောလို့ပါ ဖန့်ကလေးရယ်”

“အဲဒီ အရိုးသားဆုံး ဆိုတဲ့ ဝါကျဟာ တစ်ကြောင်းတည်း၊ တိုတိုလေးဆိုလည်း ကျွန်မ သိချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ရှင် ပြောချင်မှ ပြောပါ။ ကျွန်မအပေါ်မှာ ရှင် အရိုးသားဆုံးနဲ့ အပွင့်လင်းဆုံး ဆက်ဆံချင်တယ် ဆိုရင် ...

“ရှင် ရိုးသားပွင့်လင်းရမဲ့သူဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်ကလွဲပြီး သူစိမ်းမိန်းကလေး၊ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ဆိုရင် ... ရှင်ပြောသင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား။ ကျွန်မဆီမှာ ရှင်ဟာ ဘာတစ်ခုကိုမှ ထိန်ချန်လျှို့ဝှက် ထားဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ရှင်မထင်ဘူးလား ...

“ဒါပေမဲ့ ... ရှင်ပြောချင်မှ ပြောပါ။ မပြောချင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါ ... ရှင် ကိုယ်ပိုင် အခွင့်အရေးပဲ။ မပြောချင်ရင် မပြောပါရစေနဲ့လို့ ငြင်းပါ။ အလိမ်အညာ ဝါကျတွေကိုတော့ အစားမထိုးပါနဲ့”

မြစိမ်း လေသံက တော်တော်လေး မာလာသည်။ မျက်နှာထားက တင်းလာသည်။ မင်းအံ့ ငေးကြည့်လျက် သစ်ပြင်းမောက်ကို မတတ်သာစွာ ချ၏။

“မိန်းမသား တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပါ ဖန့်ကလေးရယ်”

“ကျွန်မကို အဲဒီနာမည် မခေါ်နဲ့”

“ကဲ ... ကျွန်တော် ပြောမယ်”

မင်းအံ့က ခိုပေါ်မှာ ကိုယ်ကို ပြင်ထိုင်၏။ လူထုရှေ့သို့ နည်းနည်းကောင်း၏။ ပြီးတော့ ... ခပ်တိုးတိုးပဲ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ... ဖန့်ကလေးကို ချစ်နေပြီလို့ ပြောလိုက်လို့ပါ”

“အိုး ... ဘာဆိုလဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဘာမှတော့ မဆိုဘူး”

“ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တာ၊ ငွေလကို ဘာဖြစ်လို့ သွားပြောစရာလိုသလဲ”

ငွေလက မင်းအံ့ကို မြစိမ်းနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ စတင်နောက်တာလေးတွေ ရှိ၏။ မြစိမ်းက ... ကိုယ့်အစုတ်ထုပ်ကြီး သူများဘက် မပို့နဲ့ ... ဟု မျက်စောင်းလေးချိ၍ ပြန်ပက်ဖူးသည်။

“သူက ... ရှင်ကို။ သိရဲ့လား။ ရှင်နဲ့သာ အမြဲတည့်တာ၊ ကျုပ်နဲ့က အမြဲရန်ဖြစ်တာ၊ ကျုပ်ကို လက်ညှိုးလာမထိုးနဲ့ ရှင်ဘက်ကို လက်ခံလယ်၊ လက်သူကြွယ်နဲ့ လက်သန်း သုံးချောင်းပူးကြီး ပြန်ထိုးနေတာ သိရဲ့လား” ... ဟု ကက်ကက်လန် လည်းတွေ့ဖူး၏။ အဲသည်အခါကျ ... ငွေလက ... ဘွားတေးအောင်

... စိတ်မဆိုးကြေး ... ဟု ပြောကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကလေး နေတတ်တာကို ပြန်သတိရ၏။

“ပြောလေ မင်းအံ့ ... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ သွားပြောရတာလဲ၊ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မထက်အရင်း ကြားလူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ သွားပြောရတာလဲ၊ ကျွန်မ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းစေချင်လို့လား။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ပတ်သက်နေတယ် ဆိုတာ ...

“ဒါကိုပြောတာလား၊ ကျွန်မ ကွယ်ရာမှာ ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စကားကို၊ ရှင် ... လူတကာကို လျှောက်ပြောနေတာပဲလား။ ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်အံ့သြသွားပြီ။ ရှင် ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ကျွန်မ လိုက်မမီတော့ သူ့”

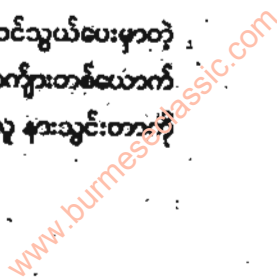
“ဖြည်းဖြည်း စိတ်ဆိုးပါ ဖန့်ကလေးရယ်”

“အဲဒီနာမည် မခေါ်နဲ့”

“မြစိမ်းရယ် ... ကျွန်တော် မပြောချင်ပဲ ပြောပြပါမယ်။ ကျွန်တော်က ငွေလကို ညှာလို့ပါ။ ကျွန်တော် ... မြစိမ်းကို ချစ်နေတယ် ဆိုတာ ငွေလ သိထားဖို့လိုပြီ ထင်လို့ပါ”

“ငွေလ သိတော့ ငွေလက ကျွန်မနဲ့ အောင်သွယ်ပေးမှာတဲ့လား၊ ကျွန်မလို မိန်းမသားက သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် အပေါ် ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းအတွက်၊ ကြားလူ နားသွင်းတာကို လက်ခံမဲ့ လူလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖန့်ကလေးရယ်”

“အဒီနာ့ဆည် မခေါ်နဲ့ဆို”

“မြစိမ်း ... သတိထားမိလားတော့ မသိဘူး၊ မြစိမ်း မိန်းမသားတွေ ... မွေးရာပါ တတ်လာတဲ့ ပညာထား အရွယ်ရောက် မိန်းမသားတစ်ယောက်မှာ ကိုယ့်ကို အသုချစ်နေလဲလို့ သိကြတယ်၊ အဲဒါ ... ကျွန်တော် ယောက်ျားတွေလည်း သိပါတယ် ...

“ယောက်ျားတွေက ပိုသိတယ်လို့တောင် ပြောရင် သေးတယ်။ ကျွန်တော် ပြောရင် မြစိမ်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ငွေလ ... ရှေ့ဆက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်မိမှာစိုးလို့၊ ကျွန်တော် ချစ်တာ မြစိမ်းမှန်း သူသိအောင် ပြောရတာပါ”

ဒေါ် ...။ ရင်ထဲမှာ မြည်ကျွေးမိခြင်းပါ။

ငွေလ ... မင်းအံ့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ မျှော်လင့်သည်ဟု ဘေးလူ ... မြစိမ်းလည်း ထင်ခဲ့တာပါပဲ။ ပြီးတော့ ငွေလနဲ့ အမြဲတမ်း နောက်ပြောင်ရယ်မော ထုရိုက်နေတဲ့ မင်း ဟာလည်း ငွေလကို ချစ်နေတယ်လို့လည်း ထင်ခဲ့တာပါပဲ။ နောက်သား ဘာမိတော့ ပွင့်လင်းကြမလဲရယ်လို့ စောင့်ကြည့်တဲ့ ပရိသတ်ထဲမှာ မြစိမ်း တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ အောင်တောင် ပါခဲ့သေးတာမိ မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ... ငွေလက အထင်တွေမှာ နေရင် နောင်တစ်ချိန်မှာ ပိုဆိုးမှာ စိုးတယ်။ မျက်နှာစရာကြီးတွေဖြစ်ပြီး ပြဿနာပိုကြီးထွားမှာစိုးလို့၊ ကျွန်တော် မြစိမ်းကို ချစ်နေတဲ့အကြောင်း ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ မြစိမ်းကိုတောင် မပြောရသေးခင် ...

“အမှန်က မပြောရသေးလို့ အရှိန်ယူနေတုန်းမှာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ပြဿနာကို ကြိုရှင်းလိုက်တဲ့ သဘောပါ။ ဒီလို ပြောရတာ ... ငွေလ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ငွေလဟာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း၊ ပြီးတော့ ... မိန်းမသား ...

“သူ ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းခဲ့ စကားမျိုး၊ ဘေးလူတွေကိုမြောပို့ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဒါကိုမှ မပြောရင်၊ ကျွန်တော် ချစ်နေတဲ့ မြစိမ်းက ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်လွဲမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မြီထားလို့ မဖြစ်ဘူး ...

“ကျွန်တော် ရှင်းပြရမှာပဲ။ ကျွန်တော် ... ငွေလကို ပြောတဲ့အခါမှာ သူ့မာနကို မထိပါးအောင်၊ အကူအညီ တောင်းတဲ့ အနေနဲ့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ငွေလ တတ်နိုင် သလောက် ကူညီပါလို့ ပြောခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော့် စကားဟာ ငွေလရဲ့ မာနကို ရိုက်ချိုးလိုက်သလိုပါပဲ ...

“သူ ရက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမိနားဝင်ချီအောင် လှည့်ပြောပြော ငွေလ ... လူအမှမတုတ်ပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို ရိပ်မိလို့ ပြဿနာ ကြိုရှင်းမှန်း သူသိမိရတယ်။ သူ ... ကျွန်တော့်ကို နှစ်ပတ်လောက် ရှောင်နေတယ်။ ကျွန်တော် မြစိမ်းရောင်ကို လာရင် အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ လုပ်နေတယ် ...

“ခေါင်းကိုက်တယ်၊ ဈာန်နေတယ်နဲ့ အတွင်းခန်းဝင်ပြီး လှည့်လည်နေတယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းအားနာပါတယ်။

ကျွန်တော် ... ဘာမှမဖြစ်သလို အတင်းစကားလိုက်ပြော
ပါတယ်။ နောက်တော့ ... ငွေလ၊ အဲဒီလိုဖြစ်တာကို ပြန်
ရှက်ပုံရတယ် ...

“ကျွန်တော်နဲ့ ဟေးလားဝါးလား ပြန်လုပ်တယ်
သူ ... နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားဖို့၊ အဲဒီတော့မှ ဆုံးဖြတ်
တာ။ ဆုံးဖြတ်ကာနီးမှာ ဒီပြဿနာပေါ်တာ မဟုတ်ဘူး
ဒီပြဿနာပေါ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊ ထွက်နိုင်ဖို့ ကမန်
ကတန်း ဆောင်ရွက်တော့တာပဲ”

မင်းအံ့ စကားတွေကို မြစ်မီး ယုံပါသည်။ ငွေလ
မင်းအံ့ကို ချစ်နေတယ်လို့ မြစ်မီး ထင်ခဲ့စဉ်က မြစ်မီးရင်ထဲမှာ
လည်း မင်းအံ့ ရှိနေခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။ မုန်းတီးနာကြည်းခြင်း
နှင့် ချစ်ခြင်းတို့ အားဖြိုင်ခြင်း တိုက်ပွဲက ရင်ထဲမှာ အကြိမ်
အနယ်ပါ။ ချစ်ခြင်းက အနိုင်မရသလို၊ မုန်းတီးနာကြည်းခြင်း
ကလည်း အနိုင်မရပါ။ မင်းအံ့နှင့် ပတ်သက်၍ ခုချို့လိုက်၊ ခု
ခါးလိုက်နှင့် မတည်ငြိမ်စွာ ဆက်ဆံဖြစ်ရင်း၊ သူငယ်ချင်း ငွေလ
နှင့် ဖြိုင်သလို ဖြစ်ခြင်းက ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ပိုအားပေးသည်။
ရင်ထဲ ချစ်ခြင်းက ခေါင်းငုံ့လျှိုးသွားခဲ့ရတာပင်။

“ကျွန်တော် ... ဖန့်ကလေးလို့ ခေါ်လိုရပြီလား”

မင်းအံ့က ပြုံး၍မေး၏။ မျက်နှာတည်သူများ တစ်
တစ်ရံ ပြုံးလျှင် အပြုံးက အရမ်းချိုသည်။ သူများတကာထဲ
ပိုချိုနေတတ်သည်ဟု ပြောလေ့ရှိကြပါသည်။ မင်းအံ့ကတော့
အမြဲလို ပြုံးချိုနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ်
ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် သည်းခံလိုက်လျောတတ်သူအဖြစ် လူချစ်လူ

များ၏။ သူတစ်ပါးကိစ္စတိုင်းကို ကူညီတတ်သူမို့လည်း အပေါင်း
အသင်း ပေါများသူ ဖြစ်သည်။ မင်းအံ့ကျတော့ ... အမြဲပြုံးနေ
ပါလျက်၊ သူ့အပြုံးဟာ ရှားပါးပစ္စည်းအဖြစ် မြင်ရခဲ့တာ မဟုတ်
ပါပဲ အလကားနေရင်းပြုံး၊ အလကားနေရင်း ချိုလျက်၊ သူ့တကာ
ထက်ပိုပြီး ချိုကိုချိုတာ သူ့ရဲ့ပင်ကိုစိတ်ရင်းကောင်းလေးကြောင့်
ပဲဟု အကောင်းမြင်ပေးနေမိသည်။

မမမြရွေး ကိစ္စမှာ သူပါလာတာကိုကပဲ၊ ဒါဟာ
လိုက်ပါကူညီခြင်းဖြင့် လူမုန်းခံရမည် (မြစ်မီးတို့ဘက်က) မုန်းမည်)
ဆိုတာ သိလျက်၊ ကျော်မျိုးဝင်းက ဘေးနားမှာ တစ်ယောက်တော့
ပါစေချင်တယ်၊ အားပြည့်ပေးပါ ... ဟု တောင်းဆိုတာကို ညီဖြစ်
သူကတောင် ငြင်းသေး၏။ လမ်းလျှောက်ဝင်ရမှာ ညှဉ်းရာကျသည်
ဆို၍ ညီဖြစ်သူက ကားနှင့် လိုက်ပို့သည်။ ကားပေါ်မှ မဆင်းပါ။
မင်းအံ့သည်သာလျှင် ကျော်မျိုးဝင်း ဘေးမှာကပ်ပါလာခဲ့သည်။

“သူလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက် အနေနဲ့ အရှက်တော့
ရှိမှာပါ။ သူ ရသင့်တယ်ထင်လို့ တောင်းတာပေမဲ့၊ အရှက်
မရှိ မျက်နှာပြောင် တိုက်ရတဲ့ကိစ္စမှာ အားပေးခဲ့သူတစ်
ယောက် ဘေးမှာပါပေးပါ ဆိုတော့လည်း ...”

မင်းအံ့ ဖြေရှင်းခဲ့သည့် စကားကို ပြန်လည်ကြား
သောင်မိပါသည်။ မင်းအံ့ဟာ တော်တော်စိတ်ထားကောင်းပြီး၊
လူတကာကို ကူညီချင်သူအဖြစ် (ကျော်မျိုးဝင်းနှင့် ပါလာတာကို)
သတ်မှတ်မိတော့ မုန်းချက်စိတ်တို့ ပျက်ပြယ်တော့သည်။ သူ့ဟာ
ခိုက်ဆိုးရမည့်အစား၊ ချီးကျူးဖွယ် လူသားပါလား ဟု
အကောင်းတွေ ထပ်၍မြင်၏။ ငွေလကို ညှာတာစွာ၊ ပြဿနာကို

ကြိုတင်ရှောင်ရှားလိုက်တာလည်း ချီးကျူးဖွယ်ပင်။ မိန်းမသား တစ်ယောက်ဟာ ဖြစ်မလာနိုင်သည့် ဈေးလင်ချက် ဗိမ္မာန်ကြီး မှာ ယစ်မူးမိန်းမောရင်း ... ထုထည်ကြီးမားလာသည်နှင့်အညီ ခုန်းခနဲ ပြိုပျက်ကျရလျှင် လွန်စွာ အထိနာပါလိမ့်မည်။

ဝေဒနာမရင့်မီ၊ ပေါက်ဆိန်နှင့် မပေါက်ရအောင် အပ်နှင့်ထွင်းလိုက်တာပဲဟု နားလည်ပေးလိုက်ပြန်တော့ သူ့အထင်ကြီးရတော့သည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်လက်ထပ်ရမည့်သူကို အထင်ကြီးစိတ်နှင့် ရွေးချယ်တတ်ကြ ပါသည်။ ပြိုကွဲပျက်စီးသော အိမ်ထောင်ရေးတွေမှာ ... ယောက်ျား သားဘက်က ဘယ်လို ခံစားမှုမျိုးနှင့် စွန့်ခွာလည်းတော့ မသိပါ။ မိန်းမသားအဖို့ကျတော့ ကိုယ်ဘယ်လိုမှ အထင်မကြီးနိုင်တော့ သည့် ခင်ပွန်း၊ ကိုယ်လုံးဝအထင်သေးသွားပြီဖြစ်သည့် ယောက်ျား ကို ကိုယ်ဘေးမှာ ဘဝပေးအဖြစ် ဘယ်လိုမှ မထားရှိနိုင်တော့ပါ။

ခုတော့ ... မြစ်မီး၊ မင်းအံ့ကို အထင်ကြီးခြင်း လေးစားခြင်းများနှင့်အတူ မြတ်နိုးရပါပြီ။ နာကျင် နာကြည်အ တွေ့ လွှင့်ပြယ်လျက် နာလည်စွာ ခွင့်လွှတ်နိုင်သွားခဲ့ပါပြီ။

“မင်းအံ့ ... ရှင် ပျော်ရတော့မယ် သိလား” ... ဟု ရင်ထဲမှာပဲ ကျိတ်ပြောဖြစ်လိုက်၏။
“ဖန့်ကလေးလို့ ခေါ်လို့ရပြီလား”
“ကျွန်မနာမည် မြစ်မီးပန့်”

အောက်နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ချက်ကိုကံပြီးမှ စွဲသလို မူသလို ပြောမိသွားတာကို၊ မြစ်မီး သတိမထားမိလိုက်ပါ။ မင်းအံ့ကတော့ သိလိုက်သည်။ သူက မြစ်မီးရဲ့ အပြုအမူလေး

မင်းကို သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့လေးကအစ၊ လိုက်လံမှတ်သား လေ့လာ နှုတ်စာတမ်းလုပ် ဖတ်နေသူ မဟုတ်လား။ မြစ်မီး ရင်ထဲမှာ ကျညက်ပြေလည်သွားပြီဆိုတာ မင်းအံ့ သိလိုက်ရသည်။

“ငါကွ” ... ဟု ထအော်လိုက်ချင်ပေမဲ့ ... ဆိုင်မှာ မှီထိန်းလိုက်၏။ အေးမြတို့ စေ့စပ်ပွဲနေတုန်းကလို့၊ အေးမြရဲ့ ကျွယ်ကြီးထဲမှာသာဆိုလျှင်၊ ကျွမ်းတစ်ပတ်လောက်တော့ လိုမ့် နီးဖြစ်မည် ထင်သည်။ မြစ်မီးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်၊ “ချစ်ပါ သယ်” ဆိုသည့် အဖြေကိုရလျှင် ဘယ်လိုနေမည် မသိ။ မြစ်မီး ချစ်နာကြောလေး တစ်ပတ်လျော့ရုံနှင့်တောင် ကျွမ်းပစ်ထိုးချင် သောက်အောင် ပျော်ရပါသည်။

“ဖန့်ကလေးကို သိပ်ချစ်တာပဲ”
တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်ချိန်မှာပဲ၊ အေးမြ ပြန် ချောက်လာခဲ့၏။

“အရေးကောင်း ... စိန်းဒေါင်းဖျက်” ... အေးမြကို သို့တိကျိန်ဆဲပစ်လိုက်၏။ ဒီမှာ ... ဖြေတော့မထား ... ဟု ဆက် ဆေးမလို့ ဘယ် ... မေးလို့ရတော့မှာလဲ။ အေးမြက စားပွဲမှာ ခင် ဆိုင်နေပြီ။ ချစ်ရတဲ့ ဖန့်ကလေးဟာ စိတ်အပြောင်းအလဲက မြန် သီဘီ။ ခု မျက်နှာကြောတင်း၊ ချပြုံးမြ၊ လမ်းဆုံလမ်းခွက မီးပွိုင့် သွာကမှ စိမ်းရာမှ မနီခင် မီးဝါဆိုတာ ရှိသေးသည်။ မြစ်မီးက ချက်ချင်းစိမ်း ချက်ချင်းနီတတ်သူမို့ မီးဝါဆိုသော ကြားကာလ ချိပ်ပါ။ ခုလို ... မီးစိမ်းနေတုန်းမှာ မေးချလိုက်ရလျှင်၊ အပြေ ဘာတော်တော် အခြေအနေကောင်းမှာ။ ဒီလို အခြေအနေကောင်း သေး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ရပါဦးမလား။

ရမယ်ဆိုလျှင်တောင် ဘယ်တော့ ပြန်ကြိုနိုင်မလဲ။
ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရဦးမှာလဲ။

“ရှင်က ဒီကိုလာချင်တာနဲ့၊ ရှိသမျှ အလုပ်တွေ ထွင်ဖို့
ချည်း ခိုင်းခဲ့တာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျား၊ သူက နေ့ခင်းဘက် မထွက်တော့
ဘူး။ ညနေကျမှ အေးအေးဆေးဆေး အိမ်သွားမယ်ဆိုပြီး
သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်တာပါ”

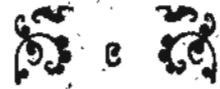
“ရှင် ကိုယ်ချင်းမစာရင် ဝင့်လည်မယ်”

“မ၊ နှိန်လိုက်နဲ့နော်၊ တကယ် ကြောက်တယ်”

“သနားစရာလေးနော် ... မြစိမ်း”

အေးမြက ရယ်နေ၏။ ရှေးတုန်းက စကားနည်း
ခဲ့သည့် အေးမြတောင် ပြောလို့ ဆိုလို့ နောက်လို့ ပြောင်လို့
အလကားနေရင်း ပျော်နေပုံနှင့်လေ။ အချစ်ဆိုတာ အဖျော်တေး
တွေကို သယ်ဆောင်လာတတ်တာလား။

မြစိမ်း ... လောလောဆယ်မှာ၊ နည်းနည်း ပျော်နေ
ပါသည်။

ငွေလထံမှ စာလာပါသည်။

အောက်ကန်ဖိဒ် Oxford မှာ အဆင်ပြေကြောင်း၊

အေးသည့်ရာသီခင်းကို ကြိုကြွံနေရကြောင်း၊ မြန်မာပြည်မှာ
အိုက်လွန်းလို့ အေးသည့်တိုင်းပြည် သွားနေရရင် ဘယ်လောက်
ဧကင်းမလဲ ... တမ်းတမိခဲ့တာ၊ ခုတော့လည်း ချမ်းလွန်းလို့
မြန်မာ့နေရောင်ခြည်လေးကို ပြန်လွမ်းကြောင်း၊ နေရတာ အဆင်
ပြေပေမဲ့ စားရတာ အဆင်မပြေကြောင်း၊ ကျောင်းမှာ အလှူအတန်း
ဆွမ်းကျွေးရှိမှသာ မြန်မာထမင်းဟင်း ချက်ဖြစ်ပြီး၊ အလှူအတန်း
မရှိသည့်အခါမှာ သံဃာတော်များလောက်သာ ဆွမ်းထမင်းကို
အခိုက်ထား ဆက်ကပ်ပြီး ကပ္ပိယသဘော နေထိုင်သူတွေက ထမင်း
ထက် ပေါင်မုန့်ကိုသာ အဓိကထား၍ စားရကြောင်း၊ ကျောင်း
အရှည်တည်တံ့ရေးအတွက် ရန်ပုံငွေချွေးတာခြင်းဖြစ်ကြောင်း။

ထမင်းနှင့် ငါးပိစည်ကို လွမ်းလှကြောင်း၊ လက်
ဖက်စားချင်လွန်းလို့ သေချင်စော်တောင် နံနေရပါပြီဖြစ်ကြောင်း

နှင့် ပိုက်ဆံတော့ စုမိကြောင်းတွေ အများကြီး အရှည်ကြီးရေးပါသည်။ ဆိုင်လိပ်စာနှင့် လာတာဖြစ်ပြီး၊ ခင်အေးမြနှင့် မြစ်မီးဖန် ဟု နာမည်ရေးထားသဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တူတူဖတ်ဖြစ်ကြပါသည်။

“အေးမြကို လက်ဖွဲ့ပြီးရင် ကျုပ်ကိုလည်း လက်ဖွဲ့ဖို့ပြင်ထားဦး၊ ကျုပ် အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ရင်တော့ မြန်မာပြည် ပြန်လာမယ်”

...ဆိုသည့် ဝါကျမှာတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရယ်မောမိလိုက်ပါသည်။ ငွေလမှာ အဲသည်လို အတည်ပေါက် နောက်တတ်တာလေးတွေ ရှိပါသည်။

“ပေပေနဲ့ မေမေကို သွားပြုပြီးမှ ကြည့်ကြရဲ့လား၊ ပစ်ထားကြရင်တော့ သူငယ်ချင်းဝတ္ထုရား မကျေပွန်မှုနဲ့ ... သေခတ်” ... ဆိုတာလည်း ပါ၏။

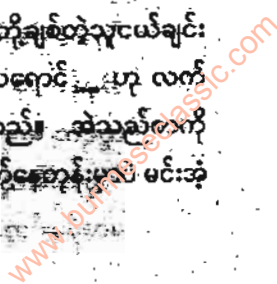
“ရှင်တို့ကို လိုချင်တာ မှာပါလို့တော့ ပြောချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီမှာ ကျုပ်တွေ့သမျှ ပစ္စည်းတိုင်းဟာ မြန်မာပြည်မှာလည်း ရှိတာချည်းပဲ။ နောက်ပြီး၊ ဒီကဈေးနှုန်း “ပေါင်” ကို “ကျပ်”နဲ့ ပြန်မြောက်ကြည့်လိုက်တော့ ... အမယ်လေးတော် ... ရန်ကုန်မှာ သုံးလေးထောင်ပေးရတဲ့ တောင်းဘီရည် ... အားကစား ဒီဇိုင်းဟာလေ ... DI တို့ ဘာတို့ အထည်ချုပ်စက်ရုံတွေက ထွက်ပါရောလား၊ အဲဒီ ပေါပေါပဲပဲလေးတွေတောင် ဆယ်ပေါင် ဆယ်ငါးပေါင် ဆိုတော့ ... ပေါက်ဈေးနဲ့ ပြန်တွက်ရင် နှစ်သောင်း ခွဲ သုံးသောင်းနီးပါး သွားကျနေတော့ ... မဝယ်ချင်တော့ဘူးဟေ့ ... ဘာဝယ်ဖို့ပါ၊ ညာဝယ်ဖို့ပါ ... ဘာမှမမှာနဲ့” ... တဲ့။

အဲသည်နေရာမှာလည်း ရယ်ကြရပါသည်။ ငွေလဟာ ကပ်စေးနည်းတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ စေတနာသဒ္ဓါတရားနှင့် ရက်ရောတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ယူကောမှာ ဈေးတွေကြီးနေတတ်တာလည်း ကြားဖူးနားဝ ရှိပါသည်။ ငွေလ စကားတွေကို ယုံ၏။

“နေချင်စရာ နည်းနည်းမှ မစောင်းယိုဘူးတော်” ဆိုတာလည်း ယိုသေး။

“အဲဒီရောက် မြန်မာ့အေချင်းချင်းက သိပ်မတွေ့ဖြစ်ကြပါဘူး။ ဒီမှာက စနစ်ရပ်လူသားတွေလေ။ ပြေးလွှားရုန်းကန်နေကြရတာ။ ရပ်ရုံ ရပ်ရုံ Rush, Rush, ပဲ။ ကျုပ်ကမှ မြန်မာနဲ့ တွေ့ခွင့်ပိုရသေးတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆိုတော့လေ မြန်မာထဲက တစ်ဦးမဟုတ် တစ်ဦးတော့ ရောက်ရောက်လာတတ်စာယ်။ အားလုံးတ ပြန်ချင်စာယ်ချည်း ပြောကြတာပဲ။ မပြန်တော့အူးလားလို့ မေးရင်၊ ပြန်မှာ ... မြန်မှာ ... တဲ့။ ပြောကြတယ်။ လက်တွေ့ကျတော့ မပြန်နိုင်ကြဘူး၊ ကျုပ်လည်း အရမ်းပြန်ချင်တာပဲ။ လက်တွေ့ကျကျကို ပြန်လာခဲ့မှာ။ ပိုက်ဆံစုထိုက်ဦးမယ်။ ရှင်တို့ကို လွမ်းတဲ့စိတ်သေ သေတတ်ရင် ... ကျုပ် ဆယ်အာဝလောက် ပြောင်းပြီးပြီ၊ ယုံ ...” တဲ့။

အားရမီးရ ရှေးပြီးမှ ... နင်တို့ချစ်တဲ့သူငယ်ချင်း ရောင်းရင်း၊ သွေးဆောက်ညီအစ်မ ... ငွေလရောင် ... ဟု လက်မှတ်ထိုးရာမှာတောင် ကွန်လိုက်ပါသေးသည်။ အဲသည်ကျန်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရယ်ကာမောကာ ဖတ်တော့နဲ့ ယူသ မင်းအိုရောက်လာခဲ့၏။

“ရှင် ... ထွင်ကို တာဝန်တွေ ပုံပေးခဲ့ပြန်ပြီပေါ့”
မင်းအံ့ လာတိုင်း အေးမြ နှုတ်ခမ်းစု၏။

“ရှင်က လျှောက်သွားနေပြီး၊ ထွင်ကိုကျတော့ ရုံးမှာတက်ရပ်
ကုတ် လုပ်စေ ...”
မင်းအံ့ ရယ်၏။

“အရင်တုန်းက- ထွင်ကို ... ရှင်ပဲ ဒီဆိုင်ကို ခေါ်လာခဲ့
တာ။ ရှင် မိတ်ဆက်ပေးလို့ ထွင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ သိခဲ့ကြတာ”
“အဲဒီလိုသိလို့၊ အဲဒီလို ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး၊ တစ်ဘဝလုံး
လက်တွဲသွားရမဲ့ အစောမွန်ကို ရလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို
ကျေးဇူးတွေ တင်ပေါ့”

“စုကျတော့ ... ရှင်ချည်းပဲ လျှောက်လည်ပြီး၊ ထွင်ကိုပဲ
ဖိခိုင်းနေတယ်ပေါ့လေ”

“ခင်ဗျားထွင်က ဆိုင်ကိုသွားလို့ အကျိုးမရှိဘူးတဲ့။ မလိုက်
တော့ဘူးတဲ့။ ညနေ အိမ်ကိုသွားမှ ခြံထဲလမ်းလျှောက်ရင်း
လက်ဖျားလေးဆုပ်ခွင့် ရသေးတယ်တဲ့ ... ကဲ”

“မင်းအံ့နော်”

အေးမြက စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ဂျာနယ်တစ်
စောင်နှင့် ကောက်ပေါက်ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ရှင် ခိုင်းလွန်းအား ကြီးတာတော့
အမှန်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် ... ရှင်ကုမ္ပဏီက ထွက်ဖို့ပြောတာ။
ထွင်က မထွက်ချင်ဘူး ပြောနေတယ်။ မင်းအံ့ တာဝန်ပဲ”
“သူ့သမီးယူပြီး သူ့အဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရမှာ ...
မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့။ သူ့ဌေးသမီးယူပြီး သူ့ဌေးသမက်လုပ်ချင်”

လို့ ယူတယ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့တဲ့။ ကျွန်တော်က မတားဘူး။
ထွက်ခွင့်ပေးပါတယ်။ ထွက်ချင်ရင် ပြောတာ ...

“ကျွန်တော်လည်း မကြာခင် ကိုယ်ပိုင်သီးသန့်ခွဲ
ထွက်မှာဆိုတော့ ထွင်နိုင် လုပ်အား အများကြီး လိုတာပဲ။
ထွင်နိုင်လို ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
အလုပ်ထဲမှာရှိရင် လက်မောင်းတစ်ပက် တိုးသလိုပဲ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ်ကျိုးကြည့်ပြီး တားလို့မသင့်ဘူး
မဟုတ်လား။ အေးမြ အဖေမှာလည်း သားယောက်ျားမရှိ
တော့ အေးမြတို့လည်း ထွင်နိုင်ကို လိုအပ်မှာပဲ။ ကျွန်တော်
နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ထွင်က သူများအပြော
ခံရမှာ စိုးနေတာ”

အေးမြက နှုတ်ခမ်းစုထားဆဲမှာပဲ ကော်ဖီကရားကို
ထကိုင်၏။ မင်းအံ့ဟာ အေးမြနှင့်စာလျှင် မြစိမ်းနှင့်ပို၍ စကား
ပြောချင်မှာပဲဟူ၍ ကော်ဖီဖျော်ဖို့ စိတ်ကူးမိလေ၏။

“အေးမြ ဖျော်မလို့လား”

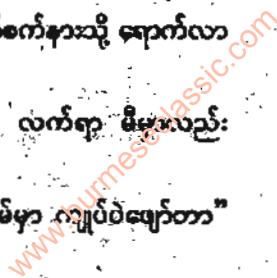
“ရှင် စကားပြောချင် ပြောပါစေတော့လို့”

“ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူးနော် အေးမြ ... ကျွန်ုပ်ဘာသာ
ဖျော်မယ်”

မြစိမ်းကလည်း ကော်ဖီဖျော်စက်နားသို့ ရောက်လာ
၏။

“ပေးလိုက်ပါ အေးမြ ... မြစိမ်း လက်ရာ မိဖုန်းလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အောင်မယ် ... ထွင်လာရင်၊ အိမ်မှာ ကျွန်ုပ်ပဲဖျော်တာ”

“ထွင်နိုင်ကတော့ အေးမြ လက်ရာဆို ... ကြိတ်မှိတ်မျိုးရ ရမှာပေါ့”

“မှတ်ထား ... ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ ကော်ဖီဖျော်မတိုက် တော့ဘူး”

မြစိမ်းက လှစ်ခနဲ ပြုံးမိသွားရ၏။ အေးမြက မင်းအို ရှိနေသော စားပွဲမှာ လာထိုင်သည်။

“ပြောမဲ့သာ ပြောတာ ... မြစိမ်းလောက် ကောင်းအောင် မဖျော်နိုင်တာ အမှန်ပဲ”

“အဲဒီလို ဝန်ခံစမ်းပါ”

“မင်းအို ... ရှင် ခင်မယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဖန့်ကလေး တော်တာတွေ ချိုးကျုံးနေတာ”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ... ရှင်ဖန့်ကလေး တစ်ယောက်ပဲ တော် ပါတယ်”

“အဲဒီလို ဝန်ခံစမ်းပါ”

“ဒါပဲ ပြောနေ”

မင်းအိုနှင့် အေးမြတို့ ရယ်ကြသည်မို့ မြစိမ်းလည်း ပြုံးမိရတော့သည်။

“ဟော ... သစ္စာလေးတို့ပါလား ... လာ ... လာ”

မိန်းကလေးငယ်ငယ် တစ်သိုက် (စုစုပေါင်း ငါးယောက်) ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်မို့ အေးမြက လှမ်းခေါ်ကာ ကောဇီတာဆီသို့ သွား၏။ မိန်းကလေးက ငါးယောက်တောင်မို့ မြစိမ်းလည်း သွားကူရပါမည်။ တစ်ယောက် ... အလွန်ဆုံး နှစ်ယောက်ဆိုလျှင် ပစ္စည်းထုတ်ပြုဖို့ ပြန်သိမ်းဖို့ အေးမြ တစ်ယောက်

တည်းနှင့် နိုင်ပါသည်။ ငါးယောက်တောင် ဆိုတော့ (သစ္စာလေးတို့လို အကြောင်းသိ လူရင်းတွေသာ မဟုတ်လျှင်) ဟိုဟာပြပေါ်ဦး၊ ဒီဟာပြပေါ်ဦးနှင့်၊ ပြန်သိမ်းတန်တာ သိမ်းမိ၊ မျက်စိအောက်မှ လှစ်ခနဲ ပျောက်ကာ၊ တချို့ဆို တကူးတက ခိုးဝက်(ခပ်သေးသေးပစ္စည်း၊ ဥပမာ နားကပ်ပေါက်စလေးတို့၊ လက်စွပ်သေးသေးတို့) သွားတာလည်း ရှိ၏။ ဆုံးရှုံးနှစ်နာခဲဖူးသည့် ဘာကေတွေရှိသည်။

သစ္စာလေးတို့ အုပ်စုကိုတော့ မြစိမ်း ခေါ်ပါသည်။ မြစိမ်းနှင့် အခင်ကြီး မဟုတ်လှပေမဲ့ အေးမြနှင့်ကျဆော့ တော်တော်ကြီး ခင်သည်။ သစ္စာလေး၏ အစ်မ “မေမေတ္တာလေး” ဆိုလျှင် အေးမြနှင့် သူငယ်တန်းမှ ဆယ်တန်းထိ၊ ကျောင်းတူ၊ အတန်းတူ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ မေမေတ္တာလေး၊ မေတ္တာလေး၊ မေအကြင်နာလေး ဆိုသော ညီအစ်မသုံးယောက်တာ မြန်မာပြည်မှာ ရောမသုဋ္ဌေးကြီးတွေကို တန်းစီရပါလျှင် တစ်ခုတစ်သိပ် အတွင်း ကောင်းကောင်းကြီး ဝင်သည့် ဦးမောင်မောင်လေး၏ သမီးတွေအဖြစ် နာမည်ကြီးလှပါသည်။

သစ္စာလေးတို့ကျတော့ မဟုတ်တာ လုပ်စဉ်သူတွေ မဟုတ်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ... အသက်နှစ်ဆယ်ကို ထွာသေချာချာ မမြည့်မီကသေးသော (ဆယ်ကျော်သက်တွေပဲ ဆိုပါစို့) မိန်းမသားအုပ်တွေမို့ ငယ်ရွယ်သူများပီပီ မြူးကြွရွင်လန့်ထူဝံ့ရမ်း ... ဆိုသည့် ပုံစံလေးတွေမှာ ရှိကြသေးသည်။ စကားပြောလျှင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စောင့်လေ့မရှိ။ တစ်ယောက်တစ်ယောက်၊ ဟိုလူကပြောလိုက်၊ ဒီလူကပြောလိုက်၊ ဟိုဟာပြပေါ်ဦး၊ ဒီဟာပြပေါ်ဦးနှင့် လက်ဝင်သလောက် အလုပ်ရှုပ်လေ့ရှိပါ သည်။

မြစိမ်း ကူညီဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

မြစိမ်းက အေးမြနားသို့ ပြီး၍လျှောက်လာရင်း ကြိုထားသည့် ကော်ဖီကရားကို ဆက်မဖျော်ဖြစ်တော့ပါ။

“မမငွေလ မရှိကတည်းက ဒီဆိုင်ထဲမှာ အသံနည်းနည်း တိတ်သွားသလိုပဲ”

သစ္စာလေးက ပတ္တမြားလေးတွေကို လျှောက်ကြည့်ရင်း ပြော၏။

“ဟုတ်တယ် ... ငွေလက သိပ်ပျော်တတ်တာ၊ အမြဲရယ်နေတယ်။ သူ စကားပြောရင်လည်း ရယ်ရတယ်။ ဒီအကြောင်း အရာပဲ၊ အေးမြ ပြောရင် နားထောင်ရတဲ့သူ ပျင်းရော၊ ငွေလ ပြောရင် ရယ်နေရတယ်”

အေးမြက မြစိမ်းကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ရှင်ပဲ အပြောကောင်း”

“ကောင်းမှာ ... ပြောမှာ ... သစ္စာလေးက ပတ္တမြားတွေ ကြည့်နေတော့၊ တစ်ဆက်လုံး ဝယ်သွားအောင်ကို ပြောဦးမှာ”

“လျှောက်သာကြည့်နေတာ မမမြစိမ်းရဲ့ ကြည့်ကောင်းလို့”

စိန်ထည်တွေ ပြနိုင်သည့်သူကခိုင်း၊ မြနှင့်စိန်ဆစ်

ထားတာတွေ၊ တစ်ယောက်ကကျတော့၊ ပလက်တီနမ် မုန့်ကြီး လိမ့်မဲ့ဆွဲကြီးရှည်ကြီး (ငါးကျပ်သားရှိသည်)ကို ယူဆွဲလိုဆွဲ၊ ခွပ်ယုတ်ခတ်သမျှ မျက်စိလည်း လျင်ရပါသည်။ သူတို့တောင်းသမျှလည်း ထုတ်ပြရပါသည်။ မငြိုငြင်စေရအောင်လည်း ပျူငှာရပါသည်။

“ဝယ်မှာကျတော့ ပတ္တမြားလက်စွပ် တစ်တွင်းပဲ။ အရည်ကောင်းကောင်းနော်။ မေမေ မှာလိုက်တာ။ မေမေက မမအေးမြကို စိတ်ချလို့ လိုက်မလာတော့ဘူးတဲ့၊ ကြည့်လုပ်ပေးလိုက်ပါတဲ့”

“ရမှာပေါ့ သစ္စာလေးရယ်။ လုပ်ပေးပါမယ်။ အနာကင်းကင်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဈေးလည်း ချို့ချို့”

“ပြောနေရမဲ့ သူတွေလားကွယ်”

“ဈေးပေးပါ မမအေးမြ၊ လက်နှောင်းပေါ်မှာ လုံနေတဲ့ အရွယ်ထိ ကြီးမယ်တဲ့။ တအား အကြီးကြီးတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဟို ... စိန်ရုံးလက်စွပ်မျိုး၊ ပတ္တမြားရုံး၊ အလုံးလည်း နည်းနည်းကြီး၊ လေးတန်းသွားတဲ့”

တန်ဖိုးတော်တော်ကြီးမှာကို မြစိမ်း စိတ်ထဲမှာ ထိကြည့်လိုက်ပါသည်။ အဲသည်လို သိန်းကို ဆယ်ဂဏန်းထိ နည်းနည်းနိုင်သော လက်စွပ်တစ်တွင်းကို ကိုယ်တိုင်တောင် မလာ။ ဒီးနှင့်လွှတ်၍ ဝယ်ခိုင်းလိုက်သော ... ဦးမောင်မောင်လေး တော်ဟာ၊ သိန်းဆယ်ဂဏန်းကို လူတကာ ငွေတစ်ထောင်ထက် သုံးလိုက်သလောက် သဘောထားဟန် တူပါသည်။

ဒီလို ဖောက်သည်မျိုးကို၊ ပေါင်း ... လည်းထားရသည်။ အဲလိုလည်း လိုက်ရပါသည်။ ကိုယ်ရဖို့ချည်း ကိုယ်ကွက်ဘဲ၊ နောင်အရှည် ဆက်ဆံရေးအတွက် မှန်မှန်ကန်ကန်လည်း လုပ်ပေးရပါသည်။ ဆက်ဆံရာမှာ မျက်နှာချိုလည်းသွေးပါသေးသည်။

“ဖန့်ကလေး ... ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

အေးမြရာ မြစ်မ်းပါ တော်တော်နှင့် အားလပ်တော့ မည် မဟုတ်ပါ။ လွှဲကြတာက သူ့ဌေးသမီးအုပ်စု ဖြစ်ပုံရသည်။ ပတ္တမြားလက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝယ်မှာဆိုပေမဲ့ အဖော်ပါလာသည့် မိန်းကလေးတွေကလည်း သူတို့အိတ်ထဲမှာ မုန့်ဖိုးက သိန်းဂဏန်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေနိုင်သေးသည်။ သူများတကာ ဝင်းဒိုးရှောပင် Window Shopping လုပ်သလို လျှောက်ရင်း ကြည့်ရင်း အထည် တစ်စ နှစ်စ(ကြိုက်တာတွေ လျှင်) ဖြတ်သလို၊ ဒီသူဌေးသမီးတွေ က ကြိုက်တာတွေ လျှင် ဝယ်ချင် ဝယ်ကြဦးမှာ၊ ဆစ်ကြဦးမှာ၊ တော်တော်နှင့် မပြီးနိုင်တော့မှာ သေချာစာမို့ မင်းအံ့က ပြန် တော့ဖို့ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ပြန်ဦးမယ် အေးမြ”

“ဪ ... မင်းအံ့ရယ်၊ ကော်ဖီတောင် မတိုက်လိုက်ရ ဘူး”

“ရတယ် ... နောက်နေ့လာသောက်မှာပေါ့”

ကောင်မလေး တစ်သိုက်လုံးက မင်းအံ့ကို လှည့် ကြည့်ကြသည်။

“ဦးမင်းအံ့ထူး”

ကောင်မလေး တစ်ယောက်က လှမ်းနှုတ်ဆက်၏။

“မမှတ်မိဘူးလား၊ ကျွန်တော် ... ရွှေစပယ်ဖြူရဲ့ ညီမတစ် ဝမ်းကွဲ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“ဖီဝေါသင်းသင်းလေ”

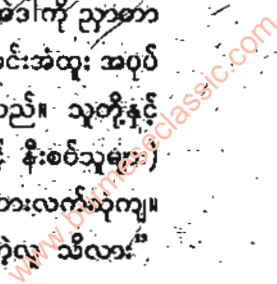
“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

မင်းအံ့ထူး မမှတ်မိပါ။ သို့ပေမဲ့ ... ရွှေစပယ်ဖြူ ရဲ့ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ ဆိုသည်နှင့် ... သွားဖြူ ... ဟု ရင်ထဲ လေး ကျသွားရတော့သည်။

ရွှေစပယ်ဖြူဟာ ... မင်းအံ့ထူးကို သူ့ဘက်ကစ လျက်၊ ဖုန်းတွေဆက်သည်။ ဈေးသွားမလို့ လိုက်ပို့ပါဦး၊ ရုပ်ရှင် ပြပါဆိုတာတွေ လာသည်။ မင်းအံ့ထူးက အားနာတာရယ်(စကား ပြောရင်း ပျော်တာလည်း ပါပါသည်) သူ့ခေါ်သမျှ ပုဆောသမျှ ငြင်းချည်းထုတ်နေရကာ လူချင်းနှစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မတွေ့စေဖို့ ရှောင်ရတာရယ်ကြောင့်၊ ဖုန်းပြောလျှင်တော့ ရွှေစပယ် ဖြူ စိတ်တိုင်းကျ တော်တော်ကြာကြာလေး လက်ခံပြောပေးခဲ့ပါ သည်။ ရွှေစပယ်ဖြူက အဲဒါကို သူ့ဘက်သူယက်ပြီး တွေးလေ သလား မသိပါ။ သူနှင့် မင်းအံ့ထူး ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ နှစ်ဦး သားဟာ ချစ်သူတွေလိုလို၊ ဘာလိုလို၊ (နှစ်ဖက်လုံး သိကျွမ်းသူ ဈားကြားထဲမှာ) ကြွားဝါလုပ်ကြံ ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်၏။

ဒါကို မင်းအံ့ထူး ပြန်ကြားရပေမဲ့၊ လိုက်မရှင်းနေ တော့ပါ။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးဖြစ်၏။ ကိုယ်တမှ လိုက်ရှင်း နေလျှင် မိန်းမသားဓမ္မာ သိက္ခာကျရှာပါမည်။ အဲဒါကို ညာစာ ခါ။ ရွှေစပယ်ဖြူဟာ ဓာတ်ခါစာလေကျတော့ “မင်းအံ့ထူး အပုပ် ပွဲ”ကြီးကို တခမ်းတနား ကျင့်မတတ်ပြန်သည်။ သူတို့နှင့် ခတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း (မင်းအံ့ထူးနှင့် နီးစပ်သူများ) တို့ကို အိမ်သို့ တကူးတကပ်တံ၊ ကျွေးမွေး၊ စကားလက်သုကျ။

“ဒါနဲ့ ... စကားမစပ်၊ မင်းအံ့ထူး ဆိုတဲ့လူ သိလား”

အဲသည်လို စ.လိုက်လျှင် သိသည့်သူကလည်းသိ၊ တချို့က မသိ။

“အဲဒီ မင်းအံ့ထူးဟာ ...” အစချီလျက်၊ ရှုပ်ပုံ ပွေပုံ၊ မိန်းမဝါသနာပါပုံ၊ ရည်းစားဘယ်နှယောက်နှင့် ပြတ်ပြီး သွားပြီဖြစ်ကြောင်းတွေ၊ မင်းအံ့ထူးကို မြင်လိုက်ရုံနှင့်၊ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ဝံ့စရာ မရှိဘဲ၊ ထွက်ပြေးချင်လောက်အောင်ကို အဆိုး ဋီကာချဲ့ကာ တစ်ဝကြီး ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ ဒါမျိုးကိုပြန် ကြားရတော့ မင်းအံ့က ရွှေစပယ်ဖြူထံ ဖုန်းဆက်လျက်၊ ဒါတွေ ပြောစရာလားဟု စိတ်ဆိုးပြလျှင် ရွှေစပယ်ဖြူက ဟက်ဟက်ပက် ပက်ကလေး ရယ်ချတော့သည်။

“မင်းအံ့ရေ ... ရှင့်နားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိစေချင်လို့ ဆူး ခြံခတ်လိုက်တယ်လို့ ထင်လည်းရတယ်။ ကျုပ်ကို အတင်း ပြောတတ်တဲ့ စိတ်ပုပ်မလို့ ပြောလည်းရတယ်။ အောက် တန်းကျလှချည်လားလို့ ပြောလည်းရတယ်။ ဒါတွေပြော လားလို့ ရှင် မေးတယ်နော် ...

“ကျုပ် ဖြေမယ်၊ ပြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရလဲလို့ ထပ်မေးရင် ... ဘာကြောင့်မှန်း အဖြေမရှိဘူး။ အဲဒီလို ပြောချင်စိတ် အရမ်းဖြစ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ။ တစ်ခါလည်း မက၊ နှစ်ခါလည်းမကလို့ ရှင်ပြောပါ။ ရတယ်။ အဲဒီလို ကလည်း အဲဒီလို ပြောခဲ့ဖူးပြီ။ နောက်လည်း ကြိုတိုင်းပြော သွားဦးမှာပဲ။ စိတ်ချ ...

“ကျုပ်ကို ... ရှင် ဘယ်ဥပဒေနဲ့ တားမလဲ။ အသရေ ဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲရင်တောင် ရုံးတော်မှာ ရင်ဆိုင်မယ်။

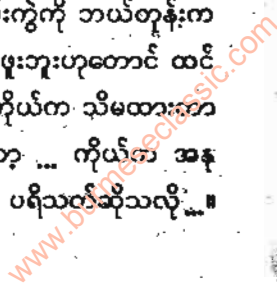
ပြောတာကတော့ ပြောနေမှာပဲ။ ရှင်ကလည်းကွယ် ... အရေးစိုက်ပြီး နာမနေစမ်းပါနဲ့၊ ရှင်မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ။ အချိန်က စကားပြောသွားမှာပေါ့။ တစ်နေ့ကျရင် ... အဲဒီ လူတွေ အလိုလို နားလည်သွားကြလိမ့်မယ်။ ရှင်က လူ ကောင်းပဲဟာ ...

“အဲဒီအခါကျရင် အထင်သေးခံရမှာက ကျုပ်ပါ။ သူများမကောင်းကြောင်းကို လီစယ်လုပ်ကြံပြီး ပြောတတ် တဲ့ မိန်းမအဖြစ်နဲ့ လူတွေ ကဲ့ရဲ့ခံရမှာက ကျုပ်ပါ။ အဲဒီ ဒဏ်ကို ကျုပ်တောင် ခံနိုင်ရည်ရှိသေးရင်၊ လောလောဆယ် မှာ ... ရှင်က မနာပါနဲ့ ...

“ကဲပါ ... ဒီဆန်းဒေး ... ရှင့်ကို တောင်းပန်ဝန်ချ တဲ့အနေနဲ့ ကျွေးပါ့မယ်။ မစ္စတာဂစ်တာမှာ ဆုံကြမလား။”

“မင်းရူးနေပြီ ရွှေစပယ်ဖြူ”
“ငြင်းချင်စိတ် မရှိပါဘူး၊ စွပ်စွဲပါ။ တကယ်တော့ လူတိုင်း ဟာ အရူးကြီးနဲ့ အရူးလေးတွေချည်းပါပဲ။ နည်းနည်းလေး ရူးတဲ့လူနဲ့ များများကြီးရူးတဲ့သူပဲ။ ကွာပါတယ် ... အရူးလေး ရဲ့။ ကျုပ်ကိုတော့ အရူးကြီးစာရင်းထဲ သွင်းချင်သွင်း ပါ” ... တဲ့။

အဲဒီ ရွှေစပယ်ဖြူရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာ ဆုံဖူးကြိဖူးထားလဲ မသိပါ။ မဆုံဖူးဘူးဟုတောင် ထင် ပါသည်။ သူကသာ သိနေတာဖြစ်လျက် ကိုယ်က သိမထားတာ ဖြစ်ဖို့များပါသည်။ အဲသည်လို ဆိုပြန်တော့ ... ကိုယ်က အနု ပညာရှင်မဟုတ် ဘာမဟုတ်၊ ဖိုးစိန်ကြီးနှင့် ပရိသတ်ဆိုသလို ...

ကိုယ်က မသိ၊ ကိုယ့်ကိုသာ ဝိုင်းသိကြ ... ဆိုသည့် အချိုးအချိတ် ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ရှက်စရာ ဖြစ်ရပြန်ဦးမည်။ သို့သော် အမှန်အတိုင်း ... မကြားဘဲ ပြောရပါလျှင်၊ အဲဒီလို၊ ကိုယ့်ကို သာသိ၊ ကိုယ်ကမသိတွေ ကိုယ်မှာ အများကြီးရှိနေပါသည်။ အဲသည်သူတွေဟာလည်း အများစုဟာ မိန်းမသားတွေချည်းပါပဲ။

ယောက်ျားသား အနည်းစု ပါဝင်သည် ဆိုလျှင်တော့ ကိုယ့်ကို ခင်ချင်တာထက် ချောင်းရိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် သိကြတာတွေ ပိုဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ... သူတို့ လိုက်ကြော့နေရသည့် ကောင်မလေးတွေက သူတို့ကို မကြွေ၊ မာနတင်းတင်းဖြင့် ခပ်ကင်းကင်းနေပြသည့် ကိုယ့်ကိုသာ လိုက်ကြော့နေကြတာကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ရွှေစပယ်ဖြူရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ၊ ဇီဝေါသင်းသင်းတဲ့။ ကိုယ်ပြန်တာနှင့် ကိုယ့်အကြောင်းကို ရာဇဝင် ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုနယ် ပြောတော့မှာ သေချာနေ၏။ ကောင်းကြောင်းတော့ ပါဖို့မမြင်။ အဆိုးကြီးနှင့် အဆိုးလေးသာ ဖြစ်ဖို့ ရှိလေ၏။

ကိုယ့်အခြေအနေဟာ ... စိုးရိမ်ရေမှတ်နားသို့ ကပ်

ဖြူ။

“ဦးမင်းအံ့ထူးက ဒီလိုပဲ ... သိချင်စိတ် မရှိတဲ့အခါတူ လုံးဝမသိဘူး၊ သိချင်စိတ် ရှိပြန်တော့လည်း အတင်းလိုက် သိနေပြန်ရော ဆိုတာ ဓလေ့စရိုက်တစ်ခုလို ဖြစ်နေတော့ အခု ... ကျွန်တော့်ကို မသိဘူးဆိုလည်း အံ့သြစရာတော့ မရှိပါဘူး။”

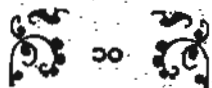
“ကျွန်တော်” ပြောသည် မိန်းကလေးကို၊ မင်းအံ့ထူး မသက်မသာ ပြီးပြလိုက်မိသည်။

“ပြန်ဦးမယ် ... အားလုံးပဲ”

မြစိမ်းက ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ၊ ဟုတ်ကဲ့မဆို၊ အေးမြက ဟုတ်ကဲ့ဆို၏။ ကောင်မလေးငါးယောက်ထံမှ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ငါးခွန်း လက်ခံရရှိ သည်။ မင်းအံ့ထူးမှ ဆိုင်ပေါက်ဝက သေသေချာချာ မထွက်ရ သေး ...

“အဲဒီလူကြီးက မမမြစိမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဖန့်ကလေး လို့ ခေါ်တာလဲ” ... ဆိုသည့် သစ္စာလေး၏ မေးခွန်းက နားထဲသို့ ဝင်လေ၏။ ဖန့်ကလေး ဘယ်လိုပြောမှာလဲ။ ဇီဝေါသင်းသင်းက ဘာတွေ ဆက်ပြောမလဲ။ “မြစိမ်းရောင်”ကတော့ ရတနာပစ္စည်း တွေ ရောင်းလိုက်ရမှာ သေချာသည်မို့ အခြေအနေကောင်းနှင့် ကျွန်ရစ်သည်။ မင်းအံ့ထူး အဖို့ရာမှာတော့ အလားအလာမ ကောင်း ... သိုင်းစကားနှင့် ဆိုရပါလျှင်၊ အန္တရာယ်၏ အငွေ့ အသက်ကို ရလေသတည်း။

* * *

“မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖျာတဲ့”
 “ကိုးမျိုးတည်းလား၊ က၊မယ်မထင်ပါဘူး”
 “ဇီးကွက်မ ... မသီရင်လည်း ဝင်မပြောနဲ့။ ဖျာကိုးချပ်
 ခင်းလိုက်”
 “ခင်းပြီးပြီ”
 “သဲတွေပုံ”
 “ပုံပြီးပြီ။ အပြည့်၊ အပြည့်”
 “ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်မှာ ပုံထားတဲ့ သဲဘယ်နှပွင့်ရှိလဲ၊ နင်
 သိလား”
 ဇီးကွက်မ ခေါ်ခံရသူက မျက်လုံးဖြူးပြသသည်။
 “ကိုးကုဋေ ကိုးသန်းကိုးသိန်းကိုးသောင်းကိုးထောင်ကိုးရာနဲ့
 ကိုးဆယ့်ကိုးပွင့်”
 “စဖြီး”
 “မယုံရင် ရေကြည့်လေ။ နင် တစ်ပွင့်ချင်းရေကြည့်ပြီးမှ
 ငါ့မှာရင် နင့်ကို စိန်နဲ့ ပလက်တီနမ် ဝမ်းဆက်အပြည့်
 ဝယ်ပေးမှာ”

“ဘယ်သူ ရေနိုင်မှာလဲ”
 “မရေနိုင်ရင် ငါနိုင်တယ်”
 “ထားစမ်းပါ ... ဖျာကိုးချပ်အကြောင်း ဆက်ပြော”
 “တစ်ချပ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ သဲပွင့်အရေအတွက်ကို ဖျာကိုးချပ်
 ဆိုတော့ ကိုးနဲ့မြောက်”
 “ရှစ်ဆယ့်တစ်ကုဋေ ...”
 ဇီးဝါ ဘေးမှ ပေါက်စီမက ဇီးကွက်ပါးစပ်ကို
 လှမ်းပိတ်၏။ သူမက ဖျာကိုးချပ် အကြောင်းကိုပဲ သိချင်နေ
 သည်။
 “ငတုံးမ ... ဒီလောက်အရသာလား။ ဒါလေးမှ မကြားဖူး
 ဘူးလား။ မိန်းမတွေဟာ မူယာမာယာ များလွန်းလို့၊
 ဘယ်လောက်များလဲဆိုရင် မူယာမာယာပေါင်းစုံဟာ အဲဒီ
 ဖျာကိုးချပ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ သဲပွင့်အားလုံးရဲ့ အရည်အတွက်နဲ့
 ညီတယ်လို့ ပြောတာ”
 “နည်းနည်းမများလွန်းဘူးလား”
 “သေဟာ”
 ခပ်တည်တည် ဝင်ပြောသည့် စာကလေးကို လှမ်း
 ဆိတ်လိုက်ကြ၏။
 “ယောက်ျားတွေကျတော့ ပိုများတယ်။ သဲကိုးဖျာမလောက်
 လို့ မန်ကျည်းကိုးပင်နှောက်ရသေးတယ်တဲ့”
 “ဪ ... ရှစ်ဆယ့်တစ်ကုဋေနဲ့ကိုး ...”
 “သေလိုက်”

“ဘယ်နှယ် ... ငါ့ချည်း သေခိုင်းနေရတာလဲ။ လွမ်းသူ့ မန်းခြင်းဖိုး ရှိလို့လား”

“မူရှီဘူး၊ မမအေးမြဆီမှာ အကြွေးတောင် တင်သွားပြီ”

မီးကွက်မက လက်ကောက်ပျော့နှင့် လက်စွပ်ကွင်း တို့ကို ကြိုးပျော့နှင့် ပြန်ဆက်ထားသည့် ပလက်တီနမ်ပစ္စည်းတစ်ခု ဝယ်၏။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံက သုံးသောင်းကျော်ကျော်လေးပါသည်။

“မမအေးမြ ... သစ္စာအကြွေးနဲ့ ပေါင်းမှတ်လိုက်ပါ။ ညနေမှ အိမ်လာပေးမယ်” ... ဆို၍ အေးမြ လက်ခံလိုက်ရသည်။ ဒီကောင်မလေးတွေ လာဝယ်လို့ကတော့ ကြွေးဘယ်လောက်ချန်ထား၊ ချန်ထား၊ ပေးလိုက်ရမှာပင်။

“မန်ကျည်းပင် တစ်ပင်မှာ မန်ကျည်းရွက် ဘယ်နှစ်ရွက် ရှိသလဲ သိလား”

“ဒါတော့ အပင်ပေါ် မူတည်တယ်။ အစေ့ကပေါက်ကာစလေး၊ အရွက်နှစ်တန်းပဲ ထွက်သေးတယ်ဆိုရင်၊ တစ်တန်းမှာ ရှစ်ရွက်၊ ဆယ်ရွက် အလွန်ဆုံး ဆိုတော့ ဆယ်ခြောက်၊ နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်၊ နင့် မန်ကျည်းပင်က ဘယ်အရွယ်လဲ”

“အေးကွ ... ဖျာကလည်း ဘယ်အရွယ်လဲ မသိဘူးနော်။ ငါတို့အမေ ဘုရားရှိခိုးတဲ့ဖျာဆိုရင် ခပ်သေးသေးပဲ”

“ဖျာသေးရင် မန်ကျည်းပင်သေးရင် အရေအတွက် နည်းတယ်ကွာ”

“ဟာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားတာပဲ”

“အေး ... အဲဒါ ယောက်ျားမာယာ။ အစဉ်အကျ ဆိုရရင် ဦးမင်းအံ့ထူး မာယာ”

မြစိမ်း ခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲ မော့သွားမိပြီးမှ၊ အေးမြ ကိုယ့်ကိုတည်ကြည့်လိုက်သလို ချက်ဝန်းထောင့်မှ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်မို့ ဒီစဝါလေးကို ကြည့်ပြီး မြိုးနေလိုက်တော့သည်။

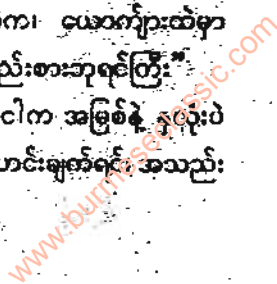
ပစ္စည်းအားလုံးဝယ်ပြီး၊ သိမ်းပြီး၊ ငွေဝါသလောက် ချေပြီး၊ ကြွေးစာရင်းမှတ်ပြီး၊ အားလုံးပြီးစီးချိန်မှာ အေးမြတကော်ဖီတိုက်မည်ဟု ဆိုသောကြောင့် ကော်ဖီအဖျော်ကောင်းသည့် မြစိမ်းက ထဖျော်ကာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနေကြခြင်းပင်။ နောက်ထပ်ဝယ်သူ မလာသည်မို့ ကောင်မလေးတွေက ထမပြန်ကြပါ။

“နင်တို့တစ်တွေ ... မသိရင် မှတ်ထားကြ။ နင်တို့ဆွေမျိုး စုတွေထဲမှာ မိန်းမ ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်လေးတွေ ရှိရင် အဲဒီမင်းအံ့ထူး ဆိုတဲ့လူနဲ့ လေးတေးနေပစေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဲဒီလူကြီးက ကိုယ်ပူနေလို့လား”

“ကိုယ်မှတက ကိုယ့်မကူးနိုင်ဘူး၊ ရူးချင်ရင် ပခိုင်းသီး မစားနဲ့၊ မင်းအံ့ထူးဆိုသွား။ မင်းအံ့ထူးကို ရှောင်၊ သေတောင် မဆင်းရဲဘူးဆိုတဲ့ အထဲက၊ ယောက်ျားထဲမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အသည်းစားဘုရင်ကြီး”

“အသည်းစားတာများ၊ စားပစေ။ ငါက အမြစ်နဲ့ နှလုံးပဲ ကြိုက်တယ်။ ကြက်အသည်းအမြစ်ဟင်းချက်ရင် အသည်းဆို ... သူများချည်း ကျွေးတာ”

“စိန်ကောင်း ကျောက်ကောင်း ရောင်းနေတယ်။ ဆေးရိုး သည် ကန့်လန့် ကန့်လန့် မလုပ်နဲ့”

“ကဲပါ ... ပြောပါ။ ဟိုလူကြီးအကြောင်း၊ နင်သိပ်ပြော ချင်နေမှန်းသိလို့ တမင် ...”

“ပြောချင်တယ်။ ငါ့အစ်မ ရွှေစပယ်ဖြူက ဆိုရင် သူ့ အကြောင်း အသိဆုံး။ အဲဒီလူက ဆရာကြီး”

“ဘာဆရာကြီးလဲ”

“အသည်းစားတဲ့ နေရာ။ အသည်းခွဲတဲ့ နေရာလောက်ဆို မပြောပါဘူး။ သူက အသည်းခြေတဲ့ နေရာမှာ ဆရာကြီး၊ သူလိုက်ရင် ဘယ်မိန်းကလေးမှ မခံနိုင်ဘူး။ ကြွတာချည်း ပဲ။ ချွေနည်းတစ်သိန်း ဆိုပြီး စာအုပ်ထုတ်ရင်တောင် ...”

“သူ့ပညာတွေ အကုန်မပါနိုင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် တင် ခြွသလား မထင်နဲ့။ တယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ခြွချင် လဲ။ သူ့ဆီသွား။ သူက ဆရာကြီး၊ သူက သင်ပေးလိုက်တာ ချည်းပဲ”

“အောင်မြင်လား”

“အောင်မြင်တယ်။ သူလုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သူပြောခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လိုက်ပြော၊ လိုက်လုပ်ရင် ဘယ်မိန်းကလေးကို မဆို ... ရတာချည်းပဲတဲ့။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆို မိန်းမ တစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်ချင်ပြီဆိုရင် ...”

“သူ့ဆီသွားပြီး ဆရာတင်ရတယ်။ သူက သဲကိုး ဖျာမလောက်လို့ မန်ကျည်းကိုးပင် နှော့ကံထားရတဲ့ နည်း မျိုးစုံနဲ့ကို ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်း၊ တစ်ဖက်သား မိန်းက

လေးမှာ ကြိုးတုပ်ခံရတာထက်တောင် ပိုပြီး မလုပ်နိုင်သေး တယ်တဲ့”

“ဒါဆို ... တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့ဆီလာလိုက်ကြမဲ့ ကောင် လေးတွေ”

“လူတိုင်းတော့လည်း ဘယ်သင်ပေးမလဲကွ”

“သင်တန်းကြေး ယူသေးလား မသိဘူးနော်”

ပေါက်ဖိမက- ခိခနဲရယ်၍ ဝင်ပြော၏။

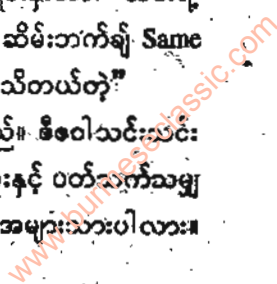
“ယူချင်ယူမှာပေါ့။ ပိုက်ဆံမယူတောင် ဝမ်းတေဘယ် One Table ကျွေးရတယ် ဆိုလား”

မြစိမ်းက အေးမြထံ အကြည့်တစ်ချက် ရောက် သည်။ အေးမြ လှစ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တာနှင့်ဆိုပြီး၊ အကြည့် ကိုယ်စီ သိမ်းဖြစ်၏။

“ထွဋ်ကိုရော သူ သင်ပေးလိုက်တာတွေလား မသိ ဘူး။ ထွဋ် လုပ်ရပ်ကလေးတွေက အရမ်းကဗျာဆန်တာ” ... ဟု အေးမြက မြစိမ်းကို ရိုးရိုးဘွင်းဘွင်းကြီး ချမေးချင်စိတ် ဖြစ်နေ၏။ မြစိမ်းကတော့ ... ဖန့်ကလေး ခေါ်တာဟာလည်း သူ့ရဲ့အသည်း ခြွသိုင်းကွက်တွေထဲက တစ်ကွက်ထင်ပါရဲ့ဟု ငဲတွေးနေ၏။

“မမြစိမ်းကသာ သမီးနဲ့ သိပ်မရင်းနှီးတာ၊ သမီးရဲ့ နှုတ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲက မမြရွေးတို့နဲ့ ဆိမ်းဘက်ချ် Same Batch ၊ ကိုကျော်မျိုးဝင်းကိုလည်း သိတယ်တဲ့”

မြစိမ်းက မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိမိဝါသင်းသင်း ဆိုသည့် ကောင်မလေးပါပဲ။ သူက မင်းအံ့ထူးနှင့် ပတ်သက်သမျှ သာမက၊ ဟိုလူဒီလူ၊ သူသိသည့်လူတွေက အများသားပါလား။

“ကိုကျော်မျိုးဝင်းနဲ့ မမမြရွေးကို လူကြီးတွေက စီစဉ်တယ် ဆိုပေမဲ့၊ မမမြရွေးက သိပ်မကြိုက်ဘူးဆို”

မြစိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တစ်ခါမှ မသိဘူး၊ မခင်ဘူးတဲ့၊ သူ့စိမ်းပေးတာကို ကြီးကို မယူချင်ပါဘူး၊ မေမေရယ်၊ သူငယ်ချင်းလောက် တော်ခဲ့ဖူးရင်မှ ဟုတ်တုတ်တုတ်ရယ်” ... ဟု မမမြရွေး ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

“ကိုကျော်မျိုးဝင်းက မမမြရွေးနဲ့ စကားပြောပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းတယ်ဆို”

မြစိမ်း ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။

“အဲဒီတုန်းက ဘာပြော ... ဘာညာ ... သူသင်ပေးလိုက်မှာပေါ့၊ မကြာခင် လက်ထပ်ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ မမမြရွေးက ဆက်မငြင်းတော့ဘူး မဟုတ်လား”

မြစိမ်း ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။

မမမြရွေး ဆက်မငြင်းတော့တာ မှန်ပါသည်။ အဲသည်တုန်းကတော့ ... မေမေ့ကို သိပ်ကလန်ကဆန်မလုပ်ချင်တော့တာနဲ့၊ သမီးအလိမ္မာ ဖြစ်ပြလိုက်တာပဲဟု ထင်ခဲ့၏။

“စကားပြောကြည့်တဲ့ အခါမှာ၊ ထင်သလောက်တော့ မစိမ်းလှပါဘူး၊ ဓမ္မေကလည်း ကျေနပ်နေတယ်ဆိုတော့ ... ခေါင်းပဲ ညိတ်လိုက်ရတော့ မှာပါပဲ” ... တဲ့။

အဲသည်တုန်းက မမမြရွေး ပြောခဲ့သည့် စကားက ပုံမှန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ လက်စသတ်တော့ ... ကျော်မျိုးဝင်းဟာ မင်းအဲ့ အကူအညီ၊ အသွန်အသင်တွေကို သုံးပြီး မမ

မြရွေးကို ခြေချသွားနိုင်ခဲ့တာပါလား ... ရယ်လို့ ခုမှ တွေးမိတော့သည်။ ဒါကြောင့်သာ ... မမမြရွေးနှင့် ကျော်မျိုးဝင်းတို့ ကွဲကြကွာကြတော့ ဟိုလူက မျက်နှာကြော တင်းသလောက် မမမြရွေးက ငိုနေခဲ့တာ။

ဪ ... မိန်းမသားဆိုတော့ တစ်ခုလပ်ဘဝကို ရောက်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက်၊ ရှက်လည်းရှက်ရှာမည်။ မမမြရွေး အပြစ်ဆိုးလေခြင်း၊ ဒါတောင် ... မိဘစကားနားထောင်ခဲ့တာဟု ... မြစိမ်း တွေးခဲ့ရပါသည်။ မမမြရွေးထာသာ မေတ္တာတွေ ရှိသွားရပြီး ကျော်မျိုးဝင်းကကျတော့ မေတ္တာရှိမလာခဲ့ဘူး ဖြစ်မှာပေါ့။ အသည်းနာဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ မေမေစကား နားထောင်ပြီး ရိုးသားအေးဆေးလှတဲ့ မမမြရွေးရဲ့ ဘဝလေးကို သက်သက်မဲ့ (တကူးတက အကြံအစည်နှင့်) ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးအောင် ချိုးခဲ့သည့် သူတွေထဲမှာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်လည်း ပါခဲ့ပေသတိုး။

“ပြတ်စဲတော့လည်း အရှက်မရှိ တောင်းတယ်ဆို”

မြစိမ်းက ခေါင်းကို ညိတ်ပြရပြန်သည်။ အဲဒီလို လာတောင်းစဉ်က ... ရှင်ပြောနေတဲ့ မင်းအဲ့ထူးကဲပဲ အထောက်အကူ အဖော်သဟာလုပ်ပြီး လိုက်ပါလာဖါသေးတယ် ... ဆိုတာကို ထပ်ပြောမနေချင်တော့ပါ။ ကိုယ်ညံ့တာ လူသိလှပါသည်။

ထွင့် ... ကျုပ်ကို တကယ်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ မင်းအဲ့ မြောက်ပေးလို့ မင်းအဲ့ နည်းတွေသုံးပြီး ကျုပ်စိတ်တွေ မှုန့် ... နဲ့အောင် ကဗျာဆန်ဆန် အပြုအမူလေးတွေ နှုတ်စရာ စကားလေးတွေနဲ့ အနိုင်ယူသွားလေသလား ... ဆိုတာကို တွေးမြဲလည်း တွေးတောပူပန်မိချေပြီ။

“နောက်ထပ်စုံတွဲတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီလူ ... ဆရာကြီးလုပ်ပေးလိုက်လို့ ချစ်သူစုံတွဲတွေ ဖြစ်သွားကြတာ။ မမတို့ မသိတဲ့လူတွေမို့သာ နာမည်တွေ ပြောမနေတော့တာ။ တစ်ယောက်ဆို မိန်းမသားက တွင်တွင်ငြင်းတာ ...

“ဆဲဆိုတောင် လွတ်တယ်ဆိုပဲ။ ပါးမရိုက်ရုံ တစ်မယ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... မကြာပါဘူး၊ ရသွားတာပဲ။ နောက်တစ်ယောက်ကကျတော့ အဲဒီမိန်းမမှာ ချစ်သူရှိပြီးသား၊ လူကြီးမိဘ သဘောတူတဲ့လူကို သေလုအောင် ကန်ငြင်းတာပေါ့ ...

“ချစ်သူနဲ့တောင် ထွက်ပြေးဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီတဲ့။ မိဘ သဘောတူတဲ့သူက အဲဒီ မင်းအံ့ထူးကို ပြေးကပ်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုတွေ သင်ပေးလိုက်တယ် မသိဘူး။ အပျော့ဆွဲနဲ့ အောက်ကျိုလိုက်တာ။ သူ့ရည်းစားနဲ့ လိုက်မပြေးတော့ဘူး”

“မိဘက သဘောတူတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်လား”
သူတို့ ကောင်မလေးတွေ အချင်းချင်း စိတ်ဝင်စားစွာ မေးတာကို မြစ်မီး သိချင်သလို အေးမြလည်း သိချင်နေတော့သည်။

“လက်ထပ်တာမှ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်”
“ဟင် ... သတို့သမီးက ခြံရန်တာပေါ့”
“ဟိုဘက်ခြံကနေ ဒီဘက်ခြံကို စုန်ကူးအောင်ကို ပြောနိုင်တာ”
“အပြောချည်းပဲလား။ စကားတတ်တာပေါ့နော်”

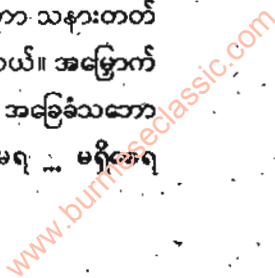
“လုပ်ခိုင်းတာလေးတွေလည်း ရှိတယ်။ တချို့ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ကို သွားအောက်ကျိုရင် အထင်သေးပြီး အဲဒီ ယောက်ျားကို မကြိုက်တော့ဘူးတဲ့။ အဲဒီလိုမိန်းမမျိုး ကျတော့ ကိုယ်က ခပ်ထန်ထန် ကြွပ်ဆတ်ဆတ်ပုံစံနဲ့ ဝင်ရတယ်တဲ့။ လျှော့ပေးလို့ မရဘူးတဲ့”

“ဪ ... ငါက ရည်းစားစကား ပြောရင် အောက်ကျိုရမယ် ထင်တာ”

“အောက်ကျိုပြီး ချော့ရတဲ့ မိန်းမတွေက အမြောက်ကြိုက်တဲ့။ သနားအောင် ပြောတဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမယ်တွေ ဘာတွေ လုပ်ပြရင်၊ အဟုတ်ထင်တဲ့ ရူးကြောင်မူးကြောင် မိန်းမမျိုးကလည်း ရှိသေးတဲ့။ အဲဒီလူကြီးက ပြောတာတဲ့”

“ဪ ...”
“အဲဒါကြောင့်တဲ့။ မိန်းမတစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်တော့ မယ်ဆိုရင်၊ ဒီမိန်းမ ဘယ်လိုအမျိုးအစားလဲ၊ စိတ်ထား ဘယ်လိုရှိလဲ၊ သူ့ဆီ ဘယ်ပုံစံနဲ့ ဝင်ရမလဲဆိုတာ အရင်ဆုံးဖြတ်ရတယ်တဲ့။ အဲဒီလူကြီး ပြောတာတဲ့”

မင်းအံ့ ... ရှင် ပညာစုံ ပါပေတယ်နော်။
“များသောအားဖြင့်မှာတော့ ... မိန်းမဆိုတာ သနားတတ်တယ်။ မိခင်မျိုးဆိုတော့ အကြင်နာကြီးတယ်။ အမြောက်ကြိုက်တယ်၊ အချော့ကြိုက်တယ်၊ ဒီလောက် အခြေခံသဘောစိတ်ထားရင် ... မီးစင်ကြည့်ကပေတော့၊ မရ ... မရှိအရဘူးတဲ့”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ ... ဒီလူကြီးပြောတဲ့ စကားတွေထဲ အစ လိုက်သိနေရတာလဲ”

“ငါ့အစ်မ ရွှေစပယ်ဖြူကို သူက သေကောင်ပေါင်းထဲ လိုက်တာလေ”

“ကြွေပြိုလား”

“တော်သေးတာပေါ့၊ မကြွေခင် သူ့အကြောင်းတွေ သိ လိုက်လို့။ သူကဟယ် ... အရပ်အမြင့်ကြီးနဲ့ အသားဖြူ ရုပ်ချောတာရယ် ...”

မြစ်မ်း ကျိတ်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။ မင်းအံ့ ရှင်သာ ပင့်ကူတစ်ကောင်ဆိုရင်၊ ရှင့်ရဲ့ ပင့်ကူအိမ်မှာ ပိုးဖလဲလေး တွေ တွယ်ငြိစေနိုင်တဲ့ ပင့်ကူကွက်လေးတွေထဲက တစ်ကွက်ဟာ ရှင့်ရဲ့ ချောမောနေခြင်းပါပဲ မင်းအံ့ရယ်။

“သူ့အဖေကလည်း ထောတ်ယံလေ။ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ ဒီကုမ္ပဏီကို သူပဲ အမွေရမှာ ...။ ခေါင်းထဲမှာ Calculator ထည့်ပြီး ပေါင်းနတ်မြောက်စား ... လုပ်ကြည့် လိုက်၊ အချစ်ဆိုတာကို နည်းနည်းမှ မထည့်နဲ့”

“မထည့်ဘူး”

“ဒီလူဟာ ဘဝအဖော်အဖြစ် ရွေးချင်စဖွယ်ကြီး”

“အေး ... ဟီး”

“ရယ်မနေနဲ့”

“မရယ်တော့ဘူး”

သူတို့လေးတွေ လုပ်ရပ်ကလေးများ၊ အပြောအဆို လေးများဟာ ကလေးဆန်ပြီး ချစ်စရာလေးတွေမို့ သူတို့ရယ်

ရယ်ချင်း၊ ဟီး ... ဟီးချင်း ဖြစ်စဖွယ်။ သူတို့ ခိ ... တော့လည်း လိုက်ခိုရုံ။ ခုတော့ ... အေးမြရော မြစ်မ်းပါ ... ယောက်ရုပ်ကြီးတွေ ဖြစ်နေရတော့သည်။ မြစ်မ်းကိစ္စကတော့ ပါသွားပြီ။ ထင်နိုင်ထွန်း အကြောင်း ဘယ်တော့ပါလာမလဲ ... ဟူ၍ အေးမြ စိုးရိမ် ... တွေးလန့်နေ၏။

“ခေါင်းထဲက ဂဏန်းပေါင်းစက်ကို ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် လည်း၊ သူ့ရုပ် သူ့ရည် သူ့အပြောအဆို အပြုအမူလေး တွေဟာ အချစ်တစ်ခုကို သယ်ဆောင်လာနိုင်တဲ့ထိ ဂုဏ် သတ္တိ ရှိကြတာတွေပဲ ...

“ဒီကြားထဲမှာ ... အသည်းခြွေခြင်းဆိုတဲ့ ဘာသာ ရုပ်မှာလည်း ကျွမ်းကျင်နေသေးတယ် ဆိုတော့၊ သူလိုက် ရင် မရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးတဲ့။ ငါ့ အစ်မတစ်ယောက်ပဲ ကြုံကြုံခံနိုင်လို့ သူရဲကောင်းဘွဲ့ပေး ဖို့ ကောင်းနေတာ”

“ရည်းစားတွေ အများကြီးလား”

“မများပဲ နေမလား”

“တစ်ချိန် ... တစ်ချိန်မှာ ဘယ်နှယောက်လဲ”

“မသိဘူး၊ ထားလိုက်၊ ပြတ်လိုက်တွေ နေမှာပေါ့။ ဖြစ် လိုက်၊ ပျက်လိုက်ဆိုတဲ့ သင်္ခါရသဘောတရားကို ဂူချင်ရင် မင်းအံ့ထူးနှင့် သူ၏ချစ်သူများကို ကြည့်ရှုလေ့လာပါ တဲ့”

“ဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

“ငါ့အစ်မ သူရဲကောင်း”

သူတို့ စကားပြောလိုလည်း၊ တစ်ကရားကုန်၍ နောက်တစ်ကရား ထပ်ဖျော်ပေးသည့် ကော်ဖီတွေလည်းကုန်၊ (တစ်ယောက်ကို နှစ်ခွက်စီလောက် ဆင့်သောက်ကြသည်) အချိန်လည်း တော်တော်ကြာသွားမှပဲ ပြန်ဖို့စကားကို သစ္စာလေးက စပြော၏။

“ပြန်မယ် ... ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါက နင်တို့ကို အိမ်ပေါက်စေ့ လိုက်ချပေးရဦးမှာ”

“အဲဒီလို ပြောမှာစိုးလို့ ငါ ကားယူခဲ့မယ် ဆိုတော့လည်း”

“ဟာ ... ခွဲမစီးချင်ပါဘူး၊ စကားပြောလို့ မရဘူး။ ခုလို တစ်ကားတည်း ပြုတ်ညပ်စီးလာတော့ စကားလည်း ပြောလို့ရတယ်။ စိတ်ပါရင် မြေနွှာတောင် ဆိုသွားနိုင်သေး”

ပြောပြီး ရယ်ကြပြန်သည်မို့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အေးမြရာ မြစိမ်းပါ စိတ်မပါ လက်မပါ လိုက်ရယ်ဖြစ်တော့သည်။

“မမအေးမြ ပြန်မယ်၊ ပြန်မယ်နော် မမမြစိမ်း”

“အေး ... မမ သေသေချာချာ ရွေးပေးလိုက်တယ်၊ ဈေးနှုန်းလည်း အမှန်ကန်ဆုံး လုပ်ပေးလိုက်တယ်လို့ မေမေ့ကို ပြောလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ... ကျေးဇူးနော် ... တာတာ”

ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ် ... တာတာသံတွေ ချပြီထွက်လာပြီးမှ ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားကြတော့သည်။

မြစိမ်းက အေးမြကို ကြည့်လိုက်သည်။ အေးမြကလည်း ပြန်ကြည့်၏။

“အေးမြ ... ကျုပ်ကို မင်းအံ့နဲ့ ရှင် သဘောတူသေးလား”

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် မေးချတော့သည်။

“အဲဒါဝေးလို့၊ ထွင်ကိုတောင် ပြန်စဉ်းစားရတော့မယ် ထင်တယ်၊ စေ့စပ်ပွဲကလည်း လုပ်ပြီးသွားပြီ။ ဒုက္ခ”

မြစိမ်းက အေးမြကို သနားကြည့်နှင့် ပြောပြောပြောပြောကြည့်ခွင့်ရသည်။ အေးမြက မြစိမ်းကို ကြည့်တော့ ကြည့်၏။ ဘာအကြည့်မှန်း မသိ။ သနားကြည့်တော့လည်း မဟုတ်တန်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ မြစိမ်းက မင်းအံ့ကို ပြန်ချစ်နေလောက်ပြီဟု ထင်ပြီး၊ ရင်ထဲမှာ သနားမိလျှင်တောင်မှ မြစိမ်းက ဝန်မခံသေးတာမို့၊ အေးမြမှာ သနားကြည့်ကို တရားဝင် ကြည့်ခွင့်မရနိုင်သေးပါ။ ကျိတ်ပြီးတော့ ... တော့ ကြည့်ချင် ကြည့်နေနိုင်ပါသည်။ မြစိမ်းက အေးမြကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်၏။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

မြစိမ်း ခေါင်းခါသည်။

“ရှင် ... ကျုပ်ကို သနားကြည့်နဲ့ ကြည့်ချင်တာ တောင် တရားဝင်ကြည့်ခွင့် မရှိသေးတဲ့ ရှင်ကိုပဲ ပြန်သနားလိုက်ပါတယ်။ အေးမြရယ် ... ကျုပ်က လူတကာရဲ့ သနားကြည့်နဲ့ တန်နေပြီ” ... ဟု ဖွင့်ပြောချလိုက်ချင်ပါသည်။

ဖွင့်မပြောမီအောင် မျိုသိပ်ရတော့မည်ဟုလည်း အံ့ကို နာနာကြိတ်ရပါသည်။

မင်းအံ့ ... ရှင်ကို ကျွန်မ ... တကယ်ပဲ အံ့ကြည့်ပါရဲ့ မင်းအံ့ရယ်။

ပြဿနာက အဲဒီနေ့ ညနေမှာပဲ တက်လေ၏။
 “ထွင့် ... ရှင် ... ကျွန်မကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့၊ သူများ
 မြှောက်ပေးသမျှ”

နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အေးဆေးလှသည့် အေးမြ
 ခမ္မာ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ထိ ဒီတစ်ကြိမ်သာ ချစ်သူရယ်လို့ရှိဖူး
 သေးတာမို့ စူးစူးနစ်နစ် မြတ်နိုးရှာပါသည်။ တစ်သက်မှာ တစ်
 ချစ်၊ ဒီချစ်သူနှင့်ပဲ ဘဝခရီးကို ဆုံးအောင်လျှောက်မည်ဟု ဆုံး
 ဖြတ်ချက် ချထားခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထွင့်နိုင်ထွန်းဟာ
 ယောက်ျားတစ်ယောက် အနေနှင့် လူညံ့မဟုတ်ငြား၊ လျှမ်းလျှမ်း
 တောက် လူတော်ကြီးလည်း မဟုတ်။ ဟုတ်သည် ... ဟုတ်နိုင်
 သည်ပဲထားဦး၊ လောလောဆယ်မှာ သူ့အရည်အချင်းကို ဘယ်
 နေရာမှာမှ ထုတ်ပြမထားသေး၊ ထုတ်ပြခွင့် မရသေးဘူးပဲထားပါ။

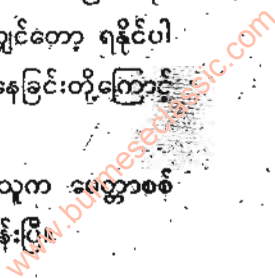
စီးပွားဥစ္စာကျတော့လည်း၊ အေးမြတို့နှင့် ဘယ်လို
 မှ မယှဉ်သာ။ အချစ်တစ်ခုသည်သာ ... သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
 ဘဝနှစ်ခုကို ခိုင်မြဲတုပ်နှောင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါလျှင်၊ ထွင့်နိုင်ထွန်း
 ဆိုတာဟာလည်း ငမ်းငမ်းတက် မက်မောလောက်သည့် ချစ်သူ
 လောင်း၊ ခင်ပွန်းလောင်း မဟုတ်ပါ။ ထွင့်နိုင်ထွန်းနှင့် စာလျှင်
 အေးမြကမှ ...။ ရုပ်ရည်ကတော့ ရွက်ကြမ်းရေချိုသာသာပဲ ထား
 လျှင်တောင်၊ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူမို့ ခေတ်မီဈေးကြီး၊ နည်းမျိုးစုံ၊

စည်းမျိုးစုံသုံးနိုင်သော အေးမြဟာ တော်တော်ကြီးကို ကြည့်
 ကောင်းသည့် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ရတနာဆိုင်
 ဘစ်ခုကို (အရင်းအနှီး သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်) ပိုင်ဆိုင်လျက် လစဉ်ငွေ
 ၈ တော်ရုံယောက်ျား တစ်ယောက်ထက်တောင်သာအောင်၊ ရှာနိုင်
 ဖွဲ့နိုင်ပါသေးသည်။ မိဘအမွေအနှစ် ဆိုတာတော့ ... ပြောမနေနှင့်
 တော့။ အေးဆေး၍ ငြိမ်းချမ်းသော၊ စိတ်ကောင်းကလေးမွှေးလျက်
 ဘယ်သူနှင့်မျှ ရန်မဖြစ်တတ်သော ... အေးမြကမှ၊ သူ့ကို မချစ်
 လျှင်တောင် ချစ်သူလောင်း၊ ဇနီးလောင်းအဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့ ဝန်
 လေးတွန့်ဆုတ်စရာ မရှိသူ။

“မေမေ ... ထွင့်ကို ခေါ်ကြည့်ပေးပါ”

အဲသည်ဝါကျတစ်ကြောင်းသည် တိုက်ယူရသော
 အခွင့်အရေးတစ်ခု ဖြစ်၏။ မိဘနှစ်ပါးက အင်တင်တင်မှ စခဲ့
 ကြသည်။ ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ပေးသည့် သမက်လောင်း မဟုတ်
 ခြင်း၊ သမက်လောင်း၏ အရည်အချင်းတွေတော့ မပြောကတ်၊
 အပေါ်ယံ လှေလာမှုလောက်မှာတော့ မဖြစ်မနေ မက်မောစရာ
 စရှိခြင်းတို့ကြောင့် ဖေဖေနှင့် မေမေက လှိုက်လှဲဝမ်းသာ ... ကျ
 နပ်ကြသည် မဟုတ်ပါ။ တားမြစ်လောက်အောင် အပြစ်အနာ
 အဆာ မရှိလှခြင်း (မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာလျှင်တော့ ရနိုင်ပါ
 သည်)နှင့် ကိုယ်တို့သမီး ကိုယ်တိုင်က စိတ်ပါနေခြင်းတို့ကြောင့်
 သာ လက်ခံလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ... သူက ဝေတ္တာစစ်
 နှင့်သာ မဟုတ်ပါက ကိုယ့်ဘက်မှ နစ်နာလွန်းပြီ။

“ဟင် ... ထွင်၊ ရှင် ... ကျွန်မကို တကယ်မချစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ အချိန်မရွေး လမ်းခွဲသွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ချန်ရစ်ခဲ့ဖို့ ဝန်မလေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟာ ... စွပ်စွဲချက်တွေက များသလောက် ပြင်းထန်လှ ချေလား။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဟောဗျာ ... မျက်ရည်တွေနဲ့ ကလေးလား အေးမြရယ်”

ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စတို့ကို လာသုတ်ပေးသည့် ထွင်လက်ကို ပုတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဘယ် စုန်းကစေ ပူးသလဲ၊ ဘယ်နတ်ဆိုး ပြုစားသလဲ ပြော”

ထွင်က ရယ်နေ၏။ ထွင်က အေးမြကို ချစ်၍ အေးမြ ပြန်ချစ်တာကိုလည်း ယုံသည်။ သူ့လောက်အနေအထားကို သဘောတူပေးသည့် ... အေးမြ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း ကျေးဇူးတင် လေးစားရပါသည်။

“ရှင်ကို မင်းအံ့ မြှောက်ပေးတာ မဟုတ်လား”

“သူ ဆိုင်းတီးပေးတိုင်း၊ က၊ရအောင် ကိုယ်က မျောက်လားကွ။ လူသားစင်စစ်ကြီး”

“ရှင် ... ကျွန်မကိုပြောဖို့ စကားတွေ ... မင်းအံ့နဲ့တိုင်ပင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ထွင်က ရယ်၏။

“အေးကွ ... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“သွားပါပြီ ကိုထွင်နိုင်ထွန်းရယ်၊ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး အညာခံလိုက်ရပါပြီ”

အေးမြ ချုံးပွဲချ ငို၏။

ထွင်ခမျာ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ပါးစပ်ထံ ရှိသမျှ စကားတွေ အကုန်သုံး၍ ချော့ရတော့သည်။

“နေပါဦး ... ဒီပြဿနာ ဘယ်က စတာလဲ”

အေးမြ ငိုလိုဝမှ မေးရ၏။

“မနေ့ကမှ ... ရှင်တို့အကြောင်းတွေ အကုန်သိတာ”

အေးမြက သစ္စာလေး ရောက်လာတာမှ စပြော၏။ ထွင်က မေးခွန်းမထောက်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်သည်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ အေးမြရယ် ... ကလေးလိုပဲ”

နာရီပေါင်းများစွာ၊ ချော့နည်းမျိုးစုံ၊ ကတိတွေ အထပ်ထပ်၊ ရှင်းလင်းချက် ထောင်သောင်းတို့ ကုန်ဆုံးပြီးမှ

အေးမြ မျက်စောင်းပြေပြေထိုးလေ၏။

“ယောက်ျားချင်း ဆိုတာ ... ကိုယ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်တော့မယ်ဆိုရင် တိုင်ပင်ကြ။ အကြံဉာဏ်ပေးကြ၊ ပွင့်လင်းပြောဆိုကြတာပဲ အေးမြရဲ့။ ပြီးတော့ ... ကိုယ်က ... သူ မိတ်ဆက်ပေးမှ အေးမြနဲ့ သိရတာ ...”

“သူ ... မြစ်မီးရောင်ကို ရောက်ရောက်နေတာ၊ မြရယ် စိမ်းရယ် ရောင်ရယ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဆွဲငင်အားနဲ့ ရောက်နေတာမှန်း အသိသာကြီး၊ သူမိတ်ဝင်စားနေတာက အေးမြ ဆိုရင်လည်း၊ ကိုယ်က သူငယ်ချင်း ချစ်သူကို ဖြတ်ခုတ်ရာ ရောက်ဦးမယ် ...”

“သူ့ကို ဖွင့်မေးရတာပေါ့။ မင်း ... အေးမြအပေါ် ရိုးသားရင် ငါ ဆန်းပြားလိုက်တော့မယ် ဆိုတာမျိုးတော့

ယောက်ျားချင်း ပြောဖြစ်တာပေါ့ အေးမြရဲ့။ သူက တော်
တော် စွဲတဲ့သူဆိုတော့ သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး ဆရာ
တင်ရတာလည်း မှန်ပါတယ် ...

“မင်းအဲ့မှာက ဘာမှန်းမသိတဲ့ ချစ်စရာ အပြုအမူ
လေးတွေ ရှိတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်တော့
မယ်ဆိုရင် ခုံကလေး ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်တာတို့၊ လိမ္မော်သီး
စားတော့မယ် ဆိုရင် အခွံခွာပေးတာတို့ ...

“တယုတယလေးတွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒါလေး
တွေကို အတုခိုးရတာလည်း အမှန်ပဲ။ အဲဒါ သူတို့မိသားစု
ရဲ့ အကျင့်ပဲ။ သူတို့အိမ်ကိုသွားရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် ပြုစုယုယနေကြတာကို တွေ့လိမ့်မယ်။ သို့အဖေက
စမြီး မိန်းမသားဦးစားပေးစနစ် သိပ်သုံးတာ ...

“ဒါပေမဲ့ ... မင်းအဲ့ အဖေရဲ့ တစ်သက်တာမှာ
လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှု ဆိုတာ လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး။ သူတို့အိမ်
မှာဆို သားမိ သားဖ သုံးယောက်လုံးဟာ ... အပြန်အလှန်
အရမ်းချစ် အရမ်းကြင်နာနေကြတာ တွေ့ရပြီ။ သိပ်ပျော်
စရာ ကောင်းတာ ...

“သုံးယောက်သားဟာ ... တစ်ယောက် ရေချိုးခန်း
ဝင်လို့ ကြာနေရင်တောင် ကျန်နှစ်ယောက်က တံခါးလိုက်
ခေါက်တာ။ ရေချိုးရင် ... အအေးမိမယ်။ ကားမောင်းထွက်
ရင် ဖြည်းဖြည်းမောင်းတို့၊ အဲဒါတွေ မပြောလည်းဖြစ်
ပေမဲ့ သူတို့ သားမိ သားဖ သုံးယောက်ကတော့ ပြော
တယ် ...

“အဲဒီ အကျင့်လေးတွေ အပြင်ပါလာတော့ ... သူ့
အဖေနဲ့ အမေကျတော့ လူကြီးတွေမှလား၊ မာနမကြီးဘူး၊
သိပ်ဖော်ရွေတာ။ သိပ်သဘောကောင်းတာနဲ့ လူတွေက
ချီးကျူးခံရတယ်။ မင်းအဲ့ ကျတော့ ... ကောင်မလေးတွေက
အသည်းစွဲ ကြိုက်ကြတယ် ...

“ကောင်လေးတွေက အမြင်ကတ်တာကို ခံရဇာယ်။
ကောင်မလေးတွေက ... မင်းအဲ့ သူတို့မိသားစုအ ... နဲ့
သူ့ဘာသာနေတတ်သလို နေတာကို၊ သူတို့ကို ကြိုက်လို့
ယုယတယ် ထင်ကြတာကိုး။ နောက်တစ်ယောက်နဲ့လည်း
ဒီလိုပဲဆိုတော့၊ ပြဿနာတွေက တက်ရော့ ...

“ငိုကြ ယိုကြ၊ စိတ်ကောက်ကြ၊ ရှက်တဲ့သူကရှက်၊
စိတ်တွေဆိုးပြီး မကောင်းပြောတော့ မင်းအဲ့ နာမည်ပျက်
ရတယ်။ မင်းအဲ့ ပြောပုံ ဆိုပုံ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေကျတော့
လည်း မိန်းမကြိုက် ဖြစ်နေတော့ ကိုယ်တို့လို တေးတွေ
က ဆရာတင်ရတာပဲ ...

“တကယ်တမ်းမှာ မင်းအဲ့က လိုက်ရှုပ်ရတာ မဟုတ်
ဘူး။ ကောင်မလေးတွေက လာရူစီတာကို ခံရလို့ ပြောရင်
လည်း နမချင်းမစာနာဘူး ဖြစ်ဦးမယ်။ ယုံပါ အေးမြရယ်။
မင်းအဲ့လည်း အဲဒီလိုလူစား မဟုတ်ဘူး။ အေးမြကို ကိုယ်
ချစ်တာလည်း သံသယမဝင်နဲ့ ...

“အေးမြကို ချစ်တဲ့နေရာမှာ အေးမြ ဖြစ်လျှောက်
သွားတဲ့ မြက်ခင်းပေါ်တောင် လူးပစ်ချင်တဲ့ကောင်ပါကွာ။
အဲဒီလို အသေးအဖွဲ့ကစပြီး သံယောဇဉ်ကြီးပါတယ်”

“ဒါလည်း ... မင်းအံ့ သင်ပေးထားတာပဲလား။”
“ဒီလောက်တော့လည်း ... ကိုယ့်ဘာသာ ပြောတတ်ပါ
သေးတယ်”

ထွင့် ... အာခေါင်တွေခြောက် လည်ချောင်းတွေ
နာလာချိန်မှာ အေးမြ မျက်ရည်စဲ၍ ပြီးနိုင်ရယ်နိုင် ဖြစ်လာပါ
တော့သည်။

“အေးမြက မြစ်ဖုံးအစ်မလိုဖြစ်မှာ ကြောက်နေတာမှလား၊
ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်က အေးမြတို့ကုမ္ပဏီ မဝင်ပါရစေနဲ့
ပြောတာပေါ့။ ကိုယ့်တစ်လဝင်ငွေ အေးမြ ထာဘီတစ်ထည်
ဖိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ ရှာပြီးဝယ်ပေးချင်တယ် ...

“ယောက္ခမ ခင်းထားတဲ့ လမ်းပေါ် ချောင်ချောင်
လေး တက်လျှောက်ပြီး မိန်းမကို စိန်နားကပ် ဝယ်ပေးရ
မှာ စိတ်မသန့်ဘူး၊ ပြီးတော့ ... တစ်ခါတည်းပြောထား
မယ်နော်၊ ကိုယ် ပိုက်ဆံမရှိတာ မှန်တယ်၊ ဆီခိုးနား ညှို့
ခံပွဲဖိုးကို လွယ်လွယ်ကူကူ မသုံးနိုင်တာ မှန်တယ်၊
ဒါကြောင့် ...

“မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးလောက်နဲ့ အေးမြ ကြည်ဖြူ
ကျေနပ်ပေးရင်၊ အဲဒီလောက်နဲ့ ပြီးချင်တယ် ပြောတာ။
ဆီခိုးနားမှ ဆီခိုးနား ... မလျှော့နိုင်ဘူးဆိုရင်၊ အေးမြတို့
ဘက်က လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဖြစ်တဲ့နည်း
နဲ့ ရှာမယ် ...

“ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်။ အဲဒါ ... အေးမြကို
သိပ်ချစ်လို့။ အရမ်းချစ်လို့၊ တအားချစ်လို့၊ ယုံလား။”

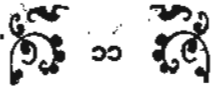
“ဒါလည်း ... မင်းအံ့ သင်ပေးထားတာပဲလား။”

“ဆေးပါတော့ကွာ ... ဆေးလိုက်ချင်ပါပြီ”

ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ထုထောင်း၊ ရိုက်ပုတ်၊ ဆွဲဆိတ်ရန်
တွေ၊ ငိုယို ... ဆိုသည့် ပွဲကလေးကတော့ အရယ်လေးနှင့် နိဂုံး
ချုပ်သွားရတော့သည်။

* * *

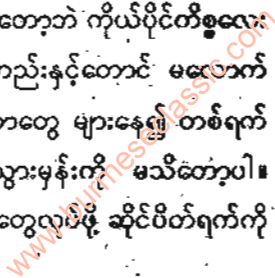

ခါတိုင်းဆို ... ဆိုင်ပိတ်ရက်ကို မျှော်ရပါသည်။ ဟိုတုန်းက မျှော်ရတာကျတော့ တစ်မျိုးပါ။ ဆိုင်ပိတ်ရက်ပေမဲ့ အေးမြ၊ မြစ်မီးနှင့် ငွေလတို့ဟာ တစ်အိမ်အိမ်မှာတော့ စုဆုံဖြစ် လိုက်ကြသေးတာပင်။ ဘာပိတ်စဆန်းတွေ ပေါ်နေလဲ၊ အလှပြင် ပစ္စည်း ဘာတွေ ဆန်းသစ်နေလဲ ... လက်ကိုင်အိတ်၊ ဖိနပ် ... ဆိုတာမျိုးတွေ လိုက်ကြည့်၊ ကြိုက်တာတွေ့ဝယ်။ ကိုယ့်မှာနည်း နေပြီမို့ အသုံးလိုလို့ ဝယ်တာမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဝယ်ချင်လို့ကို ပိုက်ဆံသုံးတာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေကျတော့ ရပ်ရှင်ကြည့်၊ တစ်အိမ်အိမ်မှာပဲစုပြီး တက္ကသိုလ်တုန်းက အကြောင်းတွေ ပြော ကြ၊ အဲသည်နေ့မှာ သာရေးနာရေး သွားလျှင်တောင် တူတူ။

နောက်ပိုင်းကျတော့ ... အေးမြကစလို့ ဓမ္မဖောက် သည်။ ချစ်သူရသွားသော မိန်းကလေးဟာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ထက် ... ချစ်သူနှင့် ဆုံရမှာကို ပိုမိုမက်မောလာတတ်သည်။ တစ် ပတ်မပါ၊ နှစ်ပတ်မပါနှင့် ... နောက်ကျတော့ နှစ်ယောက်တစ်ဖွဲ့ တည်း ဖြစ်သွားရကာ အေးမြကိုတော့ ဆိုင်ဖွင့်ရက်တွေကျမှပဲ ဆုံရတော့သည်။

ငွေလ ထွက်သွားပြန်တော့ ... မနေတတ်လိုက်တာ များနယ်။ မြစ်မီးမှာ တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့ရလျက် ကြောင် တောင်တောင်များတောင် ဖြစ်ရတော့၏။ နောက်ပိုင်း ... နေ့သား ကျသွားရသည်။ နေ့သားမကျခင်တုန်းကဆို ... ဆိုင်ပိတ်ရက်ကို တွေးကြောက်၏။ အိမ်မှာ ... မမမြရွေးနှင့်က ဘယ်လိုမှ အဖော် မဖြစ်ပါ။ နဂိုက အေးဆေးသော မမမြရွေးဟာ အခန်းထဲမှ မထွက်သလောက် ... မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထုတွေနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်းတော့ သည်မို့ ကိုယ်က ကိုယ့်အချိန်ဖြုန်းနည်း ကိုယ့်ဘာသာ ရှာရသည်။

ဆိုင်ပိတ်ရက်မှာ ... ဖတ်ချင်သော စာအုပ်တွေ စုဖတ်၊ ကိုယ်ကြိုက်သည့် အခွေတွေ စုကြည့်၊ ကိုယ့်ဗီရိုကိုယ်ဖွင့် ပြီး ကိုယ့်အဝတ်အစား၊ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ပြန်လည်ရှင်းလင်း၊ ခေါင်းလျှော်။ (ခေါင်းက ကြားရက်တွေထဲမှာလည်း အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်တော့ လျှော်ဖြစ်၏။) တစ်ပတ်မှာ နှစ်ကြိမ်၊ တစ်ခါတလေ သုံးကြိမ်ထိ ခေါင်းလျှော်ဖြစ်သည် ဆိုတော့၊ တစ်ကြိမ်ကိုတော့ ဆိုင်ပိတ်ရက်မှာ လျှော်ရ၏။ အိမ်မှာမလျှော်ချင်လည်း ဆိုင်သွား လျှော်၊ ဆံပင်တိုချင်တိ၊ ပေါင်းချင်ပေါင်း၊ အဖြောင့်ဆွဲတန်ဆွဲ၊ အလှပြင်စရာလေးတွေရှိလည်း ပြင်။ လုပ်ရင်း ... လုပ်ရင်းက တကူးတက အချိန်ဖြုန်းရတာ မဟုတ်တော့ဘဲ ကိုယ်ပိုင်တိစ္စလေး တွေဟာ (ဆိုင်ပိတ်ရက်) တစ်ရက်တည်းနှင့်တောင် မလောက် တော့သလို ဖြစ်လာရ၏။ လုပ်ချင်တာတွေ များနေ၍ တစ်ရက် ဆိုသော အချိန်ဟာ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းကို မသိတော့ပါ။ အဲသည်တော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလေးတွေလုပ်ဖို့ ဆိုင်ပိတ်ရက်ကို

မျှော်ရခြင်းပါ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဆုံကြစဉ်က မျှော်ပုံမျိုးနှင့် မတူတော့ဘဲ ကိုယ် တကယ်ပိုင်သည့် ကိုယ်ပိုင်ရက်၊ ကိုယ့် ကိစ္စမှတစ်ပါး၊ အခြား ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ဖြစ်တော့သည့် ... ကိုယ့်တစ်ဦးထည်းနှင့်သာ ဆိုင်သည့်ရက်အဖြစ် အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ မျှော်ခဲ့ရတာ။

ဒီနေ့ ... ဆိုင်ပိတ်ရက်ကြီးကတော့ ဟာတာတာနှင့် ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

မနက်အိပ်ရာထီ ... သွားချင်ရာ သွားတော့မည်ဆိုလျှင် တစ်ခါတည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေအောင် မျက်နှာသစ်ရင်း ရေပါတစ်ခါတည်း ချိုးလိုက်သည် (ဆိုင်ဖွင့်ရက်တွေကဲ့သို့)။ ပြီးမှ နံနက်စာစား။ မြီးတော့ ကိုယ့်အခန်းထဲ ပြန်ဝင် ... ဒီနေ့ ဘာကိုအရင်စလုပ်ရပါမလဲ ... ဟူ၍ တစ်ပတ်စာ တေးထားသမျှ လုပ်စရာ ကိုင်စရာလေးတွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု အကောင်အထည် ဖော်ရပါသည်။ မမမြရွေးက နေ့တိုင်းလိုလို ... မနက်စောစောမှာ မီးဖိုချောင်ဝင်သည်။ ဟိုဟာချက် ဒီဟာချက် စီမံသည်။ ပြီးလျှင် သူလည်း အခန်းအောင်းတော့တာပဲ။ မြစိမ်းက မီးဖိုချောင် အလွန်ဝင်ခဲ့သည်။ ဝင်ပြီဆိုလျှင်လည်း စိမ်းပေးရုံမဟုတ်၊ ကိုယ့်တိုင် ချက်၏။

“ဒီနေ့ မြစိမ်းလက်ရာဆို ထမင်းမြိန်တော့မှာပဲ”

မေမေကတောင် ချီးကျူးရသည်။

“သိတယ် မှလား ... မြစိမ်းလက်က ထွက်ရင်၊ ဘယ်တော့မှ အညံ့မရှိဘူး”

လက်မလေးထောင်ပြီး ကြားခဲ့ဖူးတာတွေ ရှိသည်။ မြစိမ်းက မီးဖိုချောင် နေ့တိုင်းဝင်ဖို့ စိတ်မပါသလို ဟင်းချေး များတတ်သူလည်း မဟုတ်ပါ။

“နင်တို့ ဒီတစ်ခါ မှားတာဟာ နောက်တစ်ခါ မှန်ဖို့ပဲလို့ မှတ်ထား။ ဒီအသားနဲ့ ဒီဆားငန်သွားပြီဆိုရင် နောက်တစ်ခါ လျှော့၊ လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်း စိတ်ဝင်စားရင်၊ မှတ်သားကြိုးစားရင် တဖြည်းဖြည်း ကောင်းလာမှာပဲ။ အဓိကက ...

“လုပ်ချင်စိတ်နဲ့ စေတနာလေးပဲ လိုတယ်။ တာပဲ လုပ်လုပ် စေတနာလေး ထည့်လိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

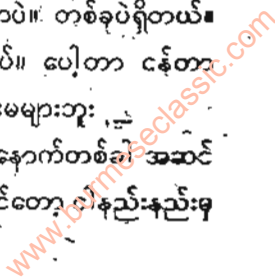
ဟု မီးဖိုချောင်မှ ကောင်းမလေးတွေကို ဖြောထားသည်။

“နင်တို့ ... ဟင်းငန်သွားရင် ငါက တို့စရာပေါ့ ငါးပိရည် မဆမ်းတော့ဘဲ တို့နိုင်တယ်”

တို့စရာ ကြိုက်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါ။ ဟင်းရွက် စိမ်းများ၊ ရေနွေးဖျော အသီးအရွက်များ စားဖြစ်ချင်သည်မို့ (ကိုယ်အလေးချိန် ထိန်းသိမ်းရန် ထမင်းစားနည်းအောင်လို့) တို့စရာ အသီးအရွက် ပေါင်းစုံကို များများကြီး စားလေ့ရှိပါသည်။

“နင်တို့ဟင်း ... ပေါ့သွားရင်လည်း၊ ငါက ငံပြာရည်လေး ထမင်းပေါ်နယ်ပြီး စားလိုက်နိုင်တာပဲ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ မညစ်ပတ်နဲ့။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလုပ်။ ပေါ့တာ ငန်တာ အရသာရှိတာ မရှိတာကို သိပ်ချေးမများဘူး ...

“ဒီတစ်ခါ အဆင်မပြေရင် နောက်တစ်ခါ အဆင်ပြေရမယ်ဆိုပြီး ကြိုးစား၊ ညစ်ပတ်ရင်တော့ ငါ့နည်းနည်းမှ

ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ညစ်ပတ်တဲ့သူ ... ငါ့အိမ်ကထမင်းဟင်း
မချက်နေရဘူး ... ဒါပဲ”

အဲသည်လို တင်းကျပ်စွာ သတိပေးထားပြီး၊ ပေါ့ပေါ့
ငန်ငန်၊ အရသာရှိရှိ မရှိရှိ၊ ဆီနည်းနည်း၊ ဆီများများ (များနေ
လျှင် ကိုယ်ခပ်မစားဘဲ ချန်ထားလိုက်ရုံပေါ့)၊ မြစိမ်း၊ ချေးများ
လေ့ မရှိပါ။ မြရွေးက ... အရင်တုန်းကဆို တော်တော်ချေးများ
သည်။ ခုတော့ ... မြရွေးလည်း ဘယ်သူနှင့်မျှ စကားအခြေအတင်
မပြောချင်တော့တာလား မသိ။ ဟင်းချေးမများတော့သလို၊ ကောင်
မလေးတွေကိုလည်း ဆူတယ် မာန်တယ်တောင် မရှိတော့ပါ။

ထာဝရ တိတ်ဆိတ်လျက် ငြိမ်သက်နေတတ်သည့်
အိမ်မှာ ... အဲဒီလို ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည်ဟာပဲ ချမ်း
မြေ့ခြင်းတစ်မျိုးဟု သားမိသုံးယောက်လုံး ခံယူကာ တစ်ယောက်
တစ်နေရာ ဆိုသလို နေတတ်တာ မြစိမ်းတို့အိမ်ရဲ့ အကျင့်ပင်။
တစ်သက်လုံးလိုလိုက ငြိမ်သက်ချမ်းမြေ့ခဲ့သည့် အိမ်ဟာ ဒီနေ့ကျ
မှ အထူးတလည် ခြောက်သွေ့လျက် အသက်မဲ့နေတော့သည်ဟု
ထင်မိသည်။ မနက်စောစော စားနေကျ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပန်းကန်
နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သော
မြစိမ်းမှာ ... ဘာတွေလစ်ဟာမှန်း မသိ၊ လစ်ဟာနေ၏။ တစ်
ကမ္ဘာလုံး လူသားအားလုံး တရားစခန်း ဝင်သွားကြပြီး၊ ကိုယ့်
တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရသလိုလို။

အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲ၊ နဖူးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်
အလိုလိုရောက်။

စဉ်းစားခန်းဝင်တယ် ဆိုတာ ဒါပဲထင်ပါရဲ့။

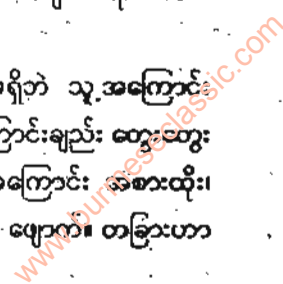
ဒီနေ့ ဘာတွေလုပ်စရာရှိပါလိမ့် ... စဉ်းစားတော့
လုပ်စရာတွေ အစီအရီ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ...
လူက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အားအင်ကုန်ခန်းနေသလို မောသလို၊
နုံးသလို၊ ကိုယ်လက်မသယ်ချင်သလို၊ တစ်စုံတစ်ခုကို လုပ်ကိုင်
ဆောင်ရွက်ရန် လုံးဝစိတ်မပါသလို ခံစားချက်ကြီးကြောင့် အိပ်ရာ
ပေါ်မှာ လှဲနေပါလျက်၊ စိတ်ပင်ပန်းနေရတော့သည်။ လူကသာ
မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေတာ။ စိတ်ဆိုတာမျိုးကကျတော့ တစ်နာရီ
မှာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာအောင် ရောက်သည်အထိလည်း
ပြေးတတ်သည့် အရာမျိုး။ စိတ်က ဟိုရောက်လိုက်၊ ဒီရောက်လိုက်။

မနေ့ကတောင် စကားပြောဖြစ်ခဲ့သေးသည့် အေးမြ
နှင့် ဖုန်းထဆက်ချင်သလိုလို။

အကြောင်းထူးလည်း မရှိပါဘဲ။ ငွေလ တစ်ယောက်
တော်တော်များ ချမ်းနေမလား၊ ဒီမှာဖြင့် ... နေ့ရာသီဆို တစ်နှစ်
ထက်တစ်နှစ် ပိုပိုပူလား။ ရန်ကုန်မှာ ဆောင်းတွင်းတောင် မရှိ
တော့ဘူး ထင်သည်။ တစ်ခါမျှ မချမ်းတော့တာ ကြာပဲကြာလှ
ပေါ့။ ဒီမိုးတွင်းက မိုးတော်တော်များသား။ လေတွေလည်း
ခါတိုင်းထက် ကြမ်းသလိုလို။

မင်းအံ့ထူး ... ရှင် တော်တော်၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်း
တဲ့သူပဲ။

ဘယ်လိုမှ အဆက်အစပ် မရှိဘဲ သူ့အကြောင်း
တွေ့လိုက်မိတာတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့အကြောင်းချည်း တွေးတွေး
ငြိမ်မိလို့၊ သူ့အကြောင်းပျောက်၊ တခြားအကြောင်း အစားထိုး၊
အတွေးက သူ့ဆီ ပြန်ရောက်သွား၊ ပျောက်၊ ပျောက်။ တခြားဟာ

စဉ်းစား၊ သူ့ဆိပ် ပြန်ရောက်။ မထူးပါဘူး။ တွေးတယ်ဟယ် ဒီလူ့အကြောင်းပဲ။ နဲ ...။

ရှင် တော်တော်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတဲ့သူပဲ။

မင်းအံ့ထူးကို စိတ်ပျက်၏။ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းသည့် သူ့ကိုမှ ချစ်သွားမိသော “မြစိမ်းဖန့်” ဆိုသည့် မိန်းမကို မြစိမ်းက ပို၍စိတ်ပျက်မိသေး၏။ သူ့ကို အစကတည်းက မုန်းခဲ့တာ၊ ကြည့်မရခဲ့တာ။ အဲသည်လို အချိန်ပြည့် မုန်းနေခြင်း၊ ကြည့်မရခြင်းတို့က “ဒီလူ” ကို မြစိမ်း အတွေးတွေထဲ ဆွဲသွင်းခဲ့တာလေ။ ဘုန်းဘောင်ချည်းပေမဲ့၊ ဘုရားရှင် ပြုံးမိရတာတွေ၊ နည်းနည်းကလေးမှ စေတနာမရှိဘဲ ကော်ဖီပျော်တိုက်ဖြစ်သွားတာတွေဟာ မြစိမ်း နှလုံးသားကို အရောင်ဆိုးကြတာပဲ ဖြစ်ပါမည်။

ပထမဆုံးအနေဖြင့် ... ခင်မင်စိတ် ဝင်သလိုလို။

ခင်ရင်း မင်ရင်းကလည်း မကျေနပ်နေတာပါပဲ။

ပြုံးမိ ရယ်မိ၊ စကားလက်ဆုံကျရင်းကလည်း ဒီလူ တစ်ယောက်ကို နာကြည့်နေတာပါပဲ။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုခင်ပြုံး ခင်မင်မှုက တစ်ဆင့်တက်ကာ စွဲလမ်းတွယ်တာသွားမိရတာလဲ ... ဟု ကိုယ့်ကိုယ် ထုထောင်းရိုက်နှက်ကာ စစ်ဆေးချင်၏။

သူ့ကို ချစ်သွားမိပြီ ... ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာသိပြီးဖြစ်၏။ သိသိချင်းမှာ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်ရတာ လွန်ပါရော။ အတွေးတွေကို မင်းမူ၊ အိပ်ပျက်ညတွေမှာ စိုးမိုး၊ ကိုယ်ဟာ မုန်းစရာလူသားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ခုပ်ထဲမှရေ ... ဘဝသို့ ရောက်သွားသလိုမို့ကို “မြစိမ်းဖန့်” ဆိုသည့် မိန်းမကို “သေဒဏ်” စီရင်ချက် ချချင်ပါသေးသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ဖန့်ကလေးရယ်”

အဲဒါကို နည်းနည်းလေးမှ မယုံကြည်တာ အမှန်ပါ။ မယုံကြည်ပါဆိုတာထက် လက်ခံယုံကြည်ဖို့ကို အရမ်းဝန်လေးရတာပါဟု ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပါသည်။ ကိုယ့်ဘဝထဲသို့ အတင်းဝင်ရောက်လာသူကို မနိုင်မှန်း သိလျက်နှင့် ပြန်လည်တွန်းထုတ်နေရသည်။

“ပထမအချက်က ... ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ကျွန်မ မေတ္တာမထားနိုင်တော့တာပဲ” ... ဟု သူ့ကို ပြောခဲ့ပါသည်။ မမမြရွေး အဖြစ်မှာ နာကျင်ခံစားရပြီးကတည်းက ... ယောက်ျားဆိုလျှင် တော်တော်ကြီးကို စိတ်ပျက်ကြောက်ရွံ့သွားခဲ့တာ။

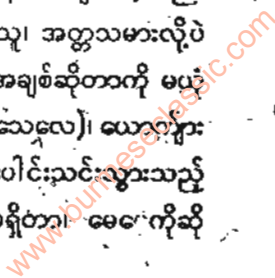
“ဝေးဝေးရှောင်သင့်တဲ့ လူလား”

အဲဒီလိုကို သတ်မှတ်ခဲ့တာ။

“ဒုတိယအချက်က ရှင့်ကိုဆို ပိုကြောက်ပါတယ်” ... ဟုလည်း ထပ်ဆင့် ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မ ... ယတိပြတ် ငြင်းပါတယ်” ... ဟု ပြောခဲ့ပြီးသား။

သို့ပေမဲ့ ... သူဟာ ကိုယ့်နားမှာ လိပ်ပြာတစ်ကောင်လို ပျံသန်းရစ်ဝဲလျက် မခွာနိုင်အောင် နေပြနေတာကျတော့လည်း ကြည့်နူးမိသလိုလို။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ၊ အတ္တသမားလိုပဲ ပြောချင် ပြောပါတော့၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ အချစ်ဆိုတာကို မယုံရဲလို့၊ ကြောက်လို့(မမမြရွေး အဖြစ်က သက်သေလေ)၊ ယောက်ျားဆိုတာ ... သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းသင်းသွားသည့် ဖေဖေတောင်၊ လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုသာ မရှိတာ၊ မေကိုဆို

ခိုင်းလိုက်တာ၊ မေမေ့ကို အခိုင်းထူသလောက်၊ ဖေဖေကျတော့ အခွင့်ထူးချည်း။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ပိုက်ဆံရှာပြီး၊ အဲဒီပိုက်ဆံကို မိန်းမလက်ထဲ ထိုးထည့်တတ်ရုံနှင့် အိမ်ထောင်တာဝန် ကျေပြီလား၊ အိမ်ထောင်ရေး သာယာရစတမ်းလား၊ တခြားသော အိမ်ထောင်တာဝန်၊ အိမ်ထောင်ဒုက္ခ၊ အိမ်ထောင်သောက(သား သမီး ပညာရေးနှင့် နာဖျားမကျန်းကိစ္စကစလို့) အားလုံးဟာ မိန်းမတာဝန်တွေချည်းတဲ့လား။

အဲဒီလို ပုံချလွှဲအပ်ထားတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ “အချစ်” ဆိုတာ အဲဒါပဲလား။

ယောက်ျားဆိုတာ ... ချစ်တတ်သူလား၊ အချစ်ခံချင်သူလား၊ သူတို့က ပေးဆပ်သမားလား၊ ရယူလိုသူလား ဆိုတာ စဉ်းစားစရာ မလိုအောင် အဖြေက ပေါ်ပြီးသားကြီး။

“မင်းကို ချစ်တယ်”

ချစ်ရေး ချစ်ရာမှာ ပထမဆုံးဝါကျတစ်ကြောင်း စတင်ဖွင့်လှစ် ခွင့်တောင်းလိုက်ပြီး၊ မိန်းမသားက လက်ခံလိုက်ပြီးတာနှင့် ... အဲဒီယောက်ျားရဲ့ အချစ်နှင့် ပေးဆပ်မှု၊ သည်းခံစိတ်ရှည်မှု၊ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်မှု၊ ဝေယျာဝစ္စတာဝန်ယူမှုတွေ အားလုံးဟာ မိန်းမဆီ ခုန်ကျပြီး၊ အဲဒီနေ့ကစလို့ မိန်းမသားကပဲ ချစ်တော့၊ ယောက်ျားကတော့ ပထမဝါကျနှင့် ခွင့်တောင်းဖွင့်ဟလိုက်ရုံနှင့် တစ်ဘဝစာလုံး တာဝန်ကျေသွားတတ်တာ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်တွေလည်း အများကြီး။

“ယောက်ျားတွေရဲ့ အချစ်ကို ကြောက်တယ်၊ အထူးသဖြင့် ရှင့်အချစ်ကို ပိုကြောက်ပါတယ် မင်းအုံရယ်”

ဘယ်လောက်ကြောက်ကြောက်၊ ဘယ်လိုပင် ကာဆီးတွန်းဖယ်ရင်း၊ ရုန်းကန်တိုးဝှေ့ ဝင်ရောက်လာခဲ့တာ၊ အဲဒီအချစ်ပဲ ဖြစ်လေ၏။ အဲသည်တုန်းကတောင် မင်းအုံကို ကြောက်ခဲ့သေးတာ၊ အခုလို ဇီဝေါသင်းသင်းရဲ့ စကားတွေကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားရပြီးပြီဆိုမှတော့ ... ကျွန်မ ... ဘယ်ကမ္ဘာကို ပြေးရှောင်ပုန်းတုတ်နေရမှာလဲ မင်းအုံရယ်။

ဆိုင်ပိတ်ရက်သည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ကုန်ဆုံးသွားတော့၏။

* * *

“ပန်ကလေး”

“အဲဒီလို လုံးဝမခေါ်ပါနဲ့ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

“မြစိမ်း”

“ကျွန်မ ... မအားဘူး၊ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မတို့ဆိုငှက် ရတနာဆိုငှက်။ ရှင် ... ရတနာဝယ်ဖို့ကိစ္စကလွဲပြီး ဘာအကြောင်းနဲ့မှ လာခွင့်မရှိဘူး”

“သူငယ်ချင်းတွေဆီ လာလည်တာ”

“ဘယ်မှာလဲ၊ ရှင့်သူငယ်ချင်း”

“မြစိမ်းပန်”

“ကျွန်မ ... ရှင့်သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး”

“ခင်အေးမြ”

“ခါလည်း ရှင့်သုငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး...” ဟု မပြောရဲပါ။ အေးမြက စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ၊ ထွင်နိုင်ထွန်း သုငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံစကားပြောနေလို့ ဖြစ်၏။

“ပြီးရော”

မြစိမ်း ... စားပွဲမှထကာ၊ ကောင်တာမှန်ပုံးနောက်မှာ သွားရပ်သည်။ ဆိုင်မှ ရတနာတွေ ခင်းကျင်းထားသည့် မှန်ပုံးတွေက နောက်နားနည်းနည်းကျသည်။ ရှေ့မှာ ခုံကလေးတွေ စီချ၍ ဧည့်ခန်းသဘော လုပ်ထားသည့်နေရာက ကျယ်၏။ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ဖို့ကျတော့၊ ဆိုင်ထဲကသာ အပြင်သို့ လှမ်းမြင်ရလျက်၊ အပြင်မှ ဆိုင်ထဲသို့ အလွယ်တကူ မမြင်နိုင်သော မှန်နက်တွန်းတံခါးထူထူလေးလေးကြီးများဖြင့် ကာထားသည်။ မှန်တံခါးနောက်မှာတော့ သံဆွဲတံခါးတစ်ခုနှင့် သစ်သားတံခါးတစ်ခု ရှိသေးသည်။ သစ်သားတံခါးနှင့် သံဆွဲတံခါးကို ညနေဆိုင်ပိတ်မှ သော့ခပ်၍ ပိတ်နေကြပါ။ ကောင်တာမှန်ပုံးတွေရဲ့ အနောက်မှာ ကျတော့ အတွင်းဧည့်ခန်းသဘော၊ အလုပ်ခန်းသဘော စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်တို့ ရှိသည်။ အဲဒီနောက်မှာမှ အတွင်းခန်း ပြီးတော့ အိမ်သာ ရေချိုးခန်း။ ရှေ့နောက် အရှည်ပေခြောက်ဆယ်မှာ အတွင်းခန်းနှင့် အိမ်သာရေချိုးခန်း တစ်ဆက်တည်းမှာသာ မှန်နက်အကာရှိလျက်၊ ရှေ့ပိုင်းကတော့ Hall Type ဟောလ်တိုက်ပ်ခန်းမပုံစံပဲ ဖြစ်၏။

“မြစိမ်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မင်းအံ့ နောက်မှ ထလိုက်လာသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးရှင် ... ကံ”

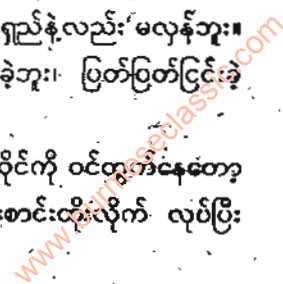
“ဆိုင်ပိတ်ရက် တစ်ရက်တည်းမှာ မြစိမ်း ဘာဖြစ်သွားလဲ”
“မင်းအံ့ ... ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။ မနေ့ကမှ စဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ရန်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့တာ။ မမမြရွေးနဲ့ တိုကျော်မျိုးဝင်းတို့ ဩဇာစကတည်းက”
“အဲဒီနောက်မှာ ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ”
“ကျွန်မ သဘောထားသေးရာ ရောက်မှာစိုးလို့ မေးပြောခေါ်ထူး ဆက်ဆံရပဲ။ ရှင်က ကျွန်မသူငယ်ချင်း ငွေလနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးနေတော့၊ ဒီဆိုင်လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်မရန်လုပ်လို့ မသင့်တော်ဘူး၊ နောက်ကျတော့ ... ရှင်က ကိုထွင်နိုင်ထွန်းကို ခေါ်လာပြန်ရော။”

အေးမြကို လှည့်ကြည့်တော့၊ လှမ်းကြည့်နေတာကို တွေ့ရပါသည်။

“ကိုထွင်နိုင်ထွန်းနဲ့ အေးမြတို့ အဆင်ပြေကြတော့၊ ကျွန်မမှာ ကိုထွင်နိုင်ထွန်းကိုရော့ ရှင်ကိုပါ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေသဘော ... မဆက်ဆံရင် မကောင်းတတ်လို့ ဆက်ဆံခဲ့ရတာ ...”

“ဒီကြားထဲမှာ ... ရှင်က ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ကျွန်မ ချက်ချင်းယတီပြတ် ငြင်းခဲ့တယ်နော် ... မင်းအံ့။ ရှင်ကို ကြီးရှည်ရှည်နဲ့လည်း မလှန့်ဘူး။ စဉ်းစားပါရစေဦးလည်း မပြောခဲ့ဘူး။ ပြတ်ပြတ်ငြင်းခဲ့တာ ...”

“ဒီကြားထဲ ... ရှင်က ဒီဆိုင်ကို ဝင်ထွက်နေတော့ ရှင်ကို ခြေဆောင့်လိုက်၊ မျက်စောင်းတိုးလိုက် လုပ်ပြီး”

မခေါ်မပြောနေရအောင် ကျွန်မက ဆယ့်လေးနှစ်သမီး၊
လည်း မဟုတ်ဘူး။ လူကြီးလူကောင်ဆန်ဆန် ... အေးဆေး
ဆက်ဆံခဲ့တာ”

“ဒါဖြင့်လည်း အဲဒီလိုပဲ ဆက်လက်ဆက်ဆံပါလား
မြစိမ်းရယ်”

“မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး မင်းအံ့။ ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်
ရှင်နဲ့ လုံးဝကင်းရှင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရတာနဲ့ မြစိမ်း ဂုဏ်သိက္ခာ
ကျဆင်းသလား”

“ကျဆင်းတာယ်”

“ရှင်းပြ”

“ရှင်အကြောင်း ရှင်သိရင်၊ ရှင် ဘယ်လိုယောက်ျားဆို
တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိရင် ... ရှင်ကို ကျွန်မလိုမိန်းမ
သားက မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် နေရဲစရာ ရှိသလား”

“မြစိမ်း ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောတာလဲ”

“ရှင်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ၊ ရှင်အကြောင်းတွေ အကုန်လုံး
သိသွားပြီး၊ အရမ်းကြောက်သွားလို့”

“ဇီဝေဝါသင်းသင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“တစ်နေ့က ... ရှင် မသိပါဘူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို ဒီနေ့ထိ မှတ်မိနေသားပဲ”

ပြောပြီးမှ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကိုယ် ... အပ်နှင့်သာဆွ
လိုက်ချင်တော့သည်။ ခန်းခနဲလို့ စကားမျိုး ပြောရအောင် သူနှင့်
ကိုယ်နှင့် ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ သူနှင့် ကိုယ်နှင့်ကြားမှာ ဘာပတ်

သက်မှ ရှိတာလိုက်လို့၊ ဘယ်လိုသံယောဇဉ် ငြိတွယ်မှုမျိုးနှင့်
နီးစပ်နေတာကျလို့။

“သူ ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ ကိုယ်မသိဘူး၊ မြစိမ်း ပြန်ပြော
ပြရင် ကျွန်တော် တစ်ခုချင်း ရှင်းနိုင်တယ်”

“ရှင်းရအောင် ကျွန်မက အထင်မှားနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ရွှေစပယ်ဖြူဆီက လာတဲ့သတင်းဆိုရင် အားလုံးအမှား
ချည်းပဲ”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ကြားမှာ ... မှားတယ် မှန်တယ် ဆိုတာ
လည်း မရှိဘူး၊ စွပ်စွဲစရာလည်း မရှိဘူး၊ ဖြေရှင်းစရာလည်း
မရှိဘူး၊ ကျွန်မက ပြောလိုက်၊ ရှင်က ရှင်းလိုက် ... လုပ်
နေစရာလည်း မရှိဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
ပဋိပက္ခကြီးနဲ့ ...

“သိကျွမ်းသွားရတဲ့ နှစ်ယောက်ဟာ အဝေးဆုံးနဲ့
အကင်းဆုံးနေကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျွန်မ ရှင်တို့
မချစ်ဘူး။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အဖြစ်တောင် ခင်မင်ချင်
စိတ် မရှိဘူး။ ကျွန်မ စကားကုန်ပါပြီ ...

“ရှင် လူကြီးလူကောင်း ဆိုရင် မိန်းမသားတစ်
ယောက်ကို အနှောင့်အယှက် မပေးပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ
တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျွတ် ... မြစိမ်းရယ်”

မင်းအံ့ ... ခေါင်းငိုက်ဆိုက် ကျလေသတည်း။

“မချီတင်က” ... ဆိုသည့် စကားလုံးလေးကို ပူဆွေးဝမ်းနည်း၊ ယူကျုံးမရ ... ဆိုသည့် ခံစားမှုများတွင် သုံးစွဲပါသည်။
 မြစိမ်း ... ပူဆွေးပါသည်။ ဝမ်းနည်းပါသည်။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရလွန်းလှပါသည်။ အဲဒါကြောင့် ... မြစိမ်း မချီတင်က ဖြစ်နေရပါတော့သည်။

မင်းအံ့ ... ဆိုသည့် ကောင်လေးဟာ ... (မြစိမ်းနှင့် အသက်ချင်း မတီမီးမယိမ်း ရှိနိုင်ခြင်း၊ လူကြီးသူမ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဘယ်တုန်းကမျှ တစ်ဆင့်မြင့် မဆက်ဆံနိုင်ခဲ့ခြင်း၊ စတွေ့ကြကတည်းက ... သူငယ်ချင်းသဘောသာ ရှိခဲ့သည်မို့ ကောင်လေး ဆိုသည့် အဆင့်မှာသာ ထားနိုင်ခြင်း) လူဆိုးလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

မင်းအံ့ဟာ ... မိန့်မကျမ်းကျေပြီး၊ ဘယ်မိန်းမသားကျ ... ဘယ်နည်းသုံး ဆိုတာမျိုးတွေ တတ်သိကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိခဲ့လျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။ တတ်သိကျွမ်းကျင်ခဲ့သည် ဆိုလျှင်တောင် ... အဲဒီနည်းတွေကို သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖြန့်ဝေ၊ ဆရာကြီးလုပ်လျက် စီစဉ်သွန်သင် ဆိုတာမျိုး လုပ်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။

မင်းအံ့ ဆိုသည့် ကောင်လေးဟာ ... မိန်းမသားတွေနှင့် သွားလိုက် လာလိုက် တွဲလိုက်၊ ဈေးသွားလိုက်၊ မုန့်စားလိုက်၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေသွားလိုက်၊ ဖုန်းတွေဆက်လိုက် ဆိုတာ

မျိုး မရှိခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ပါတော့လား။ ရည်းစားလေးတွေ မှီလိုပေါက်လို့ အပြောမခံရတဲ့ ကောင်လေးမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပါတော့လား။ အဲဒါတွေဟာ ရည်းစားလေးတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင်တောင်၊ ဟေးလား၊ ဝါးလား၊ အတွဲကလေးတွေပါ ဆိုလျှင်တောင် ... အဲဒီအတွဲမျိုးလေးတွေလည်း မရှိဘူးတဲ့ ကောင်လေး ဖြစ်ခဲ့ပါတော့လား။

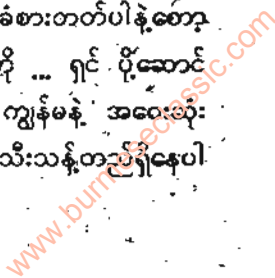
လူတကာ ရည်းစားရဖို့၊ မိန်းမခိုးဖို့၊ လင်မယားကွဲဖို့ ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ စပ်စပ်စုစု ဝင်ပါပြီး၊ ဝင်စီစဉ်၊ ဝင်ပြောဆိုတာမျိုး မရှိခဲ့၊ ဝါသနာကို မပါ၊ ရိုးသားအေးဆေး၊ ရှင်းရှင်းသန့်သန့်ကလေး နေတတ်တဲ့ကောင်လေး ဖြစ်ခဲ့ပါလား။

ရှင်ဟာ ... မမမြရွေး၊ ကိစ္စမှာ၊ ကိုကျော်မျိုးဝင်းရဲ့ အဖော်အဖြစ် ... ကျွန်မတို့အိမ်ကို လိုက်မလာခဲ့ပါနဲ့လား။ ကျွန်မရဲ့ အမုန်းရပ်ဝန်းထဲကို မဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်နေပါတော့လား။ ခုတော့ ... အားလုံးဟာ ပြင်ဆင်မရနိုင်စွာ ... ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ပျက်ခဲ့ပြီ။ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်မလာခဲ့တာလည်း ရှင်ပဲ။

အရာရာဟာ ကြေကွဲဖွယ် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ပြင်ဆင်လို့ မရနိုင်တော့တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေထဲမှာ ရှင်နေခဲ့ဖူးပြီ။

အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း မင်းအံ့ရယ် ...

အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို ရှင် မခံစားတတ်ပါနဲ့တော့လား။ ကျွန်မ ရင်ထဲ အချစ် ဆိုတာကြီးကို ... ရှင် ပို့ဆောင် တွန်းလွှတ်မပေးပါနဲ့တော့လား။ ရှင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ အဝေးဆုံး ထုတ်နေရာမှာ (ဘယ်လိုမျှ မပတ်သက်စွာ) သီးသန့်တည်ရှိနေပါတော့လား။

ရှင်ဟာ ... ကျွန်မရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲကို ရောက်
အောင် လာခဲ့တယ်။ ရှင်ဟာ လာခြင်းကောင်းသော သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ရှင် ကျွန်မကို မချစ်သင့်ဘူး။ ကျွန်မ
ချစ်တတ်လာအောင် ရှင် သင်ကြားမပေးသင့်ဘူး။ ခုတော့ ...
ရှင် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပညာရပ်ထဲမှာ ကျွန်မ ... မချီတင်ကဲ ... ခံစား
နေရတာ၊ ရှင်ကြောင့်ပါပဲ မင်းအံ့ရယ်။

ပြောသင့် ပြောထိုက်သည်ထင်လို့ ပြောချလိုက်ပြီး
သည့် စကားတွေအတွက်၊ မြစ်မီး နောင်တမရပါ။ မင်းအံ့
အပေါ် ... မုန်းတီးနာကျင်နေစိတ်တွေ (ပြောချင်တာတွေ ပြောချ
လိုက်ရလို့ ပြစ်နိုင်သည်)ကျတော့ သိသိသာသာ လျော့ကျသွားရ
သည်။ စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်နေတာမျိုးလည်း မရှိတော့။ မင်းအံ့
နှင့် ပတ်သက်၍ ခံစားချက်ဟူ၍ နှစ်ခုပဲ ကျန်၏။

တစ်ခုက မင်းအံ့ ... ကိုယ့်ကိုချစ်သည် ... ဆိုတာ
ကိုမယုံကြည်ခြင်း။

သူ ကျွမ်းကျင်သော ဘာသာရပ်ကို လက်တွေ့ကွင်း
ဆင်း အကောင်အထည်ဖော်သည့် ဇာတ်လမ်းတိုလေးတွေထဲမှာ
ကိုယ်က ရောနှောပါဝင်သွားတာ ... ဟုပဲ ထင်သည်။ အဲသည်လို
ဆွဲလွဲအသုံးချခံရလေခြင်း ... ဟူ၍ နာကျင်၊ နာကြည်းမှုဟာ
(သူ့ကို ရင်ထဲရှိသမျှ ပြောဆိုစွပ်စွဲ ငြင်းဆန်ပြီးသည့် အခါမှာ)
ရင်ထဲမှာ ကျန်ရှိမနေခဲ့ပါ။ သူ ... တကယ်ပဲ ဆွဲလွဲအသုံးချ၊ က၊
ပြသွားသည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းတိုလေးထဲမှာ၊ ကိုယ် ... ပါဝင်သွား
ရသည် ဆိုလျှင်လည်း ခံယူပေးပါသည်။ သူ ဘယ်လိုပင် ဖန်တီး

ပါစေ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ... ရုပ်သေးရုပ် တစ်ရုပ်လို သူကြီးဆွဲ
စမ်းကြည့်သည့်ပွဲမှာ နှစ်မြောပါဝင်သွားခဲ့ရတာလေ။

နောက်တစ်ခုက ... ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း။

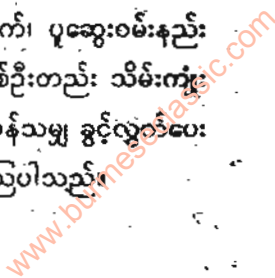
မချစ်သင့် မချစ်ထိုက်သောသူကို၊ ချစ်မိသွားခြင်း
သည် ... မည်သူမပြု မိမိမှုတည်း။

သူက ဓားမိုး၍၊ သေနတ်ပြ၍ ချစ်ခိုင်းခဲ့သည်
မဟုတ်ပါ။ အဲသည်လို ဆွဲဆောင်မှုမျိုး၊ အကြမ်းဖြစ်စေ၊ အနုနည်း
ဖြစ်စေ၊ မသုံးစွဲမိကပင် သူ့ကို ချစ်မိသွားခြင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့
မိုက်မဲမှု သီးသန့်ပင်။ သူ့ကို မချစ်ဘဲ မနေရ၊ ချစ်ကို ချစ်ရမည်
ဟူ၍ အတင်းအကျပ် စေခိုင်းမှုမျိုး ကိုယ်ရရှိခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။
ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တွယ်တာလာမိတာ၊ စွဲလမ်းသွားမိတာ၊ သူ့အပြု
တချို့ကို မက်မောသွားမိတာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ အိပ်ပျက်ညများနဲ့ ကိုယ့်
အင်တွေးတွေကို သူ့ဆီ ပေးဆပ် ပေးဆက်လိုက်ခြင်းမှာ၊ ကိုယ့်
စေတနာ၊ ကိုယ့်မေတ္တာ၊ ကိုယ့်သံယောဇဉ်သာလျှင်တည်း။

သူ့ထံမှ အဓမ္မတောင်းဆိုမှုမှာ ကိုယ်မရုန်းသာနိုင်
ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ချစ်မိသည့်ဝန် ... ကိုယ်သာလွန်” ... ဆိုသလို။
ရှိသမျှအပြစ်အားလုံး၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲပုံလျက်၊ ပူဆွေးဝမ်းနည်း
ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းတွေ အားလုံး၊ ကိုယ်တစ်ဦးတည်း သိမ်းကျုံး
ရယူလျက်၊ သူ့အပေါ်မှာ ... အမျက်အသိုမှန်သမျှ ခွင့်လွှတ်လေး
လိုက်နိုင်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အံ့ဩပါသည်။

“ဖန့်ကလေး”

ခေါင်းအုံးနားမှာ ချထားသည့် လက်ကိုင်ဖုန်းကလေး မြည်သည်မို့ နားထောင်မိလိုက်သည်။ ဒီလို အသုံးအနှုန်းက ဤ ကမ္ဘာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ... နာကျင် နေသည့် အသံ၊ အဲဒီအသံမျိုးကိုလည်း နှစ်ကြိမ်ကြားဖူးဖို့ မလွယ်ပါ။

“ကျွန်မ ... မြစ်မ်းပါ”

အေးဆေးစွာပဲ ပြောလိုက်သည်။

“နောက်ထပ် ဘာကို ရှင်းပြရဦးမလဲ မြစ်မ်းရယ်”

“မလိုပါဘူး။ အရာရာဟာ ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ”

“မြစ်မ်း အသံက အေးဆေး တည်ငြိမ်လွန်းနေတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်တဲ့ သဘောကို ပြတယ်။

ကျွန်တော် မခံစားနိုင်ဘူး မြစ်မ်း။ ဥပေက္ခာပြုခံရတာနဲ့

စာရင် ... ရန်တွေ့ခံနေရတာကို ပိုကြိုက်ပါတယ်”

မြစ်မ်း ... သက်ပြင်းယုံယုံချကာ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။

“ရွှေစပယ်ဖြူတို့မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတာ မြစ်မ်း သိသလားဟင်”

“မှသိပါဘူး”

“မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်ဗျာ ... ထားလိုက်ပါ

တော့။ သူ့နာမည်ကို မပြောတော့ပါဘူး။ အဲဒီမိန်းကလေး

ကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့ ရွှေစပယ်ဖြူရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ နှစ်

ယောက်ပြိုင်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြဖူးတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ...

“ဘယ်သူမှ မရဘဲ၊ နှစ်ယောက်လုံး ငြင်းပယ်ခံရတာ ဖြစ်နိုင်သလို၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ခံလိုက်တယ် ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လားဟင် ... မြစ်မ်း၊ ဖြေကြည့်စမ်းပါ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“နှစ်ယောက်လုံးကို လက်ခံလိုက်တယ် ဆိုတာတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“စောစောက ဖြစ်နိုင်ချေ နှစ်ခုထဲက ... တစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်။

တစ်ယောက်ကို ရွေးပြီး လက်ခံလိုက်တယ်။ အဲဒီလို

လက်ခံလိုက်တာဟာ ဘာကြောင့်လို့ မြစ်မ်းထင်သလဲ”

“ကျွန်မ မထင်တတ်ပါဘူး”

“ချစ်လို့ပေါ့ မြစ်မ်းရယ်။ မိန်းမသား တစ်ယောက်ဟာ

သူ့ကို ချစ်တယ် ပြောလာတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိမယ်။

ဒါပေမဲ့ ... သူ့ချစ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ခံမှာပေါ့။

မြစ်မ်း ... အဲဒါကို ယုံလား”

“ယုံပါတယ်”

“အဲဒါ ... ကျွန်တော့်ကြောင့်လို့ ပြောလို့ရမလား။ ဟို

မိန်းကလေးဟာ ကျွန်တော့်ညီမ၊ ကျွန်တော့် အုပ်ထိန်းမှု

အောက်က မိန်းကလေး၊ ကျွန်တော့် ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစား

ကျွန်တော့်ဩဇာခံ မိန်းကလေးမှ မဟုတ်ပဲ”

“ထားပါတော့”

“ရွှေစပယ်ဖြူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အဲဒီအငြိုးအတေးတစ်ခုလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့အစ်ကိုက အဲဒီပွဲမှာ ရှုံးတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်းခံရတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ... ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်ပုဒ်မနဲ့ အပြစ်ပုံချမလဲ”

“ရှင်က နည်းလမ်းတွေ ထုတ်ပေးတယ်လို့ ပြောမှာပေါ့”
“ထုတ်ပေးရော မြစ်မီးရယ်၊ ကျွန်တော်က တန်ခိုးရှင်လား။ စုန်းလား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို ဖမ်းစားဖန်တီးနိုင်မလား။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားချင်း ဆိုတာ၊ ဒါမျိုး တိုင်ပင်ရင် ...

“ဟိုလိုလုပ်လိုက်ပါလား၊ ဒီလို လုပ်လိုက်ပါလား၊ ဒီလိုပြော၊ ဟိုလိုပြော ... ဆိုတာတွေနဲ့ မြောက်ပေးတတ်တာ ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စကို သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး ဝိုင်းစိတ်ဝင်စားပြီး ကူညီကြတာမျိုးပဲ ရှိပါတယ်”
“ရှင်က ဒါကို အခကြေးငွေနဲ့တောင် သင်တန်းသဘောမျိုး ပို့ချ ...”

ကိုယ့်ဝါကျကိုယ် အဆုံးမသတ်ဖြစ်တော့ပါ။ မပြောရမဲ့ စကားလေး။ ကိုယ်နှင့် ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။

“မြစ်မီးရယ် ... အဲဒီလို လုပ်ရအောင် ကျွန်တော်က ဘာကောင်စို့လို့လဲ။ ဒါမျိုးဟာ သင်တန်းဖွင့်ရမဲ့ ကိစ္စလား၊ အခကြေးငွေနဲ့ ပို့ချတော့ရော ... အရူးတွေမို့ လာတက်ကြမှာလား။ စဉ်းစားလည်း ကြည့်ပါဦး ...

“ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ သူတို့ချစ်သူကို ချစ်ခွင့်ရသွားပြီ ဆိုရင် ... အားလုံး ဝိုင်းပျော်ကြတာပဲ။ ကျွေး ... ကျွေး ... ဆိုပြီး One Table တွေ ဘာတွေ တောင်းကြတာပါပဲ ...

“ဘယ်သူက ... စားချင်လွန်းလို့၊ ငတ်လို့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မြစ်မီးရယ်။ ဝိုင်းပျော်ပေးကြတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ပီယဆေးလည်း မရှိဘူး၊ ဘာကောင်မှလဲ မဟုတ်ဘူး။ ပါမောက္ခလုပ်ပြီး ပို့ချရအောင် ...

“အချစ်ဗေဒရှယ်လို့လည်း ဘယ်သူမှ သတ်မှတ်ထားတာ မရှိပါဘူး။ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ၊ ကမ္ဘာဦးအစ၊ လူသားရယ်လို့ ဖြစ်ပေါ်ကတည်းက ... ခံစားမှုချင်း ကိုက်ညီတဲ့သူတွေ ...

“ချစ်သူ ဖြစ်သွားကြတာပါ။ အချစ်ဆိုတာ၊ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ရင် သူ့ဘာသာ ... ခံစားမှုနဲ့ ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့ သံယောဇဉ်ပါ။ သင်ယူမှ တတ်တဲ့ ဘာသာရပ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး မြစ်မီးရယ်၊ နားလည်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နားလည်ပါပြီ၊ ဒါပဲနော်”
“ဟာ ... မြစ်မီး၊ နေပါဦး၊ ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့ဦး၊ မြစ်မီး ... ကျွန်တော့်အပေါ် လက်လွှတ်စပယ်ကို သဘောထားတာပဲလား။ သိပ်မုန်းနေလား”

“ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ဗလာပါပဲ”
“မုန်းတော့ မနေဘူး မဟုတ်လား”

“ထားပါတော့။ လူသားချင်းချင်း မုန်းနေရတာ ပင်ပန်းပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အမုန်းခရှိဘူး ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလှပါပြီ။ ချစ်လာဖို့ကတော့ ... ဖြစ်သော်ရှိ၊ မဖြစ်သော်ရှိ၊ ကြီးစားရမဲ့ တာဝန်က ကျွန်တော့်ဘက်က”

“ကျွန်မ ငြင်းပြီးပါပြီ”

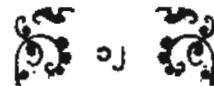
“မြစိမ်းက မချစ်လို့ ငြင်းတာ မြစိမ်းဘက်က၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကကျတော့ ချစ်လို့ အမြဲ ... ချစ်ခွင့်တောင်းနေမှာ။ ဖန်ကလေးကို အရမ်းချစ်တယ်။ ဒါပဲနော်”

ဖုန်းချသွားပြီမို့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးက သူ့ဘာသာ ပိတ်သာသွားရာ၊ မြစိမ်း တကူးတက မပိတ်မိလိုက်ပါ။ ဖုန်းကို ကိုင်ဆဲမှ သက်မဲ့စွာ ဆိတ်ငြိမ်နေမိတော့သည်။

ရှင်ကို မမုန်းပါဘူး မင်းအံ့ရယ်။

ပြီးတော့ ... ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်မိသွားပြီ ဆိုတာ လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝန်ခံထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ရှင်ဟာ မချစ်သင့်တဲ့သူ။ ကျွန်မဘာဝထဲမှာ ... ရှင်မရှိမှ ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။ ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ပြီး ငြင်းဆိုပါတယ်တဲ့။ စေတနာ ... မင်းသွားပါတော့တဲ့။ ကျွန်မ ... ရှင်ကို အဲဒီလို မနှင်ရက်ဘူး မင်းအံ့ရယ်။

* * *

“နေ့ခင်းတုန်းက မေမေတို့အိမ်ကို ထူးဆန်းတဲ့ဧည့်သည် ရောက်လာခဲ့တယ် သမီး”

“ဟင် ... ဘယ်သူတွေလဲ”

“သမီး ... အန်တီရူဘီလေ”

“ဪ ...”

အန်တီရူဘီဟာ ... မေမေသူငယ်ချင်း ဆိုလည်း ဟုတ်။ ညီအစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲလောက်လည်း တော်နေသေး။ အဘွား ရဲ့အမေတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်က ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်နှင့် လက်ထပ်သွားသည်မို့ အဘွားရဲ့ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ တွေထဲမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေ ရှိခဲ့ကြပါသည်။ အဘွား ရဲ့သမီး မေမေက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်သော်ငြား၊ မေမေညီအစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲ အန်တီရူဘီကျတော့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်သည်။ သူ့ဘေးသမီး မထွန်းကားသူမို့၊ ချစ်ခင်တွယ်တာစရာ သူ့တို့ တူမ အရင်းတွေ ရှိပါလျက်၊ ညီမနှစ်ဝမ်းကွဲမှ မွေးသော မြစိမ်းတို့ကျမှ

ရွေး၍ တော်တော်လေး ချစ်၏။ မေမေဟာ အန်တီရူဘီနှင့် ညီအစ်မ ဆိုတာထက်၊ သူငယ်ချင်းအနေအထားမှာ ပိုများခဲ့သည်မို့ အန်တီရူဘီက သူ့ညီကိုမောင်နှမ အရင်းအခြာတွေထက်၊ မေမေကို ပိုချစ်ပါသည်။

“ဆွေမျိုးဆိုတာ ရွေးခင် ရွေးချစ်လို့မရဘူး မေဝင်းရဲ့။ ညီမဆို တူတူ၊ ဇောင်ဆို တူတူ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အပေါ် ဆိုးတာ ကောင်းတာတူရင် တစ်ပြေးညီ ချစ်ရတာပဲ ...

“သူငယ်ချင်း ဆိုတာက ရွေးပြီးချစ်ထားတာ၊ ရွေးလို့ရတယ်။ ကိုယ့်အပေါ် ဆိုးတာ ကောင်းတာချင်း ညီပေမဲ့ ကိုယ်ပိုချင်တဲ့ သူငယ်ချင်း အပေါ်မှာ ပိုတယ်။ ပိုမယ်ကွာ ... ဘယ်သူ ဘာပြောမလဲ ...

“မင်း သိထားဖို့က မင်းက ကိုယ်နဲ့ ညီအစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ်တို့မှာ သားထောက်သမီးခံ မရှိတော့ ကိုယ်တို့မရှိတဲ့အခါ ... အမွေကို ပေးချင်တဲ့သူကို ပေးလို့ရတယ် ...

“မေဝင်း သမီး မြစ်မီးကိုပဲ ပေးခဲ့မယ်၊ သေတမ်းစာရေးတဲ့ အချိန်ကျရင် ကိုယ့်မှာကျန်ရစ်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံး မြစ်မီး ပိုင်စေလို့ ရေးခဲ့မှာ။ တူတွေ တူမတွေကတော့ ကျေနပ်ချင်မှ ကျေနပ်မယ် ...

“ဒီတော့ ... ကိုယ် အရင်များသေသွားရင်၊ မေဝင်းနဲ့ သမီးမြစ်မီးက ကိုယ့်ကို ကိုယ်ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်ပေးဖို့ တာဝန်ယူပါ။”

အဲသည်စကားကို တူ၊ တူမအရင်းများ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် တစ်ဝမ်းကွဲများ၊ ညီကိုမောင်နှမများက မကျေနပ်ကြပါ။ အရင်းထက်များ ... တစ်ဝမ်းကွဲတွေကိုကျော်ပြီး၊ နှစ်ဝမ်းကွဲဆိုသွားရတယ်လို့ ... ဟူ၍ စိတ်ကွက်ကြပါသည်။ ဒါကို ပြန်ကြားရသည်မို့ ဒေါ်မေဝင်းနှင့် သမီးမြစ်မီးတို့က ဒေါ်ရူဘီအိမ်ကို တရင်းတနီး ဝင်ချင် ထွက်ချင်တာတောင်မှ မဝင်ရဲ မထွက်ရဲတော့ပါ။

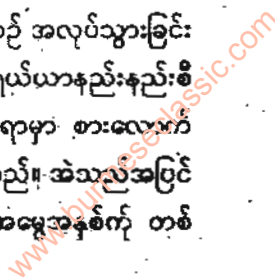
“ရူဘီရယ် ... အမွေမက်လို့ မျက်နှာလုပ်နေတယ် ထင်ပါ့မယ်” ... ဟု ပြောကာ အသွားအလာ နည်းခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်ရူဘီကသာ ဒေါ်မေဝင်းတို့အိမ်သို့ လာလေ့လုပ်ခဲ့၏။ နောက်ပိုင်းမှာ ... ဖုန်းသာ တစ်ပတ်ကို နှစ်ခါလောက် ဆက်ဖြစ်လျက် ဒေါ်ရူဘီကပါ အလာကျခဲ့၏။

“မေဝင်းရေ ... ကိုယ်တို့ အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီး နှစ်ယောက်ဝည်း ဆိုတော့လေ ...”

ဒေါ်ရူဘီ ဖုန်းဆက်လာခဲ့၏။

“အမယ် ... အဘိုးကြီး အဘွားကြီး မဟုတ်သေးပါဘူး ကွယ်၊ ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ် ... ဝင်ငွေကောင်းနေတဲ့ လူလတ်ပိုင်းကျော်ကျော်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

ဒေါ်ရူဘီရော ဦးဖီးလစ်ပါ နေ့စဉ် အလုပ်သွားခြင်း ဆိုတာမျိုး မလုပ်တော့ပါ။ ကုမ္ပဏီသုံးခုမှာ ရှယ်ယာနည်းနည်းစီ ဝင်ထားတာ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အမြတ်ခွဲဝေရာမှာ စားလောက် နီးသက်လောက် (လူကြီးနှစ်ဦးတည်း) ရရှိသည်။ အဲသည်အပြင် ဦးဖီးလစ်က တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ မိဘအမွေအနှစ်ကို တစ်

ယောက်တည်း ရခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အမွေအနှစ်က ခြနစ်ခြံနှင့် တိုက်နှစ်လုံးပင်။ တစ်ခြံက ချင်းချောင်းရိပ်သာထဲမှာရှိ၍ တစ်ခြံက ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းပေါ်မှာ ရှိသည်။ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းပေါ်မှခြံက ပိုကျယ်၊ အိမ်က ပိုကောင်းသည်မို့ နိုင်ငံခြားသား ငှားထားသည်။

ချင်းချောင်းရိပ်သာထဲမှခြံက တစ်မတ်နီးပါးပဲရှိကာ တစ်ထပ်ခွဲတိုက်ကလေးပဲဖြစ်၏။ ဦးဖီးလစ်နှင့် ဒေါ်ရှာဘီတို့ နေကြပါသည်။ လစဉ်ဝင်နေသော ပုံမှန်ဝင်ငွေတွေက (နေ့စဉ် အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် ဆင်းစရာမလိုတော့ပဲ) လူကြီးနှစ်ဦးအဖို့ သုံးလို့ စားလို့ မကုန်နိုင်ပါ။

“မေဝင်း ပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ်သာ ခြောက်ဆယ်မပြည့်သေးတာ၊ ဖီးလစ်က ခြောက်ဆယ်ခြောက်လေး၊ အဲဒါ မေဝင်းရယ်၊ သွားစရာ လာစရာလည်း သိပ်မရှိတော့ အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာ မထားတော့ဘူး”

“ထားရောပေါ့ကွာ ... မင်း ဖီးလစ်က မောင်းတုန်းပဲလား”

“အေး ... သွားစရာ လာစရာ ဆိုတာကလည်း သာရေးနာရေးနဲ့ ဈေးဝယ်ရုံပဲ ရှိတော့တာလေ။ သိပ်ကို နည်းသွားပါပြီ။ ဖီးလစ်လည်း မောင်းတယ်၊ ကိုယ်လည်း မောင်းတယ်၊ အနီးအနားပေါ့။ ဒရိုင်ဘာ ထားရတာကလည်း ဒရိုင်ဘာဒုက္ခ ရှိတယ် ...”

“လူကောင်းရရင် ... တော်ပါရဲ့၊ လူမကောင်းရင် အလကား စိတ်ဒုက္ခပိုတယ်၊ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေ တောင် သိပ်ထားချင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဒီလွတ်

လည်း စိတ်မချရ။ တော်ကြာ ... ရည်းစားထား၊ ချိန်းခဲ့ပြီး၊ အိမ်တံခါးဖွင့်ထားမှ ... ကိုယ့်အိမ်ထဲ ယောက်ျားသူစိမ်း ရောက်မှာ ...

“နေထိုင်မကောင်းရင် ... ဆရာဝန်ကို တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်လောက်ကြွဖို့ ပင့်ပြီး နာစ်ကို Day and Night ဒေးအင်နိုက် ငှားထားတော့မယ်၊ တူ့တူမတွေလည်း တစ်ခါတစ်ခါတော့ လာအိပ်ပေးကြပါတယ် ...”

“ခု ... ကိုယ်ဖုန်းဆက်တာက ဖီးလစ်က ခရီးဝေးဝေး ကားမမောင်းဘူး၊ ကိုယ်လည်း သိပ်မမောင်းချင်ဘူး၊ ဈေးလေး ဘာလေးလောက် မောင်းတော့တာ၊ ဒရိုင်ဘာလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့၊ မင်းဆီ အရောက်အပေါက်နည်းရင် စိတ်မရှိနဲ့လို့”

“ရှိစရာလားကွယ်၊ ဖုန်းဆက်ကြမှာပေါ့”

“အေး ... လိုအပ်ရင် တစ်နေ့ တစ်ခါ ဆက်တာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ... လိုတာရှိရင် ပြောပါ။ ကိုယ်နဲ့ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ လာခဲ့ပါ့မယ်။ ဘာထူးလဲ ... ကိုယ်တို့အိမ်မှာလည်း မိန်းမသုံးယောက်ပဲ အဓိကရှိတာ။ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတွေနဲ့ ...”

“ဆွေမျိုးတွေက အလုပ်ထဲသာ ဝင်စွက်ပြီး လခထုတ်ချင်ကြတာ၊ အိမ်ပေါ်မှာတော့ ဘယ်သူမှ လာနေမပေးကြပါဘူး၊ သူတို့မိသားစုနဲ့ သူတို့ဆိုတော့လေ။ သမီးမြစိမ်းကလည်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်း အိမ်ပေါ်မှာ လက်မခံချင်ဘူး”

အဲသည်လို ဖုန်းဆက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာ ဒေါ်ရွာဘီ တစ်ခေါက်မှ ရောက်မလာခဲ့တော့ပါ။ ခါတိုင်းလို တစ်ပတ် နှစ်ခါလောက်တော့ ဖုန်းဆက်မြဲပါ။

“မြစိမ်းကို မွေးစားမယ်” ... ဆိုတာကိုလည်း မပြောင်းမလဲ ပြောဆဲပါ။

ဒီနေ့တော့ ဒေါ်ရွာဘီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့သည်ဆိုပဲ။

“အန်တီရွာဘီ ကားမောင်းလာခဲ့တာလား။ အန်ကယ်လ်ဖီးလစ်ရော ပါလား မေမေ”

“တိုဖီးလစ် မပါဘူး။ ရွာဘီ တစ်ယောက်တည်း။ ဒါပေမဲ့ သူ့လွှဲလွှဲလားတာ မဟုတ်ဘူး။ သူများကားနဲ့ လိုက်လာတာပဲ။ အဲဒီကားက ယာဉ်မောင်း၊ သူငယ်လေးကတော့ အိမ်ပေါ်မတက်ဘူးပေါ့။ ဇနီးမောင်နှံ တစ်စုံတွဲရယ်၊ ရွာဘီရယ် လာတာ၊ မေမေ ... မွန်းလွဲလက်ဖက်ရည်ပွဲကို ကျကျနန ပြင်ကျွေးလိုက်တယ်”

“ဇနီးမောင်နှံစုံတွဲ ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ မေမေ”

“ဦးသစ်ထူး၊ ဒေါ်တင်တင်မင်းတဲ့”

“အဲဒါ ဘယ်သူတွေလဲ မေမေ”

“မြန်မာပြည်မှာ ခေတီအဆက်ဆက် ချမ်းသာကြတဲ့ သူဌေးတွေ၊ အချိန်တွေ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း၊ စီးပွားမပျက်ဘဲ ဆက်တံ့ပိုးသာ တိုးတိုးလာတဲ့ သူဌေးမျိုးရိုး ဆိုပါတော့၊ မေမေတို့နဲ့ ရွယ်တူ တန်းတူတွေပါပဲ။ မသကာ ... ကြီးနည်းနည်း၊ ငယ်နည်းနည်း ...

“သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်း ရှိတယ်၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ရှိတယ်၊ ဈေးတွေ ပလာဇာတွေ၊ ကွန်ထရက်တော်တော်များများ ရခဲ့တာပေါ့။ ဥယျာဉ်မြို့တော်တွေလည်း တည်ခဲ့တယ်။ လက်ရှိမှာ ... ပုစွန်ဆိုလည်း မွေးလိုက်တာပဲ ...

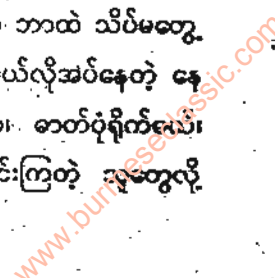
“ဆေးကိုယ်စားလှယ် ရထားတာတွေ၊ အလှကုန်ကုမ္ပဏီတွေက ကိုယ်စားလှယ် ရထားတာတွေ၊ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမျိုး လူသိများလာလဲလို့ ပြောလိုက်ရင် ... အဲဒီလုပ်ငန်း၊ သူတို့လုပ်ပြီးပြီ။ နံပါတ်စဉ်နဲ့ ရေရရင် တစ်ကနေ တစ်ဆယ်အတွင်းကို ... အလယ်နားကဝင်တဲ့ သူဌေးတွေပါပဲ”

“သူတို့က ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မေမေလည်း ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းထဲမှာပဲ ဆိုတော့ ... အဲဒီနာမည်တွေ ကြားဖူးထားပါတယ်။ လူချင်းတော့ မတွေ့ဖူးဘူး၊ မေမေအလုပ်နဲ့ ဆက်ဆံရာကိစ္စ မပေါ်သေးတော့လေ။ သူတို့နာမည် ... သတင်းကောင်း ထွက်ပါတယ်”

“အလှူအတန်းများလို့ နေမှာပေါ့”

“လှူတာတန်းတာ ... သတင်းစာထဲ ဘာထဲ သိပ်မတွေ့မိပါဘူး၊ သူတို့ လှူပြီဆိုရင်၊ တကယ်လို့အပ်နေတဲ့ နေရာမှာ လက်တွေ့လှူပြီး ကူညီတာ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေး၊ သတင်းစာထဲထည့်မယ် ဆိုရင် ငြင်းကြတဲ့ သူတွေလို့ ကြားဖူးတယ် ...

“သူတို့ ကုမ္ပဏီ၊ စီးပွားရေးတွေ အောင်မြင်တယ် ဆိုတာ၊ ဝန်ထမ်းတွေ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ပျော်လို့ပဲ။ အားလုံး က စည်းစည်းရုံးရုံးနဲ့ ဇာတ်တက်ကြွကြွ လုပ်ကြတော့၊ အုပ်ချုပ်ရတဲ့သူလည်း စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေ ရဲ့ လူမှုဖူလုံရေးနဲ့ သက်သာချောင်ချိရေးကိုလည်း တော်တော် လုပ်ပေးတယ့်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်။ နောက်ပြီး ...

“သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံဖူးတဲ့ လူတွေဆီက သတင်းကြား ရတာပေါ့နော်၊ စိတ်ဓာတ်ကိုက ကောင်းကြတာတဲ့။ သဘော ထားကြီးတယ်ပေါ့နော်၊ အလုပ်ခွင်မှာ လိုက်လျောတာတွေ ရှိပေမဲ့၊ တိကျပြတ်သားမှုလည်း ရှိတယ်။ ဆုပေးဒဏ်ပေး ကျတော့ ရက်စက်တယ်တဲ့”

“ဘယ်လို ရက်စက်တာလဲ မေမေ”

“ဆုပေးစရာ ရှိပြီဆိုရင် ... တိစိတစ်လုံး ဝယ်ပေးလိုက် တာတို့၊ လင်ရော မယားရော အလုပ်သွားကြတဲ့ အိမ်ဆို ရင် အိမ်ရှင်မ သက်သာအောင် အဝတ်လျှော်စက်တစ်လုံး ဝယ်ပေးလိုက်တာတို့၊ အဲဒါမျိုးပေါ့။ ရက်ရောတယ် ခေါ် မှာပေါ့။ ဒဏ်ပေးပြီဆိုရင် အလုပ်ကနေ သုံးလစာပေးပြီး နေ့ချင်းပြီး ထုတ်တာတဲ့ ...

“ဖြေရှင်းခွင့်၊ စောဒကဟက်ခွင့် မရှိ။ မကျေနပ်တဲ့ သူရှိရင် တစ်ခါတည်း အလုပ်က လိုက်ထွက်သွားခွင့်ပေး တယ်။ သုံးလစာပေးလိုက်မယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီကို ငဲ့စောင်းတောင် ကြည့်စရာမလိုဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ ... ဝန်ထမ်းတွေကကြောက် ကြတယ်။ ဒီကုမ္ပဏီမှာက တခြားကုမ္ပဏီတွေထက် ...

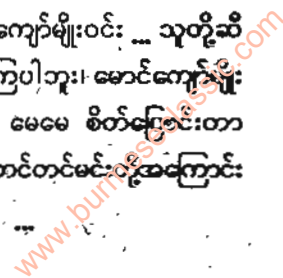

“အခွင့်အရေးတွေသာတော့ အလုပ်မြဲချင်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ မခိုရဲ မကပ်ရဲ၊ အလုပ်ကို ကြိုးစားရတော့တာပဲ။ မေမေ ကုမ္ပဏီနဲ့တော့ ကွာတယ် သမီးလေးရယ်။ မေမေက ဆွေမျိုးတွေပဲလေဆိုပြီး ... အပြစ်ဆိုလည်း တိတိကျကျ မယူရက်ဘူး၊ သူတို့က ကိုယ့်ဘက်ချည်း ကိုယ်ယက် ကြ ...

“အိတ်ထဲချည်း ထည့်ကြပြန်တော့လည်း၊ ပြောကာဆူ ကာနီးရင် ... မျက်နှာသေလေးတွေကြောင့် မပြောရက်။ မေမေ မပြတ်သားတာ။ အရင်းအနှီး ပါမလာတဲ့ လူတော် သမက်ကိုလည်း သူတို့က ဆွေမျိုးအခွင့်အရေးနဲ့ နှိမ်ချင် ကြသေးတယ်။ သမီးတို့ ဖေဖေ မရှိကတည်းက ...

“မေမေစီးပွားကို ဖျက်တာ၊ သူများမဟုတ်ဘူး။ မေမေ အမျိုးတွေပဲ။ တော်တော်ကျန်ခဲ့လို့သာ ခုချိန်ထိ တင်းခံနိုင်နေသေးတာ၊ သမီးဖေဖေ ရှာဖွေချန်ရစ်တာတွေ မပြုန်းတီးသင့်ပဲ ပြုန်းတီးရတာ မေမေကြောင့်။ မေမေဖြင့် မောင်ကျော်မျိုးဝင်းကိုတောင် အပြစ်မတင်ချင်တော့ဘူး” “ဦးသစ်ထူး၊ ဒေါ်တင်တင်မင်း ဆိုတာ ... ကိုကျော်မျိုးဝင်း အံ့မျိုးတွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်ရင် မောင်ကျော်မျိုးဝင်း ... သူတို့ဆီ လုပ်မှပေါ့။ လူချင်းတောင် မသိကြပါဘူး၊ မောင်ကျော်မျိုး ဝင်း ဘက်က ပြောပေးသွားလို့ မေမေ စိတ်ပြောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးသစ်ထူးတို့ ဒေါ်တင်တင်မင်းအကြောင်း ကြားဖူးထားတာက သပ်သပ်ပါ ...

“ဒီလူတွေ ဒီလိုအုပ်ချုပ်တာကို တွေးမိတော့မှ၊ မေမေ အုပ်ချုပ်ပုံ အမျိုးမကျတာကို တွေးလိုက်မိတာ။ မေမေ နောင်တရတယ်။ မေမေ အမျိုးတွေဟာ၊ မောင်ကျော်မျိုးဝင်း ပြောလည်း ပြောစရာ။ မေမေကုမ္ပဏီကို ဖရဲသီးတစ်လုံးလို သဘောထားပြီး ...

“အားလုံး ဝိုင်းခွဲစားသောက်ကြတာ။ ပြီးတော့ ... မေမေသမက်ကိုကျတော့လည်း သူတို့က နှိမ်ချင်သေးတယ်။ အလုပ်ထဲ ... မောင်ကျော်မျိုးဝင်း ရောက်တော့၊ သူတို့ အနေမချောင်ဘူး။ ဒီတော့ ... ခနိုးခန့် ပြောလား ပြောရဲ့။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ယောက်ျားအိမ်ပေါ် တက်လာတဲ့ သမက်ငွေပေါ့လေ ...

“မေမေ မှားတာတွေကြောင့် မေမေသမီး မြရွေး၊ တစ်ခုလပ်မလေး ဖြစ်ရရှာတယ်။ မြရွေးက လူအေး၊ ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး။ သမီးလိုလည်း ထက်ထက်မြက်မြက် မရှိဘူး။ သူလည်း မေမေလိုပဲ။ ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေ မြောက်ပေးရင် မြောက်တယ်။ ယောက်ျားအပေါ်မှာ မာနထားတယ် ...

“မောင်ကျော်မျိုးဝင်းက မေမေ စီးပွားရေးမှာ ဝင်လုပ်ပြီး၊ ရသမျှပိုက်ဆံနဲ့ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ မိန်းမရွှပ်ဆိုရင်တော့ အိမ်ပေါ်ကပဲ ရိုက်ချရ၊ ချရပေါ့။ ခုဟာက ... သူက ဘာမှမပြုန်းဘူး။ ဆေးလိပ်တောင် သောက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရသမျှပိုက်ဆံ မေမေဆီ စာရင်းနဲ့အပ်တာပဲ ...

“မေမေကိုယ်တိုင်က ... အမျိုးနဲ့သမက်နဲ့ ယှဉ်ပြီး အမျိုးကတော့ အမျိုးလေ ... ဆိုပြီး၊ ဘက်မင်းခဲ့တာ၊ မြရွေးကလည်း မတုန်မလှုပ်နဲ့သာ ဆိုတယ် မာနကျတော့ အကြီးသား၊ စကားသာနည်းတယ်၊ ယောက်ျားကို ပြောလိုက်ပလားဆို ... ပီသလေးနဲ့ ဘေးပစ် ...

“ဒါ ... ဦးသစ်ထူးတို့ ပြန်သွားမှ မေမေဘာသာ ထိုင်တွေးနေမိတာကို သမီးကို ပြောပြတာပါ။ သမီး မြရွေး ထစ်ခုလပ် ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စမှာ မေမေနဲ့ မြရွေး တရားခံပဲ”

“ဒီလူကလည်း မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ကို ပစ္စည်းခန်း ခွဲတာပါ မေမေရယ်။ လက်ချည်း အိမ်ပေါ်တက်လာရင်၊ လက်ချည်း ပြန်ဆင်းသွားပေါ့”

“သူ့ရဲ့ သုံးနှစ်နီးပါး လုပ်အားတွေ ဘယ်သူ့ခဲထားမလဲ။ သူ ထိန်းသိမ်းခဲ့လို့၊ ယိုင်နေတာကြီး ပြန်မတ်တယ်။ ပြန်လည်းမတ်ရော ခူးဆွတ်စားသုံးမဲ့ သူတွေက ခုန်တက်လာပြီး၊ သူ့ကို စောင်းကြွမြောင်းကြ၊ မိန်းမလုပ်တဲ့ သူကလည်း မာနကြီး ...

“သမီးရယ် ... ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားစိတ်နဲ့ပဲ။ မေမေတို့ မိန်းမသားတွေရဲ့ စိတ်နဲ့တော့ မတူဘူး” “တကယ်တမ်း ကွဲကြ ကွာကြတော့ ... ဟိုယောက်ျားကတော့ ဘယ်နှယ်နေတယ် မသိဘူး၊ မမမြရွေးကတော့ ခံစားရတယ် မေမေရဲ့။ သမီး သိတယ်။ သခန်းထဲကမှ သိပ်မထွက်တော့တာ၊ နဂိုက စကားနည်းရတဲ့အထဲ၊ ခုဆို

မပြောသလောက်ပဲ။ ကြာကြာနေရင် ချည့်သွားမှာတောင် စိုးရတယ်”

“လူကြီးမိဘ ပေးစားတာ ဆိုပေမဲ့ ... လင်ရယ် မယား ရယ် ဆိုတော့လည်း သမီးရယ် ... သံယောဇဉ် ဖြစ်ကြမှာ ပေါ့။ အိမ်ထောင်လည်းကျ ရည်းစားလည်းရ ဆိုသလို”
ဒေါ်မေဝင်းက ရှက်ပြုံးနှင့် ပြောသည်။

“မမမြရွေး ... သမီးကို တစ်ခါပြောဖူးတယ်။ အိမ်ထောင် ကျတဲ့နေ့ကျမှ ရည်းစားစထားရတာပဲ”

“ကွဲမိပြီ ကွာပါပြီဆိုမှ ... မနေနိုင် မထိုင်နိုင်၊ ကြားဝင် စပ်ကြသူတွေကလည်း ရှိတယ်။ ဟိုဘက်ညှိ ဒီဘက်ညှိ ပေါ့လေ။ စေတနာလည်း ပါပါတယ်။ ဝါသနာကိုလည်း ပါလို့။ တချို့ ... လူတွေရှိတယ်။ နေကိုမနေတတ်ဘူး။ သူများကြားထဲ ပါကိုပါတယ်။ တချို့ကကျတော့ အဆိုး နဲ့ ဝင်ပါတာ ...

“တချို့ကျတော့ အကောင်းနဲ့ ဝင်ပါတာ။ မေမေတို့ ဆီလာပြီး ညှိကြ နှိုင်းကြသလို မောင်ကျော်မျိုးဝင်းဆီလည်း ညှိကြတယ်တဲ့။ မောင်ကျော်မျိုးဝင်းက ... မြရွေး သူ့ကို ဘယ်လိုပြောပြော စိတ်ဆိုးတုန်း ပြောတာပဲဆိုပြီး ... ပြီး တေး မထားပါဘူးတဲ့ ...

“ဆွေမျိုးတွေ ပြောတာတော့ နာတယ်တဲ့။ သူ ကြိုးစားလို့ ဒီစီးပွားရေးလည်း သီးပွင့်ရော၊ လာလည်း ခူးဆွတ်စားကြသေးရဲ့၊ ဥယျာဉ်မျိုးကို တံတွေးနဲ့ထွေးပြီး ... ရယ်ရတယ် သမီးရယ်”

ဒေါ်မေဝင်းက ခနရယ်၏။

“သစ်ပင်ကိုလည်း ရှူးနဲ့ ပန်းသွားကြတဲ့ ဆွေမျိုးတွေကို တော့ ရာသက်ပန် စိတ်နာတယ်တဲ့။ သမီး မြရွေးအပေါ် တော့ စိတ်ကုန်ပုံ မရပါဘူး။ သူ့မှာလည်း ... ဒီတစ်ယောက် ပဲ ရှိတာလေ။ မိန်းမရွပ်တတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

“ခု ... သူ့စီးပွားရေးက ...”

“အောင်မြင်တယ်တဲ့။ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့ပေါ့။ သူ့အလုပ်၊ သူ့ဩဇာလေ သမီးရဲ့၊ သူ ကြိုးစားသလောက် သူ ခံစား ရမှာ၊ မခံချင်စိတ်နဲ့ အစွမ်းပြချင်တာလည်း ပါမှာပေါ့”

“မေမေက ပြန်ပေါင်းစေချင်လို့လား၊ မမမြရွေးက ကာယကံ ရှင်လေ မေမေရဲ့၊ သူ့ဆန္ဒ အရေးကြီးတာပေါ့”

“မြရွေးနဲ့ မေမေနဲ့က တစ်သဘောတည်းပါပဲ။ မိန်းမသား ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ... တစ်ခုလပ် ဖြစ်နေရတာကျတော့ လည်း သိက္ခာကျတယ်လေ။ ကိုယ့်စီးပွားရေးမှာ ဦးဆောင် ခေါင်းရွက် ကြိုးစားပေးမဲ့သူလည်း လိုတယ်၊ မေမေတို့ သားအမိသုံးယောက် မိန်းမသားချည်းမှာ ...

“အားကိုးရာလည်း လိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ့် ဘက်က စပြီးတော့ ချောခေါ်ရတာမျိုးတော့ မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဟိုကလည်း ... မာနနဲ့ပဲ။ တောင်းပန်ဦးချိုးပြီး ဘယ်ပြန် လာပါ့မလဲ”

“ကြားလူကောင်းကောင်းရှိရင်တော့ အဆင်ပြေမှာပါပဲ”

“ကြားလူ” ... ဟု ဆိုသည်နှင့် “သူ့” ရာဇ်နာကို ကွက်ခနဲ မြင်မိသည်။

“ကွဲကြ ကွာကြတုန်းက ရှင်ပါလာတာလေ၊ အခု ပြန်ပေါင်းဖို့ကိစ္စ ... ရှင်ပဲ ကြားလုလုပ်” ... ဟုသာ ပြောပစ်လိုက် ချင်တော့သည်။

“အဲဒီအခါကျ ... မေမေဆွေမျိုးတွေကရော”

“သနားရင် သဒ္ဓါရင်၊ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် အဝေး က ကူညီမပဲ ဖြစ်တော့မယ်၊ အလုပ်ထဲမှာ ရာထူးပေးပြီး ဝင်ခိုင်းရင်တော့ အရင်လိုပဲ ပြန်ဖြစ်ဦးမှာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ... သမီး၊ မေမေကုမ္ပဏီမှာ မလုပ်တာ။ ဖေဖေ မရှိကစားဘူးက၊ မေမေကလည်း မေမေအမျိုးတွေ အားတိုးတော့လေ ... သမီး တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောကြည့် ဖူးပါတယ်။ အမယ်လေး ... မမသမီးအငယ်က နှုတ်သီး ကောင်း လျှာပါးပါးလား ဘာညာနဲ့ ...

“မေမေဆီမှာ တိုင်ကြ တောကြ ငိုကြ ယိုကြနဲ့၊ မေမေပဲ သမီးကို ဆူတာပဲ။ အဲဒီကတည်းက ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ... အေးမြထဲ ရှယ်ယာထည့်ပြီး ဘေး ထွက်ထိုင်နေလိုက်တာ အေးရော။ မဟုတ်ရင် ... မမမြရွေး လို့ သမီးက ပျင်းကြောထူပြီး၊ လက်ညှိုးထောင် ခေါင်း ညှိတ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ...

“မေမေအမျိုးတွေနဲ့ သမီးနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီဆိုရင် မေမေက ကြားထဲမှာ ဝင်ဝင်ခံတော့၊ အမေနဲ့သမီး ပြဿနာ နဲ့ နိဂုံးချုပ်သွားရတာ မဖြစ်ချင်လို့”

“မေမေ သိတိပြီ သမီးရယ်။ ခုတော့ ... မြရွေးကို သနား တာပါပဲ”

“ဦးသစ်ထူးတို့ ဒေါ်တင်တင်မင်းတို့ အိမ်လာလည်းပေး လိုက်ရုံနဲ့။ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောရဘဲ မေမေက ကိုယ့်လုပ် ဝန်းအကြောင်း ကိုယ်တွေ့ပြီး နောင်တတွေ ရသွားတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“မြရွေးကိစ္စက သူတို့ပြန်သွားပြီးမှ စဉ်းစားမိတာ။ ဒီလို စဉ်းစားမိတာလည်း အကြောင်းရှိတယ်၊ သူတို့က မေမေ ကို လာတောင်းပန်တာ”

“ဟင် ... ဂရိတ်ကြီးတွေဆို၊ မေမေကို တောင်းပန်ဖို့ ဘယ်လိုအကြောင်းရှိလို့လဲ၊ ရှိရင်ရော အလွယ်တကူ တောင်း ပန်မဲ့ လူမျိုးစားလား”

“အဲဒါကြောင့် ... သဘောထား ပြည့်ဝပြီး မာန်မာနမရှိ တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေလို့ ပြောတာပေါ့။ ဒီလို သမီး ရယ် ... ရွာဘီက ရောက်လာပြီး မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး တယ်။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါပါပေါ့။ မေမေကလည်း ဒီနာမည် တွေ ကြားဖူးထားတော့၊ တလေးတစားပါပဲ ...

“သိကျွမ်းခင်မင်ခွင့် ရတာကိုပဲ၊ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက် တဲ့အကြောင်း ပြောရတာပေါ့။ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ ရွာဘီကို လည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရတာပေါ့။ မိတ်လည်း ဆက်ပြီးရော သူတို့က တောင်းပန်ဖို့ လာတာပါလည်းဆို ရော ... အရမ်းအံ့ဩသွားတာ။ ဘာကိစ္စများလဲပေါ့ ...

“သူတို့က မင်းအံ့ထူးရဲ့ မိဘတွေတဲ့ကွယ်”
“ဪ ...”

“ဪ ... ရှည်ကြီးကိုဆွဲ၍ ဪ ... မိတော့သည်။
ခြေလှမ်းကျလိုက်စမ်း မင်းအံ့ရေ ...”

“သမီးမြရွေး ကိစ္စတုန်းက မောင်ကျော်မျိုးဝင်းနဲ့ အတူ
လိုက်လာပြီး၊ မောင်ကျော်မျိုးဝင်းဘက် ပါသလိုလိုစကား
မျိုးဝင်းပြောပေးမိသွားတာ သူတို့ရဲ့ သားပါတဲ့။ ဒီလိုကိစ္စ
မျိုးဟာ လူကြီးလူကောင်း ပီသရင် ဝင်မပါရဘူးတဲ့။
ယောက်ျားလေးဘက်က လက်ဖဝါးလို့ မြင်နေမယ်တဲ့ ...”

“မိန်းကလေးဘက်ကကျတော့ လက်ဖမိုးလို့ မြင်နေ
မယ်တဲ့။ အဲဒီအခါမှာ လက်ဖဝါးမှန်လား လက်ဖမိုးမှန်
လားလည်း ကိုယ်မသိဘူး။ ကိုယ်တင်မသိတာ မဟုတ်ဘူး။
ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဆိုတာ ကာယကံရှင်တွေ ကိုယ်တိုင်တောင်
ကိုယ့်ဘက်မှာသာ ကိုယ်ရပ်နေတာ ...”

“ဘယ်လောက်မှန်လို့ ဘယ်လောက်မှားလဲ ဆိုတာ
ဆုံးဖြတ်ရခက်တဲ့ ကိစ္စတဲ့။ ဘယ်လောက် သမာသမတ်ကျ
လည်း သမီးရယ်၊ မေမေက အဲဒီစကားကို သိပ်ကြိုက်သွား
တယ်။ ဟုတ်တယ် ... မေမေတို့ သမီးတို့ မြရွေးဘက်က
ရပ်ကြတယ်၊ မြရွေးလည်း သူ့ဘက်စည်းမှာပဲ သူရပ်တယ် ...”

“ဒါပေမဲ့ ... မြရွေး ဘယ်လောက်မှန်လို့ ဘယ်
လောက်မှားလည်းဆိုတာ မြရွေးရော၊ သမီးရော မေမေပါ ...
ရပ်မဲ့သာ ရပ်နေကြတာ အမှားအမှန်ကျတော့ ပြောရခက်
သားပဲ သမီးရဲ့။ သူတို့ ပြောတတ်လိုက်ကြတာ၊ အဲဒီက
စပြီး ... မြရွေးကိစ္စကို မေမေ ပြန်စဉ်းစားမိသွားတာ ...”

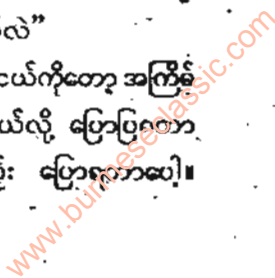
“ဒီလို ... အမှားအမှန်ကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ ခက်ခဲတဲ့
ကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါရပါဘူး။ ဝင်ပါခြင်းဟာ လူကြီး
လူကောင်းတွေရဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ သူတို့သား
မင်းအံ့ထူးဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက နေရာတကာ စပ်စပ်
စုစု ပါတတ်လို့ အမြဲလည်း ဆုံးမခဲ့ရပါတယ်တဲ့ ...”

“ကားမောင်းသွားရင်း ကလေးနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်
နေတာတွေ့ရင်လည်း ကားရပ်ပြီး ရန်ပွဲဖြင့်တတ်တဲ့ သူငယ်
တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ... ကလေးရန်ပွဲဖြင့်တာက ဘာအရေးလဲ၊
သူများတကာ ဇနီးမောင်နှံ အရေးမှာ ပါလာတာ သိပ်ရိုင်း
တာပဲတဲ့။ သူတို့ မသိလိုက်ဘူးတဲ့ ...”

“ခုမှ သိလို့ ခုမှလာတောင်းပန်ရတာပါတဲ့။ မင်းအံ့
ထူးကိုလည်း လွှတ်ပြီး တောင်းပန်ခိုင်းပါဦးမယ်တဲ့။ ပြော
ထားပါတယ်တဲ့။ မင်းအံ့ထူးက ... သူ တောင်းပန်ဖို့ အိမ်
ပေါ်တက်သွားရင်၊ သူ့ကို မြင်တာနဲ့ သားအမိသုံးယောက်
က နှင်ချကြမှာတဲ့ ...”

“မသွားရဲလို့တဲ့။ မိဘမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်ထင်
လို့၊ လူကြီးတွေက အရင်လာတောင်းပန်တာပါတဲ့။ သား
သမီးမကောင်း မိဘခေါင်း ဆိုသလိုပါပဲတဲ့။ သူတို့သား
လာတောင်းပန်ဦးမှာတဲ့”

“အဲဒီတော့ မေမေက ဘာပြောလိုက်လဲ”
“အစ်မကြီးတို့သားက၊ ကျွန်မ သမီးအငယ်ကိုတော့ အကြိမ်
ကြိမ် တောင်းဆိုပြီးပြီလို့ ပြောပါတယ်လို့ ပြောပြရတာ
ပေါ့။ ခွင့်လွှတ်တဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောရတာပေါ့။”

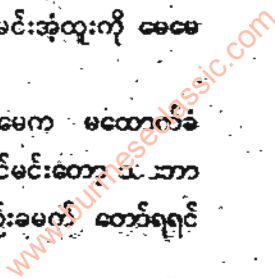

ဒါဟာ ... တောင်းပန်ရလောက်အောင် ကြီးမားတဲ့အဖြစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောရတာပေါ့ သမီးရယ်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲဟာ”

“မြစိမ်းရောင်” မှာ မင်းအံ့ဝင်ထွက်နေတာ မေမေ့ကို ပြောပြထားခဲ့ပါသည်။ သမီးလိမ္မာတစ်ယောက် အနေနှင့် မေမေ မသိအောင် ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ချင်ပါ။ မပြောရသေးဘဲ ကျန်နေသေးသည့် အကြောင်းတစ်ခုကိုလည်း ပြောရပါဦးမည်။ အဲဒီအကြောင်းကျမှ နှုတ်ဆွဲ ဝန်လေးနေရတော့ဦး။

“မေမေ”
“ဘာလဲသမီး ... ဘာပြောချင်လို့လဲ”
“မေမေ့ကို ပြောစရာတစ်ခု ရှိပါသေးတယ်”
“ဘာတွေလဲ”
“မင်းအံ့ ... မင်းအံ့ထူးက သ ... သမီးကို ချစ် ... ချစ်တယ်တဲ့”
“ဪ ... ဟော် ... ဟော်”
မေမေ ရယ်တော့သည်။
“သမီး ... သူ့ကို အပြတ်ငြင်းပြီးပါပြီ”
“သမီး မကြိုက်ဘူးလား။ ပြီးရောပေါ့။ ဒီသုငယ်ဆိုရင် မေမေက ကန့်ကွက်ဖို့ မရှိသလို။ မက်မောလှချည်ရဲ့လို့လည်း မပြောဘူး။ သမီး သဘော၊ သမီး ဆန္ဒပဲ။ သမီး ငြင်းပြီးရင်လည်း ပြီးပြီပေါ့။ ဪ ... ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိ ဆိုတာ မေမေပဲ ...

“မင်းအံ့ထူး ကိစ္စ၊ နောက်ဆက်တွဲ လာစရာရှိလို့ မိဘနှစ်ပါးက ... မေမေတို့ အမျက်အနာ ဖြစ်နေနိုင်တဲ့ ကိစ္စကို အရင်လာဖြေရှင်းတာကိုး။ ဒါကိုထောက်ရင် ... သူ့မိဘတွေကတော့ သမီးကို လိုလားတယ် ထင်ပါရဲ့”
“မေမေ့လိုပေါ့။ ကန့်ကွက်စရာ မရှိသလို၊ မက်မောမောလည်း မဟုတ်လှဘူး ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မေမေဆီ လာသွားတယ် ဆိုတာကတော့ သူတို့သားရဲ့ဆန္ဒက ပိုများပါလိမ့်မယ်။ သားကို အလိုလိုက်တဲ့သဘော ဖြစ်မှာပါ”
“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ သမီးရယ်၊ သူတို့တောင်းပန်ပုံက သားကိစ္စ နောက်ပိုင်းလည်း နောက်ပိုင်းပေါ့၊ သူတို့သားကို အလိုလိုက်တာလည်း လိုက်တာပေါ့။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ... ဒီကိစ္စ လူကြီးလူကောင်း မဆန်ဘူး ထင်တာလည်း ပါပုံရပါတယ်။ သူတို့ တော်တော် ချောချောမော့မော့ တောင်းပန်တာပါ”
“မမြမြရွေးက ဘာတဲ့လဲ”
“ဦးသစ်ထူးတို့ လာကြသလို မောင်ကျော်မျိုးဝင်း မိဘတွေ ကျတော့ လာကြဖို့ သတိမရကြပါလားတဲ့။ လူကြီးချင်း ကွာတယ်တဲ့၊ မေမေက ... ဝေဖန်မနေနဲ့တော့ သမီးရယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီကိစ္စ ... မင်းအံ့ထူးကို မေမေရော မြရွေးပါ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ...”
“ဒီသုငယ်လေးကိုတော့ မေမေက မထောက်ခံ မကန့်ကွက် သဘောပဲ။ ဒေါ်တင်တင်မင်းတော့ ... ဘာကျတယ် သမီးရေ။ ဒါမျိုးနဲ့ ခမည်းခမက် တော်ရရင်

ကောင်းတယ်။ သဘောထားလည်း ပြည့်ဝ၊ ဗဟုသုတလည်း ပြည့်စုံ၊ ဘာသာရေးလည်း ကိုင်းရှိုင်း၊ မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းလုပ်လို့ ကောင်းတဲ့ပုံပဲ”

မင်းအံ့ ... ကိုကျော်မျိုးဝင်းရဲ့ မိဘတွေ လာကြဖို့ မေ့နေတာကျတော့ ရှင် စပ်စုဝင်စွက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား၊ သူ များကြားထဲ ပါရမှ စားဝင်အိပ်ပျော် ရင်ချောင်တတ်တဲ့သူ ...။

* * *

မနက်ခုနစ်နာရီမှာ အိမ်က ကောင်မလေး အေးစမ်းက ပန်းတစ်စည်းနှင့် ကတ်ပြားလေးတစ်ခု အပြာရောင် ဖဲပြားလေးစီးလျက် ... ယူလာ၏။

“ဘယ်က ရတာလဲ”

“ခြံဝက ဘဲလဲသံကြားတော့ လူတစ်ယောက် ... ငါ မင်းအံ့ထူးတဲ့၊ သူပြောမှ မှတ်မိသွားတာ၊ မမမြစိမ်းကို ပေးလိုက်ဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်”

“နင်ကလည်း ... သူပေးတိုင်း ယူလာရလား”

“မယူရဘူးလား”

“မသိဘူး၊ နင့်သဘော”

“ပန်းတွေက လှတယ်မမရဲ့”

“ပြီးရော”

အေးစမ်းက ခိခနဲ ရယ်၍ ထွက်သွားတော့ မြစိမ်း မျက်နှာ သွေးရောင်ဖျန်း၍ ကျန်ရစ်၏။

လက်ကိုင်ဖုန်းလေး မြည်လာသည်။ ဖုန်းကတည်းက မှတ်ထားလိုက်မိသည့် နံပါတ်ပါ။

“ဟိလို”

“ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ် ဖန့်ကလေး။ ယုံပါ။ ဒါပဲနော်”

ကြည့် ... သူ့၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုသဘောထားနေတော့တာလဲ။ သူကစားရမည့် အရပ်တစ်ရပ်များ ထင်နေသလား။

ည ... ရှစ်နာရီကျော်ကျော်မှာ အေးစမ်း ... ရောမ အရပ်ကြီးတစ်ရပ်နှင့် ရောက်လာသည်။

“အစ်ကိုမင်းအံ့ထူး လာပေးသွားတာ။ ခြံဝကပဲ ပြန်သွားပြီ”

“နင်ကလည်း ယူလာပြန်ပြီ”

“အရပ်ကြီးက လှလို့ ... ဟိ”

“တယ်လီဖုန်း မြည်၏။”

“ဖန့်ကလေး ဖက်အိပ်ဖို့ အရပ်နော် ... ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ် ဖန့်ကလေးရဲ့။ ဒါပဲနော်”

ဖုန်းသုံးခါဆက်ကာ ပန်းကတစ်စည်း၊ အရပ်ကတစ်ခု။ နောက်နေ့တွေကျတော့လည်း ဒီလိုပဲ။ ဖုန်းသုံးကြိမ်ဆက်သည်။ ပန်းကမနက်တိုင်း တစ်စည်းစီ။ ညဘက်လက်ဆောင်လေးတွေက ပြောင်းသည်။ ညမီးအိမ်လှလှလေး၊ လက်သီးဆုပ်သာသာလေးက တစ်နေ့။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ တီးလုံးသံထွက်၍ ဂါဝန်မကာ ကသည့် ဘဲလေးကခြေသည်ရပ်ကလေး။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဂစ်တာတီးနေသည့် မျောက်တစ်ကောင်။ ခလုတ်နှိပ်လျှင် သီချင်းသံထွက်ကာ မျောက်၏ ပါးစပ်က အထက်အောက်

ပွင့်သည်။ သီချင်းက ရိုးလှ၊ ကြာလှ၊ ဟောင်းလှပြီ ဆိုပေမဲ့
ထာဝရဆန်းသစ်လျက်ရှိသော More Than I can say.

“To the leaves turn blue
On the ever green trees”

ဒီနှစ်ကြောင်းလေးပဲဆို၍ ရုပ်သွားသည်။

အဲဒီ လေးရက်မြောက်နေ့၏ ညဆယ်နာရီခွဲမှာ

ငွေလဆီမှ ဖုန်းလာတော့သည်။

“မြစိမ်း”

“ဟယ် ... ငွေလရယ်”

ငွေလ အသံကို ကြားရရုံဖြင့် ဆွတ်ကြင်လွမ်းမော

မူလေးများ ဖြစ်ထွန်းသွားရလေ၏။

“အိပ်ပြီလား”

“မအိပ်သေးပါဘူး။ ခုမှ ဆယ်နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတယ်။

ငွေလရဲ့ ... ခုတလော ကျွန်က ဆယ်နှစ်နာရီကျော်မှ

ချည်း အိပ်ပျော်တယ်။ ရှင်တို့ဆီမှာ ဘယ်နှနာရီလဲ”

“ညနေငါးနာရီ။ ရှင်က သန်းခေါင်ကျော်ထိ အိပ်မပျော်

နိုင်ရအောင်၊ ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ”

“စာဖတ်နေတာပါနော် ... တွေ့ကရာတွေ မထင်နဲ့”

“မထင်ရသေးပါဘူး။ မလုံတဲ့အိုးက တုတ်မိုးရုံနဲ့ ဟက်

တက်မကွဲနဲ့”

“ကျုပ်မှာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။

ရှင် နေကောင်းလား၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ”

“ရှင်တို့မင်္ဂလာပွဲ အမိ”

“ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ ရှင်လာချင်ရင် အေးမြမင်္ဂလာပွဲအမိ
ပဲ လာခဲ့။ ကျုပ်က အပျိုကြီးလုပ်မှာ”

“နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအမိ ပြန်လာပြီး၊ ကျုပ်ဝါ
မင်္ဂလာဆောင်မှာ”

“ဟယ် ... ငွေလရယ်၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ မမာပဲ
ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်က မို့လို့လား”

“အေးကွ ... နဖူးစာ ရွာလည်ဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ။
ကျုပ် ... ရန်ကုန်မှာ တစ်သက်လုံး နေခဲ့တယ်၊ သူကလည်း

ရန်ကုန်မှာ တစ်သက်လုံး နေလာတာပဲ၊ အဲဒါဟယ် ...
အောက်ကန်ဖို့ဒ်ကို သူက ရောက်လာတယ်။ ရောက်လာ

ပုံကလည်း ကြည့်ဦး ...

“ကျုပ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ရိပ်သာက ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး
က သူ့အစ်ကိုရင်းတဲ့။ ဆေးရုံတက်ရလို့ စိတ်ပူပြီးလိုက်

လာတာ။ ရိပ်သာမှာ ညှော်သည်ရောက်တော့ ချက်ပြုတ်
ကျွေးရတာပေါ့။ သူ့အမေလည်း ပါတယ်။ ရေစက်ပေါ့

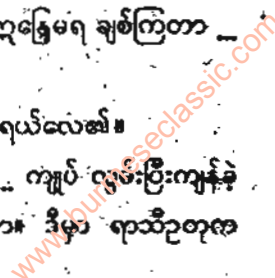
ဟယ် ...

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ... ဟိုသီချင်းလိုပေါ့။ မြင်
မြင်ချင်း တို့နှစ်ယောက်ဟာ ... လူခြေမရ ချစ်ကြတာ ...

အယ်လ်အိုဗီအီး ... လစ်ပီ ...”

ငွေလ ... ထုံးစံအတိုင်း ရယ်လေ၏။

“သူတို့သားအမိ ပြန်သွားတော့ ... ကျုပ် လွမ်းပြီးကျန်ခဲ့
တာပေါ့။ ကျုပ် ပြန်လာတော့မှာ။ ဒီမှာ ရာသီဥတုက

လည်း အေးစက်မှုန်မှိုင်း။ သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ မျက်နှာထား
တွေကလည်း အေးစက်မှုန်မှိုင်း။ ကျုပ် မပျော်ဘူး ...

“ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ရင် ... ကျုပ်အမျိုးသားရဲ့
ကုမ္ပဏီမှာပဲ ဝင်လုပ်မှာ။ ရှင်တို့ မြစိမ်းရောင်ကိုတော့ ပြန်
မလာတော့ဘူး။ အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဘူး။ သူ့အမေ
ကလည်း ကျုပ်ကို သူတို့ကုမ္ပဏီမှာပဲ လုပ်စေချင်တယ်”
“ဦးပဉ္စင်းကရော ... နေကောင်းသွားပြီလား”

“ကောင်းသွားပြီ”

“ရှင်က ပိုက်ဆံတော်တော် စုမိပြီလား”

“မစုမိဘူး၊ စုစရာလည်း မလိုတော့ဘူးကွာ၊ ကျုပ်အလုပ်
ကောင်းကောင်းရရင်၊ မိဘနစ်ပါးကို ပြန်ကြည့်နိုင်ပြီပဲ။
ရှင်တို့ ကျုပ်မိဘတွေဆီ ရောက်ရဲ့လား”

“ရောက်ပါတယ်တော်”

“သိသားပဲ ... ဟီး။ ဟေ့ ... ပြောရဦးမယ်၊ ကိုယ့်
အကြောင်း ကိုယ်ကြားနေရတာနဲ့။ ကျုပ် ... ရှင်ဆီဆက်
တာ အကြောင်းရှိတယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“မင်းအံ့ပေါ့”

လုပ်လိုက်ကွ ... ဟုသာ အော်ချင်တော့သည်။
ဦးမင်းအံ့ထူးတို့ကတော့ လမ်းကြောင်းတွေ အများကြီးလျှောက်
ဖွင့်ပြီး၊ လမ်းကြောင်းထိုင်းကို လျှောက်လှမ်း ဝင်ရောက်နေတော
တာပါပဲလား။

“သူက ရှင်ကို ပရိုပိုစ် propose လုပ်တယ်ဆို”

“လုပ်သားပဲ ... ငြင်းပြီးပြီ”

“ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်တာ ရှင်းရဦးမယ်”

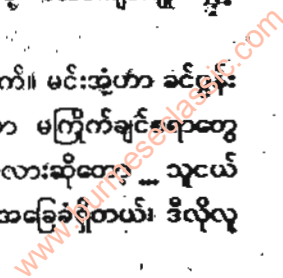
“ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မရှင်းတာ ဘာမှမရှိဘူး”

“မရှိပေမဲ့ ရှင်းရမှ ပြစ်မယ်။ ဒီမှာ ... ကျုပ် ရန်ကုန်မှာ
ရှိတုန်းက မင်းအံ့ကို နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ၊ သိလား။
ပြောရတာ ရှက်လိုက်တာ၊ ရှက်လည်း မရှက်ပါဘူးနော်။
ချစ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ စိတ်ဝင်စားတာ၊ ကြိုက်လည်း
မကြိုက်ဘူး ...

“ချစ်တာရယ်၊ ကြိုက်တာရယ်၊ စိတ်ဝင်စားတာ
ရယ် ... အဲဒီသုံးခု ... တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူဘူးကွ။ သိလား။
ကျုပ်ကွာ ... အပျိုကြီးလုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ဘူးလေ။ သင့်
တင့်လျှောက်ပတ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု မဖန်တီးနိုင်ဘူး
ဆိုရင်တော့ အပျိုကြီး လုပ်ချင်လုပ်မယ် ...

“ဒီလိုလေကွာ ... တွေ့ကရာတော့ ဆွဲလွဲမကြိုက်
နိုင်ဘူး။ ယောကျ်ားပဲ ... အားကိုးရမှ ယူမှာပေါ့။ စီးပွား
ရေးအရသော် လည်းကောင်း၊ လူမှုရေးအရသော် လည်း
ကောင်းပေါ့။ ဒီလို အားကိုးထိုက်တဲ့သူ မတွေ့ရင်လည်း ...
ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကိုယ့်ပြန်အားကိုးမဲ့ ယောကျ်ားမျိုးတွေ
စိတ်ကူးထဲ မထည့်ဘူး ...

“အဲဒါ ... တျုပ်ရဲ့ ခံယူချက်။ မင်းအံ့ဟာ ခင်ဇူး
တော်ဖို့သင့်တော်တဲ့လူကွ။ သူ့မှာ မကြိုက်ချင်ရာတွေ
လည်း အများကြီးရှိတယ်။ ချစ်သလားဆိုတော့ ... သူငယ်
ချင်း သံယောဇဉ်နဲ့ ခင်မင်စိတ် အခြေခံရှိတယ်။ ဒီလိုလူ

တစ်ယောက်ကို ဘဝအဖော်အဖြစ် ရွေးရရင် မဆိုးလှဘူး လို့ ထင်တယ် ...

“ဒီတော့ ... နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ဝင်စားတယ်။ အဲဒါကို ကိုယ်တော်က ရိပ်ပုံရတယ်ကွ။ တော်ရုံယောက်ျား ဆို ... မြောင်းပေးနေပြီပဲ ရေစီးရုံ ရှိတာပေါ့။ ယောက်ျား ပဲ ... အရုံးရှိတာမှတ်လို့ ဆိုပြီး ချော်လဲရောထိုင် လုပ် မှာပေါ့ ...

“မင်းအံ့ မဆိုးဘူး။ ယောက်ျားကောင်း ပီသတယ်။ ကျုပ်က နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ဝင်စားရာကနေ များများ ကြီး စိတ်ဝင်စားမသွားခင်၊ ကိုယ်တော်မြတ်က ထိန်းသိမ်း ပုံလေး ယဉ်ကျေးတယ်လေ။ သူ ... မြစ်မိန်းကို သိပ်ချစ် နေပါတယ်တဲ့။ ကျုပ်ကို ပြောတာ။ ကျုပ်တောင် ...

“ကျုပ်စိတ်ဝင်စားတာ ရိပ်မိလို့ ဟန့်တာပဲဆိုပြီး၊ မျက်နှာနည်းနည်း ပူသွားတာပေါ့။ နည်းနည်းလည်း ရှက် သွားသေးတယ် ... ရယ်ရတယ်နော်၊ ဟီး ...”

ပြောရင်း ရယ်နေပြန်သေးသည့်။

“နည်းနည်း ... သူနဲ့ရှိန်ပြီး ခပ်ခွာခွာလေးတောင် နေလိုက် မိတယ်။ နောက်မှ ... ဒီလို ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ခပ်ခွာခွာ လှုပ်လိုက်ရင် အဲဒါကမှ ပိုရှက်စရာကောင်းတာ။ ငါက လည်း သေလုအောင် ကြိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်း ပါးပါး အတွေးထဲရင်တာ၊ သူ့ဓာလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းကို ကြိုက်တာဆိုတော့ ...

“မင်းအံ့နဲ့ ငါနဲ့ဟာ ... ခုံရင်း ... ခုံရင်း၊ သူငယ် ချင်းဟာ သူငယ်ချင်းပဲပေါ့လို့ ကျုပ်ကပြန်တွေးမိတာ။

အဲဒီတော့မှ ကျုပ်လည်း သူနဲ့ အရင်လို တာရှင်းစာနိုး ပြန် နေပြစ်သွားတော့တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ... လိပ်ပြာလည်းသန့် သွားတယ်။ ကျုပ်ကတောင် သူ့ကိုမေးသွားတယ်။ သိလား ...

“ကူညီရမလား ဆိုတော့ ... မကူညီပါနဲ့တဲ့။ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖွင့်ပြောချင်တယ်တဲ့။ ခုကျတော့လည်း ဘာ ထူးလဲ ... အကူအညီ လာတောင်းတာပဲ”

“မင်းအံ့ကလား”

“အင်းလေ ... သူက ရှင်ကိုချစ်တာ ရှင်က မယုံလို့တဲ့။ ယုံအောင် ဝိုင်းပြောပေးကြပါဦးတဲ့။ အေးမြက ရန်ကုန်မှာ ဆိုင်တူတူ ထွက်နေတာ အေးမြကို ပြောခိုင်းပါလားဆို တော့ ... အေးမြ ပြောရင် မထိရောက်ဘူးတဲ့။ အေးမြက ကိုထွင်နိုင်နဲ့ ချစ်နေတာ ...

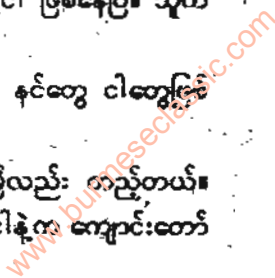
“ကိုထွင်နိုင် ဆိုတာကလည်း မင်းအံ့ရဲ့ ဘော်ဒါ။ အေးမြကလည်း မပြောရဲဘူးတဲ့။ သူ့ အမြီးပြတ်တိုင်း လူ တကား အမြီးပြတ်ဖို့ လိုက်စည်းရုံးတယ် ထင်ခံရမှာစိုးတယ် တဲ့။ အပြီးသတ်ကျတော့ ... ငွေလ ကယ်ဝါဖြစ်တော့တာပဲ”

“ငွေလရယ် ... ငါက ... နင်နဲ့ သူနဲ့ကို မျက်စိထဲမှာ အတွဲညီနေတာပါ”

“ညီမနေနဲ့ ... ငါ့မှာလည်း ငါ့လူနဲ့ငါ ဖြစ်နေပြီ။ သူက လည်း နင့်ကိုပဲ ကြိုက်တာ”

စိတ်ပါလက်ပါ ပြောကြပြီမို့ နင်တွေ့ ငါတွေ့ ငါ့ ကုန်တော့၏။

“နင်နဲ့ သူနဲ့က ခင်မင်တယ်၊ အမြီးလည်း တည့်တယ်။ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ ငါနဲ့က ကျောင်းတော်

က ရန်စလည်း ရှိတယ်။ တွေ့တိုင်းလည်း ရန်ဖြစ်တယ်လေ။ နင်မရှိတော့မှ ငါ့ဘက်လှည့်လာတာဟာ ငါ့ကို စော်ကားတာပဲလို့ ငါ အသည်းနှောတာ ငွေလရဲ့ ...

“ဒီလူတစ်ယောက်ဟာ မမမြရွေးကိစ္စတုန်းကလည်း တစ်ခါမှ မသိဘူး မမြင်ဘူးတဲ့အိမ်ကို သူ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ တက်လာပြီး ကိုကျော်မျိုးဝင်းအက်က ဝိုင်းကူပြောသွားတယ်”

“အဲဒါ ... တကယ်တော့ မမမြရွေးဘက်က ပြောတာဟာ”
“ငါ့ရင်ထဲမှာ ဒီလူဟာ ငါ့ကို အဘက်ဘက်က လှည့်ပတ်နှောင့်ယှက်၊ စော်ကား၊ ဘယ်ဘဝက ရန်ငြိုးလဲလို့”

“မဟုတ်ရှာပါဘူးဟယ် ... နင်ကလည်း တစ်လွဲတွေးလိုက်တာ။ နင်ကို သူ သိပ်ချစ်နေတဲ့အကြောင်း ငါ့ကိုပြောတုန်းက ...”

“အဲဒီလို ပြောခဲ့တယ်လို့ သူပြောတာကို ငါ မယုံခဲ့ဘူး”
“ယုံလိုက်ကွ။ တကယ်ပြောတာ”

“အဲဒီတုန်းက နင်က ငါ့ကို ဘာလို့ပြန်မပြောလဲ”
“သူက ပိတ်တာကိုး၊ တောင်းပန်တယ်။ ပြန်မပြောပါနဲ့တဲ့။ ခုချိန်ပြောရင် အမုန်းပဲ ရမယ်တဲ့။ ခက်ထန်မာကျောနေတဲ့ နင့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ နူးညံ့လာတဲ့ထိ ကြိုးစားပါရစေဦးတဲ့။ အဲဒီနေ့ကျမှ သူ့ဘာသာ ဖွင့်ပြောမယ်တဲ့ ...”

“အခု ... ငါ့ကို လာပြောတာက၊ သူ့ရင်ထဲမှာ မဆန့်လို့၊ မြစ်မီးနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ငါ့ဆီမှာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ရင်ဖွင့်တာတဲ့တော့ ...”
“နင်က ပြန်လာတာနဲ့ လက်ထပ်မှာလား”

မင်းအံ့ အကြောင်း ပြောလို့ကတော့ ဂျာအေး သူ့အမေရိုက် ... ဆိုသလို၊ တလည်လည်တဝဲဝဲနှင့် စကားဆုံးဖို့မမြင်ပါ။

“အေး ... သူက ငါ့ထက် ငါးနှစ်လောက် ကြီးတယ်ကွ။ သူ့အရွယ်က နောက်ထပ်စောင့်ဖို့ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူးတဲ့။ သူ့ချစ်တာ ငါယုံတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်။ ငါက သူ့ကို အရမ်းပြန်ချစ်တယ် ဆိုတာလည်း သူ ယုံတယ်”

“တော်တော့ ... ရှက်လည်း မရှက်ဘူး”

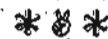
“အေး ... နင်လည်း၊ နင့်ကို မင်းအံ့ အရမ်းချစ်တာ ယုံလိုက်တော့ ကြီးတော် ... ဒါပဲ၊ ဒါပဲ ... ဖုန်းပြောလိုက်ရတာ၊ ငါ့တစ်လခမျှား ပြုတ်ပြီလားတောင့် မသိပါဘူး၊ ရန်ကုန်ရောက်မှ မင်းအံ့ဆီမှာ ပြန်တောင်းရမယ်”

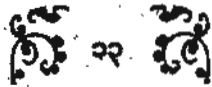
“သူဌေးကတော်လောင်းကများ ...”
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... တောင်းမယ်၊ တောင်းရမှ။ ဒါပဲ ... ဘိုင့် ... ဘိုင့်”

ဖုန်းချသွားတော့ ... နာရီက ဆယ်တစ်နာရီခွဲကားနီးကို ပြနေ၏။ တစ်နာရီနီးပါးပါပဲ ...။

မြစ်မီး ... သိချင်းတစ်ပုဒ်၏ စာသားတစ်ပိုင်း တစ်စကို သတိရလိုက်၏။ အဲဒီစာသားလေးက နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ် လျှောက်လာသည်။ သက်ပြင်းမောလေး ကျ၏။

“ခုညတော့ ... အိပ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“လူတွေက ပြောကြတယ် ... နေရာတကာ စပ်စပ်စုစု ပါတတ်တဲ့၊ သူများသမီးရည်းစား ကြိုက်ကာနီးလည်းပါ၊ ကြိုက်နေလည်းပါတဲ့၊ လက်ထပ်လည်းပါ ... ပါလေရာကြီး တဲ့။ တကယ်တော့ အကျိုးတွေ လိုက်ဆောင်ပေးနေတာ ပါဗျာ ...

“တကယ် စေတနာနဲ့ပါ။ စကားပုံကတော့ သူများ အကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင်တဲ့။ သူများအကျိုးတွေ ဆောင်ခဲ့ပေးတာ အများကြီး။ ကိုယ့်အကျိုးကျမှ နည်းနည်း လေးမှ မအောင်ပါလား။ ကယ်မဲ့သူလည်း မရှိ”

မြစိမ်း ... တွယ်လီဖုန်းလေးကိုငံရင်း ပြုံးမိရတော့ သည်။

“မနေ့ညက ... ငွေလ ဖုန်းဆက်သေးလား”
“ရှင် ဆက်ခိုင်းတော့လေ ... သူ့ခမျာ ဆက်ရတာပေါ့။ ရှင်ဗျူဟာတွေ မကုန်သေးဘူးလား”

“ထုတ်ကို မသုံးရသေးတာ”

“လူတကာကို ဆရာကြီး လုပ်ခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရော”

“တစ်ခုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ပျောက်ကုန်ပြီ”

“ပြန်စဉ်းစားပေါ့၊ ရှိသမျှ ဗျူဟာတွေ ထုတ်သုံးပေါ့။ ရှင် နဲ့ ကျွန်မနဲ့ လောင်းမယ်လေ ... ရှင်ရှုံးမလား၊ ကျွန်မနိုင် မလား ဆိုတာ”

“မြစိမ်း ပြောတဲ့ထဲမှာ ... ကျွန်တော် အနိုင်ဆိုတာကို မပါဘူး။ အစကတည်းက ကျွန်တော် အရှုံးပေးပြီးသားပဲ။ အနိုင်လည်း မလိုချင်ပါဘူး။ ဒီကြားထဲ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်က လာမေးနေသေးတယ် ...

“သူ့ကောင်မလေး စိတ်ကောက်နေလို့ ဘယ်လို ချောရမလဲတဲ့။ မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ လာမမေးနဲ့လို့။ မင်းဖိုဝေးလို့ ငါ့ဖိုတောင် ငါမပြောတတ်၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ သေတောင် သေချင်နေတာလို့”

“သေချင်နေတာများ အော်ဟစ်နေစရာ မလိုပါဘူး လွယ် ပါတယ်”

မြစိမ်း ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

မနေ့ညကလည်း အိပ်ရေးပျက်၏။ ဒီညလည်း ပျက်ဦးမှာပဲ ထင်သည်။ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး မျက်တွင်းလေးဟောက် ပက်နှင့် ရောက်သွားတော့ အေးမြက အကဲခတ်လို့ချည်းနေ၏။ သူတင် သေချင်တာတဲ့လား။ မြစိမ်းလည်း သေချင်တာပဲလေ။ သူ့ကိုချစ်သည့်စိတ်က ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြီးကျယ်ကျွန်နှင့် တုပ်နှောင်ထားသလောက် မွန်းကျပ်ရပေမဲ့၊ မချစ်ရတာ ကြောက်

လန်နေတာက ဆေးနာတစ်ခုလောက်ကို စွဲမြဲ၏။ သူနှင့်အဝေး ဆုံးသို့ ပြေးသွားချင်မိ၏။ သို့ပေမဲ့ ... သူ့ဆက်လာမည်ဖုန်းသံကို မျှော်မိသည်။ သူပို့လာမည့် လက်ဆောင်ကို မျှော်မိသည်။ မြစိမ်း ဒီညတော့ အိပ်ဆေးကုရမှ ပြစ်တော့မည်လေ။

* * *

အိပ်ရာကနိုးတော့ ညက ဖုန်းပိတ်ထားတာကို သတိရပြီး ဖွင့်လိုက်တာနှင့် မြည့်တော့၏။

“မြစိမ်း ... ဘာလို့ ဖုန်းပိတ်ထားရတာလဲကွ ... မနက် ငါးနာရီတည်းက ခေါ်နေတာ”

“ဟာ ... စောစောစီးစီး”

“To the Leaves turn blue ...”

“သီချင်းကလည်း အစမရှိ ဘာမရှိ၊ ဘယ်နေရာက ကောက်ဆိုနေတာလဲ”

“သစ်ရွက်တွေ အပြာရောင် ပြောင်းကုန်တဲ့ထိ။ ဘယ်က သစ်ရွက်တွေလဲ သိလား။ On the ever green trees အမြဲစိမ်းသစ်တောက အပင်တွေပေါ်က သစ်ရွက်တွေ အပြာရောင် ပြောင်းကုန်တဲ့ထိ ...”

“အဲဒီနေ့မှာ ရှင်သေမလိုလား”

“သေမလို့ ... မြစိမ်းတို့ခြံထဲ လာသေမလို့၊ လာပြီ။ တကယ်လာပြီနော်။ နောက်မှ အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ဟေ့ ...”

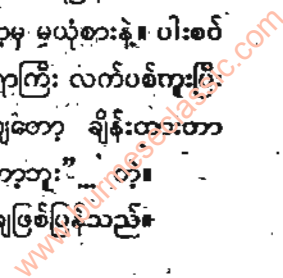
အားကျမခံ၊ သူကစလို့ ဖုန်းပိတ်သွားတော့သည်။ သူလာမည် ဆိုတာကို မြစိမ်း ယုံလိုက်ပါသည်။ ပြစ်ချင်ရာဖြစ် ဇွတ်တိုးတော့မည်ဆိုတာ အသေအချာပင်။ အဲဒီယောက်ျားတစ် ယောက်ဟာ လူဆိုးပြောရခက်၊ လူကောင်းပြောရခက်၊ လုပ်ချင် တာလုပ်သည့် နေရာမှာတော့ သူ ... ဘုရင်ပါပဲ။

မြစိမ်း ... မျက်နှာသစ်ရင်း ရေပါတစ်ခါတည်း ချိုးပြစ်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှတပတ ပြင်ချင်စိတ် ပြစ်နေရ သည့်အတွက် ရှက်ပြီးနှင့်ပင် မှန်ရှေ့မှာ ကြာကြာထိုင်ဖြစ်သည်။ သူ့ရောက်လာလျှင် အေးစမ်း လာပြောမှာမို့ အေးစမ်း တံခါးဘယ် တော့ခေါက်မလဲ နားစွင့်ရတာလည်းတစ်ဖက်။ အေးစမ်းက တံခါး လာမခေါက်ပါ။ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ထွက်ပြီး ကော်ဖီသောက်ရ၏။ မေမေနှင့် မမမြရွေးတို့တောင် သောက်ပြီးသွားကြပြီဆိုပဲ။

မြစိမ်း ရပ်ထဲမှာ ကျိန်းစစ်စစ်၊ အသည်းတယား ယား ဖြစ်ရ၏။ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ် ပြန်ခွေ မိသည်။ လာမည်ဆိုပြီး ရောက်မလာပြန်တော့ စိတ်တိုင်းမကျရ ပြန်။ ထလည်း အဆင်မပြေ၊ ထိုင်လည်း အဆင်မပြေ၊ လဲလျောင်း နေလိုလည်း အချိုးမကျ။ မိုးလေးဖွဲဖွဲ ကျလာတော့ မေမေအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ပြောဖူးတာကို သတိရပြန်၏။

“ယောက်ျားတွေများ ... ဘယ်တော့မှ မယုံစားနဲ့။ ပါးစပ် ကတော့ ပြောပါလိမ့်မယ်။ သမုဒ္ဒရာကြီး လက်ပစ်ကျားပြီး လာခဲ့ပါရစေတဲ့။ လက်တွေ့မှာကျတော့ ချိန်းထားတာ တောင် မိုးရွာရင် ရောက်မလာတော့ဘူး...” တဲ့။

မြစိမ်း သက်ပြင်းမောကို ချဖြစ်ပြန်သည်။

မြစိမ်းက သဘာဝလေကို ကြိုက်သည်။ မိုးမရွာလျှင် လေအေးပေးစက် မဖွင့်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှာ ခြင်ဆန်ခါတ်ခါးပဲ ပိတ်ပြီး မှန်တံခါးကို ဖွင့်ထားလေ့ ရှိပါသည်။ ညတုန်းက မိုး မရွာသည်မို့ ဖွင့်ထားသော တံခါးကို ပိတ်ရပါမည်။ တံခါးသွား ပိတ်ဖို့အတွက် လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည့်စိတ်က တားဆီးနေ၏။ မိုးစက်ပွင့် တော်တော်လေး ကျလာမှပဲ၊ မပိတ်လို့ မရတော့သည် မို့ ပြတင်းဆီသို့ ရောက်သည်။ မျက်နှာပေါ် လာပက်သည့်မိုး စက်ပွင့်တွေကို ခဏတာ ခံယူလိုက်ရမှ ရင်ထဲ ဒေါသနည်းနည်း ငြိမ်းသလိုလို ရှိသည်။ ဘာကိုမှန်းမသိ ... ဒေါသလည်း ထွက် နေသည်။ ရင်ထဲ ... ပူပူလောင်လောင်နှင့်၊ စိတ်တိုင်းမကျစွာ ခံစားရပါဘိခြင်း။

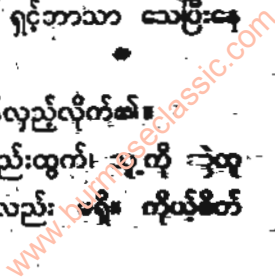
“ဟင် ...”

ခြံထဲက စိန်ပန်းပြာပင်နား တန်းလျားဖြူဖြူလေးပေါ် မှာ လူတစ်ယောက် လှဲအိပ်နေသည်။ ပက်လက်အနေအထားနှင့် မို့ ... မင်းအံ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ ... ဘယ်တုန်းက ရောက်နေပါလိမ့်။ မိုးက သည်းလာ၏။ မိုးရွာနေသည်မို့ နေမပူ သော်ငြား၊ မိုးထဲမှာ အဲဒီလို အိပ်နေလို့ ဖြစ်မတဲ့လား။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ... သတိမထားမိနိုင်စဉ်မှာပင်၊ ထီးတစ်ချောင်းဆွဲ၍ နောက်ပေးပေါက်မှ ဆင်းလာဖြစ်တော့သည်။ မင်းအံ့ နားမှာရပ် လိုက်၏။ ထီးဆောင်းပေးတော့ သူ့မျက်နှာပဲ လှဲသည်။ တစ် ကိုယ်လုံးမှာ ရွဲရွဲစို။

သူ့ကို ထီးမိုးပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မရှိခဲ့ဘူး။
“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သေနေတာ”
“ဒါလည်း ... ဗျူဟာတစ်မျိုးပဲပေါ့ ... ဟုတ်လား”
“ကျွတ် ... စိတ်ပျက်တယ်ကွာ”
“မိုးတွေ ရွာနေတယ်”
“လူသေကောင်က မိုးရွာတာကို မခံစားတတ်ဘူး”
“လူမြင်မကောင်းဘူးရှင်။ ခြံတွေက မနီးလှပေမဲ့ နှစ်ထပ် တိုက်တွေဆိုတော့၊ အပေါ်ထပ်တွေက ကြည့်ရင်၊ ရှင်ကို မြင်နိုင်တယ်။ ရှင်က ဒီခြံထဲ ... မိုးရွာကြီး လာလှဲအိပ်နေ တော့ ဘာထင်ကြမလဲ”
“သေစရာရှားလို့ ဒီခြံထဲ လာသေတယ် ထင်မှာပေါ့”
“ရှင် ကျွန်မကို အရှက်ခွဲတာလား”
“ဘယ်လူသေကောင်၊ ဘယ်အလောင်းမှ တစ်ဖက်သားကို အရှက်မခွဲတတ်ဘူး”
“အလောင်းက စကားတော့ ပြောတတ်လား”
“အသက်သာ သေတာ ... နှလုံးသားမှ မသေတာ။ နှလုံး သား မသေတော့၊ အချစ်လည်း မသေဘူး၊ အချစ်မသေ တော့ ချစ်တဲ့စကားကို ပြောနိုင်တယ်။ ဖန်ကလေးတို့ အရမ်းချစ်တယ်”
“သေရှင် ... သေချင်တာသေ၊ ရှင်ဘာသာ သေပြီးနေ တော့”

မြစိမ်း အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။
စိတ်လည်းတို၊ ဒေါသလည်းထွက်၊ သူ့ကို ဒဲ့ထု ထုရိုက်လည်း လုပ်ချင်၊ လုပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိ။ ကိုယ့်စိတ်

တောင် ကိုယ်နားမလည်နိုင်အောင်၊ လုပ်မိလုပ်ရာ၊ ထီးတစ်ချောင်း ဆွဲပြီး နောက်ဖေးပေါက်က ဆင်းလာခဲ့မိတာဟာ မသိစိတ်ရဲ့ တိုက်တွန်းမှုပါပဲ။ နောက်ဖေးပေါက်က ဆင်းလာခဲ့တော့ အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ထားသည့်ကားကို မတွေ့ခဲ့ရပါ။ အပြန် ကျမှ ... အိမ်ရှေ့ကတက်ဖို့၊ ခြေလှမ်းတွေက အလိုအလျောက် သယ်ဆောင်ကြသည်မို့ ဒီဘက်ရောက်လာခဲ့တာပါ။

မြစိမ်း... နောက်ဖေးပေါက်မှပဲ ပြန်တက်ခဲ့တော့ သည်။

“အေးစမ်း ... ဘယ်က ဧည့်သည်တွေလဲ”
“ပုဆိုးနဲ့ တိုက်ပုံနဲ့ ဝတ်ထားတဲ့ ဦးလေးကြီးက ... ဟိုနေ့က အန်တီရူဘီနဲ့ တူတူလာတဲ့ ဦးသစ်ထူး”
“ဟင် ...”
“ဟို ... သိပ်မဝတဲ့ အန်တီချောချောကြီးက ဒေါ်တင်တင် မင်းတဲ့။ နောက်ထပ် တစ်စုံတွဲတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒီနေ့မှ ပါလာတာ”
“ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”
“မသိဘူး မမရဲ့။ ကျွန်မက ဒီမှာ စားဖို့သောက်ဖို့ စီစဉ်နေရတာ”

မြစိမ်း ရင်တွေ ဒိန်းခိုင်းခုန်တော့၏။
ဒေါ်တင်တင်မင်း ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို၊ ထမင်းစားခန်းမှ ချောင်းကြည့်ပစ်လိုက်၏။ တော်တော်နုနုနယ်နယ် လှလှပပ ရှိသည်။ မိန်းမချင်းမို့ သူ့အဝတ်အစားတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို သိလိုက်ပါသည်။ အဖိုးတန် ဈေးကြီးလှပေမဲ့၊ တောက်

တောက်ပပ လက်လက်ဖြာဖြာကြီး မဟုတ်ဘဲ၊ အများထဲမှာရော နှောနေသည့် အဆင်နှင့် အရောင်အသွေးက တင့်တယ်သလောက် ကျက်သရေရှိလှတော့သည်။ မေမေနားကပ်ကာ တရင်းတနိုးပြောဆိုနေပုံက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လား ထင်ရ၏။

သိပ်ကြီးလည်း ကလက်တက်တက် ရွန်းရွန်းဝေဝေ မဟုတ်။ ဣန္ဒြေလည်းရ၊ သိက္ခာလည်းရှိ၊ ရင်းနှီးသည့်ပုံစံလည်း ဝင်အောင် သူမို့ ပြုံးတတ်ပါဘိခြင်း။ အထက်စီးလည်း မတော်။ အောက်စည်းလည်း မကျ၊ မေမေနှင့် တန်းတူရည်တူ နေရာမှာ နေ၍ ခင်မင်နေသည့် ပုံစံကြီးကို ... သူမို့ နေတတ်တိုင်တတ် ပြောဆိုတတ်ပါဘိခြင်း။ နောက်ပါလာသည့် တစ်စုံတွဲကို မြစိမ်း သေသေချာချာ ကြည့်တော့ မှတ်မိသည်။ ဖေဖေ ရှိတုန်းက အိမ်မှာ တစ်ခါတလေ ဝင်ထွက်ဖူးသည်။ ဖေဖေ တလေးတစားပေါင်းသည့် မိတ်ဆွေ။ အန်တီကြီးလည်း တူတူပင် ဦးလေးကြီးနှင့် ပါလာတော့ မေမေက ဖေဖေနယ်ပင် တလေးတစား တရင်းတနိုး ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့ဖူးတာကို မှတ်မိ၏။ ဖေဖေ မရှိစာတည်းက မရောက်ဖြစ်တာ ကြာပြီမို့ နာမည်တွေတော့ မေ့နေပြီ။

“သမီးရေ ... အေးစမ်း၊ သမီးမမလေးကို ခေါ်ချေပါဦး၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ်လို့”
“ဟုတ်ကဲ့”

မြတ်စွာဘုရား။ မေမေက အေးစမ်းတို့ကိုလည်း အမြဲလိုလို သမီးခေါ်ကာ နေရာလေးထား၍ ဆက်ဆံနေသူဖြစ်၏။ မေမေ လှမ်းခိုင်းပြီ ဆိုမှတော့ အေးစမ်းက ဒေါ်မြစိမ်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခေါ်ရတော့မည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အမယ်လေး။ လုပ်ကြပါဦး။ ငါ့ကိုယ် အောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးက မိုးတွေရွဲနေတာ။ တော်ပါ သေးရဲ့။ အပေါ်ထပ်တက်တဲ့ လှေကားကို ဧည့်ခန်းက မမြင်ရလို့”

အော်လည်းအော်၊ ပြေးလည်းပြေး၊ အပေါ်ထပ် ... ကိုယ့်အခန်းထဲ ... ဘယ်လို ရောက်လာခဲ့မိမှန်း မသိ။ လုံချည် အခြောက်တစ်ထည် အမြန်ရှာလဲရသည်။ အင်္ကျီတော့ ... လဲမနေ တော့ပါ။ ကြာနေဦးမည်။ ဆံပင်က ရေနည်းနည်း စိုနေ၏။ စိုပစေတော့ ... နည်းနည်းပါးပါး ပိရိသွားအောင် ဘီးနှင့်ဆွဲ၍ သပ်။ မျက်နှာကို လှည့်ပတ်ကြည့်၊ စိတ်စောတိုင်း ပျာယာခတ် ပေမဲ့ လှေကားမှ ဆင်းလာသည့်အခါကျတော့ လှေကားတစ်ဝက် မှာပင် ... ဆင်မယဉ်သာ။

ဪ ... မူယာမာယာ ဆိုတာ လိုအပ်၍ ထုတ်သုံး ရသော အပြုအမူပဲ။ အဆိုးသို့ မညွှန်းလျှင် ပြီးရှော့၊ ကောင်းစေ ပို့ ... သရုပ်ဆောင်ခြင်းဟာ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်ပါပဲလေ။

“ဪ ... သမီးလား။ မိတ်လည်းဆက်ပေးရဦးမှာ။ သမီး ဒီဦးဦးနဲ့ ဒီအန်တီ မှတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေ ရှိတုန်းက၊ ဖေဖေ လေးစားရင်းနှီး ရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေမှန်း မှတ်မိပါတယ်”

“ကြည့်စမ်း ... သမီးက ပြောတတ် ဆိုတတ် ရှိလိုက်တာ။ ရင်းနှီးတာ မှန်ပါတယ် သမီးရဲ့။ လေးစားတာ မဟုတ် ပါဘူး။ ဦးဦးကလည်း ညည်းအဖေကို လေးစားတာပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ရင်း ... မှမမြဲရွေး ဆင်းလာ စီစဉ်ပို့ မပြောခဲ့မိတာ နောင်တရနေ၏။ ဒီလူကြီးနှစ်နှစ်တွေကို ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ အေးစမ်း စီစဉ်တာ အဆင်မှ ပြေပါ့မလား။ မကောင်းတတ်လို့သာ။ ခုနေ ... ကြိုက်သည့်ပုံစံမှာ နေစမ်း ... ဆိုလျှင် ရင်ညွှန်ကလေးကို ဖိထားချင်သည်။ ခုန်လွန်းလို့ပါ။

“ဒီဦးဦးနဲ့ ဒီအန်တီက ဦးသစ်ထူးနဲ့ ဒေါ်တင်တင်မင်းလေ”
“ဟုတ်ကဲ့ဗျ”

ခေါင်းကလေး ညိတ်၍ပဲ ပြုံးပြလိုက်တော့သည်။ လူကြီးနှင့် လူငယ်ဖို့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ... တို့ အာ တို့ ပြောလျှင် အဆင်မပြေဘူး ထင်သည်။

“မောင်မင်းအံ့ထူးရဲ့ မိအနစ်ပါးလေ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

နောက်တစ်ခါပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။ ပြောရမှန်းလည်း မသိတော့။ ဒီထက် စကားနည်းနည်းဆိုလျှင် လျက်၊ ရိုသေလေးစားခြင်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းဆိုတို့ ပါသည်။ ဘယ်လိုပြုရမှန်းလဲ မသိတော့ပါ။

“သမီးရေ ... ဒေါ်ဖေဝင်းကိုတော့ တလေးစား ဆိုပြီးပါပြီ။ သမီးကိုတော့ တရင်းတနှီးပဲ ပြော ဦးဦးတို့က သမီးတောင်း လာကြတာကွယ်”

ပေပေမိတ်ဆွေ ဦးဦးက ရယ်၍ပြော၏။
“အန်တီတို့ကို အတင်း လာပူဆာတာလေး ချစ် နဲ့အတူ လိုက်တောင်းပေးပါတဲ့။ မရရင် ... တဲ့”

ဖေဖေမိတ်ဆွေ အန်တီကြီးကလည်း ရင်းနှီးဟန်ပြု လျက် ရယ်၍ပြောတော့၏။

“ဒေါ်တင်တင်မင်းတို့နဲ့လည်း ခင်မင်ရင်းနှီး၊ ဒေါ်မေဝင်းနဲ့လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ လူကြီးစုံတွဲကို သူမို့ မနားမနေ ရှာဖွေစုံစမ်းနိုင်ပါပေရဲ့။ အန်တီဆီကို နေ့တိုင်းကို လာနား ပူတာ။ ဒေါ်တင်တင်မင်းကလည်း ... သူ့သားနဲ့အပြိုင် အန်တီကို အပါခေါ်တာ”

မြစိမ်း ... ခေါင်းလေး ငဲ့ရပါတော့သည်။

“မနက်က ... ဒီနေ့ ... သမီး ဆိုင်ပိတ်ရက်တဲ့။ သမီးအိမ်မှာရှိမယ်တဲ့။ ဒီနေ့ပဲ သွားပြောပေးပါလို့ အတင်းပူဆာတာ။ ရုဘီတောင် လှမ်းခေါ်သေးတယ်။ ဖြုန်းစားကြီးပြောတော့ ရုဘီက မလိုက်နိုင်ဘူး၊ အလှူတစ်ခု သွားစရာရှိနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျန်ရစ်တာ ...”

“သားကတော့ ... နောက်က လိုက်လာမယ် ပြောတာပဲ။ ခုံတော့ မရောက်သေးဘူး”

မြစိမ်း ... ခေါင်းကလေး ပြန်မော့ရ၏။

“သူ ... ရောက်နေပါပြီ”

“ဟော ... ဟုတ်လား။ အိမ်ပေါ်လည်း တက်မလာပါလား၊ ကားထဲမှာလား”

မြစိမ်းဆံပင် နည်းနည်းစိုနေတာကို ဒေါ်တင်တင်

မင်းက သတိထားလိုက်မိဟန်တူ၏။

“ကားထဲမှာဆိုလည်း အိမ်ပေါ်ခေါ်လိုက်လေ ... သမီး”

ဒေါ်မေဝင်းက ဝင်ပြော၏။

“ဟို ... သူ ... မြီထဲမှာပါ”

“ဟောတော့ ... ခြံထဲ ... ဘယ်နေရာသွားနေသလဲ၊ မိုးတွေလည်း ရွာနေတာ၊ ခြံထဲမှာ ရေလုံမိုးလုံ နေရာနေရာ မှမရှိဘဲ”

“စိန်ပန်းပြာပင်ဘေးက ခုံတန်းလျားမှာ မေမေ”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွားခေါ်လေ။ မြန်မြန်”

“သူ ... ဟို ... သေနေတာလို့ ပြောပါတယ်”

ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ၊ ထွက်မိထွက်ရာ ထွက်သွားသည်မို့ (အဲဒါ အမှန်အတိုင်းလည်း ဖြစ်၏။) လူကြီးစုစုပေါင်း ငါးယောက်တို့က ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားရတော့သည်။ ရင်းနှီးမှု တစ်ရစ်တိုးလျက် ပိုမိုနီးကပ်သွားကြသလိုပါပင်။

“ဟယ် ... သမီးရယ်။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ လုပ်ကြပါဦး”

ဒေါ်မေဝင်းကလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြောမိပြောရာ ပြောပြီးမှ ...

“သမီးက အိမ်ရှင်လေ။ သွားခေါ်ခဲ့မှပေါ့” ... ဟု

ပြော၏။ ဒေါ်တင်တင်မင်းက ...

“သမီးရေ ... နောက်ပိုင်းတော့ သမီးသဘောပါ။ ခုတော့ မိုးရေထဲက သွားခေါ်ပေးပါဦး၊ ဖော်ကြာ ဖျားနာရင် ဆေးမကုဘူးဆိုပြီး နောက်တစ်မျိုးနဲ့ ဆန္ဒပြဦးမှာ ကြိုသိနေလို့ သမီးရေ”

သူ့သားတစ်ယောက်လုံး (တစ်ဦးတည်းသော သားကလည်း ဖြစ်သေး) မိုးထဲ ဒီလောက်ကြာနေပြီဆိုတော့ ဒေါ်တင်တင်မင်းနဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပုပန်မျက်နှာက ဖုံးဖိနေရ။

မြစိမ်း ... လှစ်ခနဲ မပြေးမိအောင် မနည်းကြီး သတိထား၍ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်၏။

“ဟာ ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ မမ ဆင်းပြီး စီစဉ်ပေး နေတာလား။”

ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် မြရွေးသိ က ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်၏။ မြစိမ်းက ... စောစောက ထီးကိုပဲ ကောက်ယူ၍ နောက်ဖေးပေါက်မှပင် ဒုတိယတစ်ခေါက် ဆင်းရ တော့သည်။

“မင်းအံ့ ... အိမ်ပေါ်ကို လာတဲ့။ ရှင်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဖန့်ကလေး ထူမှထမယ်ဗျို့။”

“အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့။”

“ဖန့်ကလေး စေတနာမပါရင် မထဘူး။”

“အဲဒါ ... ရှင့်ရဲ့ ဗျူဟာနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ”

“သုည”

“အဲဒီ ပြောင်ချောင်ချော်တွေ၊ ကလေးကလားတွေကြောင့် ရှင်ကို မယုံတာ။ ရှင်လုပ်နေပုံလည်း ကြည့်ဦး။ ရှင်လို လူကို ဘယ်နည်းနဲ့ ယုံရမလဲ”

“ယုံဖို့ နည်းလမ်းရှာမနေနဲ့။ မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံလိုက်”

“ရှင် ... မိန်းမတစ်ယောက် အတွက်နဲ့ ကြောင်တောင် တောင် အလုပ်တွေလုပ်တာ မရှက်ဘူးလား။”

“မရှက်ဘူး၊ ရှင်ထဲက အချစ်က ... အဲဒီလိုလုပ်လို့ ... ခိုင်းတယ်”

“ကဲပါ ... ထပါတော့။ ဖျားလာလိမ့်မယ်”

“ချစ်လား။”

“အဲဒီကိစ္စကို ခဏထားလိုက်ပါဦး။ နောက်မှ ဆက်ပြော နွေးမယ်၊ ခုတော့ ... အိမ်ပေါ်တက်ပါ။ ခက်တာပဲ။ ရှင် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွံစိုနေတာပဲ။ လဲစရာအဝတ်ပေးဖို့ လည်း မရှိဘူး။”

“ထု”

လက်ကြီးတစ်ဖက် မြောက်တက်လာသည့်ဆီသို့ ကိုယ့်လက်ကို လှမ်းပေးပြီး ထုသလို ဖြစ်သွားတော့၊ သူပဲ သူ့ ဘာသာ အားယူ၍ ထလေ၏။ မိန်းမသား ခွန်အားလေးဟာ ... လှုံနေသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ထုမတ်လာအောင် ဘယ် ဆောင်ရွက်နိုင်မှာလဲ။ မြစိမ်းက ထုသလိုလိုပေမဲ့၊ မင်းအံ့ထူး ... သူ့ဘာသာ ထရပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညနေကျရင် ... ကိုကျော်မျိုးဝင်းနဲ့ သူ့မိဘနှစ်ယောက် လုံး လာမယ်ဆိုတာ သိပြီးပြီလား။”

“ဟင့်အင်း ... ဘာအတွက်လဲ”

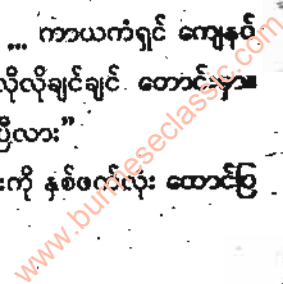
“မမမြရွေးကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်တောင်းဖို့။”

“ရှင့်အစီအစဉ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။”

“ဘယ်သူ ဘယ်လို စီစဉ် စီစဉ် ... ကာယကံရှင် ကျေနပ် မှ ဖြစ်မှာ၊ တောင်းတဲ့သူက လိုလိုချင်ချင် တောင်းမှာ။ တောင်းပန် ချောမောမှာ။ သိပြီလား။”

မင်းအံ့ထူးက လက်ဖဝါးကို နှစ်ဖက်လုံး တောင်ပြ

သည်။

မင်းအံ့ထူး ... ဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ...
 အိမ်ဦးသခင်အဖြစ် ဦးဆောင်သွားမဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ၊ ကိုယ်
 က ဖြစ်စေချင်နေတာတွေ သူက လိုက်လုပ်ပေးနေရသလိုလိုဖြ်
 အောင်၊ သူ့ဘေးမှာရယ်၊ သူ့အရိပ်ကိုခိုလျက်ပေမဲ့ ... ကိုယ်က
 ဆားကလေးခပ်၊ နှမ်းကလေးဖြူးပြီး၊ ခွန်အားပေါက်စလေးသုံး
 ကာ ... ဆရာမလေး (တစ်သက်တာ ထာဝရ) လုပ်နေတော့ဖို့
 ဆုံးဖြတ်ချက် ကျလေသတည်း။

မိုးက သည်းထန်စွာရွာဆဲ။

“တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် မင်းအံ့။ ကျွန်မဟာ မွေးက
 တည်းက ဘာကိုမှ လောဘမကြီးခဲ့ဖူးဘူး။ အင်မတန်
 ရောင့်ရဲနိုင်တဲ့ ကလေးလို့ ချီးကျူးခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မ ...
 ပထမဆုံး လောဘကြီးမိတာ ... ရှင့်ဆီက အချစ်တွေပဲ။
 အများကြီး ရချင်တယ်။ သီးသန့် အပိုင်ရချင်တယ်။
 ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲဝေမပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒါ ... ရှင် သိထားပါ
 မင်းအံ့ရယ်”

မိုးက ပိုလို့ သည်းလာခဲ့တော့၏။

စာအုပ်အုပ်စုကို ချစ်တဲ့

နေ့နယ်ငင်မြင့်

